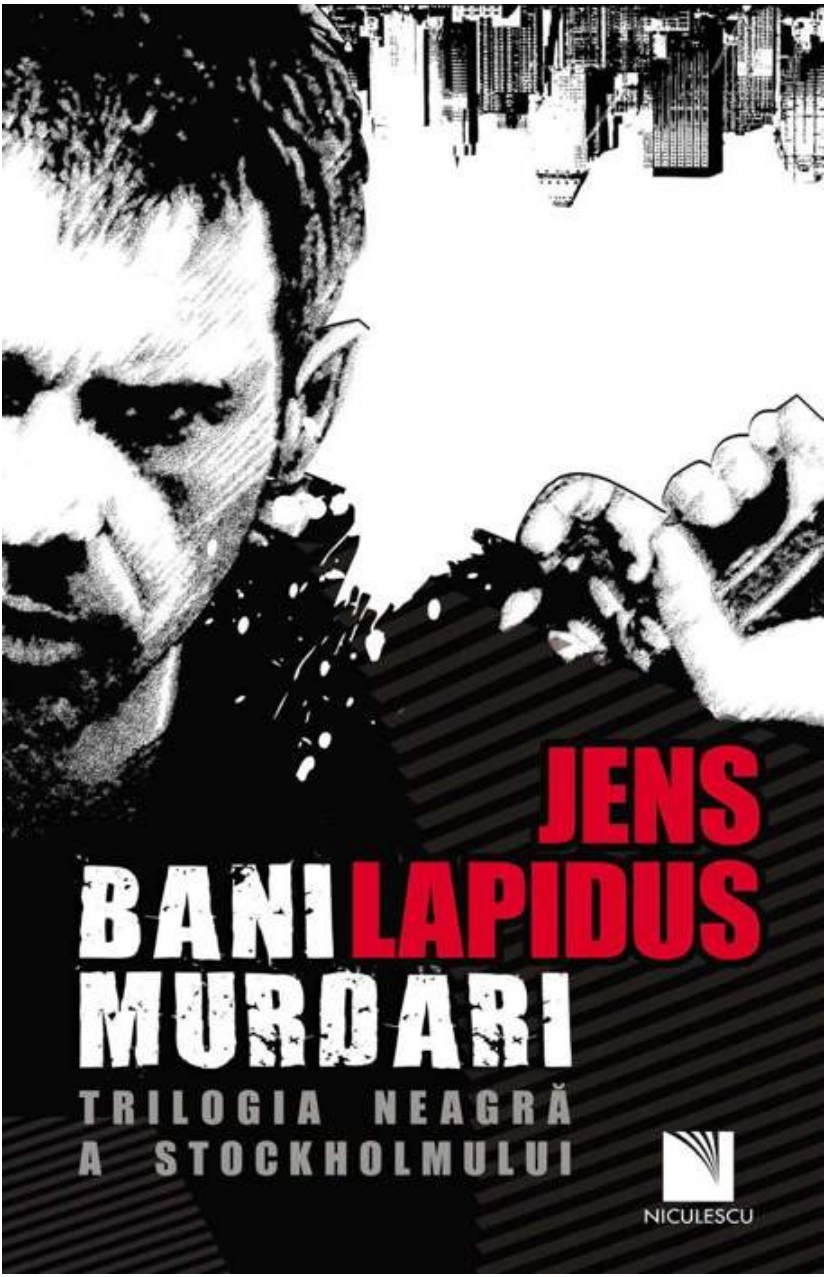

Jens Lapidus
Bani murdari

Traducere de Dorica Boltaşu Nicolae

NICULESCU
© Jens Lapidus, 2006
Titlul original: *Snabba cash*
Published by Agreement with Salomonsson Agency
© Editura NICULESCU, 2013 Adresa: Bd. Regiei 6D 060204 – Bucureşti, România Comenzi: (+40)21-312.97.82 Fax: (+40)21-312.97.83 E-mail: editura@niculescu.ro Internet: www.niculescu.ro
Coperta: *Carmen Lucaci*
ISBN Print: 978-973-748-508-3 ISBN PDF: 978-973-748-771-1
Editura NICULESCU este partener şi distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.
www.oxford-niculescu.ro

„M-am uitat la el şi am dat din cap.

— Grea zi! A ridicat din umeri.

— Şi pentru mine. Şi s-a înscris pe banda liberă a autostrăzii.”

Dennis Lehane

„Treaba mergea. Rezultatele se vedeau.

Toate erau la locul lor. Reuşise – producea coca.” James Ellroy

PROLOG

O credeau vie fiindcă refuza să moară. Tocmai din acest motiv o plăceau şi mai mult, fiindcă era mereu acolo, fiindcă se simţea prezenţa cuiva.

Dar iată ceea ce ei nu înţelegeau, ceea ce avea să-i coste viaţa: era bine mersi vie, gândea ea, era acolo. Le pregătea căderea.

Una dintre căşti îi cădea mereu. Aluneca din cauza transpiraţiei. Ea o împingea dintr-o parte, dorindu-şi să stea acolo, să-şi găsească locul, pentru ca, în sfârşit, să poată asculta muzica.

Minusculul ei iPod ţopăia în buzunar. Spera să-l fi pus bine într-un colţişor al buzunarului, de unde să nu cadă.

Era un fetiş, iar ea nici măcar nu voia să conceapă că ar putea să cadă pe pietrişul potecii şi să se zgârie.

Băgă mâna în buzunar ca să se asigure că era destul de adânc. Nu era niciun pericol, iPod-ul era la adăpost de orice pericol.

Şi-l făcuse cadou de ziua ei şi înregistrase pe el toată muzica posibilă. O cucerise cu designul lui minimalist de un verde metalizat. Dar acum avea altă semnificaţie pentru ea, cu totul şi cu totul alta. O ajuta să se liniştească. De fiecare dată când ieşea, îi amintea momentele de singurătate. Clipele în care lumea nu mai ajungea la ea. Clipele în care putea să-şi aparţină numai ei înseşi.

În căşti se auzea Madonna, puternic şi profund. Era modul ei de a uita: alerga ascultând muzică şi simţea cum tensiunea dispărea. Iar arderea grăsimilor în acelaşi timp era un efect secundar formidabil.

Se lăsa purtată de ritm. Aproape că alerga în tempoul muzicii. Ridică braţul stâng pentru a arunca o privire la timpul intermediar. De fiecare dată, voia să-şi depăşească propriul record. Ţinea minte timpul făcut ca să-l noteze mai târziu, cu obsesia unui alergător profesionist. O tură era de aproximativ şapte kilometri. Cel mai bun timp al ei era de treizeci şi trei de minute. În cele şase luni de iarnă, se mulţumea să se antreneze în interior, la SATS, cu aparate pentru grupele de muşchi, cu bandă de alergat, cu steppere. În anotimpul frumos, continua să-şi facă gimnastica, dar înlocuia aparatele cu drumuri sau poteci pietruite.

Se apropia de podul Lilla Sjötullsbron, chiar în mijlocul cartierului Djurgården. Dinspre apă venea un aer proaspăt. Era ora opt şi seara de primăvară se îmbina cu crepusculul. De-a lungul aleii, luminile nu erau încă aprinse. Din colţul său, soarele trimitea ultimele raze, care însă nu erau calde. Ea îşi vâna propria umbră longilină care se întindea înaintea ei, gândindu-se că foarte curând n-o s-o mai vadă. În câteva minute, când becurile vor începe să lumineze drumul, umbra îşi va schimba direcţia în ritmul luminilor pe sub care va trece.

Frunze plăpânde se răspândeau pe sub arbori. Pe ambele părţi ale potecii, iarba se amesteca cu anemone albe cu petalele încă nedesfăcute. De-a lungul canalului creşteau trestii bătrâne şi uscate care supravieţuiseră iernii. La stânga se înălţau vile somptuoase: ambasada turcă, cu grilajuri la ferestre. Ambasada chineză, ceva mai sus pe colină, înconjurată de un gard înalt cu sârmă ghimpată, de camere de supraveghere şi de panouri de avertizare. Aproape de clubul de canotaj se afla un castel mic înconjurat simplu de un gard de lemn.

Cincizeci de metri mai încolo, o vilă cu formă alungită, cu dependinţele şi garajul care păreau să iasă direct din munţi.

Ici şi colo, de-a lungul întregului ei traseu, se aliniau locuinţe individuale, case austere ascunse oricăror priviri. Trecând prin faţa lor, încerca de fiecare dată să distingă vilele imense camuflate în spatele tufişurilor şi gardurilor. Se întreba de ce oamenii căutau să pară atât de modeşti; nu oricine locuia în Djurgården.

Depăşi două fete care mergeau cu un pas energic. Arborau stilul specific locuitorilor din Östermalm care practică marşul sportiv la Kungliga Djurgården: o vestă de puf deasupra unui pulover cu mâneci lungi, jogging, şi nelipsita şapcă acoperind jumătate de faţă. Costumul ei era însă ceva mai serios. Un hanorac negru Nike Clima-Fit şi nişte pantaloni sport mulaţi. Haine în care să respiri. Un pic banal, dar practic.

Amintirile dintr-un weekend petrecut cu trei săptămâni în urmă îi veneau din nou în minte. Încerca să le îndepărteze şi să se gândească la muzică, la ritm şi la traseu. Dacă s-ar fi concentrat asupra jumătăţii de drum care ocolea canalul şi asupra gâştelor sălbatice pe care era nevoită să le înfrunte, ar fi putut probabil să uite.

Madonna continua să se audă în căşti.

O balegă de cal era împrăştiată pe potecă.

Ei credeau că puteau să se folosească de ea după bunul lor plac. Dar, de fapt, ea era cea care se folosea de ei. Acest mod de a gândi o proteja. Ea singură hotărâse ce

să facă, ce să simtă. La lumina zilei, erau oameni bogaţi şi puternici, dintre cei care reuşiseră în viaţă. Numele lor apăreau în suplimentele economice, în comunicatele bursiere şi în primele rânduri pe lista impozitului pe avere. În realitate, nu erau decât o adunătură de iremediabili şi patetici perdanţi. Oameni cărora le lipsea ceva. Care aveau o nevoie tangibilă de ea.

Planul ei era simplu şi clar. Să le facă numărul şi, într-o zi, totul să se oprească şi să-i dea în gât. Dacă ei nu voiau ca ea să-i toarne, nu aveau decât să plătească. Pregătise totul, strânsese informaţii timp de luni de zile. Storsese mărturisiri, ascunsese magnetofoane sub pat şi chiar îi filmase pe câţiva dintre ei. Avea impresia că este un adevărat agent FBI, cu o singură diferenţă: frica.

Miza era importantă. Ea ştia regulile: dacă lua o turnură proastă, totul se oprea. Dar acum ajunsese aici. Planificase s-o rupă la 23 de ani. Să se oprească la Stockholm, pentru ceva mai cool, pentru un pic mai bine.

Două fete, cu capul ridicat sus şi privirea îndreptată înainte, traversară pe cai podul din apropierea restaurantului din Djurgårdbrunn, ignorând parcă viaţa adevărată. Ca şi ea, atunci când fugise de acasă. Îşi aminti: era încă un obiectiv pentru ea. Mersul cu capul sus, ridicat. O să ajungă şi acolo.

Lângă pod se afla un bărbat cu un câine. Vorbea la mobil, urmărind-o cu privirea. Se obişnuise cu asta. Încă din adolescenţă bărbaţii o remarcau cu privirea, iar de când îi crescuseră sânii, pe la 15 ani, nu o mai scăpau din ochi. Tremură, de excitare şi de dezgust în acelaşi timp.

Bărbatul era bine făcut. Purta o vestă de piele, blugi şi şapcă. Ceva nu era în regulă cu el. Nu o sorbea din ochi. Din contră, părea concentrat, absorbit de conversaţie. Ca şi cum ar fi vorbit despre ea la telefon.

Ajunse la capătul potecii. Restul drumului până la ultimul pod, Lilla Sjötullsbron, era asfaltat, dar presărat cu gropi. Se întrebă dacă nu trebuia mai degrabă să alerge prin iarba şi aşa călcată în picioare, chiar dacă erau multe gâşte sălbatice. Duşmanii ei.

Abia distingea podul în faţa ei. Oare de ce erau luminile stinse? De obicei se aprindeau automat la căderea nopţii. Se pare că nu şi în seara asta.

Un break era oprit în faţa podului.

Nimeni pe mal.

Douăzeci de metri mai departe, o vilă superbă, de lux, răsărea deasupra lacului Sărat. Îl cunoştea pe proprietar, care o construise fără aprobare pe locul unui grajd. Un om influent.

Înainte de a intra pe pod, văzu că breakul era în mod ciudat oprit chiar lângă drum, la doar doi metri de ea.

Uşile maşinii se deschiseră brusc şi din ea coborâră doi indivizi. Nici nu avu timp să priceapă ce se întâmplă. Un al treilea răsări pe neaşteptate din spate. De unde apăruse aşa deodată? Să fie tipul cu câinele? Se aruncară asupra ei. Îi astupară gura cu ceva. Încercă să ţipe, să muşte, să lovească. Apoi, chiar în timp ce îşi recăpăta suflul, simţi că leşină. Era ceva în cârpa pe care i-o apăsau pe faţă. Se zbătu, încercând să scape din strânsoarea lor. În zadar. Erau uriaşi. Prea rapizi. Prea puternici.

Bărbaţii o târâră în maşină.

Ultimul ei gând fu că regreta venirea la Stockholm.

Oraş de căcat.

*

Obiect: B 4537-04

Bandă magnetică 1237 A O,O – B 9,2

Copie

În procesul B 4537-04, procurorul împotriva lui Jorge Salinas Barrio, delict 1, interogatoriul acuzatului Jorge Salinas Barrio.

Preşedintele – Puteţi să ne spuneţi versiunea dumneavoastră asupra faptelor?

Acuzatul – Nu este mare lucru de spus. De fapt, nu eu folosesc depozitul. Numele meu apare pe contractul de închiriere numai fiindcă i-am făcut un serviciu unui amic. Ştiţi, uneori trebuie să-i ajuţi pe oameni. S-a întâmplat să depozitez nişte lucruri pe-acolo, dar nu eram proprietar decât pe hârtie. Depozitul nu era al meu. În sfârşit, cam

asta e tot ce am de zis.

Preşedintele – E rândul dumneavoastră, domnule procuror, să puneţi întrebări.

Procurorul – Când spuneţi *depozit* vă referiţi la antrepozitul de la Shurgard Self-Storage din centrul comercial din Kungens Kurva?

Acuzatul – Da, la el.

Procurorul – Şi spuneţi că nu dumneavoastră vă foloseaţi de el?

Acuzatul – Da. Contractul este pe numele meu, dar asta fiindcă i-am făcut un serviciu unui amic care nu putea să închirieze depozite şi toate astea. Avea prea multe facturi de plătit. Nu aveam nici cea mai mică ideea de tot rahatul care se ascundea în spate.

Procurorul – Deci, cui îi aparţine antrepozitul?

Acuzatul – Ştiţi, nu pot să spun.

Procurorul – Îmi permit atunci să citesc pagina 24 din procesul-verbal al anchetei preliminare. Este vorba de un interogatoriu care vi s-a luat pe 4 aprilie anul acesta, Jorge Salinas Barrio. Aş vrea să vă citesc paragraful al patrulea. Aţi spus, citez: „Depozitul este al unui bărbat care se numeşte Mrado, cred. Lucrează pentru nişte tipi grei, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Eu am semnat contractul, dar în realitate depozitul este al lui.” Sunt sau nu cuvintele dumneavoastră?

Acuzatul – Nu, nu. E fals. Trebuie să fie o neînţelegere. N-am spus niciodată aşa ceva.

Procurorul – Dar aşa e consemnat în procesul-verbal. Se menţionează, de asemenea, că interogatoriul v-a fost citit apoi şi că aţi fost de acord cu cele scrise. Dacă aţi fost greşit înţeles de ce nu aţi spus?

Acuzatul – Ah... Păi, îmi era teamă. Nu este uşor de explicat cum stau exact lucrurile în timpul unui interogatoriu. Este o neînţelegere. Poliţiştii mă presau. Nu mai ştiam ce să fac. Sigur am spus toate astea ca să mă lase să plec. Nu ştiam pe nimeni cu numele de Mrado. Vă jur.

Procurorul – Ciudat. Mrado a spus că vă cunoaşte. Şi

dumneavoastră tocmai aţi spus că nu ştiaţi că era atâta rahat în antrepozit. Ce înţelegeţi prin „rahat”?

Acuzatul – Droguri, vreau să zic. Singurul lucru pe care l-am depozitat acolo au fost vreo zece grame de cocaină, pentru uzul meu personal. Am consumat timp de câţiva ani. Apoi, mai folosesc antrepozitul pentru a pune mobilă sau haine, fiindcă mă mut des. În rest, nimic nu era al meu şi nici măcar nu ştiam ce se află acolo.

Procurorul – Deci cui îi aparţineau drogurile?

Acuzatul – Nu pot să vă spun. Vedeţi, risc represalii. Cred că cel de la care cumpăr a pus cocaina acolo. Are cheia de la antrepozit. Cântarul însă este al meu. Îl folosesc ca să-mi cântăresc dozele. Pentru consumul meu personal. Dar nu vând nimic. Am un job, n-am nevoie să fac trafic.

Procurorul – Şi ce fel de muncă faceţi?

Acuzatul – Conduc camioane. În weekend, de cele mai multe ori, se plăteşte bine. Ştiţi, la negru.

Procurorul – Dacă înţeleg bine, spuneţi că antrepozitul nu aparţine unui oarecare Mrado, ci altcuiva. Şi că această altă persoană este dealerul dumneavoastră? Dar cum au ajuns acolo trei kilograme de cocaină? Asta înseamnă o grămadă de bani. Ştiţi cât face la preţul străzii?

Acuzatul – Nu prea ştiu, fiindcă nu vând. Dar trebuie să fie mult, un milion de coroane poate. Cel de la care cumpăr drogul îl aduce el însuşi la depozit imediat ce l-am plătit. Astfel, evităm contactul direct. Nu trebuie niciodată să fim văzuţi împreună. Cred că e o modalitate bună. Dar acum s-ar părea că m-a vândut. Că a îngrămădit tot acest rahat în antrepozit ca să mă găurească.

Procurorul – Să reluăm. Pretindeţi aşadar că depozitul nu îi aparţine acestui Mrado. Că nu vă aparţine nici dumneavoastră. Că nu aparţine nici dealerului dumneavoastră, dar că el îl foloseşte uneori pentru tranzacţii. Şi acum credeţi că el a stocat toată această cocaină acolo. Domnule Jorge, chiar credeţi că o să vă credem? De ce ar fi stocat dealerul trei kilograme de

cocaină într-un antrepozit în care dumneavoastră aveţi acces? În plus, schimbaţi mereu versiunile şi nu daţi niciodată nume. Nu sunteţi credibil!

Acuzatul – Haideţi, nu este chiar aşa de complicat, v-am explicat, asta-i tot. Ăsta e adevărul: eu mă folosesc foarte puţin de antrepozit. Dealerul meu nu-l foloseşte aproape deloc. Nu ştiu cui îi aparţine toată cocaina asta. Dar este destul de probabil să fie o manevră a dealerului.

Procurorul – Ai cui sunt sacii de plastic?

Acuzatul – Fără îndoială ai dealerului meu.

Procurorul – Daţi-mi numele lui!

Acuzatul – Nu pot să-l spun.

Procurorul – De ce insistaţi că antrepozitul nu vă aparţine şi că drogurile care se găseau în el nu sunt ale dumneavoastră? Totul ne duce la asta.

Acuzatul – N-aş avea niciodată bani să cumpăr atâta. De altfel, nu vând, v-am spus. Ce să vă mai spun altceva? Marfa nu este mea, asta-i tot.

Procurorul – Al doilea martor din acest proces a menţionat un alt nume. Este posibil ca drogul să-i aparţină unui tovarăş de-al lui Mrado, pe nume Radovan? Radovan Kranjic?

Acuzatul – Nu, nu cred. Nu am nicio idee.

Procurorul – Din contră, cred că ştiţi foarte bine. În timpul interogatoriului, aţi declarat că îl cunoaşteţi pe şeful lui Mrado. Nu despre Radovan vorbeaţi?

Acuzatul – Nu am vorbit niciodată despre acest Mrado, ăsta e adevărul. Cum aş putea şti despre ce vorbiţi? Cum? Mi-aţi putea spune?

Procurorul – Eu pun întrebări aici, nu dumneavoastră. Cine e Radovan?

Acuzatul – Tocmai v-am spus că nu ştiu.

Procurorul – Încercaţi…

Acuzatul – Dar, în pana mea, nu ştiu. Nu pricepeţi?

Procurorul – Se pare că am atins un punct sensibil. Nu mai am întrebări. Mulţumesc. Domnul avocat poate pune acum întrebări.

*

În procesul B 4537-04, Procurorul împotriva lui Jorge Salinas Barrio, delictul 1. Urmează un interogatoriu al martorului Mrado Slovovic privind stupefiantele dintr-un depozit din centrul comercial din Kungens Kurva. Martorul a depus jurământ şi a fost informat de importanţa jurământului. Procurorul conduce audierea:

Procurorul – În timpul anchetei preliminare privind afacerea în care este acuzat Jorge Salinas Barrio, aţi fost desemnat ca posesorul unui contract de închiriere al unui antrepozit din Shurgard Self-Storage, în centrul comercial Kungens Kurva din Skärholmen. Ce fel de relaţii aveţi cu Jorge?

Martorul – Îl cunosc pe Jorge, dar nu am închiriat niciun antrepozit. Cu Jorge mă ştiu de mult timp. Şi eu eram băgat cu droguri, dar m-am oprit acum câţiva ani. De câteva ori m-am intersectat cu Jorge în oraş. Ultima dată, la Solna Centrum. Mi-a povestit că, acum, se ocupa de nişte afaceri cu droguri într-un antrepozit pe care îl avea la celălalt capăt al oraşului. Mi-a spus că făcuse o grămadă de lovele şi că vindea multă cocainã.

Procurorul – El zice că nu vă cunoaşte.

Martorul – Nu-i adevărat. Nu suntem chiar prieteni, dar ne ştim.

Procurorul – Aha. Vă amintiţi când v-aţi întâlnit ultima dată? Puteţi să ne povestiţi în detaliu ce v-a spus?

Martorul – A fost în primăvară. Prin aprilie, cred. Mă dusesem la Solna să mă întâlnesc cu nişte prieteni vechi. În general, nu prea trec pe acolo. Când mă întorceam acasă, am făcut un ocol prin centrul oraşului ca să fac nişte pariuri la curse. Acolo, la PMU, am dat peste Jorge. Era superînţolit, aproape că nu l-aş fi recunoscut. Ştiţi, cât am fost amici, începuse să se scufunde, era deja cu nasul în rahat.

Procurorul – Şi ce a zis?

Martorul – A spus că îi mergea bine. L-am întrebat care-i treaba. Mi-a spus că făcea bani buni cu coca. Cum ieşisem din asta, n-aveam chef să ascult mai mult. Dar el continua să facă pe barosanul. A zis că depozita totul într-

un antrepozit în sudul oraşului. La Skärholmen, dacă îmi amintesc bine. Atunci i-am cerut să înceteze să-mi mai vorbească despre maşinaţiunile lui. S-a supărat. Mi-a zis să mă duc dracu', sau ceva de genul ăsta.

Procurorul – S-a enervat?

Martorul – Da, s-a enervat când a văzut că tot ce-mi spunea mă scotea din sărite. Poate de aceea a inventat povestea asta că aş fi avut ceva de-a face cu antrepozitul.

Procurorul – A adăugat ceva cu privire la antrepozit?

Martorul – Nu, a spus doar că îşi păstrează marfa acolo. Şi că era la Skärholmen.

Procurorul – Bine, mulţumesc. Nu mai am întrebări. Mulţumesc că aţi venit.

PRIMA PARTE

1

Jorge Salinas Barrio învăţase repede regulile jocului. *Numero uno*: închiderea. Pentru a fi mai precis, această regulă implică cinci principii. Să nu contrazici pe nimeni niciodată. Să stai liniştit în banca ta. Să nu tragi niciodată cu ochiul. Să nu torni niciodată. Şi, ca să sfârşim, să iei şuturi în cur fără să crâcneşti, fără să dai apă la şoareci. În sens propriu.

Viaţa îl plictisea pe Jorge. Îl călca pe nervi. Viaţa era dură. Dar Jorge era mai puternic – şi o să vadă ei chestia asta.

Pârnaia îi luase toată energia. Nu mai avea putere să râdă. Adio viaţă de vânător, bine-ai venit, viaţă de vânat.

Numai că el era singurul care cunoştea finalul, marele lui proiect, ieşirea magistrală. Jorge: nu era genul care să lase lucrurile să i se întâmple. Va ieşi, îşi va lua tălpăşiţa, se va căra din groapa asta de căcat. Avea un plan. Sculă de plan. *Adios* rataţilor!

Un an, trei luni şi nouă zile de când era la pârnaie. Adică cincisprezece luni bune în spatele unui zid de beton înalt de şapte metri. Cel mai lung sejur în groapă al lui Jorge. Înainte de asta, nu încasase decât pedepse scurte. Trei luni pentru furt, patru luni pentru posesie de droguri, exces de viteză şi condus în stare de ebrietate. De data

asta lucrurile stăteau diferit: rămânea destul de mult timp pentru a-şi clădi o viaţă înăuntru.

Österåker era ceea ce se cheamă o închisoare de clasa a doua, un stabiliment carceral de gradul al doilea. Deţinuţii: în primul rând traficanţi şi consumatori de droguri. Supravegheaţi îndeaproape din exterior şi din interior. Nimic şi nimeni nu putea să intre, în afara celor autorizaţi cu acte în regulă. Toţi vizitatorii erau adulmecaţi de câini. Detectoare de metale aspirau toate buzunarele. Gardienii miroseau atmosfera generală. Tipii dubioşi nu trebuiau nici măcar să încerce. Aici nu erau lăsaţi să intre decât mamele, copiii şi avocaţii.

Şi totuşi, nu se întâmpla nimic. Locul fusese un timp *curat* – pe vremea fostului director. În prezent, se aruncau săculeţe pline cu iarbă pe deasupra zidurilor cu ajutorul unor praştii. Taţii primeau de la fiii lor desene făcute din LSD. Praful era ascuns în plafoanele false ale încăperilor comune, acolo unde câinii nu ajungeau să adulmece, sau îl îngropau sub gazonul din curte. Astfel, ar fi trebuit fie să pedepseşti pe toată lumea, fie să nu mai pedepseşti pe nimeni.

Mulţi fumau zilnic. Apoi beau cincisprezece litri de apă ca să păcălească testele de urină. Alţii luau heroină brună. Rămâneau culcaţi în celulele lor şi se prefăceau bolnavi timp de două zile, până când urina nu mai trăda nimic.

Oamenii rămâneau mult timp la Österåker. Se formau grupuri. Gardienii se străduiau să disperseze bandele: Bandiţii Adevăraţi, Îngerii din Iad, Bandidos, Iugoslavii, Frăţia Wolfpack, Băieţii Fittja. *You name it*.

Celor mai mulţi dintre gardieni le era teamă. Abandonau cauza şi acceptau biletele de o mie strecurate la coada de la cantină, pe terenul de fotbal, la ateliere. Conducerea închisorii încerca să păstreze controlul. Să-i împrăştie. Să-i trimită în altă parte. Dar schimba asta cu ceva lucrurile? Bandele făceau ravagii peste tot. Frontierele erau clare: rasă, suburbie, tip de crimă. Bandele de rasişti nu erau decât un David printre mai

mulţi Goliat. Piesele grele erau Îngerii din Iad, Bandidos, Iugo şi OG legaţi de exterior prin bandă. Cele mai grele lovituri. Deviza lor: să câştige grămezi de lovele, să nu se dea în lături de la nicio crimă şi, deci, să lucreze împreună. Aceleaşi bande conduceau viaţa de dincolo de ziduri. Telefonul mobil minuscul făcea lucrurile la fel de bine ca şi cum ai schimba canalul cu o telecomandă. Societatea ar face bine să capituleze.

Jorge evita bandele. Dar, puţin câte puţin, îşi făcu totuşi câţiva amici. Se descurca. Găseau interese comune. Chilienii se descurcau. Tipii din Sollentuna se descurcau. Cei mai mulţi dintre amicii dealeri se descurcau.

Umbla cu un tip latino mai în vârstă din Märsta: Rolando. Tipul ajunsese aici în 1984. Venea din Santiago. Ştia despre „zăpadă" mai multe decât ştia un gaucho despre balega de cal – fără să fie complet dependent. Îi mai rămăseseră încă doi ani de tras, fiindcă transportase pasta de coca în flacoane de şampon. Putea să şi-l facă tovarăş. Deja în epocă, pe când locuia în Sollentuna, Jorge auzise vorbindu-se despre el. Baftă chioară: acest Rolando avea legături cu tipii din OG. Un plan bun pentru privilegii. Privilegii, articole de lux: mobile, petarde, coca, dacă aveau marfă, reviste porno, alcool. Tone de ţigări.

Pe Jorge îl atrăgeau bandele. Dar nu ignora pericolul: te legi pentru totdeauna. Te livrezi lor. Te încrezi în ei. — Iar *ei* te trădează.

Nu uitase că se fripsese. Iugoslavii îl vânduseră. Lăsat să cadă în timpul procesului. Era la pârnaie din cauza lui Radovan – târfă muistă.

Se întâlneau adesea în sala de mese ca să stea de vorbă. El, Rolando şi alţi bărbaţi latino. Niciun spaniol. Asta ar fi putut să le trezească neîncrederea celorlalţi membri ai bandei. Nicio grijă: poţi să trăncăneşti cu compatrioţii dacă ai chef – dar nu într-un fel în care *Ei* să nu înţeleagă.

În ziua aceea: încă aproximativ două săptămâni înainte de execuţia planului său. Bucurie liniştită. Imposibil să reuşeşti evadarea de unul singur totuşi, chiar

dacă Rolando nu ştia încă nimic. Jorge trebuia mai întâi să se asigure că Rolando este *curat*. Să-l pună la încercare. Să verifice dacă prietenia lui era cu adevărat solidă.

Rolando: băiatul de colo a ales calea cea mai dură. Ca să devii membru OG, nu ajungea să importi coca. Trebuia să fii în stare să arunci cu rahat în orice tip care nu era pe placul şefului. Rolando îşi îndeplinise sarcina: tatuajele din jurul cicatricelor de pe glezne vorbeau pe limba lor, agresiv şi fără ocolişuri.

Rolando luă o gură de orez. Spuse cu mâncarea între dinţi: „Ştii, pasta are avantaje faţă de praf. Este ca un fel de produs intermediar, neterminat. Aterizezi mai sus pe scară. Nu eşti obligat să o vinzi în stradă. N-am dreptate? Faci afaceri cu oameni şic. Cu băieţi care nu se trezesc cu poliţia în spate la fiecare pas. În plus, este şi mai uşor de transportat. Fără pulbere. Se ascunde mai uşor."

Chiar dacă Jorge, cu traseul lui, auzise deja undeva toate ideile mediocru inovatoare pe care i le arunca Rolando, închisoarea rămânea cea mai bună şcoală. Jorge stătea la pândă. Învăţa. La capătul celor cincisprezece luni la Österåker, cunoştea meseria în cele mai mici detalii.

J-boy era mai degrabă mulţumit de el însuşi. Era la nivel de top în importul de cocaină columbiană care tranzita Londra. Unde să o cumpere, la ce preţ, ce intermediari să folosească, unde să vândă dozele. Cum să o înmoaie fără ca drogaţii să-şi dea seama, cum să facă amestecurile fără ca locuitorii cartierului şic din Stureplan să-şi dea seama despre ce este vorba. Cum să o împacheteze. Pe cine să mituiască, pe cine să evite, cu cine să pară prieten. De exemplu: Radovan. Ticălos de căcat.

Sala de mese se preta la conversaţii private. Destul de zgomotoasă încât nimeni să nu poată cu adevărat să audă ce se spune. Încercau să nu aibă aerul că pun ceva la cale. Fără ascunzişuri. Doar discutau în public, nu?!

Jorge trebuia să orienteze conversaţia în direcţia pe care o dorea. Să nu afle punctul de vedere al lui Rolando ar însemna sinuciderea.

— Am vorbit de mii de ori despre chestia asta. Ştiu că

eşti în pâine. Dar vreau să mă ţin un pic departe de droguri pentru moment. Când ies de aici, mă car din ţara asta îngheţată, plină de nazişti. Şi nu mă gândesc să devin unul dintre târfele astea de toxicomani.

— Ai dreptate. Nu trebuie să consumi. Doar să vinzi. Asta-i cuvântul zilei.

Începu destul de prudent să-l testeze pe Rolando.

— Tu ai spate. Îi ai pe barosanii tăi, nu? Nimeni nu te deranjează aici. Poţi să evadezi azi, dacă vrei, şi afară te descurci tu.

— Să evadez? Nu este deocamdată în planurile mele. Apropo, ai auzit noutăţile? Ştii, băiatul ăla din OG, de colo, Jonas Nordbåge. A fost prins.

Jorge prinse ocazia din zbor:

— Ştiu cine este. Fostul de la Hannah Graaf. El este cel care a evadat din puşcăria de la Göteborg, nu?

Exact, în ziua procesului. Şapte ani şi jumătate pentru două holdupuri cu violenţă. Tipul este un adevărat profesionist în transporturile de bani.

— Dar de data asta s-a băgat rău în rahat.

— Este totuşi un rege: a spart o fereastră şi s-a aruncat de la etajul opt, şaptesprezece metri. Ancorat în cinci cearşafuri legate unul de altul. Drăguţ, nu?

— Dur, dar drăguţ.

Continuă, *Jorge-boy*, *continuă*. *Condu discuţia*, *citeşte-l pe acest Rolando*. *Fă-l să spună ce crede despre tine şi despre evadări*. *Fii subtil*.

— Cum l-au prins?

— Cu tot respectul, dar s-a băgat în căcat. Bătea barurile din Göteborg, o căuta cu lumânarea. Umbla după o nouă Hannah, cu ţâţe mari. Se simţea invincibil. Îşi vopsise părul alb şi-şi pusese ochelari de soare. Ce mai, chiar voia să pună mâna pe el.

Jorge dădu din cap: *tâmpit dacă nu faci mai mult*. Va juca mai fin de atât:

— Nu avea nimic de pierdut. Fără îndoială că se gândea: la dracu', chiar dacă mă prind, n-aş avea mai mulţi ani de pârnaie. N-or să mă căptuşească cu mai mult de

şapte ani şi jumătate.

— Era cât pe ce să reuşească. L-au prins la Helsingborg.

— A vrut s-o şteargă?

— Aparent. Luase o cameră la hotel pe un nume fals. Când l-au prins copoii, avea asupra lui un paşaport fals. Ar fi putut să meargă. Mai întâi, să se care în Danemarca şi apoi mai departe. Cu siguranţă îşi ascunsese mălaiul undeva. Dar cineva l-a turnat. Le-a spus copoilor unde este. Sigur l-au văzut într-un bar.

— Un tip care ştia că era gata de plecare. Un OG?

— Îmi pare rău, Jorge, nu pot să-ţi spun.

— Şi tu? Ai ajuta un OG să evadeze?

— Pamela Anderson doarme şi ea pe spate?

Lovit în plin. *Jorge-boy*, *agaţă-te*. *Testează-l*.

Jorge cunoştea regula: prietenii din groapă nu-s ca prietenii din viaţă. Sunt alte legi. O ierarhie structurată pe forţă. Contează timpul petrecut în spatele gratiilor. Contează numărul de sejururi la pârnaie. Contează crima pe care ai făcut-o: violatorii şi pedofilii, niciun statut. Toxicomanii şi alcoolicii, jos de tot. Violenţa şi spargerile, mai sus. Mari vânători şi regi ai deal-ului, în top. Înainte de orice: contează cu cine te-ai asociat. Rolando, după regulile vieţii exterioare: un prieten. După legile puşcăriei: un tip care joacă într-o divizie mai sus.

Jorge luă o gură de bere.

— Una e să-i întinzi o mână unuia care este deja afară. Dar ai ajuta pe cineva să evadeze?

— Depinde. De risc şi de totul. N-aş ajuta pe oricine. Unui OG i-aş întinde întotdeauna o mână. La dracu', *amigo*, te-aş ajuta şi pe tine. Înţelegi. Dar nu mi-aş ţine niciodată pliscul pentru un ticălos de skinhead sau un Wolfpack. Şi ei ştiu asta. Nici ei nu m-ar ajuta vreodată.

Jackpot.

Trei secunde de linişte.

Rolando făcu ceva ce Jorge nu mai văzuse până atunci. Îşi puse tacâmul pe farfurie. Încet. Apoi un surâs îi apăru pe faţă şi zise:

— Hei, Jorge, ai niscaiva planuri, sau ce?

Jorge nu ştiu ce să facă. Îi întoarse zâmbetul.

Sperând că Rolando era un prieten adevărat, unul dintre aceia care nu trădează.

În acelaşi timp, ştia: în puşcărie, prietenii ascultă de alte legi.

2

Patru tipi care stăteau jos într-o cameră de zi, gata pentru petrecere.

JW cu părul gelat. Ştia pe de rost că o grămadă de brute îi dispreţuiau coafura, micuţa târfă cu cotlete, cum îi spuneau. Cu ochii plini de ură. Dar de ce să se îngrijoreze din cauza acestei speţe de comunişti, care n-aveau nicio idee despre viaţă?

Tipul de alături avea şi el părul gelat. Al treilea afişa stilul mai scurt, cu structură densă, cu toate meşele aranjate cu grijă. Coafura despicată în creştet de o cărare fin sculptată, dreaptă ca o riglă. Look New England clasic. Ultimul avea părul blond de lungime medie şi buclele i se amestecau într-o dezordine încântătoare. Tipii erau frumoşi, cu tenul deschis, cu trăsăturile pure, cu spatele drept, cu o ţinută ca lumea. Ştiau că ei fac moda. Tipi care se pricepeau. Care ştiu cum să se îmbrace, ce ţinută să adopte, cum să se comporte. Cum să atragă atenţia. Cum să pună mâna pe gagici. Să profite de părţile bune ale vieţii – douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Pulsul care bătea în cameră: ritmul adevărat, petrecerea, asta ştiau, nicio şansă să dea greş.

Marea seară, îşi zise JW. Băieţii sunt în formă.

Ca de obicei, îşi luau aperitivul la Putte, tipul cu cărare. Apartamentul cu două camere, drăguţ, de cincizeci şi doi de metri pătraţi, în strada Artillerigatan: un cadou făcut de părinţi la a douăzecea aniversare, cu doi ani înainte. JW îi cunoştea familia. Tatăl: om de afaceri în sferele înalte din Stenbeck, care îi umilea pe cei care se aflau mai prejos decât el. Mama: o bogată moştenitoare – familia deţinea case aproape în tot Stockholmul şi cinci sute de hectare de teren agricol în Sörmland. O familie

respectabilă, ce mai!

Terminaseră de mâncat. Nu mai rămăseseră pe masa de la bucătărie decât ambalajele din polistiren. Mâncare adusă de la *Texas Steakhouse*, din strada Humlegårdsgatan. Restaurant tex-mex de lux care are carne bună.

Zăceau pe canapea.

JW se întoarse spre tipul cu bucle, pe care îl porecliseră Nippe, şi îl întrebă:

— N-ar trebui să mergem?

Nippe, care se numea de fapt Niklas, se uită la JW. Răspunse cu vocea ascuţită de puşti nespălat:

— Masa este rezervată pentru miezul nopţii, n-are haz până atunci.

— De acord, în acest caz avem timp să bem un whiski cu coca-cola.

— Când prizăm şi-un pic de coca?

— Ha-ha! Foarte nostim. Ia-o uşurel, Nippe, o să tragem o linie odată ajunşi acolo, o să profităm mai mult.

Săculeţul de plastic cu cele patru grame ardea în buzunarul interior al paltonului lui JW. În fiecare weekend, unul dintre băieţi, fiecare pe rând, trebuia să aducă pentru toţi. Marfa venea de la un turc, care, la rândul lui, o lua de la un gangster iugoslav. JW nu ştia cine este big boss, dar avea ceva bănuieli, poate chiar marele necunoscut, Radovan însuşi.

JW spuse:

— Băieţi, azi am venit bazat. Am patru grame. Asta înseamnă cel puţin o jumătate de gram pentru fiecare dintre noi şi destul pentru a invita fetele.

Fredrik, celălalt tip cu părul făcut cu placa, sorbi o gură din cocktail.

— Vă daţi seama cum face turcul avere cu noi şi toată banda?

— N-o să moară de foame. Nippe surâse. Părea că numără bancnotele.

JW aruncă întrebarea:

— Ce profit credeţi că o să scoată? Două sute pe

gram? O sută cincizeci?

Discuţia urmă cu alte subiecte, mai obişnuite. JW îi vedea venind. Amicii. Tipesele. Moet & Chandon. Ca de obicei. Ar fi trebuit foarte bine să vorbească despre altceva, nu erau mârlani, nu: erau câştigători, tipi cu limbariţă. Dar interesul lor nu se ducea mai departe decât era necesar.

La sfârşit, ajunseră să vorbească despre proiecte.

— Ştiţi, nu trebuie prea mulţi bani ca să pui pe picioare o societate anonimă, spuse Fredrik. O sută de mii de coroane ajung, este capitalul minim, cred. Dacă găsim o idee bună, putem să ne apucăm. Încercăm câteva mici tranzacţii, înregistrăm un nume de firmă pentru campania publicitară, îi dăm o direcţie şi desemnăm un preşedinte. Dar, înainte de orice, cumpărăm nişte chestii din duty-free şi gata. N-ar fi super adevărat?

În capul lui, JW îl analiză rapid pe Fredrik. Tipul ăsta nu se interesa deloc de ceilalţi, ceea ce era într-un fel destul de practic: nu voia să ştie nici măcar de unde vine JW, nimic despre el. Cea mai mare parte a timpului vorbea despre el însuşi, despre produse, mărci sau despre vapoare. JW goli paharul de whisky cu coca-cola, apoi luă un gin tonic.

— Mortal. Şi cine ne dă o sută de mii de coroane?

Nippe îl întrerupse:

— Se găsesc întotdeauna undeva. Mie îmi place ideea asta.

JW nu zise nimic. Se gândi unde ar putea să găsească o sută de mii de coroane şi deja ştiu răspunsul. Nicăieri. Nu lăsă nimic să transpire. Juca jocul. Râse forţat.

Nippe schimbă discul. Putte îşi puse picioarele pe măsuţa joasă şi aprinse o Marlboro Light. Fredrik, care tocmai cumpărase un Patek Philippe, îi pipăi brăţara şi declară cu voce tare, adresându-se lui însuşi:

„You never actually own a Patek Philippe, you merely look after it for the next generation.”[1]

1 „N-o să ai niciodată un Patek Philippe, nu faci decât să ai grijă de el pentru generaţia următoare.”, în limba engleză în original. (n.tr.)

În combina hi fi: Magnus Uggla, cu volum de fundal. Toată lumea pe acelaşi *beat*. Uggla era regele. Spărgea totul şi pe toată lumea. „Şi cei care spun că lumea mă plictiseşte, mă plictisesc.” Cea mai bună atitudine. De ce să te preocupe părerea unei adunături de tâmpiţi?

JW adora genul ăsta de aperitive. Subiecte de conversaţie. Atmosferă. Tipii aveau clasă. Puşti frumoşi. Întotdeauna bine îmbrăcaţi.

Cămăşi Paul Smith şi Dior, alta pe comandă la un croitor de pe Jermyn Street din Londra. Una franţuzească, APC, cu guler american şi manşete duble. În jos, doi dintre tipi purtau jeanşi Acne. Al treilea, un Gucci: cu două tivuri încărcate cu ornamente pe buzunarele de la spate. Altul avea nişte pantaloni negri de velură. Veste şic. Colecţia de primăvară de la Balenciaga, cu două rânduri de nasturi, maro, destul de scurtă, modelul frac coadă de rândunică. Şi un Dior cu dungi albe, modelul strâmt cu două buzunare într-o parte. Una făcută pe comandă la un croitor de la Savile Row din Londra; tivuri accentuate la marginea gulerului, cu dublură roşie. Lână Super 150, cea mai bună de pe piaţă. Caracteristicile unei veste ca lumea: supleţea dublurii, ca să nu se uzeze. Dublura acestei veste era mai moale, mai fină şi avea o croială mai bună decât tot ce s-ar fi găsit în magazinele suedeze.

Un singur tip nu purta vestă. JW se întreba de ce.

Şi, în final, pantofii: Tod’s, Marc Jacobs, Gucci cu faimoasele catarame de aur, pantofii de cauciuc de la Prada, cu logoul roşu pe talpă, pe toc. La origine, logoul velierului Prada pentru Cupa lumii.

Pe curelele de piele negre, elegante: Hugo Boss. Gucci. Louis Vuitton. Corneliani.

JW estimă valoarea totală: şaptezeci şi două de mii trei sute de coroane. Fără să mai socotim ceasurile, inelele cu sigiliu, butonii de la manşete. Nu era rău deloc.

Pe masă, Jack Daniels, votcă cu vanilie, puţin gin, o jumătate de sticlă de Schweppes Tonic, coca-cola şi o cană aproape plină de suc de mere – unul dintre ei se gândise să prepare Apple Martini, dar nu se băuse decât un pahar.

Toată lumea era pe aceeaşi lungime de undă: n-o să se cherchelească aici. Vor turna pe gât în bar. La Kharma îi aştepta o masă. Cu fete.

Atmosfera asta, căldura, unitatea asta. Iată nişte tipi bine. Noaptea în Stockholm – terenul lor predilect de vânătoare.

Scană cu privirea camera. Mai mult de trei metri înălţime sub plafon. Straturi grele de stuc. Două fotolii şi o canapea gri. Un covor, şi nu dintre cele ieftine: patru sute de mii de mici noduri strânse de vreun puşti ţinut captiv de cine ştie unde. Câteva *Slitz*, *Café*, reviste de vapoare şi sporturi mecanice răspândite pe canapea. Trei etajere joase de la Galeriile Nordice se aliniau de-a lungul pereţilor. Una era plină de discuri, de casete video şi DVD-uri. Pe cealaltă, combina hi fi, Pioneer – mică, dar cu patru boxe instalate în colţurile camerei, se auzea bine.

Ultima etajeră era plină de cărţi, de reviste şi de clasoare. Printre cărţi, puteai găsi almanahul nobilimii, opere complete de Strindberg şi anuarul şcolii. Strindberg nu putea fi decât un cadou de la părinţii lui Putte.

Televizorul era imens, cu ecran plat şi extrem de scump.

Toţi îşi păstraseră pantofii, respectând regula. Linie de separare în această lume de dinăuntru şi constatare generală: există trei categorii de tipi. Cel care intră şi nu se descalţă, adoptând atitudinea bună – ce poate fi mai rău decât să te plimbi în haine şic şi în şosete? Genul nu prea sigur de el, care se uită mai întâi la ce fac ceilalţi, spunându-şi că poate nu se va descălţa nici el dacă şi ceilalţi fac la fel. Fricos, laş. În fine, al treilea gen, cel care crede că trebuie să-şi scoată întotdeauna pantofii şi care se plimbă silenţios cu şosetele transpirate, acesta nu poate să dea vina decât pe el însuşi.

JW detesta oamenii care mergeau în şosete. Şi, mai rău, în şosete rupte. Pentru el, soluţia era simplă: un glonţ în ceafă. Degetele goale de la picioare îl dezgustau. Atât de tipic suedez. Greu. Un semn autentic de mediocritate. Sinteză a regulilor lumii şosetelor: să nu te descalţi, să nu

porţi niciodată şosete de lână, să fii atent să nu ai niciodată spaţiu gol între pantaloni şi şosete. Culoarea, neagră sau, poate, şosete în culori ţipătoare: ca să contrasteze cu stilul mai degrabă sobru.

Pentru siguranţă, JW purta şosete înalte. Negre. Ca de birou, întotdeauna. Deviza lui: dacă toate şosetele sunt la fel, este mult mai simplu să le triezi după spălare.

Planul pentru seara aceea era simplu. Barul: trăsnet. Îndeplineau uşor condiţiile pentru a avea o masă. Era suficient să scuipe şase mii de coroane.

În fine, nu le rămânea decât să se care acolo. Să bea, să prizeze coca, să bea, să tragă cu ochiul la fete, poate să danseze cu vreo pipiţă, să pălăvrăgească, să agaţe tipe, să se descheie un pic la cămaşă, să comande şampanie, să devină mai îndrăzneţ, să mai prizeze o dată. Să fută.

JW nu ajungea să schimbe subiectul. Se întorcea mereu şi mereu la el. Întrebările i se năşteau în cap. Cât putea să câştige dealerul lor turc? Se spetea de dimineaţa până seara? Cât era de riscant? De la cine cumpăra? Cât îi rămânea lui? Cum îşi recruta clienţii?

— Atunci, cam cât face pe lună, după dumneavoastră?

— Cine? răspunse Fredrik, uimit.

— Turcul. Cel de la care cumpărăm coca. E un mic Gekko sau ce?

Era un obicei al băieţilor să se refere la *Wall Street*. JW văzuse filmul de peste zece ori. Savura cu aviditate fiecare secundă de simplitate.

Nippe mormăi:

— La dracu', nu-i posibil, tu vorbeşti tot timpul despre bănet. La ce îţi foloseşte? Clar că nu-i sărac, dar cui să-i semene? I-ai văzut ţoalele? O vestă de piele de la Rocco Barocco sau ceva de genul ăsta. Un lanţ gros de aur, ţigănesc, care îi atârna de gât, pantaloni moi şterpeliţi de la un angrosist, cămaşă prost croită. Un cerşetor, ce să mai!

JW izbucni într-un râs zgomotos.

Schimbară subiectul.

Două minute mai târziu, sună telefonul lui Putte. În timp ce vorbea, cu aparatul la ureche, le surâdea larg băieţilor. JW nu înţelegea ce vorbea.

Putte închise.

— Băieţi, am o mică surpriză pentru seara asta. Căutau un loc unde să parcheze.

JW nu ştia despre ce vorbeşte. Ceilalţi rânjeau.

Trecură cinci minute.

Se auzi soneria de la uşă.

Putte se duse să deschidă. Ceilalţi rămaseră în living.

Nippe dădu muzica mai încet.

O fată înaltă în palton şi o matahală în vestă de jeanşi intrară în încăpere.

Putte radia:

— Iată cu ce o să ne încălzim în seara asta.

Fata se îndreptă spre combina muzicală cu un mers de manechin. Cu un pas încrezător şi sigur, aproape alunecând, pe tocuri cui aproape la fel de înalte ca turnul din Kaknäs. Nu avea mai mult de douăzeci de ani. Părul negru, întins ca nişte săgeţi. JW se întrebă: o perucă? Fata schimbă discuţia şi dădu volumul mai tare.

Kylie Minogue: „ *You'll never get to heaven if you're scared of gettin' high*."[2]

Fata îşi scoase paltonul. Pe dedesubt, nu avea decât un sutien negru, un string şi jartele.

Începu să danseze pe muzică. Excitant. Provocator.

Făcea pe mironosiţa. Le zâmbea băieţilor ca şi cum ar fi împărţit bomboane. Îşi legăna şoldurile, îşi plimba limba pe buze punând un picior pe măsuţă. Se aplecă în faţă şi îl privi pe JW în ochi. El îşi drese vocea.

— Bonus super tare, Putte! Este şi mai măruntă decât cea pe care am avut-o înainte de vară.

Stripteuza se mişca în ritmul muzicii. Se mângâia între picioare. Băieţii ţipară. Ea se apropie de Putte, îl pupă pe obraz, îi linse urechea. El încercă să-i pună mâna pe fund, dar ea se dădu înapoi dansând, cu mâinile pe fese.

2 „N-o să te bucuri niciodată de alte stări, dacă-ţi este teamă să te drogezi." (n.tr.)

Avansa, muşcându-şi buza inferioară, pe ritm. Îşi desfăcu sutienul şi îl aruncă spre matahala care stătea fără să mişte lipit de perete. Se frecă. Sânii tresăreau. Bărbaţii o fixau ca în transă.

Îşi smulse stringul. Îl coborî, îl urcă. Puse încă o dată piciorul pe masă. Se aplecă în faţă.

JW se încordase.

Demonstraţia se prelungi încă cinci minute.

Din ce în ce mai bine.

La final, Nippe îşi dădu drumul glumind:

— N-am văzut nimic atât de frumos de la prima comuniune.

La intrare, Putte se ocupa de plată. JW se întreba cât ar putea să coste o chestie ca asta.

După ce stripteuza şi gorila plecară, fiecare îşi turnă câte un ultim pahar şi puseră din nou CD-ul cu Uggla. Îşi împărtăşeau impresiile.

JW voia să coboare în oraş:

— Hai, băieţi, mergem pe jos, nu?

— Te-ai dilit? Luăm taxiul!

Era timpul s-o ia din loc.

Putte chemă un taxi.

JW se întrebă dacă îşi permite să umble toată nopatea cu băieţii.

Uggla răcnea în boxe: „*Când eşti la locul tău, e carnagiu./ Te ambalezi, tragi tare, te eliberezi.*”

3

Sala de gimnastică: un cuib al sârbilor. Bucşiţi de anabolizante. Un grajd al gorilelor. Şi, deasupra tuturor, Radovan, planând deasupra locurilor.

Mrado frecventa Fitness Club de patru ani.

Îi plăcea locul, deşi aparatura era mai degrabă deteriorată. Aparatură Nordic Gym – o marcă veche. Pereţi nu tocmai curaţi. Decor kitsch tipic pentru sălile de gimnastică. Două vase care păreau din lut cu plante de plastic. Nimic de care să te sinchiseşti. Halterele şi clientela, numai asta conta. Eurosport prins cu valuri pe un ecran fixat în perete în faţa celor două biciclete. Muzică

tehno non-stop în difuzoare. Arnold Schwarzenegger pe afişe din 1992 şi Ove Rytter în 1994 la Campionatul Mondial de bodybuilding. Două postere cu Christel Hansson, fata cu tabletele de ciocolată şi sânii siliconaţi. Sexy? Nu era genul lui Mrado.

Tipi solizi, dar împătimiţii competiţiilor nu erau din acelaşi aluat.

Tipi care se ocupau de corpul lor, de talie, de masa musculară, dar care, în acelaşi timp, înţeleseseră că în viaţă sunt şi lucruri mai importante decât musculatura. Munca. Onoarea. Investiţiile bine plasate. Şi, prioritate a priorităţilor: Mr R.

Radovan deţinea 33% din club. O afacere înfloritoare. Deschis tot anul 24 de ore din 24. Chiar şi în noaptea de Anul Nou. Mrado îi văzuse deja pe băieţi rupându-se în figuri în faţa oglinzilor în seara de 31. Să ridici câteva kilograme în plus, în timp ce restul ţării bea şampanie, uitându-se la focurile de artificii. Mrado nu fusese niciodată la genul ăsta de petreceri. Trebuia să se ocupe de ale lui. Orarul: 21.30-23.00. În orele astea, sala era perfectă.

În plus, locul îndeplinea mai multe funcţii. Bază de recrutare. Sursă de informaţii. Câmp de antrenament. Mrado stătea cu ochii pe oamenii lui.

În vestiare, imediat după antrenament – unul dintre cele mai bune momente ale zilei pentru Mrado. Corpul cald încă, părul ud. Vaporii de la duş. Mirosul şamponului şi al deodorantului. Durere persistentă în muşchi.

Relaxare.

Îşi scoase cămaşa. Nu-şi descheie nasturii. Ceafa lui Mrado era mai lată şi decât cel mai larg guler de cămaşă. Asta se cheamă ceafă de bou.

Şedinţa de zi: dorsali, cvadricepşi femurali şi bicepşi. Aparatul pentru spate. Tracţiuni lente pentru spate. Mai ales nu trageţi cu braţele. Apoi, abdomene. Un exerciţiu pentru partea inferioară a dosului. Apoi coapsele. Trei sute cincizeci de kilograme pe bară. Pe spate, împingând în sus. Unii spuneau că unghiul dintre pulpă şi restul piciorului nu

trebuie să se schimbe. După Mrado, asta era o gargară pentru începători – odată piciorul întins, cel care ştie ce face împinge un pic mai mult cu piciorul. O transmisiune maximală. Concentrare. La două degete mai încolo te caci în sus.

Pentru final, bicepşii. Muşchii muşchilor. Mrado nu ridica decât haltere.

Mâine: ceafa, tricepşii şi coapsele, în spate. În fiecare zi, abdomenul. Pentru asta niciodată nu e prea mult.

Agenda pe care îşi nota fiecare şedinţă se afla la recepţie. Obiectiv declarat de Mrado: să treacă de la 120 la 130 de kilograme de muşchi până în februarie. Apoi să schimbe strategia. Să ţină regim. Să ardă grăsimile. Vara, numai muşchi. Nimic altceva decât muşchi, fără pic de grăsime sub piele. Corpul perfect.

Se mai antrenează şi în alte părţi, la clubul de luptă Pancrease Gym. O dată sau de două ori pe săptămână. Avea mustrări de conştiinţă. Trebuia să se ducă mai des. Era important să-şi formeze musculatura, da. Dar forţa trebuia să slujească la ceva anume. Obiectul muncii lui Mrado: intimidarea. Talia era un atu. Dar ceea ce îi permitea să meargă mai departe învăţase la Pancrease Gym: să rupă oasele.

Obişnuia să stea douăzeci de minute în vestiare. Să fie pătruns de această solidaritate specială care domneşte între bărbaţi într-o sală de sport. Se intersectează, îşi fac semne complice din cap, schimbă replici cu privire la planul de antrenament al zilei. Se împrietenesc. Aici, în plus: oamenii lui Radovan, dacă-i vrei, iată-i.

Subiect de conversaţie tipic pentru aceşti băieţi: noul BMW seria 5. Un schimb de focuri la Söder în weekend. Ultimele metode pentru a-ţi lucra bicepşii.

Doi tipi mâncau ton direct din cutia de cinci sute de grame. Al treilea sorbea o băutură cu proteine de culoare gri. Altul mânca un *Power-Bar*. Scopul era să asimilezi cât mai multe proteine imediat după şedinţă. Să revigorezi celulele musculare distruse pentru a le face să crească şi mai mari.

O faţă necunoscută printre băieţi, unul nou.

Mrado era mare. Tipul cel nou: uriaş.

Nu-i păsa de regula obişnuită: să vii de câteva ori, să stai la distanţă. Să-ţi dai seama care e atmosfera. Să arăţi umilinţă. Să arăţi respect. Asta, uriaşul, se aşezase chiar în mijlocul lor. Ai fi crezut că aparţinea grupului. Cel puţin, îl închidea pentru moment.

Mrado îşi puse şosetele. Aşteptă. Le punea mereu la sfârşit. Voia să aibă picioarele bine uscate.

— Am un pont pentru weekendul ăsta, dacă interesează pe cineva.

— Care-ar fi acela? întrebă Patrik. Suedez. Ex-skinhead-ul care îşi abandonase tovarăşii cu un an în urmă ca să lucreze cu Mrado. Tatuajele lui naţionaliste ţineau de demenţă. Greu de distins între ele. Un fel de sos verde.

— Nimic demenţial. Am doar nevoie de o mână de ajutor. O să fie ca de obicei.

— Păi bine, căţea, cum vrei să muncesc pentru tine dacă nu spui care-i treaba?

— Calmează-te, Patrik. Iar o să te caci în sus dacă te enervezi. Ti-am spus că o să fie ca de obicei.

— OK, Mrado. Voiam doar să ştiu. *Sorry*. Care-i treaba?

— Am nevoie de ajutor ca să încasez nişte bani în oraş, îmi ştiţi locurile.

Ratko, compatriot, amic şi mâna dreaptă a lui Mrado, îşi încreţi sprâncenele.

— Să încasezi? Mai mult ca de obicei? Nu-ţi plătesc în fiecare weekend ce-ţi datorează?

— Cei mai mulţi, da. Dar nu toţi. Ştii foarte bine cum e. Şi poate că sunt baruri noi unde vom putea munci.

Mahmud, unul dintre puţinii arabi din club, îşi dădea cu gel pe păr.

— Îmi pare rău, Mrado, trebuie să mă antrenez. O şedinţă suplimentară toată noaptea.

Mrado răspunse:

— Te antrenezi prea mult. Ştii ce obişnuieşte să spună Ratko. Sunt două lucruri care pot să-ţi julească sula:

să trebuiască să te laşi futut la închisoare fiindcă eşti prea scund şi să te caci în sus după ce ai tras prea tare de muşchi.

Ratko răspunse râzând ironic:

— Treaba asta ne ia toată noaptea?

— Cred că o să dureze ceva mai mult decât un moment. Vii, Ratko? Tu, Patrik? Altcineva? Am nevoie de cineva care să-mi acopere spatele. Ştiţi, ca să nu mă ţintesc singur.

Nu se oferi nimeni.

Uriaşul necunoscut deschise gura:

— Cu afurisita asta de talie de viespe, ai nevoie de o întreagă armată ca să te ţintească.

Linişte în vestiare.

Două posibilităţi. Uriaşul se credea amuzant, încerca să se integreze în grup. Sau aruncase o provocare, căutând confruntarea.

Mrado se uita drept în faţă, fără să se mişte. Se auzi zgomotul muzicii sus, în sala pentru musculatură. Mrado: bărbatul care putea să spargă un întreg club de bodybuilderşi.

— Eşti un tip mare. Recunosc. Dar te-ai lungit prea mult.

— De ce? Pe-aici e interzis să faci glume?

— Te-ai lungit prea mult.

Ratko încerca să calmeze spiritele.

— Ascultă, nu te ambala! Normal că poţi să faci glume, dar...

Uriaşul îl întrerupse:

— Cară-te! Glumesc când vreau şi unde vreau.

Tăcere de mormânt în vestiare.

În toate capetele, acelaşi gând – nou-venitul joacă ruleta rusească.

În toate căpăţânile, aceeaşi întrebare – vrea să iasă din club cu picioarele înainte?

Mrado se ridică. Îşi puse vesta.

— Băiete, e mai bine pentru tine să-ţi vezi de treaba pentru care ai venit aici.

Mrado părăsi vestiarele.

Cu un aer degajat. Liniştit. Ponderat.

Douăsprezece minute mai târziu, în sala pentru musculatură. Uriaşul în faţa oglinzii. Cu câte o halteră de patruzeci şi cinci de kilograme în fiecare mână. Se balansa lejer în ritmul mişcărilor lor. Venele arătau ca nişte lanţuri de fier de-a lungul braţelor. Bicepşii cât o minge de fotbal. Arnold Schwarzenegger – era mic copil!

Tipul ridică halterele. Răsuflă greu. Gemu.

Numără. Şase, şapte...

Era 11.30, seara. Oră la care sala era, de obicei, goală.

... opt, nouă, zece...

Patrik urca scările. Vorbea cu Mrado. Îi spuse:

— Vineri, pentru treaba aia, sunt disponibil. Dar o să te mai sun de aici. E bine aşa?

— E bine, Patrik. Contez pe tine. Mai vorbim când mă suni.

... unsprezece, doisprezece. Pauză. Un minut. Fără să lase muşchii să se contracte.

Mrado se apropie de uriaş. Se proţăpi lângă el. Îl fixă. Cu braţele încrucişate.

Uriaşul îl ignoră. Reîncepu să numere. Gemu.

Unu, doi, trei...

Mrado apucă o halteră de douăzeci şi cinci de kilograme. O ridică de două ori în acelaşi ritm cu uriaşul. Greu pentru bicepşii lui încă obosiţi de antrenament.

... patru, cinci.

Lăsă să cadă haltera pe piciorul uriaşului.

Urlă ca un porc înjunghiat. Lăsă să-i scape halterele. Se prinse de picior. Sărea într-un picior de durere. Avea lacrimi în ochi.

Mrado se gândi: imbecilule. În loc să faci asta, mai bine făceai un pas în spate şi scăpai de chestia asta.

Mrado îi trase o lovitură zdravănă cu piciorul în cealaltă gambă. O sută cincizeci de kilograme se prăbuşiră la pământ. Mrado deasupra lui. Mai repede decât s-ar fi aşteptat. Se întoarse cu spatele spre fereastră. Îşi scoase

revolverul. Smith&Wesson Sigma Special de calibru 38, pe care Mrado îl găsea practic, fiindcă putea să-l ascundă sub haină.

Cei din afară nu puteau vedea ce se întâmplă. Să se folosească de o armă de foc – nu era stilul lui Mrado. Cu atât mai puţin într-o sală de forţă.

Ţeava pistolului era înfiptă în gura uriaşului.

Mrado armă.

— Ascultă-mă bine, micuţule. Mă cheamă Mrado Slovovic. Aici e clubul nostru. Ar fi bine să nu mai calci niciodată pe aici! Dacă vrei să-ţi păstrezi picioarele, bineînţeles!

Uriaşul, la fel de *has been* ca un star de televiziune trei luni după sfârşitul serialului, înţelese că o încurcase.

Poate că asta ajunge.

Poate că se opresc aici.

Mrado se ridică. Fixă arma pe braţ. Îl ochi pe uriaş. Cu spatele la fereastră. Neapărat. Uriaşul tot la pământ. Mrado îl călcă pe piciorul care îl durea – cele 120 de kilograme ale lui Mrado apăsau pe oasele care tocmai fuseseră rupte.

Uriaşul gemu. Nu îndrăznea să se ferească.

Mrado se uită bine: avea cumva o lacrimă în colţul ochiului?

— Haide, drăguţă, e timpul să-ţi cari oasele acasă! îi zise. Cortina.

4

Noaptea era luuuuungă, târfa...

Închis în celulă de la opt seara la şapte dimineaţa, aveai destul timp de reflecţie. Un an, trei luni şi, în prezent, şaisprezece zile la bulău. Imposibil să evadezi, se spune. Să-i ia dracu'!

Jorge mergea ca pe cuie. Avea chef de o ţigară. Dormea prost. Alerga mereu la budă. Gardienii înnebuniseră deschizându-i de fiecare dată uşa. Îşi petrecea interminabilele nopţi repetându-şi întruna nişte cugetări care îi aduceau în minte amintiri tragice.

Îşi revedea sora, pe Paola. Totul era bine pentru ea,

la universitate. Alesese o altă viaţă. *Stilul suedez* şi securitatea. O adora. Murmura cuvintele pe care ea i le spusese cândva în libertate, când încă o vedea cu adevărat, nu doar în fotografia de deasupra patului.

Se gândea la mama lui.

Refuza să se gândească la Rodriguez.

Se gândea la mai multe planuri. Se gândea la Plan. Înainte de toate: să se antreneze mai mult decât toţi.

În fiecare zi, făcea de douăzeci de ori turul închisorii, să tot fie vreo opt kilometri. La fiecare două zile: o şedinţă la sala de gimnastică. Prioritate zero pentru gambe. Faţa şi spatele coapselor, pulpele picioarelor. Lucra la aparate. Conştiincios. Apoi, se întindea cu grijă. Ceilalţi credeau că se ţicnise.

Scopurile lui: patru sute de metri în mai puţin de cincizeci de secunde, trei kilometri în mai puţin de unsprezece minute. Şi, mai mult decât atât, aproape că renunţase la fumat.

Terenul era bine întreţinut. Iarba bine tăiată. Tufişuri joase. Fără copaci înalţi. Evident, risc. Cărări în jurul clădirii. Bine pentru genunchi în timpul antrenamentului. Benzi largi de gazon. Două porţi de fotbal. Un mic teren de baschet. Câteva bănci pentru lucrat musculatura în aer liber. Ar fi putut fi un campus drăguţ. Singura chestie care destrăma iluzia: un zid de şapte metri.

Cursa. Trucul lui Jorge. Corpul era la fel de atletic ca al unui luptător de gherilă, fără muşchi mari, fără grăsime inutilă. Vene foarte vizibile pe antebraţ. La liceu, o infirmieră îi spusese odată că era visul întregului centru de donatori de sânge. Jorge, tânăr şi porc, îi răspunsese că, cu fizicul ei de vacă grasă, putea şi ea să viseze.

Îşi purta părul drept, castaniu închis, pieptănat pe spate. Ochii: căprui. În ciuda şederii în puşcărie, avea un fel de inocenţă în privire. Pe vremuri, era un avantaj când vindea cocaină.

În timpul săptămânii, lucra în ateliere. Nu li se dădea voie să iasă decât de două ori pe zi: o oră la micul dejun şi de la cinci la şapte după-amiaza, la cină. Apoi: cheia în

lacăt şi *basta*. Nimic mai mult decât cei patru pereţi. În weekend, puteau să iasă mai mult. Ceilalţi îşi pasau mingi. Ridicau greutăţi. Pierdeau timpul la bandă. Fumau, se chercheleau, îşi rulau nişte iarbă când gardienii se uitau în altă parte. Jorge se antrena.

Începuse nişte cursuri prin corespondenţă la Komvux, universitatea populară. Conducerea închisorii privea asta cu ochi buni. Acest lucru era un motiv bun ca să petreacă câteva momente singur. În fiecare seară, de la cinci la şapte, rămânea în celulă să citească, cu uşa deschisă. O comedie care mergea de minune. Gardienii dădeau din cap, binevoitori. *Putos*.

Celula era mică: şase metri pătraţi vopsiţi în maro deschis, o fereastră de cincizeci de centrimetri pătraţi. Trei bare orizontale de oţel vopsit în alb cu o despărţitură de douăzeci şi doi de centimetri între ele împiedicau orice evadare. Chiar şi dacă loan Ursut, regele, ar fi reuşit. Nu mâncase mai nimic ultimele trei luni, apoi se unsese cu unt. Jorge se întreba care parte din corp, capul sau umerii, ar fi trecut cel mai greu.

Echipamentul era spartan. Un pat cu o saltea subţire de cauciuc, o masă cu două etajere deasupra şi un scaun cu braţ în cruce, un dulap şi un colţ unde să-ţi pună pălăria. Niciun loc unde să poţi ascunde ceva. O scândură ca să agăţi postere de-a lungul peretelui. Nimic nu trebuia fixat direct pe perete – riscul de a ascunde droguri sau alte lucruri în spate era prea mare. Jorge agăţase fotografia surorii lui şi un poster. Unul clasic în alb şi negru: Che cu barba neîngrijită şi cu bereta.

Gardienii răscoleau celula de cel puţin două ori pe săptămână. Căutau droguri, alcool sau obiecte mari din metal. Degeaba înotai contra curentului. Locul mustea de marijuana, şnapsuri distilate la negru şi ascunzători de Subutex.

Spaţiul îl făcea claustrofob. Uneori, totuşi, plutea, literalmente, pe un nor, ideea evadării era ca o supradoză. Între timp, se comporta ca o târfă toxicomană care se droghează la toaletă. Evita orice contact. Periculos, inutil.

O bănuială a planului său şi totul se putea termina – erau turnători care îi pupau în cur pe gardieni. Se gândea la copilărie. La profesorii de la Sollentuna, toţi rasişti în spatele măştii lor de oameni de treabă. La asistentele sociale lesbiene, la profesorii laşi şi la poliţiştii băşinoşi: toate condiţiile pentru ca un băiat de cartier să aleagă lumea crimei. Ei nu ştiau nimic despre Viaţă, târfa de viaţă. Justiţia supusă legilor bandelor. Dar Jorge nu se plângea niciodată. Mai ales nu acum. Curând o să fie din nou afară.

Se gândea la traficul de cocaină. Aduna cărţi de vizită. Analiza. Combina idei. Se interesa de Rolando şi de ceilalţi.

Avea vise ciudate. Dormea prost. Încerca să citească. Se legăna. Eminem, The Latin Kings şi Santana în urechi. Antrenamentul, ca o obsesie. Se legăna, din nou. Orele treceau greu, ca zilele.

Jorge plecase în recunoaştere. Se organiza. Învăţa. Oscila între o nerăbdare voioasă şi regrete. Se lua mai mult decât oricând în serios. În toată viaţa lui, nu se focalizase niciodată asupra unui singur gând. Trebuia să reuşească de data asta.

Nu cunoştea pe nimeni în exterior care să fie gata să-şi asume riscuri atât de mari. Consecinţa: era nevoit să-şi care singur mare parte din lucruri. Dar nu totul.

Rolando nu mai făcuse referire la discuţia despre evadare din sala de mese. Aparent, putea să se încreadă în el. Dacă ar fi scuipat ceva, tot Österåker-ul ar fi mirosit deja. Dar ar trebui să-l pună încă o dată la încercare. Ca să vadă dacă va putea cu adevărat să-i dezvăluie o parte din plan. În orice caz, va avea nevoie de ajutorul lui.

Prima problemă cu adevărat importantă: trebuia să vorbească cu anumite persoane şi să pregătească amplificatoarele. Trebuia să petreacă câteva ore în exteriorul închisorii. La Österåker nu se mai acordau permisii obişnuite. În schimb, deţinuţii puteau beneficia de permisii supravegheate dacă aveau motive personale. Trecuseră două luni de când Jorge făcuse o cerere.

Trebuise să completeze formularul 426a. La motivare indicase „pentru a studia şi a vedea familia”. Acest motiv părea să nu pună nicio problemă. În plus, era adevărat.

Îi apreciau studiile, se bucurau că nu face parte din nicio bandă. Era considerat un element pozitiv. Nimic nu da de bănuit la el. Nu se droga. Nu sărea la bătaie. Obedient, fără să fie homosexual.

Îi acordaseră o zi, pe 21 august, pentru studii şi ca să-şi întâlnească familia. I se va permite chiar să meargă la cumpărături şi să-şi vadă prietenii. Prima zi în afara zidurilor de la începutul încarcerării. Va fi o zi agitată, fantastică. Dacă voia ca planul să meargă, trebuia să facă o schiţă bună. Nici nu se punea problema ca Jorge să putrezească la Österåker pentru tot restul zilelor lui.

Singura chestie naşpa – în timpul acestei permisii supravegheate: eşti mereu însoţit de trei gardieni.

Veni şi ziua lui Jorge. Douăsprezece ore de isterie planificată cu grijă.

La nouă dimineaţa, Jorge şi gardienii urcară într-o furgonetă a închisorii ca să ajungă la Stockholm. Direcţia: biblioteca municipală.

Jorge spunea glume. Atmosfera era bună în minibuz. Un început de zi bun.

Cincizeci de minute mai târziu, parcau în oraş.

Strada Odengatan.

Coborâră. Urcară treptele care duceau la biblioteca municipală.

Înăuntru, o cupolă. Jorge se uita cu atenţie la acoperiş. Gardienii se uitau cruciş la el. Un fanatic al arhitecturii sau ce?

Ceru să o vadă pe Riitta Lundberg. Bibliotecara şefă. Vorbise deja cu ea la telefon, îşi ţinuse discursul: că era deţinut şi că lua cursuri prin corespondenţă la Komvux. Că avea nevoie de note bune la bacalaureat ca să poată începe o viaţă nouă la ieşirea din închisoare. Şi acum marea simfonie, viorile. Era gata să scrie o istorie a Österåker şi a împrejurimilor, trecutul acestui monument istoric.

Riitta apăru. Corespundea imaginii pe care Jorge şi-o

făcuse despre ea: comunist-academică într-un pulover tricotat. Un colier care semăna cu un con lăcuit. O caricatură de bibliotecară ambulantă.

Gardienii se despărţiră sub cupolă. Se aşezară aproape de ieşire. Îl supravegheau de departe. Jorge îşi luă o voce catifelată şi-şi ascunse accentul de suburbie.

— Bună ziua. Riitta Lundberg? Sunt Jorge. Am vorbit la telefon.

— Da, sigur. Deci dumneavoastră scrieţi un memoriu despre istoria Österåkerului.

— Da. Cred că este o regiune foarte interesantă, locuită de mii de ani.

Jorge se documentase. Aveau broşuri în închisoare. Putea împrumuta anumite cărţi acolo la bibliotecă. Avea impresia că este un păpuşar care trăgea agil sforile. Mai ales că gardienii nu auzeau nimic.

Bibliotecara înghiţi momeala. După ce vorbiseră la telefon, ea îi pregătise tot ce avea el nevoie. Câteva cărticele despre clădire. Dar înainte de orice – hărţi şi fotografii aeriene.

Draga de Riitta.

Gardienii se asigurară că ferestrele de la sala de lectură erau suficient de depărtate de sol. Apoi se aşezară în sala mare, aproape de ieşire.

Totul era calm. Înghiţiseră *nada*.

Trei ore de luptă intelectuală cu hărţile şi fotografiile. Nu avea obişnuinţa de a citi asemenea tip de documente. Dar îşi făcuse temele. În ultimele săptămâni, studiase hărţi în anuarele şi atlasele din biblioteca închisorii ca să se familiarizeze cu sistemul lor. Regreta că chiulise la cursul de geografie de la şcoală.

Întinse toate documentele în faţa lui. Ceru o riglă. Lua hartă cu hartă. Vedere aeriană cu vedere aeriană. Alese harta care indica cel mai bine terenul şi potecile. Alese fotografiile cele mai detaliate. Căuta drumurile şi luminişurile cele mai apropiate, potecile cele mai vizibile. Studie posturile de pază pe care le cunoştea, amplasamentele lor, distanţele care le separau. Verifică

accesul la şosele. Diferite trasee posibile. Se familiarizează cu semnele care marcau terenul accidentat, altitudinea, pădurea. Văzu că pământul era solid. Măsură. Împărţi. Reflectă. Marcă. Se gândi.

Care dintre aceste drumuri îl va duce cel mai sigur afară?

Interiorul: două clădiri principale cu un etaj care adăposteau celulele prizonierilor, o casă cu două etaje de ateliere unde munceau deţinuţii şi o sală de mese. În plus, nu mai erau decât o infirmerie, o clădire a gardienilor, cu mai multe etaje, sala lor de mese şi vorbitorul. Între acestea din urmă şi celelalte, un alt zid.

Exteriorul închisorii: o porţiune de aproape treizeci de metri era despădurită, nu avea decât câţiva boscheţi, tufişuri şi arbori pitici, abia răsăriţi deasupra pământului. Apoi, pădure pe mai mulţi kilometri, presărată de poteci înguste.

Închise ochii. Înregistră imaginile. Studie din nou fotografiile şi hărţile. Consultă documentele. Se chinuia să distingă liniile care indicau altitudinea, potecile şi cursurile de apă. Observă gradaţiile. Fiecare hartă avea una diferită. Scara era aici de un milimetru la cincizeci de metri, acolo un centimetru la trei sute de metri etc.

Jorge: mai minuţios decât se gândise el însuşi. Îşi făcu o idee despre împrejurimi.

La sfârşit, reperase trei locuri pe unde putea escalada peretele şi alte trei unde putea parca o maşină. Fotocopie o hartă. Marcă locurile pe această hartă. Le atribui o numerotare. Locul a, b şi c. Locul 1, 2 şi 3. Şi le gravă în minte.

Verifică totul de două ori. Ieşi.

Gardienii se plictisiseră. Jorge îi rugă să-l scuze. Mai ales trebuie să evite să-i enerveze astăzi. Respirară uşuraţi că în sfârşit terminase.

Următoarea oprire era cea mai importantă acţiune a zilei: Sergio, vărul lui Jorge. Fratele de arme din epoca Sollentuna. Punctul nevralgic al planului.

Jorge şi gardienii intrară la McDonald’s-ul de lângă

biblioteca municipală. Mirosul de hamburgeri îi trezi amintiri.

Îi primi cu un zâmbet larg.

— *Primo*! Sunt bucuros că te văd.

Sergio: îmbrăcat de jogging, în negru. Cu un şiret în plete, ca ultimul dintre bucătari. Îl salută pe Jorge lovind cu pumnul în pumnul acestuia. Salutul clasic dintre gangsteri. De evitat ca vărul să se joace de-a gangsterii în faţa gardienilor.

Luară loc. Pălăvrăgiră. Totul în spaniolă. Sergio îi invită pe toţi patru să mănânce câte un hamburger. Ah, Dumnezeule! Gardienii se instalară la o masă vecină. Mâncau ca porcii.

McDonald’s-ul părea mai modern decât atunci când îl vizitase Jorge ultima oară. Un mobilier complet nou. Scaune de lemn deschis la culoare. Fotografiile cu hamburgeri păreau mai sexy. Şi casierele la fel. Mai multă salată şi verdeaţă – pentru Jorge, simplă haleală pentru iepuri. Şi totuşi, era simbolul libertăţii. Sigur, mirosea a nalbă mare, dar Mc-ul era ceva special pentru J-boy. Restaurantul lui preferat. Locul de întâlnire. Hrana de bază pentru toţi tipii din suburbii. Curând, va putea reveni după poftă.

Era stresat. Trebuia să ajungă la esenţial. Şi repede.

În câteva cuvinte, îi explică lui Sergio planul de evadare.

— Pe o hartă, cam trei locuri diferite par să-mi convină. Maşina trebuie să fie pe unul dintre aceste locuri pe care le-am notat. La unul dintre aceste locuri pe care l-am notat cu o literă, tu va trebui să faci ce o să-ţi spun. Nu ştiu încă ce loc îmi convine mai bine. Trebuie să mă mai gândesc. O să-ţi trimit o scrisoare în care o să notez, în al treilea rând de jos, litera şi numărul respectiv. O copie a hărţii, cu instrucţiunile mele, se găseşte pe o pagină îndoită, pagina patruzeci şi cinci, dintr-o carte numită *Legal Philosophies*. Pe autor îl cheamă Harris. La biblioteca municipală, alături, acolo. Ai înţeles? întrebă Jorge.

Sergio nu era omul cel mai inteligent din lume, dar prindea genul ăsta de treburi. Jorge o să-i rămână dator pentru totdeauna, dar acum o să fie obligat să-i dezvăluie planul. Sergio avea să facă tot ce-i va sta în puteri să-l ajute.

Jorge îi ceru veşti despre sora lui. Mirosul de McDonald's se amesteca cu amintirea Paolei. Momente pline de nostalgie în faţa unei mâncări de căcat.

Restul conversaţiei nu fu decât despre cinema, vorbiră despre familie, despre bătrâna javră Sollis şi fetele ei. O comedie de ochii gardienilor.

Apoi trebui să-şi reia drumul. Jorge îl sărută pe obraji de patru ori pe Sergio la despărţire, schimbând salutul chilian. Se făcuse deja ora şaisprezece. Până la ora nouăsprezece el şi gardienii trebuiau să fie înapoi.

Următoarea etapă: să cumpere încălţăminte. Înainte, se uitase pe cataloage. Se documentase. Sunase la magazine. Făcuse cercetări. *Gel*, *Air*, *Torsion* şi toate tehnicile de încălţăminte ultimul răcnet. Mult rahat pseudo-tehnologic. Trucul: să vezi limpede în tot acest bla-bla. Să cumperi cu adevărat marfă bună. Căuta două calităţi: încălţăminte bine adaptată pentru fugă – important. Încălţăminte care să aibă cea mai bună capacitate de amortizare în timpul mersului – primordial. Gardienilor li se părea nostim să meargă în magazinele cu articole sportive. Jorge ştia unde să se ducă. Stadium, pe strada Kungsgatan, acolo avea de unde să aleagă cu adevărat.

Luară microbuzul şi se îndreptară spre o parcare pe strada Norrlandsgatan. Jorge întrebă dacă ar putea să conducă în timpul acestui scurt traseu. Gardienii îl refuzară.

Coborâră din maşină. Ca să cumpere un tichet, unul dintre gardieni ceru o monedă de douăzeci de coroane unui tip care tocmai parcase.

Ieşiră în stradă.

Senzaţiile. Oraşul. Strada Kungsgatan. Pulsul. Căldura lunii august. Jorge îşi aminti de ziua în care rula

încet de-a lungul străzii K-gatan într-un BMW 53Oi, limuzina tipică a baronilor drogurilor. Era cu două zile înainte să ajungă la închisoare. Bineînţeles, maşina fusese împrumutată de la un prieten, şi totuşi. Stil. Viaţă adevărată. Bani. Tipese. Reputaţie.

În prezent: *Jorge was back in town*.

Ce învăţase de atunci? Cel puţin de un lucru era sigur: următoarea lovitură pe care avea să o dea va fi foarte bine pregătită. Şi acolo înţelesese dintr-o dată ce anume îl făcea diferit de atâţia alţii. Se ştia cel mai mare, cel mai abil, cel mai sigur pe el. Şi toţi cei din anturajul lui gândeau acelaşi lucru. Diferenţa era că Jorge simţea în forul lui interior că nu era poate chiar aşa – şi asta era de fapt marea lui forţă. Iată de ce, de acum încolo, avea să se gândească mereu de două ori. Totul va fi planificat, pregătit – pentru a reuşi imposibilul.

Continua să viseze.

Privi în jur. Gardienii îl supravegheau.

Oamenii se mişcau pe stradă. În ritmul libertăţii. El trăgea cu ochiul. *Las chicas*, fierbinţi. Aproape că uitase: gagicile erau mai frumoase vara. Poate că erau aceleaşi fete. O veritabilă enigmă.

Şi, bineînţeles, Jorge trebuia să se întoarcă. Urma strada Kungsgatan. Ciupi câte funduri avu chef. Se lua de toate fetiţele, ca să fie din nou cu adevărat Jorge.

Joder, avea un chef nebun să evadeze. I se dăduse permisia asta. Acum începuse delirul total. Singur în compania a trei gardieni pe strada Kungsgatan. Ce ocazie! Nu avea decât să forţeze puţin. Era bine antrenat. Puternic. Un băiat rău. Oraşul nu avea niciun secret pentru el. Nu, riscul era prea mare. Gardienii sunt simpatici azi, dar îşi cunosc bine meseria. Erau în gardă. Îl supravegheau fără încetare. Stăteau la pândă. Puteau să-şi îndrepte armele spre el şi pentru un fleac. Aveau tot dreptul. Puteau să întrerupă excursia în orice moment. Să-l împiedice să-şi împlinească adevăratul plan.

Nu era pregătit. Nu putea să evadeze acum. Riscul s-o dea în bară era prea mare.

Vânzătoarea era doritoare. Jorge în călduri. Dar pantofii costau mult. Aveau modelul pe care îl căuta el. *Asics 2080 Duomax* cu gel pe tălpi. Principala calitate: o amortizare a-ntâia. Şi totuşi, se plimbă mai întâi puţin prin magazin. Era unul mare.

Când avea treisprezece ani, el şi prietenii lui puneau la cale farse aici, când ieşeau de la Sollentuna. Din nou nostalgiile lui din adolescenţă. Mai întâi la McDonald's, acum la magazinul de articole sportive. Ce naiba se petrecea, fir-ar să fie?

Se uită şi la etajul al doilea, doar aşa. În plus, mai cumpără nişte pantaloni de jogging şi un maiou de baschet.

Era ora cinci. Nimic nu-i grăbea. Mai avea un ultim lucru de făcut. Trebuia să mai vadă un prieten, un fost gardian de închisoare, Walter Bjurfalk, care îşi dăduse demisia cu un an înainte. Gardienii habar n-aveau care era adevăratul motiv pentru care Walter aruncase mănuşa.

Îşi dăduseră întâlnire la *Galway's*, pe strada Kungsgatan. Un loc al suedezilor cumsecade. Decorat în verde, în stilul specific puburilor irlandeze. Panouri agăţate: *Highgate* & *Walsall Brewing Co Ltd*. Încercau să fie inventivi: *In God we trust, all the rest*: *cash or plastic*. Miros de bere. Atmosferă agreabilă.

Gardienii se aşezară câteva locuri mai încolo şi-şi comandară câte o cafea. Jorge luă o sticlă de apă minerală parţial carbogazoasă. Berea era interzisă în timpul permisiilor supravegheate. Walter ceru un Guinness. Barmanului îi trebuiră zece minute ca să vină cu paharele.

Pălăvrăgiră puţin. Despre minirevolta care izbucnise vara trecută la Österåker. Despre ce se întâmplase cu băieţii implicaţi. Despre cei care încasaseră ani suplimentari. În final, după ce vorbiseră o jumătate de oră, Jorge coborî vocea şi începu discuţia pentru care venise:

— Walter, am o problemă serioasă pe care vreau s-o discut cu tine.

Walter ridică privirea, cu ochii scăpărând de curiozitate:

— Dă-i drumul.

— Mă car. La naiba, nu vreau să putrezesc în puşcărie încă trei ani. Am o idee care poate să meargă. Contez pe tine, Walter. Ai fost întotdeauna un bun gardian. Ştiu de ce ai demisionat. O ştim cu toţii. Erai cumsecade cu noi. Ne-ai ajutat. O să mă ajuţi şi de data asta? În schimbul unei recompense, fireşte.

Jorge era 99% sigur de Walter. Restul de 1%: Walter putea să joace la dublu. În acest caz, Jorge ar fi fost terminat.

Walter începu:

— E dificil să evadezi din Österåker. În ultimii zece ani, nu au reuşit decât trei tipi. Toţi trei au fost prinşi într-un an de la evadare. Asta e cel mai greu: să stai ascuns după ce ieşi. Uite cum s-a întâmplat cu Tony Olsson şi cu ceilalţi. E bine să ai un plan bine pus la punct. Dacă nu, eşti terminat. Ştii, ăştia, când i-a prins Interpolul, erau sub un pod la Sorunda. Nu aveau nicio şansă. De cealaltă parte erau dracii, violenţi, nu aveau decât să se descurce. Eu nu mai sunt în branşă, dacă pot să zic aşa, nu ştiu dacă pot să te ajut. Dar, pentru nişte verzişori, pot să încerc. Spune-mi ce-ţi trebuie. Nu scuip niciodată, ştii.

Jorge luase deja o decizie. Avea să mizeze pe Walter.

— Trebuie să ştiu câteva chestii. Îţi dau cinci mii dacă îmi faci acest serviciu.

— Aşa cum am spus, o să încerc.

Sentiment bizar. Să stai într-un pub – la doar câţiva metri de gardieni şi să discuţi un plan de evadare cu un fost gardian. Eforturi pentru a-şi stăpâni expresia feţei. Eforturi pentru a-şi controla corpul. Să facă în aşa fel încât să nu i se observe stresul. Jorge îşi puse mâinile pe genunchi, sub masă. Picioarele încrucişate. Se juca cu şerveţelul. Îl rupea în fâşiuţe. Încerca să se concentreze.

— Două întrebări. *Primo*, aş vrea să ştiu obiceiurile gardienilor când ne supraveghează în curte. *Secundo*, trebuie să ştiu de cât timp au nevoie înainte să se apuce să urmărească pe cineva care a sărit zidurile, probabil în dreptul clădirii D, în partea de sud.

Walter luă o înghiţitură de bere. Spuma îi rămăsese pe buza superioară. Începu să vorbească despre ce făcuse vara asta. Poveşti neinteresante. Jorge îl înţelese: Walter gândea, reflecta, vorbind în acelaşi timp, special ca să nu trezească atenţia gardienilor.

Jorge trase cu ochiul spre ei. Vorbeau liniştiţi. Relaxaţi.

Cool!

Se calmă şi el.

Walter ştia multe. Îi explică tot ce ştia. Informaţie bună. Utilizabilă. De exemplu: amplasarea gardienilor, dispozitivul în caz de evadare, codurile de comunicare, obiceiurile. Orarul schimbării gărzilor, metoda de percheziţie la corp, sistemul de alarmă. Planurile de intervenţie A şi B: A se concentra asupra tentativei de evadare a unui singur prizonier, B – asupra tentativei de evadare a mai multora. Traseră o linie pe C, procedurile în caz de revoltă. Informaţiile lui Walter erau aur curat.

Jorge îi fu recunoscător la infinit. A promis să-i dea cele cinci mii câteva săptămâni mai târziu.

Gardienii îi făcură semn.

Era timpul să se întoarcă.

Iată-mă pe jumătate afară.

5

În cartierul şic din Stockholm, nimeni nu bănuia că Johan Westlund, alias JW, tipul cel mai la modă din cartier, nu era decât un cetăţean de condiţie medie, un perdant, un suedez tragic. Nimic decât un blufeur, un mincinos, care juca la dublu un joc riscant – luxul şi viaţa pe picior mare cu prietenii două sau trei seri pe săptămână, în restul timpului fiind obligat să numere fiecare centimă ca să poată s-o scoată la capăt. Sub masca pe care o afişa, JW nu era decât un împuţit de ţărănoi.

La prânz, mânca paste cu sos de tomate, nu se ducea niciodată la cinema, se droga cu PQ în toaletele universităţii, ciordea haleală din supermarket şi şosete Burlington din NK, se tundea singur, cumpăra haine de firmă din buticurile de ocazie şi se strecura la duşurile

SATS când fata de la intrare nu era atentă. Subînchiriase o cameră la o anume doamnă Reuterskiöld – dar asta, Putte, Fredrik, Nippe şi ceilalţi băieţi ştiau. Locuinţa – singurul element din viaţa lui pe care nu putea să-l ascundă. Într-un fel, ceilalţi acceptaseră acest fapt.

JW dezvoltase o întreagă strategie pentru a face economii. Nu-şi punea lentilele decât dacă era obligat şi-şi păstra lentilele obişnuite mult mai mult timp decât era recomandat, până îi ardeau ochii. Îşi aducea întotdeauna propria sacoşă de plastic atunci când făcea cumpărături, îşi pregătea singur cerealele pentru micul dejun, cumpăra mâncare de la reduceri, punea votcă germană ieftină în sticle Absolut – şi, ca prin miracol, nimeni nu-şi dădea seama. La adăpostul tuturor privirilor, JW ducea o viaţă de şobolan. *Big Time*.

Partea financiară – era partea cea mai grea. Trăia din banii statului: alocaţiile şi banii de student. Dar cu stilul lui de viaţă, nu-i era de-ajuns. Apropiaţii îl salvau: taxi la negru.

Şi totuşi o scotea cu greu la capăt. Cu băieţii, cheltuia cu uşurinţă două mii de coroane pe seară, pe care îi câştiga, dacă avea noroc, într-o seară cu taxiul. Era un şofer bun: tânăr, suedez, simpatic. Toată lumea avea încredere în JW. Dar era greu să devină cu adevărat unul de-al lor. Citea *Fredrik* & *Charlotte*, învăţa jargonul, eticheta, regulile, codurile nescrise. Asculta conversaţiile, timbrul nazal, se chinuia să-şi îngroape dialectul din Nord. Învăţase să folosească cuvântul *muritor* într-o anumită manieră, încerca să-şi amintească ce haine trebuie să-i placă, staţiunile de schi la modă, destinaţiile estivale la mare căutare în Suedia. Se numărau pe degetele unei mâini: Torekov, Falsterbo, Smådalarö etc. Pentru a face parte din lumea luxului, trebuia să ai nişte lucruri obligatoriu: să-ţi faci cadou un Rolex, să porţi Tod’s, costum Prada, să apari cu o trusă Gucci din piele de crocodil la universitate. Era apoi nerăbdător să facă pasul următor, să-şi cumpere un BMW decapotabil ca să se poată afişa cu cele trei elemente de bază: părul dat cu gel, tenul

bronzat, BMW-ul.

JW îşi juca bine rolul, se descurca. Înalta societate îl integra. Era cineva. Îl găseau frumos, amuzant şi generos. Dar el ştia totuşi că ceilalţi erau sceptici. Existau breşe în povestea lui, nu i se cunoşteau părinţii, nu auziseră niciodată ce şcoli frecventase. Minciunile lui nu ţineau de fiecare dată. Adesea, se întrebau dacă fusese cu adevărat în vacanţa de iarnă la Saint-Moritz. Niciunul dintre cei care fuseseră acolo nu-şi amintea să-l fi văzut. Locuise într-adevăr la Paris, în apropiere de cartierul Marais? Franceza pe care o vorbea nu era prea convingătoare. Simţeau, fără să poată spune ce anume, că lucrurile nu se prea legau. JW resimţea toate dificultăţile pe care le întâmpina în efortul de disimulare, de adaptare, de a părea autentic. De a fi acceptat.

Şi toate astea, pentru ce? Nici măcar el nu putea răspunde la această întrebare. Nu că nu s-ar fi gândit la asta – înţelegea foarte bine că era în căutarea unei recunoaşteri, a unei validări din partea celorlalţi, că era un mod de a câştiga un anumit statut social. Dar nu înţelegea de ce îl alesese tocmai pe ăsta, care putea să-l ducă drept la umilire. Dacă vreodată i s-ar fi descoperit manevrele, ar fi putut foarte bine să părăsească oraşul. Uneori îşi spunea că tocmai din acest motiv continua, pentru a-şi testa limitele, într-o logică masochistă. Ca să fie constrâns să înfrunte ruşinea dacă vreodată adevărul ar fi ieşit la lumină. În forul lui interior, puţin îi păsa de Stockholm. Rădăcinile îi erau în altă parte. Cu excepţia atenţiei care i se acorda, a petrecerilor, a fetelor, a vieţii glamour şi a banilor, nu iubea cu adevărat nimic. Lucruri superficiale. Puţin conta oraşul. Dar, în acest moment, totul se petrecea în capitală.

JW ducea cu sine o adevărată poveste. Venea din Robertsfors, la nord de Umeå, şi se mutase la Stockholm când trecuse în ciclul superior. Fără părinţi, luase trenul spre Sud, echipat cu doar două genţi de călătorie şi cu o bucăţică de hârtie pe care era notată adresa unui văr al tatălui său. A stat acolo trei zile, apoi s-a instalat la

doamna Reuterskiöld. Pur şi simplu se aruncase în lumea pe care o frecventa acum. Îşi schimbase stilul, hainele şi coafura. Începuse să aibă de-a face cu oameni ca lumea, la Östra Real. La început, tatăl şi mama fuseseră neliniştiţi, dar nu au putut face nimic în faţa hotărârii pe care el deja o luase. Sfârşiseră prin a-i accepta decizia – atâta timp cât el era mulţumit, erau şi ei.

JW nu se gândea decât rar la părinţii lui. Adesea era ca şi cum nici n-ar fi existat. Bătrânul era şef de echipă într-o fabrică de cherestea, exact opusul a ceea ce JW proiecta pentru el. Mama lucra la o agenţie pentru locuri de muncă. Era mândră să aibă un fiu care mergea la universitate.

În schimb, se gândea adesea la tragedia care îi bântuia familia. O tragedie insolită şi de nerezolvat. Un eveniment cu care era la curent toată lumea la Robertsfors, dar despre care nimeni nu vorbea niciodată.

Camilla, sora lui JW, dispăruse cu patru ani înainte şi nimeni nu ştia ce anume se întâmplase. Se petrecuse cu multe săptămâni înainte ca cineva să-i remarce dispariţia. Niciun indiciu în apartamentul din Stockholm. Nicio aluzie în ultimele ei conversaţii cu părinţii. Nimeni nu ştia nimic. Poate că nu era decât o greşeală. Poate că pregătise totul ca să plece în străinătate. Poate devenise star la Bollywood şi se bucura de viaţă. JW nu suporta atmosfera din casă după această dispariţie. Tatăl său, Bengt, se refugiase în alcool, îşi compătimea soarta, înainte de a intra într-o tăcere definitivă. Mama sa, Margareta, încerca să-şi păstreze moralul. Crezuse în ipoteza unui accident, crezuse că va putea să uite totul şi intrase în filiala regională a Amnesty International. Lucra şi mai mult, se ducea la terapeut şi îi vorbea despre coşmarurile ei, ceea ce avea ca unic efect faptul că acestea deveneau şi mai frecvente, fiindcă acest imbecil de psiholog i le reamintea de două ori pe săptămână. Dar JW ştia şi era convins: niciodată n-ar fi plecat aşa, fără să dea niciun semn de viaţă timp de patru ani. Ea dispăruse definitiv. În fond, asta credeau toţi.

Povestea asta îl măcina. Vinovatul se plimba în libertate, fără să fi plătit pentru ceea ce făcuse.

Atmosfera din casă îl sufoca. Îl împingea să se mute. O cale de a căuta şi urmele surorii lui. Camilla, mai mare cu trei ani decât el, părăsise Robertsfors foarte devreme, la şaptesprezece ani. Voia mai mult, refuzase să trăiască în regatul falselor fericiri. Mama lor spunea mereu că, atunci când erau copii, Camilla şi JW se certau mult, mai mult decât alţii. Nu aveau nicio conversaţie normală, să nu se certe. Dar, după plecarea în oraş, după doi ani, se crease o relaţie nouă între ei. El începuse să primească SMS-uri, adesea scurte apeluri, din când în când un e-mail. Găsiseră un teren comun pe care să se întâlnească, înţeleseseră că aveau aceleaşi obiective. Azi, JW îşi dăduse dintr-o dată seama: aveau acelaşi caracter. În visele sale, JW îşi vedea sora ca regină în Stureplan. Aceea care, prin frumuseţea care îţi tăia respiraţia, se făcea remarcată la toate petrecerile. Cunoscută. Ajungând deja acolo unde el voia să ajungă.

Înţelegerea cu taximetria la negru era simplă. Abdulkarim Haij, un arab pe care-l întâlnise într-un bar cu un an înainte, îi împrumuta o maşină. Rezervorul era plin când venea s-o ia şi îl umplea din nou când o aducea înapoi. Ceilalţi şoferi din oraş îl acceptau – ştiau că lucrează pentru arab. Preţul se negocia la începutul fiecărei curse. JW nota într-un carneţel: ora exactă la care clientul urca, unde se ducea, cât încasa. Abdulkarim păstra 40%.

Din când în când, arabul îl punea la încercare. Ceva de genul: unul dintre prietenii lui se dădea drept client şi urca în maşina condusă de JW. Apoi Abdulkarim compara suma pe care clientul de control o plătise cu cifra notată în carneţel. JW era cinstit. Nu voia în niciun caz să-şi piardă jobul. Era colacul lui de salvare, singurul mijloc prin care putea să marcheze puncte în grupul băieţilor.

Pentru taxi, JW stabilise o singură regulă. Nu se apropia de Stureplan. Riscul de a fi demascat pe propriul teren era prea mare.

Se apropia o noapte de taximetrie. Se va duce să ia maşina de la Abdulkarim la Huddinge, un Ford Escort model 1994, care va fi fără-ndoială într-o zi albă ca creta. Interiorul era slinos, nu avea CD-ROM, iar îmbrăcămintea de pe scaune se rosese. Văzând cele trei ramuri de ricin pe care Abdul le suspendase la parbrizul din spate ca să facă rabla mai primitoare, JW schiţă un zâmbet.

Se îndrepta spre apartamentul său. O seară plăcută de august – perfectă pentru taximetrişti. Ca de obicei, găsi cu greu un loc de parcare la Östermalm. Jeepurile bogaţilor ocupau prea mult loc. Când trecu pe lângă ultimul model Porsche, un Cayman S, îi lăsă gura apă. Mariajul dintre 911 şi Boxster – o adevarată încarnare a esteticii. În sfârşit, găsi loc de parcare, Fordul lui nu era cea mai mare maşină din lume.

Urcă în camera lui de la doamna Reuterskiöld. Era nouă seara. Nu se punea problema să ia volanul înainte de 12 noaptea. Deschise manualele. Examenele aveau loc în patru zile.

Apartamentul era în apropiere de parcul Tessin. Cartierul Nedre Gärdet era convenabil, Övre Gärdet era prea scump – îi făcea rău la stomac. O garsonieră de douăzeci de metri pătraţi, cu intrare separată, o mică baie, o fereastră largă care dădea spre parc. Tăcut şi liniştit, ca şi doamna proprietăreasă. Problema era că trebuia să fie foarte discret când reuşea să aducă o fată la el.

Un pat de un metru douăzeci, un fotoliu roşu şi un birou IKEA pe care îşi pusese laptopul – era tot ce avea în cameră. Şutise laptopul de la un student imprudent de la universitate. Joc de copil. Fusese de-ajuns să aştepte ca proprietarul să se ducă la toaletă. Cei mai mulţi îşi luau laptopurile cu ei, dar unii îşi asumau riscul să le lase fără supraveghere. JW nu scăpase ocazia, îl strecurase în rucsac şi se făcuse nevăzut.

Lampa veche, aceeaşi din dulcea copilărie, era fixată pe birou, plină de urmele lăsate de autocolantul cu ursul Bamse. Mare ruşine. Neapărat de stins când şi-o trage cu vreo fată la el.

Haine pe jos şi pe pat. Un afiş pe perete: Schumacher la Formula 1, în timp ce se pregătea să desfacă o şampanie pe estradă.

O garsonieră de sărac. De fapt, cam potrivea lucrurile să însoţească fetele acasă la ele.

Nu-i displăcea să tocească pentru facultate. Prefera să-şi redacteze singur disertaţiile, decât să le ia de pe internet, participa activ la cursuri atunci când se pregătea şi încerca de fiecare dată să-şi facă temele. Era cât se poate de conştiincios.

Deschise manualele. Cel mai greu examen era cel de finanţe. Îi trebuia mai mult timp. Reflecta, aduna, scădea, folosea calculatorul. Gândurile îi alunecară spre discuţia pe care o avusese seara trecută cu băieţii. Cât câştiga turcul în realitate din afacerea cu coca? Cât făcea în fiecare lună? Care era profitul? Să pună în balanţă riscurile şi eventualele venituri. Va trebui să aibă cu ce calcula toate astea.

JW completa în minte lista obiectivelor principale. Unu, să evite ieşirea la lumină a vieţii sale duble. Doi, să cumpere o maşină. Trei, să facă bani, frate! În sfârşit, să descopere ce se întâmplase cu Camilla. Să descopere ceva care să-l ajute să treacă de această poveste – dacă este posibil.

Principles of Corporate Finance – parcursese şapte pagini. Care este diferenţa dintre o finanţare prin capitalizare şi o finanţare prin împrumut? Cum să schimbi valoarea unei antreprize? Acţiuni privilegiate, valoarea beta, rata profitului, obligaţii etc. Lua notiţe, sublinia pasajele cu un marcher galben fluorescent, cât pe ce să adoarmă pe paginile pline de grafice şi ecuaţii.

Când aţipise un moment, îi căzu marcherul. Zgomotul îl trezi.

N-are niciun sens să continui aşa.

Era timpul să iasă să-şi câştige banul.

Direcţia Medborgarplatsen, Södermalm. Unsprezece şi un sfert. Coborî pe strada Sibyllegatan până pe Strandvägen, trecând prin faţa parcului Berzelii. Zonă

periculoasă, prea aproape de cartierul băieţilor.

Gândurile se îngrămădeau în capul lui JW. Ce ştia el cu adevărat despre viaţa pe care o dusese sora lui în Stockholm? SMS-urile, conversaţiile telefonice şi e-mailurile pe care le primea erau de cele mai multe ori superficiale. În timpul liber, Camilla lucra la Cafe Ogo pe strada Odengatan. În plus, era înscrisă la Komvux unde frecventa cursuri de suedeză, engleză şi matematică. Avea un prieten. JW nu-i ştia numele. Ştia doar un lucru interesant: conducea un Ferrari galben. Acasă la Robertsfors, avea o fotografie cu Camilla în maşină, radioasă şi agitând mâna pe geamul coborât al scaunului din dreapta. Nu se vedea faţa tipului. Cine era?

JW trecu prin faţa Ministerului Afacerilor Externe din piaţa Gustav Adolf. Multă lume în oraş. Toţi se întorseseră din vacanţă şi voiau să se bucure de tot ce rataseră bronzându-se la ţară sau pe iahturi. Odată ajuns la Slussen, traversă tunelul către Medborgarplatsen.

Parcă în faţa hotelului Scandic şi ieşi din maşină ca să aştepte în faţă la Snaps. Un loc bun ca să găsească oameni care voiau să intre sau să iasă din oraş.

Trei fete ieşiră din bar clătinându-se. Ocazia nu trebuia ratată. Înclină capul şi luă poza irezistibilului JW, spunând:

— Bună, fetelor! Un taxi?

Una dintre fete, o blondă, le aruncă o privire celorlalte. Îşi dădură imediat seama de propunere şi aprobară din cap. Blonda spuse:

— Cu plăcere. Cât vrei ca să ne duci în Stureplan?

Mii de draci! Hai, du-le cu preşul, zâmbeşte! Răspunse:

— Circulaţia e infernală acolo. Nu vreau să vă scot din sărite, dar dacă sunteţi de acord vă duc până la Norrmalmstorg.

Şarmul la atac. Adăugă cu un accent de cuceritor:

— Preţ special, numai pentru ochii voştri.

Râsete înfundate. Blonda răspunse:

— De acord, doar fiindcă eşti drăguţ. Şi va trebui să

ne faci un preţ bun.

— Drum drept, 500 de coroane.

JW o luă spre Norrmalmstorg. Fetele nu se opriseră din sporovăit. Voiau să meargă la Kharma. La una care se numea Caroline, seara urma să fie dementială. Haleală super, atmosferă mortală, băuturi trăsnet. Erau al naibii de încântate. JW renunţă. Nu trebuia să-l intereseze nimic altceva în afară de taximetrie în seara asta. Zâmbi, îşi luă un aer mistic. Fetele ciripeau. Şi dacă le-ar pescui totuşi? Îl trecură câteva frisoane, ar fi atât de uşor să le tragă una. Dar avea o mare problemă: nu erau genul de fete cu care să iasă. Suedeze adevărate.

Chiar înainte să coboare, le întrebă:

— Fetelor, trebuie să vă pun o întrebare. Ele crezură că o să le agate. V-aţi intersectat vreodată cu o fată pe nume Camilla Westlund? Înaltă, slăbuţă, din Nord? Acum vreo patru ani?

Puicuţele avură aerul că reflectează serios.

— Nu sunt foarte sigură în ceea ce priveşte numele persoanelor, dar niciuna dintre noi nu ştie de Camilla Westlund, răspunse una.

JW se gândi: erau prea tinere, nu frecventau poate aceleaşi petreceri la vremea aia.

Fetele coborâră la staţia de autobuz Norrmalmstorg. El le dădu numărul de mobil.

— Sunaţi-mă când doriţi, dacă aveţi nevoie de un taxi.

Cursa următoare.

Parcă în parcul Kungsträdgården. Nu reuşea să oprească fluxul de gânduri care îl invada. Pentru prima dată, întrebase pe cineva despre Camilla. Şi de ce nu, până la urmă? Poate că îşi amintea cineva de ea.

Şapte minute mai târziu, clientul următor luă loc în Ford.

Seara era liniştită. Totul mergea bine, noctambulii se întorceau bine dispuşi. JW era în serviciul lor.

Mai târziu. Noaptea fusese o reuşită, două mii de coroane câştigate până acum. JW făcu rapid un calcul. O

mie două sute partea lui.

Aştepta în faţa localului Kvarnen de pe strada Tjärhovsgatan. Mulţi tineri şi fani Hammerby. Coada era lungă şi mai ordonată decât cea de la Kharma. Lume mai prostănacă decât la Kharma. Mai puţin şic. Se întâmplase ceva, nu lăsau pe nimeni să intre, două maşini de poliţie erau aproape. Girofarele îşi împrăştiau lumina albastră pe pereţi. JW hotărî să ocolească larg ca să nu fie prins şi el.

Se îndreptă spre Ford, când văzu o siluetă familiară îndreptându-se spre el, cu un pas energic, într-un costum bine croit, cu pantaloni largi. Fruntea înaltă, părul scurt şi buclat. Fără să-i distingă prea bine chipul, JW ştiu imediat cine era – Abdulkarim. Urmat de marele lui prieten, de gorila lui, Fahdi.

JW privi în direcţia lui, sperând că nu-l va plictisi.

Abdulkarim îl salută, deschise portiera şi se aşeză pe scaunul din dreapta. Gorila se îndoi de mijloc ca să intre în spate.

JW alunecă lângă volan.

— Tare să te întâlnesc. Ai venit pentru ceva anume?

— Nu, nu. Stai liniştit, băiete. Du-mă până la Spy.

Spy Bar. În Stureplan. Ce să zici?

JW demară. Ezita înainte să răspundă. Luă o decizie – nu se punea problema să-l supere pe arab.

— De acord. La Spy Bar.

— E vreo problemă?

— Deloc. Mergem. E o plăcere să te conduc, Abdul.

— Nu mă cheamă Abdul. În arabă înseamnă sclav.

— OK, boss.

— Ştiu că nu vrei să mergi în Stureplan, JW. Ştiu că nu vrei să fii văzut acolo. Că ai tovarăşi şic acolo. Ti-e ruşine, gagiule! Nu e bine.

Împuţitul ăsta de arab era la curent. Cum aflase? Poate nu era aşa de uimitor. Abdulkarim ieşea mult. Îl văzuse fără îndoială pe JW cu amicii târând-se prin Stureplan, înţelesese de ce nu accepta niciodată să-şi ducă clienţii acolo. Restul era matematică elementară.

Trebuia să limiteze pagubele.

— Nu trebuie să faci tam-tam din cauza asta, Abdulkarim. Mergem, nu e sfârşitul lumii, taxiul mă ajută să mai câştig un ban în plus. Ca să petrec şi toate celelalte, e clar că nu povestesc despre asta la toată lumea.

Arabul dădu din cap. Se amuza. Conducea conversaţia. Avea logoree.

Apoi veni pontul. Oferta.

— Hei, *man*, văd că îţi trebuie lovele. Am o propunere pentru tine. Ascultă, ar putea să te intereseze.

JW făcu un gest de aprobare. Se întreba ce va urma. Abdulkarim avea acest împuţit obicei de a vorbi fără pauze.

— În afară de taximetrie, mai am şi alte afaceri. Vând coca. Ştiu că deja ai cumpărat de la mine. Turcul care v-a procurat marfa pentru tine şi tovarăşii tăi este intermediarul meu, Gurhan. Dar Gurhan nu mai merge. E o jigodie de evreu. Încearcă să mi-o tragă. Să-şi facă o rezervă importantă vânzând mai scump decât ne-am înţeles. Trişează şi la reţete. Mai rău, vrea să ia de la altcineva. Îmi dă ultimatumuri. Îmi zice: dacă nu am patru sute la gram, nu mai vreau. Asta mă duce de râpă. Aici intri tu în scenă, JW.

JW asculta fără să înţeleagă ce vrea arabul de la el.

— Iartă-mă, dar nu m-am prins.

— Te întreb dacă vrei să fii dealer în locul lui Gurhan. Pontul cu taxiul, eşti stăpân. Frecventezi locuri bune. Crede-mă, ştiu. Locuri unde trebuie să ai nasul plin de pudră, botul alb ca mielul. Eşti omul care îmi trebuie.

— De ce îmi vorbeşti despre miel, acuma?

— Nu are nicio importanţă. Vrei jobul sau nu?

— La naiba, Abdul. Trebuie să mă gândesc. De fapt, m-am şi gândit zilele astea. Chiar mă întrebam cam câţi bani face turcul.

— Nu-mi mai spune Abdul. Ai câteva zile să te gândeşti. Dar adu-ţi aminte, poţi deveni Rockefeller *himself*. Să te scalzi în bănet. Vrei să urci în barca asta, simt. Sună-mă până vineri.

JW se concentra asupra drumului. Erau de-a lungul

străzii Birger Jarlsgatan. Parcă avea un nod în stomac. Nu îndrăznea să întoarcă capul să verifice dacă erau oameni pe ţărm. Se adâncea din ce în ce mai mult în scaun.

Abdulkarim pălăvrăgea în arabă cu dulapul de gheaţă din spate. Râdea. JW rânjea fără să ştie de ce. Abdul rânjea la rândul lui, apoi continua să vorbească în arabă cu Fahdi. Se apropiau de destinaţie.

Stureplan. Cozi interminabile în faţa discotecilor de noapte şi a barurilor: Kharma, Laroy, la Compagnie de Sture, Clara's, Kitchen, East, The Lab, printre altele. Pe stradă, mai multă lume decât în timpul zilei. O adevărată mină de aur pentru şoferii de taxi clandestini.

JW opri maşina. Abdulkarim deschise portiera.

— Cărţile sunt la tine. Până vineri.

JW dădu afirmativ din cap.

Apoi demară într-un scârţâit de pneuri.

Ultima cursă a nopţii, JW luă un bărbat de vârstă medie băut care bâigui ceva de genul Kärrtorp. JW îi propuse un preţ de trei sute de coroane pentru traseu.

Conducea în linişte. Avea nevoie să reflecteze. Bărbatul aţipise.

Strada Nynäsvägen era destul de prost luminată. Fără maşini afară, cu excepţia câtorva taxiuri. JW simţea angoasa faţă în faţă cu hotărârea pe care trebuia s-o ia.

Pe de o parte: o şansă fantastică, o poartă mare deschisă, o adevărată *soluţie*. Imposibil de găsit venituri mai bune decât cele pe care le oferea coca. Care ar putea fi tariful? Să cumperi un gram pentru cinci doze, să-l vinzi în zece? Calcul. Un tip ar lua cu uşurinţă un gram pe seară. Cu totul, ar putea vinde douăzeci de grame pe noapte. Fără discuţie. Multiplică. Profitul unei nopţi: zece mii. Aşa da, măiculiţă!

Pe de altă parte: extrem de periculos, total ilegal, dezgustător. Un pas greşit şi totul se va duce de râpă. Asta era cu adevărat pontul? Să iei din când în când e o treabă. Să vinzi este cu totul altceva. Să faci parte din industria drogurilor, să te îmbogăţeşti cu banii oamenilor care pierdeau totul, care cădeau pe cea mai joasă treaptă

socială, distrugându-şi viaţa. Nu era prea clar.

Pe de altă parte: nimeni nu-şi distruge viaţa din cauza cocainei. Nu luau decât oamenii bine situaţi. Băieţii, de exemplu, prizau pentru că era cool, nu pentru că alergau spre o viaţă mizerabilă. Erau baştani, plini de bani şi proveneau din familii respectabile. Nu trebuia să-şi facă nicio grijă în privinţa lor. Niciun risc să sfârşească oameni ai străzii. Niciun risc să aibă mustrări de conştiinţă. Pe de altă parte: Abdulkarim şi băieţii lui nu erau cu siguranţă cei mai simpatici tipi din oraş. De exemplu gorila de adineauri, de pe scaunul din spate. Se vedea de la trei kilometri, Fahdi era foarte periculos. Ce s-ar întâmpla dacă JW n-ar putea să plătească, dacă ar fi traversat o pasă proastă? Dacă şi-ar găuri burta? Dacă ar priza marfa? Poate că pur şi simplu era prea periculos.

Pe de altă parte: poliţia. E un mod sigur de-a avea de-a face cu ei. Şi simplu. A la Gekko: *„I don't throw darts, I bet on sure things."*[3] În domeniul ăsta, câştigurile sunt garantate. JW avea nevoie de aşa ceva – nu avea să devină unul dintre aceşti suedezi tragici din clasa de mijloc. S-a terminat cu hainele de ocazie, cu tunsul acasă, cu subînchirierea. Să nu mai fii obligat să economiseşti tot timpul. Visul unei vieţi normale putea deveni în sfârşit realitate. O maşină, un apartament, o avere, visul ăsta era acum la degetul mic. Putea să fie unul de-ai lor, să participe la proiectele lor.

SĂ FIE UNUL DE-AI LOR.

Dealer de coca putred de bani sau loser.

Crimă contra securitate.

Ce cale să aleagă?

6

Sâmbătă seara în Stockholm: cozi de aşteptare, cărţi de credit, fuste mini. Puşti de şaptesprezece ani beţi. Tineri de douăzeci şi cinci de ani beţi. Tipi la patruzeci şi trei de ani beţi. Tot felul de oameni beţi.

Gorilele îmbrăcate în veste de piele repetau cu o voce

3 „Eu nu-mi încerc norocul, mizez pe lucruri sigure", în limba engleză în original. (n.tr.)

monocordă: asta nu este posibil, asta nu este posibil, asta nu este posibil. Unii nu agăţaseră încă nimic – găseşti genul de local care îţi convine sau rămâi afară, nu trebuie să încerci să te fixezi acolo unde nu e de tine.

De-a lungul trotuarului, pe strada Kungsgatan, bunii suedezi formau o coadă cât o caravană. Tipi la modă defilau în lungul străzii Birger Jarlsgatan. O seară obişnuită.

Mrado, Patrik şi Ratko pe picior de război. Înainte de a începe, se vor duce să bea o bere la Sturehof. Programul acestei seri: cartierul Södermalm.

Vestiarele erau o mină de aur. Cheia: obligi pe toată lumea să-şi scoată la intrare orice fel de vestă sau chestii asemănătoare. Douăzeci de coroane de căciulă. Plus geanta de mână. Treceau în medie cam patru sute de persoane. Total: cel puţin opt mii de glonţuri. Dintre care 90% compatibile. Ce de cash! Imposibil ca tătucul stat să controleze aceste venituri. Un pitic drăguţ care închide prăvălia, asta era cheltuiala.

Repartizarea era următoarea: iugoslavii încasau o sumă fixă, trei mii în seara de weekend. Nimic în timpul săptămânii.

Barurile şi proprietarii de vestiare împărţeau restul. Cine câştiga: o afacere bună pentru toată lumea.

Strategia zilei: Mrado şi Ratko se ţineau la depărtare. Patrik, în faţă, se ocupa de vrăjeală.

Trebuia să acţioneze cu pricepere. S-o dea în bară cu un deal însemna pentru Mrado o pierdere mare. Competiţia printre protejaţii lui Radovan se adâncise. Concurenţa lui Mrado nu dormea – Radovan avea nenumăraţi slujitori: Goran, Nenad, Stefanovic. În timpul lui Jokso lucrurile stăteau altfel: sârbii împreună formau o echipă.

La Stockholm sunt trei categorii de vestiare: cele controlate de Radovan, cele controlate de un altul, genul Hell Angels sau de către regele barurilor, Göran Boman, şi, în fine, cei care voiau să rămână independenţi. Aceştia greşeau. Jucau un joc prea periculos.

Începură cu Tivoli pe strada Hornsgatan. Un loc controlat de Radovan. Patrik se îndreptă spre coada de la vestiare. Mrado îi făcu da din cap. Era un semn pe care îl recunoştea. Puse mâna pe umărul lui Patrik.

— Lasă-mă pe mine să administrez asta. O cunosc.

Totul mergea ca pe roate. De cealalată parte a străzii, localul Marie Laveau, era controlat de Göran Boman. Într-o zi îi putea veni ceasul, dar putea să aştepte.

Se îndreptară spre Slussen. Noaptea era blândă. Ratko povestea cum se gândea să-şi lucreze partea superioară a corpului. Să se îndoape cu proteine fără grăsime: ton şi pui. Să ia amfetamină rusească. Să facă două antrenamente pe zi. Îşi detalia ideile cu privire la antrenament.

Mrado îl privea chiorâş. Ratko era muncitor, dar i-ar fi trebuit multe ore în sala de gimnastică până să ajungă la talia lui Mrado.

Patrik le mărturisi că nu mâncase decât de două ori îngheţată în cursul anului trecut. Singurul lucru inutil pe care îl consuma era berea.

Mrado se lăsă dus de gânduri. Tipii nu voiau lucruri esenţiale. Se gândea la fiica lui, Lovisa, care locuia la fosta soţie, Annika. Mrado avea drept de vizită, de miercuri seara până joi seara, de două ori pe lună. Nu era destul, dar erau totuşi cele mai frumoase zile din lună.

Ritmul lui de viaţă în calitate de recuperator-traficant-om de bază i se potrivea perfect. Folosea fiecare zi liberă pentru o vizită la Skansen, la teatrul pentru copii, ori să se ducă să vadă ultimele filme de Walt Disney. Mâncau pizza, se uitau la video şi citeau cărţi în sârbă pentru copii. Mrado le putea spune apropiaţilor, fără să mintă: sunt un tată bun. Dar asta nu era de-ajuns ca să i se permită să-şi vadă fiica mai des. Serviciile sociale, Annika, societatea, cu toţii nu credeau că un bărbat sârb este capabil să se ocupe de un copil. Căcănăria dracului!

Ar fi vrut mai bine să renunţe. S-o vadă pe Lovisa mai des. Să se oprească din a face pe durul.

Urcară din nou pe strada Götgatan, inspectând toate

barurile. Cele mai multe se aflau deja sub control, dar mereu erau câteva excepţii care încercau să scape sistemului. Patrik făcea treabă bună. Mrado şi Ratko stăteau retraşi, dar destul de vizibili. Cu braţele încrucişate. Patrik cerea să vorbească cu responsabilul vestiarelor. Explica avantajele. Patrik, jeanşi strâmţi, t-shirt, vestă militară verde, fină, căpăţâna rasă, plină de cicatrice. Tatuaje până pe ceafă. Înfricoşător.

— Vă garantăm că nu veţi avea nicio problemă cu gangsterii. Sunt sigur că nu vreţi să vă spargă casa de la vestiare în câmp deschis. Asigurarea noastră acoperă genul ăsta de incident. Vă putem ajuta să aveţi mai mulţi clienţi care plătesc. Avem o grămadă de idei ca să mărim productivitatea vestiarelor voastre. Bla-bla-bla.

Cei mai mulţi se prindeau. Unii avuseseră o vizită înainte. Nicio problemă. Oamenii nu aveau chef să le stea iugoslavii în spate. Alţii refuzau. Patrik nu făcea cine ştie ce scenă, se mulţumea să spună amabil că va reveni în altă zi. Ştiau că sunt în rahat. Acceptă sau caută protecţie la altul.

O luară de-a lungul străzii Götgatan spre Medborgarplatsen. Era ora unu. Mare parte din baruri începeau să închidă. Mai jos pe Medborgarplatsen, Snaps, 5ante4, Kvarnen, Gröne Jägeren, Mondo, Göta Källare şi mai departe Metro şi Öst 100 erau deschise.

Snaps aparţinea lui Göran Boman. Gröne Jägaren aparţinea celor din HA.

Intrară în Mondo pe Medborgarhuset. O magherniţă pentru homosexuali. Lume multă. Patrik făcea pe durul. Oamenii înţeleseră mesajul. Voiau să facă un târg. Cea mai mare parte a barurilor includeau veniturile din vestiare în bilanţul propriu. Mrado găsea că fostul skinhead lucra bine. Colaborau de un an şi Patrik reuşise să-şi reprime partea impulsivă şi să găsească adevăratul stil: calm, echilibrat, inspirând respect.

Plecară din nou pe la unu şi un sfert. Taxiurile clandestine alunecau pe Medborgarplatsen.

Următoarea oprire: una dintre cele mai mari

discoteci din Söder, Kvarnen. Un vechi punct de întâlnire al alcoolicilor şi un cuib al suporterilor lui Hammerby. Îl purtaseră în triumf pe Kennedy, trecându-l peste pragul de la intrare, atunci când clubul câştigase titlul naţional, în 2001. Vechea sală adăpostise o braserie. Plafon foarte înalt. Stâlpi, mese de lemn, ziduri specifice sfârşitului de secol nouăsprezece. Noua sală era amenajată în stil acvatic: acvariu şi picături albastre stilizate pe pereţi. În pivniţă, aleseseră stilul foc: pereţii vopsiţi oranj, fără mese mari. Doar scaune de bar şi mese înguste fixate în perete, pe care puteai să-ţi pui paharul de bere.

Coada se întindea până hăt departe în strada Götgatan. Treizeci şi cinci de metri. Înţelept ordonată. Câţi aroganţi la modă, cu un look super studiat, după ultimul răcnet. Consumatorii de musli înfăşuraţi în şalurile lor din Palestina, cu şireturile de la cizme bine strânse. Regii pop, cu părul în vânt şi vopsit negru. Fanii lui Hammerby, nicio clasă.

Kvarnen atrăgea lume.

Mrado, Patrik şi Ratko trecură în faţa tuturor. Oamenii le aruncară priviri agasate. Şi totuşi, nici măcar o singură plângere. Înţeleseseră, obligaţi să constate că cei trei se impuneau.

Gorila de la intrare le bară drumul.

— Aici nu servim cacao.

Vechiul şi bunul cartier democratic Söder. Căcănari. Patrik rămase calm. Venise doar să discute puţin despre vestiare. Paznicul nu se prindea de fiecare dată. Refuză să-i lase să intre. Mrado se întrebă cine era acest homosexual. Îl fixă. Patrik făcu o nouă încercare. Explică din nou că nu avea de gând să se instaleze aici, că voia doar să discute nişte afaceri legate de vestiare. Paznicul întoarse capul. Îl văzu pe Mrado, părea să înţeleagă. Îi lăsă să treacă.

Vestiarele erau supervizate chiar de bodyguarzi. Neobişnuit. Mari probleme în perspectivă.

Trei uriaşi erau plantaţi în faţa vestiarelor. Bastoane şi insigne de securitate vizibile de-a curmezişul. Priveau

oamenii cu aroganţă. Agresivitatea tipică din Söder. Intransigenţi cu plata, chiar dacă multe persoane nu purtau decât haine fine. Tipii lucrau pentru SWEA-Security – o firmă suedeză pentru băieţii suedezi în cel mai bun sens al termenului. Nişte imbecili.

Primul pricepu imediat cu cine avea de-a face. Poate că auzise discuţia în căşti.

— Salut, salut. Bine aţi venit la Kvarnen. Din nefericire nu suntem interesaţi de oferta dumneavoastră, dar puteţi să intraţi şi să luaţi ceva de băut.

Patrik nu-şi revenise total după provocarea de la intrare – fu apucat de un acces de furie.

— Tu eşti responsabil cu vestiarele în seara asta? Nu vrei să intri înăuntru să discutăm un minut? Am o propunere să-ţi fac.

Mrado şi Ratko rămăseseră în culise. Mrado, extrem de tensionat, încerca să audă fiecare cuvânt.

Gorila replică:

— Eu sunt responsabilul aici. Dar acum nu am timp să discut. Fie intraţi, fie ieşiţi, îmi pare rău.

— Nu ne-au tratat cu respect afară. Acum vreau să vorbesc cu tine. Înţelegi? Băieţii tăi se vor descurca foarte bine singuri timp de zece minute.

Priviri. Ceilalţi doi bodyguarzi se uitară în direcţia lor. Se vedea bine că treaba se încinge. Şeful spuse:

— Îmi pare rău, nu m-am exprimat destul de clar. Nu ne interesează serviciile voastre. Ne gestionăm singuri afacerea. Nu vreau să fiu nepoliticos, dar ar trebui să înţelegeţi că ne descurcăm foarte bine aşa. Fără voi.

Corpul lui Patrik urla: vreau să-i rup gâtul jigodiei ăsteia.

Pumnii erau strânşi, pielea albă, tatuajele inflamate.

Mrado avansă, puse mâna pe umărul lui Patrick. Calm. Se întoarse către şef.

— Bine, intrăm. Căutăm un loc şi te aşteptăm. Când ai timp vii să vorbim.

Tensiunea la maximum. Mrado îl luă pe Patrik cu el. Ratko îi urmă.

Scăderea tensiunii.

Bodyguarzii câştigaseră.

Mrado comandă o bere, se aşezară la o masă. Muzica urla tare în fosta braserie.

Patrik se aplecă spre Mrado.

— Ce înseamnă asta, căţea? Nu putem înghiţi o chestie ca asta. De ce nu m-ai lăsat?

— Patrik, calmează-te. Înţeleg ce simţi. O să-i vorbim, dar nu de faţă cu toţi clienţii. Nu în faţa celorlalte gorile. Ne-ar putea crea probleme. Ascultă-mă bine. Rămânem aici, liniştiţi. Poate o să vină să ne vadă. Poate nu. Dar o lăsăm să pice, aşteptăm şi, dacă javra asta se duce la budă, se întoarce acasă sau altceva – atunci îl înhăţăm. O să-i explicăm cum stă treaba.

Patrik se calmă instantaneu. Luă un aer liniştit. Ratko îşi pocnea degetele. Se instalară. Mrado bău o bere uşoară.

Trăgea din nou cu ochii la femei. Inspecta locul, ţinându-i pe bodyguarzi sub observaţie într-un mod cât se putea de discret. Se aşezase într-un loc de unde avea o vedere bună asupra vestiarelor. Dar nu trebuia să-i privească insistent. Să se calmeze jocul.

Ratko reîncepu să discute despre antrenamente. Trecură în revistă diferitele substanţe dopante. Mrado le spuse mai multe secrete despre Radovan, chiar şi pe cele care nu trebuiau spuse. Patrik povestea că trăsese cu un Magnum weekendul trecut: recul, presiune, impact. Apoi îi puse o întrebare intimă lui Mrado:

— Câte persoane ai doborât până acum?

— Eram în Iugoslavia în 1995, poţi să tragi singur concluzia, spuse Mrado cu o faţă de înmormântare.

— Da, dar vreau să spun în Suedia.

— Nu vorbesc despre genul ăsta de treburi, fac ceea ce trebuie pentru ca afacerile să meargă. Asta-i totul. Pot să-ţi spun un lucru, Patrik: ceea ce contează este loialitatea faţă de R şi afacerea. Adesea eşti obligat să ştergi cu buretele trecutul. Nu poţi să rămâi pe loc şi să regreţi ce-ai făcut, dar nu sunt mândru de tot ce am făcut.

Patrik insista:

— Cum ar fi, de exemplu?

— Să-ţi bagi bine un lucru în cap. Noi facem mai mult decât povestim. Adesea eşti obligat să faci lucruri nu tocmai drăguţe. Ce vrei să spui despre asta? Am fost obligat, de exemplu, să mă ocup de un caz de infidelitate, de prieteni sau de femei, târfe care se băgaseră în căcat. Nu pot spune că mi-aş pune lucruri de genul ăsta în CV.

Patrik tăcu. Înţelesese. Există lucruri despre care pur şi simplu nu vorbeşti.

Schimbară subiectul.

Trecu o oră.

Atmosfera de petrecere devenea din ce în ce mai dementă.

Gorila era tot la locul ei. Ora două şi un sfert. Barul se închidea la patru. Aşteptau. Petrecăreţii erau chercheliţi.

Mrado bău un pahar de apă minerală. Patrik îşi comandase a şasea bere. Începea să fie beat de-a binelea. Ratko bău cafea, Patrik se gândea iar la scena de la intrare. Se încălzise. Târfele astea de homosexuali o să vadă ei pe naiba. Târfele astea de homosexuali o să chelălăie. O să se târască pe pământ. O să implore. O să geamă. O să tremure pentru pielea lor. Mrado îl calma tot uitându-se spre vestiare. Bodyguarzii nici nu se sinchiseau de ei. Erau complet tâmpiţi? Nu pricepuseră că aveau o treabă?

Mai trecu o oră.

Aşteptau. Continuau să discute.

La un moment dat, gorila de la intrare îşi părăsi postul.

Patrik îşi goli paharul. Se ridică. Mrado văzu că era în regulă, nu era chiar atât de beat. Se ridică şi Mrado, se alătură lui Patrik şi îl fixă.

Patrik avea nişte ochi holbaţi. Respiraţia îi mirosea. Dacă i-ai fi aprins o brichetă în faţa gurii, barul ar fi explodat mai tare decât o staţie de benzină.

Mrado îi luă faţa în mâini. Zgomotul din sală era

infernal. Urlă:

— Eşti bine?

Patrik făcu da din cap. Arătă în direcţia toaletelor. Părea că ar vrea să se pişe după toate berile astea. Se îndreptă într-acolo.

Mrado se aşeză la loc. Ratko îl văzu, apoi se aplecă înainte pe masă. Întrebă:

— Unde se duce?

— La budă.

Deodată pe Mrado îl fulgeră un gând: la dracu', cum de nu l-a văzut? Gorila era fără îndoială la budă şi Patrik îi luase urma – fără Mrado şi Ratko.

Mrado se ridică. Îi făcu semn lui Ratko să-l urmeze.

— Haide! Repede!

Deschiseră uşa care ducea la baie.

Pardoseală de murmură albă şi lavoare mari de metal. O parte a peretelui acoperit de o oglindă. Cinci pisoare pe peretele opus. Mai multe cabine în spate. Toaletele aveau scurgeri. Urină pe jos.

Contact.

Gorila de la intrare era în picioare în faţa unui pisoar. Trei tipi discutau lângă lavoare. Homosexuali: toţi purtau cămaşa descheiată peste un t-shirt. Mai în spate, doi tineri stăteau la rând la cabine.

Patrik se apropie de tip.

Gorila se întoarse. Îşi ţinea sula în mână.

Patrik se fixă la patruzeci de centrimetri de el.

— Îţi aminteşti de mine? Ti-ai bătut joc adineauri. Ai refuzat tot ce ţi-am propus. Credeai cumva că te lăsăm să scapi aşa?

Gorila îşi dădu seama de situaţie. Murmură ceva greu de auzit. Încercă să-l calmeze pe Patrik. Tipii nu se născuseră ieri. Îşi îndreptă mâna liberă spre ureche.

Patrik mai făcu un pas în faţă. Greu de spus dacă realizase că Mrado şi Ratko îl urmaseră în budă.

Îi dădu una zdravănă bodyguardului. Sângele păru cu atât mai roşu, cu cât contrasta cu marmura albă. Acesta urlă după ajutor şi încercă să se îndepărteze de Patrik. Era

puternic. Dar Patrik parcă turbase. Homosexualii de lângă lavoare începură să ţipe. Tipii din faţa cabinelor se aruncară asupra lor ca să pună capăt hărmălaiei de nedescris. Mrado îi împiedică. Îi împinse înapoi la perete. Nu erau nişte uriaşi. Ratko bloca intrarea. Patrik îl apucă de păr pe bodyguard şi îl izbi de pisoar. Îi zburară câţiva dinţi. Încă o dată. Îi zburară alţi dinţi. Nasul era spart. Pisoarul semăna cu vasul unui măcelar. Patrik îi izbi încă o dată capul de el. Un zgomot spart. Îi dădu drumul de păr. Gorila se scurse pe podea. Inconştient. Cu un chip de nerecunoscut. Homosexualii care erau aproape de lavoar urlau. Cei mici din cabine ţipau.

Doi colegi de-ai gorilei îl înconjurară pe Ratko. Patrik se răzbunase, ieşise din starea aceea. Ratko se retrase. Mrado împinse genunchiul celui de-al doilea bodyguard. Cu forţă. Apoi îl strânse cu putere. Tipul se prăbuşi ca o marionetă căreia îi tai aţele. Mrado cuprinse genunchiul tipului. Îl răsuci. Patrik, dezlănţuit, urla şi înjura. Cu o voce hotărâtă, Mardo spuse:

— Să ieşim de aici, Patrik.

Fostul nazist ieşi din cameră. Mrado rămase singur în urmă. Îi văzu pe Ratko şi Patrik în faţa uşii. Apoi împinse genunchiul ceva mai mult. Gorila plină de sânge tremura sub pisoar. Prizonierul lui Mrado zbiera. Al treilea era încă în picioare. Ezita. Avea aerul că-şi evaluează şansele. Doi bodyguarzi la pământ. Knockout. El singur, rămas pe ring contra unui uriaş. Şi ceilalţi doi tipi în faţa uşii. Unde erau întăririle?

Tumult în faţa uşii. Linişte în toalete.

Mrado spuse:

— Băieţi, aţi făcut o greşeală în seara asta. V-aţi pus cu cine nu trebuie. O să ne întoarcem să discutăm despre afaceri. Şi vă dau un sfat: nu mai faceţi chestii de-astea. Nu este cazul să vă spun de ce.

Mrado lăsă gorila şi ieşi din toaletă. Cei trei bodyguarzi rămaseră înăuntru. Ca nişte imbecili. Mrado, Ratko şi Patrik îşi croiră drum prin mulţime. În faţă la Kvarnen, girofarele poliţiei iluminau noaptea. Săriră într-

un taxi. Patrik avea sânge pe vestă şi pe t-shirt. La dracu'!

Poliţia era peste tot.

7

Era timpul.

Jorge aştepta în sala de mese. Tăcut. Concentrat. Nu-i păsa de zgomotul farfuriilor, de tipii care mâncau cu gura deschisă, de vorbăria din jurul lui. Azi, era ziua lui J.

Rolando i se adresă când tocmai se ridica:

— Jorge, vii cu noi să fumezi un haşiş?

Rolando era ironic. Singurul care ştia.

Jorge răspunse:

— Nu mai ţipa, gardianul de acolo ne poate auzi.

Rolando rânji:

— Nu prinde niciun cuvânt. Vine de la Mölnbo.

Jorge puse mâna pe umărul lui Rolando.

— Îmi vei lipsi, *hombre*.

Rolando îi aruncă o privire serioasă:

— La dracu', Jorge, ai tot dreptul să încerci. Nu vrei să-i povesteşti bătrânului gangster Rolando cum te-ai gândit că se va întâmpla? Cine ar vrea să petreacă restul zilelor la mititica?

— *Loco*, nu pot să-ţi spun. O să vezi cu ochii tăi la momentul respectiv. Priveşte şi observă bine. Să faci exact ce te-am rugat.

Jorge se ridică. Era sincer: Rolando îi va lipsi, el şi discursurile lui de căcat despre pasta de coca, divagaţiile despre complicitatea OG, despre atacurile cu furgonete blindate.

Îl testase pe Rolando de mai multe ori, dezvăluindu-i diverse detalii ca să vadă dacă ştia să tacă. De exemplu, că se antrena atât de dur ca să pregătească o evadare. Dacă Rolando ar fi ciripit, Jorge ar fi putut spune că nu era decât o glumă. Dar nimic. Rolando se abţinuse. Nu transpirase nimic. Puteai să te bazezi pe acest latino. Jorge luase o decizie: Rolando va juca un rol central în îndeplinirea planului pe care-l avea. Azi o să-l pună în aplicare.

Dar totul depindea de Sergio, vărul pe care îl întâlnise cu ocazia permisiei: s-o fi ocupat de chestiile care

trebuiau în afară? Treizeci de metri în jurul închisorii: toţi arborii tăiaţi – greu să faci ceva care să-ţi ia atât de mult timp fără să te repeţi. Dacă avea să meargă treaba de azi, Jorge îi va fi veşnic recunoscător.

Ştia destul ca să poată să-şi îndeplinească planul. Ştia obiceiurile gardienilor. Ştia de unde va veni Sergio. Unde anume o să fie parcată maşina. Îşi amintea de drumurile pe care trebuia să o ia. Diferitele intersecţii. Ştia că era capabil să alerge cei patru sute de metri în mai puţin de cincizeci de secunde şi cei trei kilometri în mai puţin de unsprezece minute. Ştia că toată lumea va fi indusă în eroare. Jorge controla situaţia. Ţinea bine hăţurile. Alesese o cale fără violenţă şi fără un risc mare pentru Sergio. Un afurisit de şef.

După masa de prânz, aveau o oră de pauză. Totul era pregătit. Venise momentul. Planul era simplu şi genial. Jorge incredibil de calm. Dacă o făcea de rahat, asta e, o făcea de rahat.

Jorge se întoarse în celulă. Închise uşa. Smulse afişul cu Che Guevara. Curăţă plinta de pe perete cu nimic altceva decât cu unghiile. Cedă uşor. Făcuse asta de multe ori înainte. Apăru o funie, ascunsă ca un vierme lung în spaţiul pe care-l săpase în beton. Singurul loc pe care gardienii nu-l controlau când răvăşeau celulele. Un spaţiu strâmt, dar lung. Perfect pentru o funie.

Îl credeau răutăcios că pusese această plintă. Jorge – evadatul dansator de salsa – era mai răutăcios decât ei. La drept vorbind: chiar şi sora lui ar fi fost mândră de el. Şi prea puţin contează nivelul studiilor, ea avea un spirit cu adevărat fin.

Funia: mai multe benzi rupte din cearşafuri şi legate unele de altele. O dată pe săptămână, ritualic aproape, atunci când ducea lenjeria la spălătorie: decupa o bandă de aproape un centimetru lăţime. La spălătorie se ocupa de cearşafuri un columbian. Târgul lui: tipul nu vedea nimic în schimbul unui pachet de ţigări pe săptămână. Funia era rezistentă. O testase.

Ie°i.

Afară. Soare. Plăcut. Vara indiană suedeză.

Curtea era înţesată. Gardienii jucau fotbal cu prizonierii. Rolando juca împotriva gardienilor. Perfect.

Jorge îşi privi ceasul. Treizeci de secunde.

Rolando trase cu ochiul spre el. Zece secunde mai târziu, îi făcu semnul convenit. Rolando sări în faţă şi se aruncă asupra unui gardian. Foarte nasol, într-o parte, â la Vieira. Gardianul căzu, urlând ca un porc. Se contorsiona de durere. Era momentul. Jorge alergă până la perete. Luă poziţia.

Aşteptă.

Apoi o văzu exact aşa cum îşi planificase de atât de mult timp – extremitatea unei scări de aluminiu apăru deasupra zidului, de cealaltă parte.

Sergio, salvatorul, urmărise instrucţiunile. Se apropiase cât mai mult posibil de închisoare, apoi parcase maşina la liziera pădurii, acolo unde spaţiul rămas fără arbori era cel mai îngust. Alergase ultimii metri, aşezase scara pe partea exterioară a zidului, exact acolo unde se înţeleseseră. Cel mai bun loc. Cel mai bun moment. Aproape la minut. Perfect.

Jorge scoase sfoara pe care o păstrase înfăşurată în pantaloni. Fixă ochiul făcut dintr-un coş de baschet pe care-l cumpărase scump. Împreună cu Rolando îl legase cu o oră înainte. Se prinse exact de capătul scării. Îl cântări. Era singurul moment pentru care nu făcuse repetiţii. Trebuia neapărat să prindă funia de scară ca să poată astfel s-o tragă dincoace, pe deasupra zidului.

Aruncă funia care formă un arc alb în aer şi se aşeză pe creasta albă a zidului. Ratase scara. Trase funia la stânga, sperând să găsească ceva care să reţină ochiul. Nu simţi nicio rezistenţă. La dracu'! Aruncă încă o dată. Nimic. Ochiul căzu pe pământ în interiorul zidurilor. Pe toţi dracii! Se precipită în faţă, luă din nou poziţie. Scara se găsea tot acolo, în extremitatea vizibilă. Drumul către libertate. De data asta, va trebui să ochească bine. Aruncă din nou funia. Hai, acum! Un zgomot de metal. Atinsese ţinta? Trase de funie. Acolo. O rezistenţă. Ochiul se

prinsese în ceva – scara. Trase uşor. Mergea. Trase mai tare. Scara scârţâia. Deja se vedea pe jumătate. Trase cu toată puterea. Degeaba era de aluminiu, tot grea era. În sfârşit, se lovi de sol în interior. Deodată, ţipete în spate. Se întoarse. Îl văzu pe gardian întorcându-se şi căutându-şi talkie-walkie-ul. Jorge se întoarse pe sfert. Puse scara pe perete. Aruncă o privire peste umăr. Gardianul alergă spre el. Jorge urcă cât de repede putu. Mâinile i se mişcau repede. Nu era greu. Braţele puternice. Ajuns sus, privi în spatele lui, jos: mai mulţi gardieni în acţiune. Dădu un picior scării. Aceasta căzu în iarbă. Alunecă pe creasta zidului, rămase suspendat o clipă, apoi sări. Săritură de la cinci metri. Aterizare dură. În ciuda adidaşilor *Asics 2080 Duomax*, cu gel amortizant pe talpă, piciorul se izbi violent de pământ. *Mierda*.

Se lansă într-un sprint. Cele şaizeci şi şapte de kilograme erau un noroc azi. Simţea cum i se ridică adrenalina. Curând îi surâse liziera pădurii.

Imaginea hărţii în cap. Piciorul îl durea. Acum, obiectivul numărul doi. Simţea cum îi curge transpiraţia pe spate. Îşi asculta propria respiraţie. Ca o focă. La dracu', mai fusese el vreodată într-o formă mai bună ca asta? Detensionează-te. Apleacă umerii. Găseşte-ţi ritmul. Gândeşte-te la propria respiraţie. Aminteşte-ţi: niciodată n-ai fost într-o condiţie fizică mai bună. Ai cea mai bună situaţie dintre toţi prizonierii. Eşti tipul cel mai rău. *For real*. Puţin îţi pasă de acest picior fragil. Mergi înainte.

Trecu printre arbori. De-a lungul micii poteci.

Normal că Sergio s-a făcut nevăzut după un timp.

Era ud fleaşcă pe spate. Chiar în mijlocul cursei, un gând pentru propria transpiraţie. Mirosul corpului: acru, puternic, stresat.

Continuă să alergi pe potecă.

Nu încetini.

Şi iată maşina. Sergio o parcase exact în locul promis. Obiectivul numărul doi. O, frumoasă lume nouă! Jorge auzi sirenele în depărtare. Sări în maşină. Cheile erau în contact. Demară în trombă.

Dumnezeu există.

În spate, zgomotul sirenelor se auzea din ce în ce mai tare.

8

Coada se vedea încă de la Sturecompagniet. JW mergea cu băieţii, urcau din nou împreună strada Sturegatan. Erau beţi, excitaţi, într-un delir total. JW o simţea cu tot corpul lui – erau în formă.

Mai târziu seara, luaseră cina la Nox. Odată cu mâncarea, comandaseră şi un vin fin. Nu ieşiseră de două săptămâni. Băieţii nu-şi ascundeau poftele reprimate: Putte voia să ruleze nişte ţigări, Fredrik să danseze, Nippe să vrăjească fete. JW era agitat, voia să-şi încerce noul job şi să-şi marcheze terenul de vânătoare.

Avea treizeci de grame de coca de la arab, împachetat în 10 săculeţe *Red Line*: trei grame în fiecare săculeţ. Pentru început, avea şase grame în buzunar. Restul era ascuns în spatele unui calorifer din casa scării la doamna Reuterskiöld.

Băieţii avansau fără să se grăbească. JW dădea mici lovituri de picior în stânga şi în dreapta. Se gândea la melodia *Men in Black*.

Coada nu era propriu-zis o coadă – era o viermuială de corpuri umane. Oamenii urlau, îşi agitau braţele, se împingeau, scuipau, ţipau, flirtau. Bodyguarzii încercau să menţină ordinea, împărţind mulţimea în mai multe rânduri de aşteptare. Unul pentru cei care aveau permis Kharma. Altul pentru cei care aveau permis VIP Kharma. Unul pentru cei care aveau permis VIP-VIP. Ceilalţi nici măcar nu trebuiau să încerce. Localul era plin. În seara asta, doar obişnuiţii. Nu înţelegeţi? Localul este PLIN.

Nişte tineri fotbalişti o căutau cu lumânarea. Băieţii de aur scoteau bancnote îngheţate de cinci sute. Fetele ofereau felaţii. Gorilele de la intrare rămâneau de gheaţă. În aer plutea un cuvânt pe care nimeni nu încerca să-l rostească, dar pe care toţi cei care nu puteau să treacă panglica de velur îl resimţeau puternic, crud: *umilire*.

Nu le trebuiră băieţilor nici cinci minute ca să-şi taie

un drum până la bodyguarzi. Unii pricepură mesajul şi îi lăsară să treacă. Alţii mai credeau că există dreptate pe acest pământ şi încercară să-i oprească, barându-le drumul cu coatele.

Nippe făcu un semn cu capul unuia dintre bodyguarzi.

Acest aer de încredere în sine infailibilă, pe care JW încerca cu ardoare să-l copieze, avu efectul aşteptat. Trecură în faţa tuturor. A celorlalţi care încercau să-şi depăşească sentimentul de umilire. Această senzaţie dădea mai multă plăcere decât sexul.

La casă, au fost întâmpinaţi de un tip mare, blond, cu trăsături pure, Carl. Gagiul incarna tipologia jet-set[4] multiplicată cu miile. De aici porecla – Jet-set Carl. Împreună cu un prieten, era proprietarul discotecii. Kharma – întâlnire obligatorie pentru cei care voiau să fie în trend.

Nippe întinse braţul.

— Salut, Carl. Afacerile merg bine, după cum văd. Incredibil de multă lume. Foarte tare!

— Da, suntem mulţumiţi. În seara asta este DJ Af Drangler, oamenii îl adoră. Aveţi o masă rezervată?

— Bineînţeles, ca de obicei.

— Genial. Vorbim mai târziu. Profitaţi, băieţi. Şi Jet-set Carl dispăru în interior.

Timp de aproximativ un minut, Nippe îşi mai pierdu din siguranţă. Cu gura căscată, nu-i venea să creadă că tocmai îl trimiseseră înăuntru. JW îşi spuse: haideţi, suntem înăuntru, altceva nu mai contează.

Fata de la casierie îl recunoscu pe Nippe. Le făcu semn să treacă.

Barul era pe jumătate gol. Nippe şi JW îşi aruncară nişte priviri mirate. Izbucniră în râs când îi auziră pe bodyguarzii din faţa uşii: „E plin, nu intră decât cei care au permis de membru!”

O oră mai târziu, Nippe îngenunchea în faţa

4 Un tip bogat, care organizează şi participă peste tot în lume la diverse activităţi, inaccesibile pentru oamenii obişnuiţi. (n.red.)

scaunului de WC de la baie şi se apleca în faţă. Şerveţele de hârtie zăceau pe jos.

În ciuda interdicţiei, Putte aprinse o Marlboro Light şi fredonă o melodie tehno care se auzea de pe ringul de dans.

— De ce naiba le place muzica asta? De ce nu o chestie mai melodioasă, R'n'B sau hip-hop? Şi de ce nu vechiul pop? Dar nu, din principiu nu pun decât nebunia asta de tehno european *mainstream* schelălăitor şi moale. E kitsch.

Uneori JW nu suporta atitudinea nemulţumită a lui Putte. Tipul avea mai mult de opt mii de cântece pe discuri acasă şi se plângea întotdeauna de gusturile celorlalţi.

JW spuse:

— De ce eşti cârcotaş? Petrecem o seară infernală.

Nippe puse o oglindă pe capacul de WC. Erau urme de mizerie dedesubt, pete maro lăsate de ţigări pe care tipii le fumau în linişte şi le puneau deasupra în timp ce ei făceau altceva. Îşi pregăteau dozele – ca băieţii – dădeau un telefon, urinau, făceau o labă. Când JW miji ochii, avu impresia că capacul de la WC era presărat cu struguri uscaţi. Scoase un săculeţ din buzunar şi goli prudent cam o treime din conţinut pe oglindă, în trei mici linii separate.

Nippe fu surprins.

— Tu trebuia să cumperi săptămâna asta?

— Da. Dar de la un alt tip.

— OK. Are un preţ mai bun decât turcul?

JW minţi:

— Nu e mai ieftin, dar e mai simpatic. Turcul ăsta nu îmi plăcea deloc. Am adus ceva mai mult în seara asta. Dacă vrea cineva să ia, nu trebuie decât să-mi spuneţi. Mai ales dacă sunt şi fete, adăugă zâmbind.

Nippe formă trei linii de pudră.

— Tare! Numai văzând aceste trei linii îmi vine să o fac. La dracu', cred că o să-mi dobor propriul record în seara asta. Cel puţin trei tipe.

JW îl privi:

— Dacă reuşeşti asta, eşti incredibil. Pentru mine a

fost mortal şi să ţi-o tragi cu două tipe în aceeşi seară.

— Da, dar în seara asta joc în stil mare. O simt cu tot corpul meu. După această cură magică pe oglindă, o să fiu în cea mai bună formă. Cel puţin trei fete o să-mi sugă sula.

— Eşti tare. Vii aici cu fete?

Putte aruncă ţigara pe colac. Un strugure în plus.

— Da, bătrâne. Aici sau la toaleta femeilor. Şi cum văd că se face cald, putem să ieşim în parcul Humlan.

JW voia să fie ca el, ca Nippe, regele *blow job* din Stureplan. Cu o încredere în el foarte lucrată şi afişată peste tot. Puţin contează contextul, străluceşte pretutindeni. Dar uneori JW se întreba dacă Nippe chiar crede cu totul în asta, dacă e cu adevărat convins că este un zeu pentru fete sau dacă nu-şi joacă atât de bine rolul, încât a sfârşit prin a crede el însuşi că e aşa. Oricum, rezultatul era acelaşi: Nippe impresiona, despre Nippe vorbea toată lumea. Un model pentru JW. Şi totuşi, n-ar fi vrut să fie în locul lui – tipul era cu adevărat tâmpit.

Nippe scoase o bancnotă de o sută din buzunarul de sus. O rulă â la Hollywood, se aplecă în faţă şi trase o linie pe oglindă. JW şi Putte îi urmară exemplul. Pudra avu un efect imediat. Dinamită albă. Viaţa strălucea.

Ajuns pe ringul de dans, îi pierdu din vedere pe băieţi. Muzica urla în difuzoare. Vocea caldă a lui Bob Sinclar: „*Love Generation*”. Maşina de fum sufla dintr-un colţ. Stroboscopul arunca flashuri. Lumea devenise un videoclip. Primul plan: gagicile *top of the line*. Al doilea: gagicile ridică braţele deasupra capului. Al treilea plan: chipul lui JW înfundat în decolteul aceleiaşi gagici.

Kharma era cu adevărat o ţară a futaiului – pentru cei care reuşeau *să intre*.

JW se încălzise, se excitase, cu impresia că făcuse plinul cu benzină fără plumb de cea mai bună calitate. Îi venea să danseze, să se ambaleze, să sară pe tot ce mişcă, să se hâţâne. Dar, mai mult decât orice, îi venea să explodeze. Avea mădularul atât de tare, că o pisică ar fi putut să-şi ascută ghearele pe el. Îşi agita picioarele de

două ori mai mult ca de obicei. Senzaţia de a fi cel mai bun, cel mai cald, cel mai inteligent. Cel mai cool. O să vadă ei. O altă fată se apropie de el. Îl pupă pe obraji şi îi strigă în urechi:

— Hei, salut, JW! Te distrezi? Aţi petrecut bine săptămâna trecută?

JW se dădu în spate câţiva centimetri ca să vadă mai bine.

— Sophie. Eşti super frumoasă astă-seară. Sunteţi toată gaşca aici?

— Da, toată lumea, mai puţin Louise, e în Danemarca. Hai până la masă ca să-i saluţi pe ceilalţi.

Îl luă de mână şi îl trase după ea.

Se uită la cei din jurul mesei. Patru fete incredibil de sexy se prelingeau pe banchetă, purtând haine care mai mult descopereau pielea decât o acopereau. Roz, violet şi turcoaz erau culorile dominante. Decolteurile bombate pe sutienele cu *push-up* sau siliconate, funduleţele mulate în jeanşi sau fuste mini.

Arată ce poţi, JW, la dracu' – concentrează-te.

Nippe se aşezase deja la masă şi ţinea o fată în braţe. O vrăjea, râdea, o privea în fundul ochilor. *Era a câta pe listă*? *La dracu', imposibil să fi fost deja cu una.*

JW se lăsă să cadă pe un scaun. Pe masă trona o sticlă uriaşă de votcă într-o găleată cu gheaţă, sticle de douăzeci şi cinci de centilitri de Schweppes Tonic, de Ginger Ale, de Soda şi de votcă rusească.

O regulă de bază confirmată: alcool sau apă minerală. Niciodată bere.

Muzica făcea dificilă orice conversaţie. Sophie îi aduse o votcă cu gheaţă. JW sorbi băutura, apoi luă un cub de gheaţă şi îl împinse în gură. Concentrat, sugea cubul de gheaţă. Sophie îl privea în timp ce îşi bea paharul ei.

În minte, îşi rememora sfaturile lui Abdulkarim. Să înceapă prin a distribui gratis. Să fie simpatic, să-şi facă prieteni, prieteni cărora le place coca. Prieteni care fie au cash, fie prieteni care au prieteni cu cash. Să faci gafe în aşa fel încât oamenii să nu ia prea mult în discoteci – nu e

sigur, rişti să fii descoperit. Mai degrabă la petreceri organizate acasă la ei. Să organizezi petreceri. Să le vinzi starletelor în timpul petrecerilor. Să-i inviţi la tine. Să nu vinzi cantităţi prea mari la început, să nu risipeşti.

Nippe se aplecă înainte şi începu să vorbească cu Sophie. JW nu auzea ce-şi spun. Îşi savura beţia, îşi mai deschise un nasture la cămaşă şi bău câteva înghiţituri. Gândurile păreau să i se fi ascuţit cu o lamă de ras Mach3.

JW avea ideile lui. Nu avea să păstreze prea mult asupra lui: dacă avea să fie prins, avea să spună că este pentru consum personal. Restul îl va păstra în mai multe locuri alese cu grijă. Odată totul vândut – va putea să se întoarcă şi să încerce mai mult. Nicio problemă, Stureplan nu era departe de parcul

Tessin. Şi încă un lucru important: să se poarte atent cu prietenii aşa încât ei să nu se întrebe de ce avea să le furnizeze numai el marfă pe viitor. Sophie se aplecă spre el şi îi muşcă uşor urechile. Tresări.

Îi zise direct:

— Nippe mi-a spus că ai pudră. Nu ne dai să gustăm puţin?

În forul lui interior, JW îi mulţumi lui Nippe. Era o deschidere. Să joace pe bune acum.

Răspunse:

— Bineînţeles, mi-a mai rămas un pic. Ia-o pe prietena ta Anna, mergem la Humlan.

Se luară din nou de mână şi-şi făcură drum prin mulţime, trecând prin faţa tipilor la modă, a gagicilor pline de silicoane, a băieţilor din mafia iugoslavă şi a oamenilor de afaceri.

Muzica euro continua să bată ritmul beat tehno.

Se îndreptară spre ieşire. O mulţime de lume în faţa casieriei de la intrare. Jet-set Carl era la postul său şi supraveghea încasările. Dar cea mai importantă sarcină a sa, o misiune adevărată: să îmbrăţişeze, să prezinte, să pălăvrăgească, să flirteze. Jet-set Carl avea ochiul format. Jet-set Carl avea stil. Banii curgeau. *Un bun contact pentru viitor*.

Avansă. Se fixă în faţa lui Jet-set Carl, cu Sophie la stânga, prietena lui la dreapta şi îi întinse mâna. Jet-set Carl încreţi o sprânceană:

— Şi tu, tu eşti...

JW era pregătit. Răspunse:

— Prietenul lui Nippe Creutz, ştii...

Jet-set Carl păru să-l recunoască. Dar chiar şi dacă n-ar fi fost adevărat. Era un maestru în arta de a inspira oamenilor impresia că sunt primiţi cu căldură, chiar dacă nu şi-i amintea sau nu ştia nimic despre ei. Unii numeau asta ipocrizie. JW numea asta *simţul afacerii*.

JW scoase câteva fraze gata făcute, punctate de râs. Carl trăgea cu ochiul la fete – avusese dreptate. Spuse că doar dădea o fugă până afară şi avea să se întoarcă imediat. Carl dădu din cap. JW mai înşiră câteva glume. Erau pe aceeaşi lungime de undă. Jet-set Carl avea un aer mulţumit. JW în gând: *bună treabă*, *JW*.

Ieşiră. Coada era uriaşă, isterică, o enormă busculadă. Îi spuseseră unui paznic că se întorc în câteva minute. Humlan se desfăşura în faţa lor, mereu verde, dar frunzişul începea să se lumineze. Zgomotul mulţimii care stătea la rând se auzea până aici, nu prea tare. Fetele erau aprinse cu totul. Se aşezară pe o bancă şi povestiră câteva glume vechi. Era plăcut. Transpiraţia de pe cămăşi desena aureole. JW pălăvrăgea, înşira complimente, de nota zece pe un barometru al şarmului. Îşi luă rolul de confident, de tip care înţelege fetele.

— La naiba, cât sunteţi de frumoase în seara asta. Aţi văzut nişte tipi care să vă placă? V-ar surâde Nippe, nu? Dacă vrei, pot să-ţi aranjez o întâlnire cu el, Sophie. Etc. Etc.

Sophie era superminionă. Avea chef de ea. Le ştia, fără ca totuşi să le cunoască. Fetele erau din gaşca internatului Lundsberg. O şcoală în care stăpânea deviza *cunoaştere*, *tradiţie*, *comunitate*. Toate aveau aceleaşi prenume ca părinţii şi bunicii lor. JW era la curent cu asta datorită băieţilor. Folosea jargonul, ştia eticheta. Putea oricând să-şi încerce norocul.

Anna pufni în râs.

— N-aveai ceva ce trebuia să gustăm?

— Absolut, aproape că uitasem.

Nu voia să forţeze lucrurile, îşi spusese că e mai bine să aştepte să ceară ele.

Scoase un etui cu oglindă, modelul pliant. Săculeţul de plastic abia aştepta să fie scos din buzunarul interior al vestei. Vărsă o cantitate mică de pudră pe oglinjoară, apoi o împărţi în trei linii cu o lamă de ras. Le arătă fetelor paiul de oţel strălucitor cu care să tragă. Apoi, aruncă o privire circulară înainte de a le întinde paiul.

— Vă rog, serviţi-vă!

Un sfert de oră mai târziu, fetele se întorceau în discotecă. Bodyguardul îşi amintea de ele, fete ca Anna şi Sophie intrau oricum fără cea mai mică problemă – mulţimea se dădu la o parte din faţa lor cum se despicase Marea Roşie în faţa lui Moise.

JW rămase în parc. Voia să tragă în linişte o linie.

Totul mergea ca pe roate. Fetele păreau mulţumite. Ele: înalte, pline de energie şi de spontaneitate. Un bun început. Primul pas în lumea lui C. C de la Cash. Asta nu putea decât să ducă la mai bine.

Cerul era cenuşiu.

Pasarela de sticlă dintre Biblioteca Regală şi librăria acesteia păru că se luminează o clipă. JW îţi făcea veacul pe acolo când nu avea chef să se ducă acasă. O văzuse pe Sophie de mai multe ori. Învăţase să-i recunoască zgomotul paşilor atunci când mergea printre rafturi, îi cunoştea prietenele, ştia ce băieţi salută. Şi, de la un timp, îşi dăduse seama că pur şi simplu cunoştea câţiva tipi şi câteva fete din gaşca ei. Cercul era mai restrâns decât ar fi crezut.

Scoase din nou etuiul şi luă paiul. Acolo o văzuse. Motorul pornise ca o centrală nucleară medie, când ea coborâse în faţa lui strada Sturegatan, o săgeată în noaptea din Stockholm.

Ferrariul galben.

Primul gând: aparent acelaşi model ca în fotografiile

Camillei.

Al doilea gând: puţin probabil să fie mai mult de o maşină ca asta în Stockholm.

Amintirea surorii lui îl copleşi.

Trebuia să ştie.

A cui era maşina asta?

TRIBUNALUL DIN STOCKHOLM

JUDECATA

PĂRŢILE

Parchetul

Procurorul Markus Sjöberg Ministerul de Interne

Reclamanţii

1. Joakim Berggren, 740816-0939 Strada Vapengatan 5

126 52 HÄGERSTEN

2. Daniel Lappalainen, 801205-2175 Strada Lundagatan 55

117 27 STOCKHOLM

Acuzaţii

1. Patrik Sjöquist, 760417-0351 Strada Rosenlundsgatan 28

118 53 STOCKHOLM

2. Mrado Slovovic, 670203-9115 Strada Katarina Bangata 37 116 39 STOCKHOLM

Avocatul din oficiu Martin Thomasson CP 5467

112 31 STOCKHOLM

Capete de acuzare: Lovire şi rănire

Cadru Juridic

Capitolul 3, 6 din Codul

Penal

Pedeapsă prevăzută

Închisoare, 3 ani

Plângere respinsă:

Acuzaţia nr. 2 (Mrado Slavovic, cu privire la lovire şi răni)

Detalii de judecată

Acuzaţia nr. 1 (Patrik Sjöquist; lovire şi rănire)

Argumentare

Procurorul a făcut referire la un raport medical privind rănile cauzate lui Joakim Berggren, ceea ce constituie o probă scrisă a faptelor. Raportul detaliat arată, printre altele, o fractură a nasului, o dublă fractură a mandibulei, o fractură a pometţilor, zgârieturi în cinci locuri ale corpului, nenumărate echimoze şi edemuri pe buze, cei patru incisivi superiori sparţi, precum şi o tăietură pe frunte, un traumatism cranian şi o comoţie cerebrală gravă.

Procurorul s-a referit de asemenea la mărturia lui Joakim Berggren, reclamant, şi la mărturia lui Peter

Hållen, responsabil cu securitatea pentru restaurantul Kvarnen, precum şi la mărturia lui Christer Thräff, client al discotecii citate în momentul petrecerii evenimentelor respective, martori oculari.

Reclamantul Joakim Berggren a relatat, printre altele, următoarele fapte: după el, cei trei indivizi, Patrik Sjöquist, Mrado Slovovic şi Ratko Markewitsch au intrat în discoteca Kvarnen la orele 12.20, pe 23 august anul în curs. Prin sistemul de comunicaţie internă, portarul, Jimmy Andersson,l-a prevenit pe Berggren că trei bărbaţi se comportau într-un mod ameninţător, insistând să vorbească cu responsabilul vestiarelor. Jimmy Anderrson a ales să-i lase să intre. Două minute mai târziu, bărbaţii au intrat în bar fără să fi vorbit cu nimeni despre vestiare. Berggren a recunoscut în cei trei bărbaţi membri ai „mafiei vestiarelor”, o organizaţie din centrul Stockholmului care urmăreşte să-i facă să vorbească pe deţinătorii şi proprietarii de discoteci, pentru ca apoi să-i extorcheze de o parte din cifra de afaceri generată de activităţile din vestiare. Le-a răspuns deci că localul Kvarnen nu este interesat şi, în acelaşi timp, i-a invitat să intre în discotecă. Cei trei bărbaţi au devenit agresivi. Patrik Sjöquist a spus, printre altele, că nu va părăsi locul fără să discute cu cineva responsabil cu vestiarele. Două minute mai târziu, bărbaţii au intrat în bar fără să fi vorbit cu nimeni despre vestiare. Berggren a continuat să-şi vadă de lucru la vestiarele de la intrare. Pe la orele 03.00, s-a

dus la toaletă să urineze. Patrik Sjöquist a înaintat spre el şi i-a tras un pumn în nas. Crede că, în acel moment, i-a spart nasul. Apoi Patrik Sjöquist l-a apucat de parcă ar fi vrut să-i spargă capul de pisoar. Patrik Sjöquist l-a dat cu capul pe Berggren cel puţin de trei ori de marginea pisoarului. Şi-a amintit că Patrik Sjöquist i-a urlat „căţea de poponar” şi „uite ce merită oameni ca tine”. Apoi, Berggren şi-a pierdut cunoştinţa.

După ce a luat la cunoştinţă acuzaţiile, Patrik Sjöquist, acuzatul, a declarat următoarele: A fost ameninţat de Joakim Berggren, care i-a spus că „îl va omorî dacă va mai pune vreodată piciorul în Kvarnen.” Berggren i-a spus asta doar fiindcă Patrik

Sjöquist a refuzat să-şi scoată vesta. Acuzatul crede că din această cauză Joakim Berggren şi-a imaginat că făcea parte dintr-o pretinsă „mafie a vestiarelor”. Mai târziu, s-a dus la toaletă să urineze. Acolo, Joakim Berggren l-a lovit în piept. A încercat să se apere, dar totul s-a terminat cu o încăierare. Nu-şi mai aminteşte exact ce s-a întâmplat apoi, dar afirmă că a primit mai multe lovituri de pumn în faţă şi că l-a lovit la rândul său pe Joakim Berggren. Ca să se apere. Afirmă totuşi că nu l-a lovit pe Joakim Berggren decât de cel mult trei ori, în faţă. În stare de legitimă apărare. Nu crede să-i fi spart capul lui Joakim Berggren de pisoar. N-ar face niciodată aşa ceva. Apoi, alte două persoane au intrat brusc în toaletă. Sjöquist nu ştia că sunt agenţi de pază. Unul dintre ei începuse să se bată cu Mrado Slovovic. Sjöquist a spus că nu ştia de ce. Era ameţit de băutură în acel moment.

Judecata

Agentul de pază Peter Hållen a povestit, printre altele, că a văzut, în momentul în care a intrat în toaletă, cum Patrik Sjöquist îl ţinea pe Joakim Berggren de ceafă. L-a văzut, de asemenea, pe Mrado Slovovic „aruncându-l” la pământ pe Daniel Lappalainen, un alt agent de pază, şi apucându-l de gleznă. Clientul discotecii Christer Thräff afirmă că l-a auzit pe Patrik Sjöquist strigând că Joakim Berggren „va suferi până va înţelege”, în timp ce Patrik

Sjöquist îl lovea pe Joakim Berggren. Declaraţiile martorului par deplin credibile. Tribunalul consideră declaraţiile lui Joakim Berggren de asemenea credibile. Acesta a redat în detaliu cuvintele enunţate de Patrik Sjöquist. Declaraţiile sale sunt confirmate de raportul medicului şi de mărturiile lui Peter Hållen şi Christer Thräff.

Patrik Sjöquist nu prezintă, potrivit raportului, nici contuzii, nici certificat medical. Martorul Christer Thräff a povestit că Patrik Sjöquist l-a atacat pe Joakim Berggren fără aparent niciun motiv. Având în vedere aceste circumstanţe, Tribunalul se îndoieşte de sinceritatea declaraţiilor lui Patrik Sjöquist.

Pe scurt, Tribunalul estimează că Patrik Sjöquist l-a molestat pe Joakim Berggren, aşa cum a descris procurorul. Patrik Sjöquist nu a acţionat în legitimă apărare. Loviturile lui au fost foarte violente şi brutale, la cap, ceea ce a dus la răni grave. Capul acuzării este confirmat, acuzatul va încasa o pedeapsă care rămâne încă să fie stabilită. Delictul va fi calificat în funcţie de loviturile şi rănile grave.

Cazierul judiciar al lui Patrik Sjöquist avea consemnate şapte antecedente penale. Ultima condamnare, patru luni de închisoare severă pentru lovituri şi rănire, a fost pronunţată de Instanţa de la Nacka. Celelalte consemnări din cazierul judiciar cuprind, printre altele, o a doua condamnare pentru lovire şi rănire, precum şi condamnări pentru ameninţarea cu moartea, incitare la ură, port ilegal de arme de foc, consum de produse dopante şi trafic de droguri. Potrivit serviciului penitenciarului din Stockholm, Patrik Sjöquist se bucură de o oarecare stabilitate. Lucrează ca muncitor în construcţii şi îşi dedică o mare parte din timpul liber pentru „bodybuilding”. Salariul anual se ridică la aproximativ 200 000 de coroane. Patrik Sjöquist a acceptat de bunăvoie să facă muncă în folosul comunităţii.

Dată fiind violenţa delictului comis, acuzatul este condamnat la trei ani de închisoare severă.

Acuzaţia Nr. 2 (Mrado Slovovic; lovire şi rănire)

Argumentare

Procurorul a făcut referire la două *declaraţii*: mărturia reclamantului Daniel Lappalainen, agent de pază, şi mărturia lui Peter Hållen, de asemenea agent de pază.

Daniel Lappalainen a declarat, printre altele, următoarele: Nu ştie dacă avea asupra lui insigna de agent de pază în momentul petrecerii evenimentelor. Înţelesese că „se întâmpla" ceva la toaleta bărbaţilor. Când a deschis uşa, l-a văzut pe Joakim Berggren întins pe jos. Pereţii, ca şi faţa lui Joakim Berggren, erau plini de sânge. Mai multe persoane se aflau la toaletă. Un bărbat a trecut prin faţa lui ca să iasă precipitat. Un alt bărbat, Mrado Slovovic, l-a apucat de picior ca să-l imobilizeze la pământ. Apoi, Mrado Slovovic l-a apucat de picior, provocându-i o durere insuportabilă. A crezut că Mrado Slovovic i-a rupt piciorul. Apoi Mrado Slovovic i-a spus că „Kvarnen o să mai primească în curând şi alte vizite" şi că „Joakim Berggren s-a înşelat crezându-se mai puternic decât ei". Apoi Mrado Slovovic şi Patrik Sjöquist au părăsit localul.

Mărturia agentului de pază Peter Hållen se găseşte deja citată mai sus (vezi Acuzarea nr. 1)

După ce i-au fost aduse acuzaţiile, acuzatul Mrado Slovovic a explicat următoarele: agentul de pază Joakim Berggren fusese foarte nepoliticos cu prietenul său Patrick Sjöquist ceva mai devreme în seara aceea. Când Mrado Slovovic s-a dus la toaleta pentru bărbaţi, a constatat că era o mare agitaţie în jurul lui Joakim Berggren şi Patrick Sjöquist, care veniseră de mână. Se pregătea să intervină, când doi bărbaţi au intrat în încăpere. Mrado Slovovic nu şi-a dat seama că era vorba de agenţi de pază. Unul dintre cei doi bărbaţi, Daniel Lappalainen, a crezut că Mrado Slovovic era implicat în dispută, fiindcă a încercat să-l arunce la pământ. Lui Mrado Slovovic i s-a făcut frică şi a reuşit să scape din mâinile lui Daniel Lappalainen. Se poate să-i fi rupt piciorul lui Daniel Lappalainen în încercarea de a se elibera, dar nu a făcut-o intenţionat. Daniel Lappalainen nu purta insignă de identificare ca

agent de pază şi Mrado Slovovic nu a văzut că era agent de pază.

Judecata

Daniel Lappalainen şi Mrado Slovovic dau două versiuni diferite ale faptelor, contrazicându-se cu privire la autorul agresiunii şi asupra faptului că Mrado Slovovic i-a rupt piciorul lui Daniel Lappalainen în legitimă apărare. Cele două persoane au dat o versiune credibilă evenimentelor. Versiunea lui Daniel Lappalainen este confirmată de mărturia agentului de pază Peter Hållen, care spune că l-a văzut pe Mrado Slovovic aruncându-l la pământ pe Daniel Lappalainen. Versiunea lui Mrado Slovovic este confirmată de Patrik Sjöquist, care a precizat că agentul de pază l-a atacat pe Mrado Slovovic.

Conform legii suedeze, judecata va lua de bază explicaţiile acuzatului, dacă acestea nu sunt respinse de către reclamant. În cazul de faţă, cele două mărturii se înfruntă, iar cele două versiuni sunt confirmate de diferite persoane. S-a stabilit că nu există un raport medical care să dovedească faptul că Daniel Lappalainen a fost efectiv lovit la picior. Este însă incontestabil că o mare agitaţie s-a petrecut în toaleta discotecii Kvarnen. În această situaţie tumultuoasă, este dificil să stabileşti cine a luat iniţiativa de a face uz de forţă. Ancheta dovedeşte că Mrado Slovovic a intrat la toaletă după Patrik Sjöquist şi că el poate, de asemenea, să interpreteze diferit situaţia. Chiar dacă Mrado Slovovic l-a rănit pe Daniel Lappalainen la picior, aşa cum acesta l-a acuzat, putea să acţioneze în legitimă apărare *putativă*, adică crezându-se expus unui pericol imediat. Nu s-a putut demonstra nici că Daniel Lappalainen purta insigna de identificare ca agent de pază. Declaraţia lui Mrado Slovovic, care afirmă că nu a ştiut că Daniel Lappalainen este agent de securitate, este deci considerată ca fiind credibilă. Pe scurt, Tribunalul estimează că reclamantul nu a fost în măsură să demonstreze agresiunea în cauză. Acuzaţia va fi deci respinsă.

Pentru apel, a se vedea explicaţiile alăturate (DV

400).

Cererea de apel trebuie adresată Curţii de la Svea nu mai târziu de trei săptămâni începând din această zi.

În numele tribunalului,

Tor Hjalmarsson

9

În cartierul acesta calm şi burghez, Mrado era ca pinguinul la Skansen. Nu se potrivea. Prea strâmt. Prea aglomerat. Climă proastă. Oamenii îl fixau cu privirea. Din fericire, Radovan nu îl invita decât foarte rar.

Nu găsea loc de parcare, risca să nu ajungă la timp. Circula. Observa. Poate va fi vreunul care să se îndrepte spre maşină ca să plece. O luase pe străzi pe care nu le cunoştea. Fără metodă. Fără logică. Fără succes.

Îşi făcea griji pentru altceva.

Niciun loc liber pentru Mercedes-ul său SL 500. Până la urmă, a parcat prea aproape de un pasaj închis. Probabil un PV – nu contează, era o hodoroagă închiriată. PV se vor duce la agenţie.

Mrado urca aleea care ducea la casa lui Radovan.

O clădire lungă cu un etaj, de cel puţin trei sute cincizeci de metri pătraţi. Pereţi albi, acoperiş plat de cărămizi negre. Cadrele ferestrelor şi uşile de lemn închis la culoare. Grădina strălucea în toate culorile vara. Ficuşi, plante perene, rododendroni. Acum, grădina era pe cale să se îmbrace în inevitabilele culori castaniu-aurii ale toamnei. Un gard de un metru şi jumătate înălţime închidea terenul. De-a lungul gardului, pe interior, creşteau scrântitoare[5]. Din exterior, totul avea un aer liniştit, plictisit şi gentil. Mrado ştia că, în interior, terenul era sub înaltă supraveghere.

„*Dobra dosao*, intră, Mrado.”

Stefanovic, omul bun la toate al lui Rado, i-a deschis poarta. L-a lăsat să intre pe Mrado şi l-a condus prin casă.

Radovan stătea într-un fotoliu de piele în bibliotecă. Bine îmbrăcat ca de obicei. Un sacou albastru închis.

5 Flori din familia rozaceelor, mai ales de culoare galbenă, cu tulpini târâtoare. (n.red.)

Pantaloni Manchester deschişi la culoare. Pieptănat cu grijă. Ridurile şi cicatricele de pe faţă întăreau respectul pe care îl impunea.

Tapet închis la culoare, de-a lungul pereţilor etajere de diferite mărimi. Agăţate deasupra etajerelor: hărţi înrămate, tablouri, icoane. Europa şi Balcanii. Frumoasa Dunăre albastră. Bătălia de la Kosovo Polje. Republica Federală Iugoslavia. Eroi ai Istoriei. Un portret al lui Carageorge. Sfântul Sava. Dar, înainte de orice, hărţile Comunităţii Statelor Serbia şi Muntenegru.

Stefanovic s-a retras.

Radovan i-a spus în sârbă: „Mulţumesc că ai venit."

— Eu îţi mulţumesc. Nu avem des ocazia să ne vedem, a declarat Mrado, rămânând în picioare.

— Aşază-te, pentru Dumnezeu. Adevărat, nu avem prea des ocazia să ne vedem. Dar este fără îndoială mai bine aşa. Şi apoi ne sunăm în mod regulat.

— Bineînţeles. Atât de des cât vrei tu.

— Mrado, de-ajuns cu politeţurile. Mă cunoşti, prefer să merg drept la ţintă. Nu e nimic personal. Ştii foarte bine ce gândesc despre ce s-a întâmplat la Kvarnen.

— Cred că ştiu.

— Bordel împuţit. Nu trebuia să se întâmple aşa. Eu am încredere în tine şi tu o dai în bară. Toată lumea începe să se neliniştească. Îţi dai seama ce-ai făcut? Toate astea pot duce la război.

— Sunt cu adevărat dezolat, Rado. Am judecat prost situaţia. Îmi asum toată responsabilitatea pentru ce s-a întâmplat.

Mrado în sinea lui: este greşeala lui Patrik. Dar nu se pune problema să spun asta cu voce tare. Când eşti responsabil de o operaţiune eşti şi gata, punct.

Radovan urmă:

— La dracu', bineînţeles că îţi asumi. Orice alt lucru ar însemna o nebunie. Tu cunoşti poziţia noastră. Nazistul ăla, pe care l-ai folosit, a fost condamnat pentru rănire şi lovire. Nu are dreptul nici să dea telefon, nici să scrie un rând măcar. Să nu intre şi să nu iasă nici cea mai mică

informaţie. Să nu ştie absolut nimic ce se povesteşte despre noi. Nu putem să ne încredem în toată lumea. Să sperăm, pentru tine, că nu va turna. Să sperăm pentru noi toţi.

— Nu cred că trebuie să ne facem griji.

— Ai lucrat atât de bine toţi anii aceştia. Şi acum asta. De ce nu l-ai oprit pe nazistul ăla amator? Poliţaii îl vor zdrobi la fel de uşor cum zdrobeşti un ou. Mai mult, Hells Angels, Bandidos, Boman şi oricine altcineva pot în orice moment să piardă controlul. Era deja destulă tensiune între bandele acestui oraş. Nu e nevoie să o amplifici.

Mrado, ca de obicei, Iron Man. Dar R era genul de om a cărui simplă prezenţă era de ajuns ca până şi băieţii din mafia iugoslavă să coboare vocea şi să plece ochii. Mrado se nelinişti. Radovan era cu adevărat supărat. Un singur gând: *să nu strici în niciun caz relaţia de încredere pe care o ai cu Radovan*. Repetăm: *să nu strici în niciun caz relaţia de încredere pe care o ai cu Radovan*.

Pe de altă parte, Mrado se pricopsise cu toată munca. El se ocupa de vestiare, de recuperarea banilor, printre altele. Îşi amintea epoca în care, sub domnia lui Dragan Joksovic, el şi Radovan erau parteneri de acelaşi rang. Colegi în monopolul mondial al lui Jokso. Şi iată că Radovan îndrăznea să-i spună că „lucrase atât de bine de-a lungul anilor”. Ce gogoşi de căcat din partea lui Rado care slujise foarte bine sub Jokso. Să vomiţi, nu alta. Radovan se juca de-a Dumnezeu.

Şi de altfel: partea lui Mrado în afacere era în prezent destul de periculoasă. Rado îi încredinţase chestii nasoale. Dar, mai ales, participarea lui la profit era foarte mică. Ca şi cum n-ar fi avut un trecut comun. Ca şi cum R fusese întotdeauna omul plasat cel mai sus în ierarhie. Dar, la această oră, trebuia să plece spatele şi să se aşeze la picioarele lui. Să găsească idei constructive. Să propună soluţii. Să amelioreze subtil ambianţa.

— Ascultă, Rado, Patrik este un tip ca lumea. Chiar dacă şi-a păstrat latura un pic explozivă, se lasă uşor

provocat, nu ne denunţă. E cool. Ştie regulile. Nu-mi fac griji pentru el.

— Asta e o ştire bună. Dar poate totuşi că suntem în căcat. Patrik este un prost, tipul are nevoie de hartă ca să se ducă până la baie. Sunt posibile mai multe scenarii. Primul, poliţaii îl împing pe nazistul ăsta să ne toarne. În acest caz, vor lansa o împuţită de anchetă de căcat, cu copoi în toate barurile în care avem noi interese. Poate că vom fi constrânşi să ne retragem din câteva baruri. Un alt scenariu posibil este că HA, Göran Boman şi oricine altcineva să ne pună plombe, fiindcă avem o strategie prea ofensivă pe frontul vestiarelor. Situaţia actuală este deja delicată, o ştii foarte bine, Mrado. Ultima razie ne-a costat patru oameni. Fără să pun la socoteală ce ţi s-a întâmplat ţie. Ştiu ce înseamnă război. La dracu', sunt încarnarea războiului. Ştii legea echilibrului: după Jokso, n-o să mai avem rege. Între noi fie vorba, Mrado, asta este o prostie. Dar nu e momentul să punem în balanţă genul ăsta de lucruri.

— Ai analizat bine situaţia, Rado. Ca de obicei. Lasă-mă să adaug două-trei idei. Ai chef să asculţi?

— Absolut. Printre altele de asta ne vedem. Ia să auzim, ce idei ai?

— Patrik ştie regulile, codexul nostru. Balanţele, le coborâm. Acum câteva zile, a putut vedea ce i s-a întâmplat unui tip insolent în sala de forţă. Nu tocmai uşurel, tipul. Nazistul de Patrik a prins mesajul. Dacă vreodată vorbeşte, n-o să aibă timp nici măcar să facă un tur la pisoar nesupravegheat în puşcărie înainte de a-l ucide. Crede-mă, ştiu destui care au sfârşit rău la Tidaholm. Dar n-o să mişte.

Mrado reflectase. Era blindat de idei. Perspectivă din zbor. Largă. Perspectiva a ceea ce va fi. Proiecte. Expansiunea ca scop. Radovan voia să devină rege. Avea potenţialul. În acelaşi timp, Mrado îşi voia partea din sectorul de vestiare.

— Nu trebuie să lăsăm să cadă afacerea cu vestiare. De anul trecut, de când am început să mizăm pe ele, am

strâns trei sute de saci pe lună iarna şi aproape cincisprezece saci pe lună vara. Din puţin mai mult de douăzeci de discoteci. Cu cât ajungem să controlăm mai multe astfel de locuri, cu atât oamenii se obişnuiesc să plătească. În acest oraş, cincizeci la sută dintre baruri ar putea cere lovele pentru ţoale. Dar ce să faci cu tot bănetul ăsta? Vestiarele sunt perfecte. Operăm exclusiv unde trebuie. N-o să plătim niciun impozit, dar o să putem calcula ce câştigăm. Toate salariile sunt plătite la negru. Barurile nu plătesc o centimă din toate astea.

Radovan zâmbi. Îi plăcea imaginea. Miji ochii, apoi luă o foaie de hârtie şi un stilou. Un mic calculator. Ştia deja cifrele. Ştia deja avantajele. Ştia, de asemenea, că va putea spăla banii respectivi. Dar Mrado ştia că lui Radovan îi plăcea să audă ceea ce ştia deja.

— În sfârşit, iese, Mrado. Sunt de acord, avem probleme cu spălatul banilor în momentul ăsta. Trebuie să găsim un mijloc să-i plasăm undeva. Clara’s şi Diamond nu reuşesc să înghită sumele generate de afacerea vestiarelor. Ne mai trebuie nişte societăţi. E o problemă de lux, într-o oarecare măsură. Asta arată că afacerile merg.

Mrado răspunse:

— Videocluburile ar trebui să meargă, după părerea mea. Fiscul nu poate să controleze numărul de filme închiriate în realitate. Putem să umflăm veniturile cât vrem. Pot să mă ocup eu de asta. Am şi făcut-o în trecut. Dacă dă chix şi-şi bagă fiscul nasul, o să fac să sară alt cap, folosesc un nume de împrumut.

— Foarte bine. Pe cine iei?

— Pe cineva care nu are încă niciun faliment la activ. Cineva care nu e complet debil, dar care nu are mare lucru de pierdut. O să aranjez treaba asta. În schimb, un nume de împrumut ne va proteja de acuzaţia de spălare de bani. În cazul în care suntem săltaţi pentru datorii la impozite exorbitante sau chestii de genul ăsta, el va fi falit. Dar cum, fără îndoială, că tu nu ai chef să-ţi vezi numele atins de falimente suspecte care ar putea să-ţi pună o interdicţie de a practica activităţi comerciale, este perfect.

— Tu eşti expertul, începi de mâine.

Stefanovic a bătut la uşă. A adus ceai şi biscuiţi. Radovan s-a adâncit în fotoliu. A înmuiat bucăţi de pâine în ceai. Ca un împuţit de suedez. Mânca zgomotos. Apoi au pălăvrăgit despre fiica lui Radovan. Urma să înceapă şcoala, era început de an. Şcoală privată, şcoală în centrul oraşului, şcoală în cartier şic – care era cea mai bună soluţie? Mrado povestea ce probleme are. Că o vedea prea rar pe Lovisa. Relaţia dificilă cu fosta soţie. Stilul lui Rado: a întrebat dacă poate face ceva pentru Mrado. Acesta din urmă se gândea: *Din contră*. *Dacă serviciile sociale află că tu faci parte din peisaj, s-a terminat cu dreptul meu de vizită*.

Două covoare adevărate acopereau podeaua. Radovan amenajase camera în stilul clasic. Cărţile de pe etajeră erau acolo doar ca să dea bine. Erau doar opere de referinţă şi atlase. Operele scriitorilor sârbi cărora Mrado nu le ştia nici măcar numele: Jovan Jovanovic, Sima Milutinovic-Sarajlija, Marko Kraljewitsch. Unul singur dintre ei era foarte cunoscut: Ivo Andric, care luase Premiul Nobel.

Mrado se gândea la profesorul care îl făcuse să-l citească pe Ivo Andric. Un an mai târziu, era maestru de lupte la Södertälje.

Radovan şi-a pus ceaşca de ceai în faţă.

— Afacerea cu ţigările merge bine. Goran se descurcă. Dar nu putem miza la nesfârşit pe sectorul ăsta. Toată lumea este împotriva ţigărilor în ziua de azi. Interdicţia de a fuma în baruri e o catastrofă, noile imagini care arată plămâni negri sunt o nenorocire pentru afacerile noastre şi ne aduc nişte prejudicii imense, iar controlul din ce în ce mai drastic al vamei la frontierele Uniunii Europene mă calcă pe nervi.

— Ai dreptate, dar trebuie să ne păstrăm contactele cu şoferii de tiruri de mare tonaj. Ar fi greu de construit o reţea asemănătoare. Ţările Baltice se vor deschide complet curând şi se vor integra în Uniunea Europeană. Acolo, heroina este de opt ori mai ieftină. Chiar dacă preţurile nu

vor întârzia să crească, trebuie să fim pregătiţi. Şoferii care aduc acum ţigări pentru noi vor putea atunci să înceapă să transporte H.

Şi-au continuat discuţia. Au trecut în revistă toate activităţile şi diverse proiecte ale lui Radovan: traficul de ţigări şi de alcool, recuperarea banilor, drogurile, maşinile de joc Jack Vegas, bordelurile din apartamente, reţeaua call-girls.

Ca elementele pe jumătate legale, barul Clara's şi discoteca The Diamond. Unde se spălau bani.

La sfârşit, au ajuns la canalele prin care trebuiau să facă să treacă banii, cash-ul raportat şi, de asemenea, mălaiul care trebuia dat drept impozit pentru a salva aparenţele la fisc. Barurile nu ajungeau pentru asta. Radovan trebuia să treacă drept un cetăţean onorabil care respectă legea. Concluzii: aveau absolută nevoie de două videocluburi. Poate chiar mai multe.

În tot acest timp, Mardo se abţinuse să întrebe despre partea lui din profitul de la vestiare. A sfârşit prin a duce ceaşca de ceai la gură şi a încerca să ia o înghiţitură, chiar dacă aceasta era vizibil goală. Spera să-l fi mişcat pe Radovan.

— Rado, mi-ar plăcea să vorbim şi de banii raportaţi de la vestiare.

Radovan a ridicat ochii din hârtiile pline de cifre:

— Ce vrei să spui cu asta?

— E adevărat că am intrat în rahat cu Patrik. Dar îmi asum lucrul ăsta. În afară de asta, am făcut treabă bună. Tocmai am văzut cifrele. Afacerile sunt beton. Care e partea mea din toate astea?

Linişte.

Mardo a mai făcut o tentativă:

— Ai înţeles ce ţi-am spus?

Un zid de beton.

— Mrado, să-ţi explic un lucru. Nu este cazul să pui condiţii. Puţin contează că ideile tale sunt geniale, vor fi întotdeauna ale mele. Nu contează profitul pe care îl aduci, vor fi întotdeauna banii mei pe care trebuie să-i

administrez. O să avem o discuţie despre partea ta de tort când o să simt eu nevoia. Să nu stricăm această seară frumoasă cu aşa ceva. Am să uit ceea ce tocmai mi-ai cerut, de acord?

Mrado a rămas mut de uimire. Cum de se putuse înşela în asemenea hal? Să-ţi bagi picioarele, cum îl periase pe nenorocitul ăsta ca abia la sfârşit să-şi ceară partea. Apoi un alt gând şi-a făcut loc în mintea lui: într-o zi, un altul o să dea ordine.

Ora opt. Au trecut în sufragerie. Soţia lui Radovan se întorsese. A stat de vorbă cu Mrado şi Radovan timp de o jumătate de oră. Era foarte micuţă. Cea mai frumoasă sârboaică pe care o văzuse vreodată.

A luat cina la bucătărie, cu fiica ei.

Radovan s-a comportat ireproşabil. Ca şi cum Mrado n-ar fi pus niciodată întrebarea aceea. Atmosfera a redevenit normală.

Au desfăcut o sticlă de Bourgogne 1994. Radovan l-a degustat.

— Presuspun că ştii deja, Jorge Salinas Barrio a evadat.

— Mi-a spus Ratko. Cred că a fost şi un articol în *Expressen* săptămâna trecută. Nu spuneau mare lucru, dar aparent a reuşit sărind zidurile. Nu e rău.

— E mai rău că este afară. L-am lăsat să cadă în timpul procesului. E la curent cu o grămadă de lucruri despre traficul de coca şi poate să ne bage în multe rahaturi. Ne urăşte, dacă am înţeles bine, şi viaţa lui nu cred că e prea roz în acest moment. Evadat, fără tovarăşi. S-ar putea să-i vină cheful de nebunii. Ca să fiu sincer, nu sunt prea sigur de ce ştie să facă. Tu?

— Nici eu. Dar înţeleg ce vrei să spui. Ce trebuie să facem?

— Nimic deocamdată. Dar dacă încearcă ceva, trebuie să reacţionăm. Să-i arătăm cine comandă. Să procedăm cu o mână fermă. Eşti de acord, Mrado, aşa e bine să-i tratăm pe căcănari, nu?

Mrado se uita fix la paharul lui de vin. Această ultimă

întrebare era oare o aluzie la ce avea să i se întâmple lui dacă va continua să pună condiţii? Puţin contează: va trebui să i-o tragă lui Jorge ăsta. Tipul ăsta era un pericol pentru iugoslavi.

Dar Mrado avea alte priorităţi. Să facă să progreseze afacerea cu vestiare după eşecul de la Kvarnen, să găsească un nume de împrumut pentru a pune pe picioare o firmă de spălat bani, să se lupte pentru fiica sa. Bărbatul latino putea să mai aştepte.

Mai mult: nici vorbă să devanseze ordinul lui Radovan în situaţia actuală. Atmosfera era şi aşa destul de putredă.

Va aştepta să i se ceară să înceapă căutarea acestui diavol de Jorge înainte de a trece la acţiune.

Şi la această atmosferă putredă – va trebui să reflecteze.

10

Jorge the Man, regele gangsterilor, le-o trăsese la toţi, curvele astea de poliţişti corupţi. Puteau să-l caute cât vor. Chiar şi în vis – niciodată nu-l vor găsi pe Jorge-boy.

Era afară. Era liber. Era cel mai puternic din oraş. Cel mai inteligent.

Toate aceste întrebări pe care puteau să i le pună acuma. Omul care alerga mai repede decât Ben Johnson. Omul care le-o trăgea gardienilor. Omul care evadase de la Österåker cu ajutorul câtorva cearşafuri şi cu un cârlig fabricat dintr-un coş de baschet. *Slam dunk*.

Mersi pentru masă, băieţi, şi adio.

Omul. Mitul. Legenda.

Şi n-aveau nici cea mai mică idee unde ar putea fi.

Planul de evadare fusese reglat la milimetru. Planul de acum: să rămână în viaţă rămânând liber. Să adune bani. Să se care din ţara asta. Cu alte cuvinte: nu cine ştie ce plan.

Santo Sergio pusese scara în locul bun. O luase la goană cu totul şi părăsise deja pe jumătate pădurea la volanul celei de-a doua maşini, chiar înainte de a traversa Jorge *no man's land-ul* dintre ziduri şi arbori. Sergio

parcase cealaltă maşină exact acolo unde trebuia. Fantasma oricărui fugar. Un latino cu coaie.

Jorge împinsese până la o sută zece kilometri la oră pe potecă. Un raliu ca în pădurile de la Värmland. Gardienii nu pricepeau o iotă, nu-l văzuseră sărind în maşină, credeau că e tot pe jos. Aşa cum prevăzuse. Erau trei intersecţii de-a lungul drumului. Odată ce paznicii şi-ar fi dat seama că evadase cu o maşină, le-ar fi trebuit cel puţin o oră să reconstituie drumul pe care o luase. S-o ia pe autostradă. Să treacă prin faţă pe la Åkersberga.

Să găsească ieşirea. Să se afunde în pădure unde afinii creşteau aproape peste tot. Acolo avea întâlnire cu Sergio. Acesta furase rabla pentru Jorge cu trei zile înainte de evadare. O lăsase în pădure. Şi un bidon de benzină în portbagaj. Apoi au şters-o. Fără să se obosească să potolească flăcările.

Ultimele urme ale evadării se ştergeau în mijlocul unui nicăieri.

Dacă vreodată copoii ar fi ajuns până acolo.

Intrase în apartament cam pe la trei dimineaţa. Înainte, petrecuse toată seara în maşină, aşteptând ca drumul să fie liber – ca vecinii să nu observe sosirea lui Jorge. Mâncaseră gogoşi, băuseră coca-cola şi cafea, ascultând Power Hit Radio şi vorbind ca să nu adoarmă. Jorge îşi regăsise calmul după ce-i crescuse adrenalina.

În zilele următoare: Jorge a putut să locuiască într-un apartament gol, care îi aparţinea unei mătuşi de-a lui Sergio. Bătrâna se afla de şapte săptămâni într-un azil din Norrviken.

Înţelegerea: Jorge nu avea să rămână aici mai mult de zece zile. Nu va pune piciorul afară. Se va purta cât mai discret şi silenţios. Apoi va putea să facă orice i se va părea bine, dar îi va plăti lui Sergio pentru tot – promis, jurat.

Jorge îi era recunoscător. Sergio era un înger păzitor. Deja făcuse mult mai mult decât oricine altcineva. Se sacrificase. Îşi asumase riscuri enorme. Jucase tare. Aşa cum trebuia în cadrul unei familii, dar nimeni nu făcuse

încă asta pentru Jorge.

Nu avea intenţia să rămână în apartament mai mult de o săptămână.

Închis în apartament. Dur – era totuşi liber acum. Dar acolo – într-o nouă colivie. Abia cu câţiva metri pătraţi mai mare decât celula de la Österåker. Trebuia să-şi pregătească noua viaţă de fugar.

Jorge îşi lăsase barba să-i crească. Se tunsese şi îşi vopsise părul negru.

Îi ceruse lui Sergio să-i trimită bigudiuri mici şi produse pentru un permanent: *Thio Balance Permanente*, cinci sute de mililitri. A citit cu atenţie instrucţiunile. S-a instalat în baie, şi-a udat părul la duş şi apoi a înfăşurat cu grijă şuviţele de păr pe bigudiurile violete. Din fericire, nu-l vedea nimeni. L-ar fi făcut un împuţit de poponar.

A făcut un nou demers, încercând să-şi schimbe cât mai mult posibil vocea. Jorge ştia: oamenii te recunosc instinctiv după felul de a te mişca, de a merge, de a vorbi, de a-ţi trece mâna prin păr şi de a zâmbi. După ticurile inconştiente şi după folosirea anumitor expresii. Singura acţiune bună pe care Rodriguez a făcut-o vreodată, în concepţia lui Jorge: bătrânul îi înregistrase pe o casetă video, când erau mici, pe el şi pe sora lui Paola. Două persoane complet diferite: un băiat şi o fată, unul neîndemânatic, cealaltă graţioasă, unul ascuţit, cealaltă rotundă. Şi totuşi, modul de a se mişca era aproape identic. Jorge îşi amintea. Codurile de identificare erau mai periculoase decât fizicul.

Lucrează la asta, Jorge-boy – repede, căţea.

Nu suporta apartamentul ăsta. Avea chef să iasă. A luat oglinda de la intrare şi a fixat-o pe un perete în camera de zi. În prima zi, a străbătut în lung şi-n lat camerele de la zece dimineaţa până la opt seara, cu părul în piramidă de tipul Marge Simpson, şi a încercat să găsească un nou început. A repetat ticurile. O nouă voce.

După douăsprezece ore, avea o nouă coafură: părul creţ. Nu chiar atât de buclat pe cât ar fi vrut, deşi păstrase bigudiurile în cap dublul timpului indicat pe modul de

folosire de pe ambalaj.

Se dăduse cu un autobronzant, *Piz Buin*, cel mai eficient dintre toate. După instrucţiunile de utilizare scrise pe tub, trebuia să lase crema să pătrundă în piele timp de trei zile. Ar trebui să meargă. Rezultat final: avea aerul unui metis, *el mestizo macanudo*. Încă o operaţie la buze şi la nas şi nici propria mamă nu l-ar mai fi recunoscut.

Minunat.

Jaluzelele erau lăsate. Camera, într-o lumină gri tot timpul. Apartamentul era mic. Două camere şi o bucătărie. În dormitor un pat simplu, fără cuvertură. Jorge crezuse că aşa ceva aveau într-un azil. Dar aparent goliseră totul atunci când veniseră să o caute pe mătuşa lui Sergio. În camera de zi, erau o canapea, un televizor, un covor şi o măsuţă joasă din lemn închis. O lustră din sticlă galbenă era suspendată de plafon. Etajerele pline de fotografii de familie, de ilustrate din Chile şi de cărţi. Cea mai mare parte în spaniolă. Se surprinse întrebându-se dacă femeia avea un soţ şi copii. Se uită la cărţile poştale. Citi câteva dintre ele. La un moment dat se plictisi. Adidaşii Asics nu erau la înălţimea promisiunilor. Piciorul îl durea tot timpul. Poate că-şi scrântise glezna.

Chiar în mijlocul zilei, sună la vecinii de dedesubt, de deasupra şi din faţă. S-ar fi ascuns în casa scării în cazul în care aceştia ar fi deschis. Nu era nimeni acasă. Putea să privească liniştit la televizor.

Totuşi, dădu sonorul mai încet. Fără cablu. Îl deschidea din când în când ca să asculte ştirile. Nimic despre el. Se uita la reluări, la filmele de la matineu şi la teleshopping. Începu să se neliniştească.

Continua să lucreze la noul său aspect şi la noul său mers. Trebuia să hotărască un ritm. Să balanseze braţele. Să lase gamba dreaptă să descrie o mică mişcare spre exterior la fiecare pas. *Nigga with attitude*. Un mers energic. Mişcări fluide. Să nu supraliciteze, să rămână cât mai natural posibil. Avea impresia că se mişcase aşa toată viaţa. Avea ritmul în sânge.

Înnăscut. Citea ziarele de seară pe care i le aducea

Sergio. Nu scriau mare lucru despre evadarea lui. Doar un paragraf în *Expressen* a doua zi după fuga lui şi câteva rânduri în *Aftonbladet*.

În *Expressen*:

Joi după-amiaza, un bărbat condamnat pentru trafic de droguri a evadat din penitenciarul Österåker în nişte circumstanţe spectaculoase. Un paznic a declarat în faţa reporterilor de la Expressen *că fugarul, Jorge Salinas Barrio, nu făcuse niciodată probleme şi că nimeni nu s-ar fi gândit că pregăteşte o evadare. Conform unei surse interne din penitenciar, Jorge Salinas Barrio a beneficiat de un ajutor din exterior pentru a trece zidul. Apoi a alergat în direcţia pădurii, de unde probabil a luat o maşină care îl aştepta acolo. Aceeaşi sursă indică faptul că fugarul se antrenase în fiecare zi „ca un apucat". Direcţia închisorii şi-a recunoscut responsabilitatea faptelor, subliniind în egală măsură că nu se înregistraseră victime în această evadare.*

După valul de evadări din cursul anului 2004, în care, printre alţii, Tony Olsson, condamnat pentru uciderea unui poliţist la Malexander, a reuşit să evadeze de două ori într-un an, securitatea şi supravegherea în centrele penitenciare fuseseră întărite. Ca reacţie la evenimentele din ajun, penitenciarele au anunţat posibilitatea unei noi anchete vizând ameliorarea nivelului actual de securitate în închisori.

Jorge râse maliţios. Găsiseră deci exagerat antrenamentul lui. Ce credeau ei despre studiile la biblioteca municipală? Oare aveau cea mai mică idee despre ce făcuse el acolo?

A treia zi de la evadare, încă nimic în ziarele de seară. Era dezamăgit. Dar în acelaşi timp asta era bine – cu cât atrăgea mai puţin atenţia, cu atât era mai bine.

Îi lipseau şedinţele de sprint. Detesta liniştea. Îi era teamă că-şi va pierde condiţia fizică şi că i se vor atrofia muşchii.

Orele treceau cu lentoarea unei motociclete defecte. Încerca să facă proiecte. Se masturba. Se uita în stradă

printre jaluzele. Se simţea nervos. Repeta fără încetare rolul noului Jorge. Ciulea urechea pentru a asculta cele mai suspecte zgomote de pe stradă sau care veneau din casa scării. Îşi visa succesul în străinătate.

Tristeţea: de două ori mai rău decât la gherlă.

Dormea rău. Se trezea des. Asculta. Ridica jaluzelele. Îşi lipea ochiul de vizor. Se plimba legănându-se prin apartament. Se privea în oglindă. Ce va deveni oare?

Dilema lui Jorge: singurul lucru pe care îl stăpânea era traficul de coca. Dar cum să pună din nou piciorul în afaceri fără să-şi dezvăluie identitatea? Pe Jorge îl respectau şi nu numele pe care avea să-l poarte. Imposibil să se impună în branşă de unul singur. Avea nevoie de ajutor.

Îi trebuia un CNP şi o adresă pentru a-şi lua o nouă identitate. În plus, avea intenţia de a intra pe blat la metrou. Dacă se lăsa descoperit, trebuia să dea numărul de asigurare şi adresa controlorilor.

Trebuia, de asemenea, să frecventeze solarul pentru a evita să folosească tot timpul produse de bronzat. Şi să găsească lentile de un brun mai închis decât cele pe care le folosea de obicei. Avea nevoie de alte haine în locul acestor trenţe slinoase pe care i le dăduse Sergio. Un mobil. Să intre în contact cu anumite persoane. Dar, înainte de orice, Jorge avea nevoie de bani.

Îi era dor de Paola. Avea chef s-o sune, deşi ştia că nu era o idee bună. Mai trebuia să aştepte.

După cinci zile, începuse să devină paranoic. Îşi imagina că fiecare maşină care se oprea jos în stradă era plină de copoi. Sergio a ajuns spre seară şi au discutat situaţia. Poliţiştii nu apăruseră încă la el. Linişte. Jorge era totuşi nervos. Voia să se care.

A doua zi, Sergio a venit să-l caute la şase dimineaţa. Jorge era în picioare. Nu dormise nici măcar un minut. Petrecuse toată noaptea făcând curăţenie prin apartament, cu o batistă în mână, adunând cel mai mic fir de păr şi orice urmă, cât de mică, de-a lui însuşi.

Au luat maşina ca să meargă la Kallhäll. Jorge l-a

rugat pe Sergio să facă câteva ocoluri în plus ca să scape de eventualii urmăritori.

Sergio a dat din cap.

— Eşti complet dus.

Locuinţa următoare a lui Jorge: o cameră la cel mai bun prieten al lui Eddie, fratele lui Sergio. Avantajul: dacă copoii ar fi fost pe urmele lui, acum aveau să-i piardă definitiv urma. Înconvenientul: cercul de oameni care ştiau unde se afla se lărgea.

În sfârşit, era perfect să locuiască la oameni care nu-l cunoşteau. Totuşi Eddie nu era prost. A izbucnit în râs când l-a văzut pe Jorge. *El negrito*. Jorge i-a fost prezentat soţiei lui Eddie şi celor doi puşti. Ea nu ştia nimic despre el. Nu era ideal, dar era bine, OK.

Timp de mai multe zile la rând, Jorge nu şi-a părăsit patul. Asculta strigătele copiilor, studia structura plafonului, se gândea la mama lui, la greutăţile pe care le îndurase când venise în Suedia, deja însărcinată cu el. Fugind de dictatură. Singură în faţa atâtor amintiri. Îi era ruşine că ştie atât de puţine lucruri despre ea. Îi pusese prea puţine întrebări.

Camera mică. A unuia dintre puşti. Jocuri Lego zăceau pe jos. Pe pereţi, afişe cu DJ Mendez şi personaje din trilogia „Stăpânul inelelor”. Perdele înflorate la ferestre. Citea benzi desenate. I-ar fi plăcut mai mult să se joace la Xbox-ul lui Eddie, dar nu îndrăznea să se ducă în alte camere din apartament. Ar fi preferat să se întoarcă în camera de dinainte, dar în acelaşi timp ştia că este mai în siguranţă aici. Avea chef să-şi regăsească adevărata libertate. Să iasă.

Câteva zile mai târziu. Eddie bătu la uşă la două după-amiaza. La ora asta, se presupunea că munceşte din greu. Jorge îşi dădu imediat seama: veşti rele. Eddie era agitat. Nici măcar nu-şi scosese încălţările. În spatele lui, copiii urlau.

— Jorge, trebuie să pleci. Sunt pe cale să-l interogheze pe Sergio.

— De când? Cum ai aflat?

— Copoii l-au sunat azi-dimineaţă să-i spună să se prezinte la comisariat într-o oră. M-a sunat direct, spunând că trebuie să te previn imediat, dar că nu poate să te sune.

— Corect. Eu i-am spus să facă aşa. Fără conversaţii telefonice. Pot să ne asculte şi multe alte chestii. Nu eşti urmărit?

Eddie: nu cel mai şmecher latino de pe lume. Dar niciunul născut cu ultima ploaie. Ştia foarte bine că trebuia să arunce un ochi peste umăr.

Jorge se îmbrăcă. În plus faţă de trenţe, Sergio îi dăduse o vestă. Lucrurile şi le putea număra pe degetele de la o mână: un tub de autobronzant *Piz Buin*, bigudiurile, o periuţă de dinţi, chiloţi şi o pereche de şosete. Totul de la Sergio, precum şi cele cinci sute de franci pe care îi împrumutase.

Îngrămădi lucrurile într-o pungă de supermarket. Îl pupă pe Eddie pe obraji. Făcu un semn cu mâna puştilor care urlau. Îi mulţumi celui mai mare că l-a lăsat în camera lui. Spera că Eddie nu-i dezvăluise soţiei numele lui adevărat.

Zece zile de când evadase. Era deja terminat?

Scrise câteva cuvinte în spaniolă pentru Sergio pe o bucată de hârtie. Codat, cum conveniseră. Apoi îi strecură hârtia lui Eddie.

Traversă apartamentul. Avea impresia că aude sirenele maşinilor de poliţie care se apropiau. Deschise uşa care dădea spre stradă. O privire spre exterior. Nicio maşină la orizont. Nimeni, totul era calm. Un latino paranoic evadat.

Ce e de făcut acum, băga-mi-aş?

Aerul se răcorea. 9 septembrie. Jorge rătăci prin oraş toată ziua. În centru: strada Drottninggatan, strada Gamla Brogatan, piaţa Hötorget, strada Kungsgatan. Stureplan. Luă micul dejun la McDonald’s. Se uită pe la vitrinele buticurilor. Fu ispitit să arunce ocheade spre femei.

Nu reuşise să se detensioneze. Stătea ca pe ghimpi. Tot timpul. Obsesie sau măsură de securitate, puţin contează, arunca la fiecare capăt de drum priviri circulare,

ca şi cum fiecare beţivan ar fi fost un copoi în civil.

Şi iată-l pe Jorge care clachează: *El Jorgelito* – un mic căcăcios care se scapă în pantaloni de frică. Avea chef s-o sune pe sora lui. Voia să vorbească cu maică-sa. Aproape că îi venea să se întoarcă la puşcărie.

Nu putea să continue aşa, trebuia să se adune. Să înceteze să se gândească tot timpul la mama şi la sora lui. Ce naiba i se întâmpla? Familia era mai importantă decât totul, asta era regula de bază. Dar când nu ai o familie adevărată, când eşti nevoit să te descurci singur, trebuie să asculţi de alte reguli. Să se concetreze asupra lucrurilor esenţiale.

Nu avea unde să se ducă să doarmă, nu avea niciun prieten pe care să se poată baza. Cinci sute de franci în buzunar. Putea să tapeze una din vechile lui cunoştinţe de coca sau să încerce să ocupe undeva o locuinţă părăsită, cu alţi vagabonzi. Dar riscul era prea mare, băieţii ăia l-ar fi turnat în mai puţin de două ore.

Ar putea să ia o cameră într-un cămin pentru tineri. Probabil prea scumpă. În plus, aveau să-i verifice fără îndoială actele.

Ar putea să-şi contacteze mama sau sora – dar erau fără îndoială supravegheate de poliţie, nu avea rost să le facă probleme.

Băga-mi-aş!

În timpul zilelor petrecute în patul din camera puştilor, i se înfiripase în cap o idee: să se cazeze într-un cămin pentru cei fără adăpost. Asta ar rezolva problema unui acoperiş deasupra capului, dar nu pe cel al pâinii. Mai avea şi o altă idee, mai strălucită. Periculoasă însă. Nesăbuită şi idioată. Încerca să o reprime fiindcă îl implica pe Radovan.

Jorge îi întrebă pe câţiva vagabonzi din Plattan unde putea să doarmă şi el. Îi spuseseră două locuri: misiunea municipală Nattugglan în Slussen şi KarismaCare în Fridhemsplan.

Coborî în staţia de metrou Hötorget. Era opt seara. Turnicheţii unde se compostează se schimbaseră cât

stătuse el la mititica. Prea dificil să le sară. Apăruseră nişte porţi mari de plexiglas, care se deschideau alunecând atunci când treceai cartela printr-o fantă. Nu avea chef să-şi cheltuiască banii, dar nu avea chef nici să meargă pe jos până la Slussen. Calculă riscurile. Porţile erau prea înalte, nu puteau fi sărite. Trase cu ochiul în direcţia agentului de pază care se pregătea să citească un ziar şi părea că puţin îi pasă de serviciu. Se uită la oameni. Nu prea numeroşi. Făcu cei o sută de paşi, se plimbă de la dreapta la stânga, analiză situaţia. În sfârşit: o gaşcă de puştani se apropie de porţile de intrare. Se amestecă printre ei. Merse în mijlocul grupului. Lângă un tip de douăzeci de ani. Poarta începu să bipăie când îl înregistră pe Jorge trecând în contul altuia. Supraveghetorului nu i-a păsat de nimic.

Coborî la Slussen. Verifică adresa pe planul cartierului din staţie.

Era mort de oboseală. Visa la un pat.

La ora nouă, ajunse la căminul Nattugglan, pe strada Högbergsgatan.

Sună la uşa de la intrare. Îl lăsară să intre.

Interiorul era primitor. Recepţia era chiar la intrare. Mai departe, în fundul încăperii: o masă şi câteva scaune, o chiuvetă şi o bucătărie de-a lungul peretelui. Într-un colţ, aveau un televizor. Oamenii jucau cărţi, înfulecau, se uitau la televizor, pălăvrăgeau. Nimeni nu-i dădea nicio atenţie. Nu recunoştea pe nimeni. Nimeni nu părea să-l recunoască. Super.

Femeia de la recepţie semăna cu bibliotecara de la biblioteca municipală. Acelaşi stil, aceleaşi haine maro.

— Bună ziua, vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea, ridicându-şi ochii dintr-un careu de cuvinte încrucişate.

Jorge răspunse:

— Da, am ceva probleme să-mi găsesc o locuinţă în ultimul timp. Mi s-a spus că locul ăsta n-ar fi rău.

I se adresase cu o voce rugătoare şi dulceagă. Nici măcar nu era nevoie să simuleze. Chiar era la capătul puterilor. Femeia păru să înţeleagă. Toate femeile care erau asistente sociale-curatori-psihologi erau întotdeauna

atât de înţelegătoare! Jorge ştia cum să le ia.

— Mai avem câteva locuri libere, ar trebui să se poată. De mult timp nu mai aveţi locuinţă?

Să converseze. Să fie simpatic. Să spună o găselniţă teribilă.

— Nu prea mult timp, cam două săptămâni. Nu e chiar clar. Prietena mea m-a dat afară.

— Trebuie să fie greu. Dar puteţi rămâne aici cel puţin câteva nopţi. De aici încolo, poate veţi găsi o soluţie cu prietena dumneavoastră. Tot ceea ce îmi trebuie ca să puteţi dormi aici este numele şi cartea de identitate.

Să-ţi bagi!

— Chiar aveţi nevoie de cartea de identitate? De ce?

Îşi spuse: „În fond, am un CNP. Dacă l-aş da?”

— Ştiu că mulţi de aici ar prefera să nu dea genul ăsta de informaţii, dar serviciul nu este gratuit. Trimitem o factură de două sute de coroane pe noapte către responsabilul dumneavoastră social, dacă aveţi unul, de aceea, din păcate, îmi trebuie coordonatele dumneavoastră.

Idioată! Nu putea în niciun caz să-i dea un CNP fals. N-ar fi ţinut.

— Imposibil. Pot să vă plătesc cash.

— Îmi pare rău, dar de doi ani nu mai acceptăm astfel plăţile. Poate că ar trebui să contactaţi serviciul social?

Să te fut în cur!

Jorge abandonă. Îi mulţumi şi ieşi.

Regreta că venise. Îi rămase doar speranţa că nu trezise suspiciuni.

Se întrebă dacă îl recunoscuse cineva şi-şi privi imaginea într-o vitrină. Plete negre. Buclate. Barba din ce în ce mai lungă. Pielea mai închisă decât înainte. *Ar trebui să ajungă.*

Termometrul indica paisprezece grade.

Unde să-şi petreacă noaptea?

Se gândi la celălalt plan – ideea lui de bani lichizi. Oare să încerce?

Să-l provoace pe Radovan.

11

JW numără din nou bancnotele. Douăzeci şi două de mii de coroane net, în ciuda celor patru weekenduri consecutive de dezmăţ â la Paris Hilton şi după cumpărarea unui costum Canali.

Cântări cele patruzeci şi patru de bancnote de cinci sute legate cu un elastic. În principiu, le păstra într-o pereche de şosete în fundul dulapului. Coca aducea un profit maxim. Era abia o lună de când intrase în afacere. Deja reuşise să-i ramburseze datoria lui Abdulkarim şi, cireaşa de pe tort, reuşise să treacă examenul la finanţe.

Abdulkarim îl acoperea cu laude, îi propusese să se ocupe cu prafurile tot timpul. Complimente care îi încălzeau inima. Care îi dădeau încredere şi îl făceau să viseze. Dar JW declinase oferta – voia să combine totul: petrecerea, vânzarea, studiile.

Băieţii sfârşiseră prin a accepta că el se ocupă de marfă. Erau tipi fini. Nu aveau nimic împotriva faptului de a se lăsa serviţi cu marfă, în loc să se ducă să-şi murdărească singuri mâinile. Singurul care reacţionase fusese Nippe, care îi spusese în glumă:

— Nu-ţi ajunge s-o scoţi la capăt, sau ce? Aşa pare fiindcă nu te opreşti din a ne amesteca cu Charlie. Nu ezita să-mi vorbeşti despre asta, vei putea oricând să te împrumuţi de la bătrânul meu.

JW nu dăduse rasol. Îşi spusese: curând îl voi putea cumpăra pe bătrânul Nippe şi îi voi arunca praf în ochi.

JW se aranjează în oglindă. Două bule de gel Dax amestecate cu resturile de gel aplicat în zilele precedente, şi iată-i podoaba capilară perfect stilată. În trecut, i se întâmpla să se tundă singur. Acum, că avea alte mijloace, se va duce poate să frecventeze aceleaşi saloane ca şi băieţii: Sachajuan, Toni & Guy, Gaşca pletelor. O idee absolut seducătoare.

Toate hainele îi erau uzate: jeanşii Gucci, cămaşa Paul Smith şi pantofii Tod’s cu faimoasele tălpi cu strat granular. De aici venea satisfacţia specială pe care o resimţea punându-şi costumul Canali. Fără pliuri, structură

fină, sentimentul că renaşte. Chiar şi mirosul era nou.

Un metru optzeci şi doi în oglindă, alb, faţa fină. Încheieturi fine. Gât fin. Totul fin. Degete de pianist. Bărbia pătrată. JW schimbă poziţia: sunt un băiat frumos, dar ar trebui poate să fac puţini muşchi. Abonament SATS – *here I come*.

Sâmbăta. Nippe îl luase cu el la o vilă la munte, la Sörmland, care aparţinea părinţilor unuia dintre prietenii lui, Gustaf. JW îl întâlnise pe tip de mai multe ori la Laroy. Mai întâi cina, apoi petrecerea. Au petrecut noaptea acolo. Cireaşa de pe tort, Sophie şi Anna veniseră şi ele. De asemenea, câteva persoane pe care nu le cunoştea. Şi chestia cea mai tare: Jet-set Carl era de aceeaşi parte.

Cu puţin noroc, o să i-o tragă poate lui Sophie. Cu puţin noroc, îi va face probabil o bună impresie lui Jet-set Carl, iar Jet-set Carl era cu siguranţă o deschidere spre canalele C.

Erau orele trei după-amiaza. JW se simţea plictisit, fără un motiv anume, nici măcar nu ieşise cu o zi înainte. Se aşează pe pat, încrucişă picioarele şi numără din nou pachetul. Savură foşnetul bancnotelor când se frecau una de alta. Aştepta ca Nippe să-şi anunţe sosirea în faţa casei cu câteva claxoane.

Curba veniturilor urca rapid. În weekendul care urmase celui în care le oferise o linie Sophiei şi Annei la Humlan, lansase prima ofensivă. La începutul serii, mai distribuise gratis. Dar mai mult la Humlan – era prea terminat. Stătuseră prea mult timp pe lângă Putte, ca de obicei. Toată gaşca: JW, Putte, Nippe şi Fredrik. Mai erau şi Sophie, şi Anna, şi alte două tipe din Lundberg. Băieţii acceptaseră înţelegerea: să-l lase pe JW să le aducă pudra şi să împartă preţul. De data asta, fetele au ţinut să participe şi ele cu bani. Cele două noi, Charlotte şi Lollo, nu încercaseră încă niciodată. Atmosfera a devenit super, la toate nivelurile. Erau pe val, inspiraţi – sătui până peste cap. Toată lumea îl adora pe JW, iată un tip care ştia să petreacă. După vreo trei ore, au sărit în taxiuri ca să coboare în Stureplan. JW a adus patru grame. Au intrat la

Kitchen. Programul obişnuit: dans, băutură, agaţamente. Nippe a reuşit să le facă pe două fete să i-o sugă. După o jumătate de oră, una dintre cele noi, Lollo, l-a abordat pe JW, în extaz, să-i spună că ea se făcuse ţăndări. I-a mai cerut, dacă mai avea, asigurându-l că, evident, îl va plăti bine. JW şi-a luat o mutră tristă. I-a spus că nu trebuia să plătească, dar că el promisese să păstreze restul pentru un prieten. Ea nu renunţă:

— Te rog, nu-mi trebuie decât câteva linii. O să te plătesc bine.

În fine, a cedat:

— De acord, o să văd ce pot face.

S-a gândit: tăticul tău este cel care dă lovelele. Afacere încheiată, o mie două sute gramul. Un profit de două mii patru sute de coroane. Genial, comparabil cu cursele de taxi – să tragi la galere toată noaptea în Ford aducea tot atâta cât o discuţie încântătoare de trei minute la Kitchen, încercând să calmezi o fată mignonă. Nu era rău deloc.

La fel în weekendul următor. Doar o schimbare de clientelă. Petrecere într-un alt apartament, ieşire în alt local, apoi într-o altă casă. Câştigase şapte mii de coroane net distribuind în total cinci grame gratis.

Săptămâna următoare, avea întâlnire cu Sophie într-o cafenea la galeriile din Stureplan. Au vorbit despre discotecile la modă, despre haine mişto, despre cunoştinţe comune. Au vorbit chiar şi despre lucruri serioase. Ce vor face după ce vor termina studiile. Sophie era înscrisă la economie, dar voia să încerce să intre la şcoala de comerţ în anul al treilea. Pentru asta, îi trebuia calificativul foarte bine la toate materiile, să tocească din greu, să se disciplineze. Apoi, s-ar fi dus la Londra ca să facă bănet. JW voia să intre în afacerile de la bursă, era tare la mate. Ea i-a pus întrebări intime, despre viaţa lui, despre părinţi. JW s-a eschivat, a spus că ei au petrecut cea mai mare parte din copilărie în străinătate şi că acum locuiesc într-o fermă Dalécarlie şi că ea cu siguranţă nu are cum să-i ştie. Fata l-a întrebat de ce nu locuiau undeva în Sörmland sau

mai aproape de oraş. JW a schimbat atunci subiectul conversaţiei. În schimb, au vorbit despre familia ei. Asta mergea bine. Sophie a lăsat orice întrebare şi i-a povestit despre viaţa ei.

Venea de la ţară, de la o fermă. În cursul pregătitor, fusese la început la o şcoală normală. Nu i se potrivea. Colegii de clasă erau răutăcioşi cu ea. O tratau de snoabă, refuzau să joace în aceeaşi echipă sport cu ea şi credeau că-şi pot permite să-i şterpelească geanta. Era cam neghioabă, dar JW o înţelegea cu adevărat. După CM2, schimbase şcoala, pentru internatul Lundsberg, unde îşi găsise oameni pe măsura ei. Adora şcoala asta.

JW nu reuşea s-o scape din ochi. Era cel mai bun argument pentru vânzare, atât de sexy şi, în plus, părea cu adevărat drăguţă. O fată bine. Obiectivul lui era clar: avea s-o lucreze, în ambele sensuri.

În weekendul următor, JW a urmat-o pe Sophie şi gaşca ei de fete la o petrecere privată. Lollo adora „zăpada”, îi ţipa în urechi:

— Cu asta, am o viaţă sexuală trăsnet.

Sophie adora „zăpada”. Anna adora „zăpada”. Charlotte adora „zăpada”. Toată lumea din cameră îl adora pe JW. Opt săculeţe în buzunar.

În ultimul weekend, vineri seara, s-au reunit la Nippe, apoi s-au dus la Kharma, unde rezervaseră o masă, înainte de a termina seara la Lollo. Sâmbăta a început printr-o cină la

Putte, a continuat în jurul unei mese obişnuite la Cafet şi a luat sfârşit din nou la Lollo cu o grămadă de persoane noi.

O zi record. Încasase unsprezece mii net.

În cursul săptămânii, încerca să meargă la cursuri. Avea impresia că este un alt om. Vânzarea de C făcea miracole în puşculiţa lui, cu încrederea în el şi în garderoba lui. Dar nu ajunsese încă să-şi găsească liniştea. Ferrariul galben îl bântuia zi şi noapte. În seara în care arabul îi propusese să intre în afacerea cu coca întrebase pentru prima dată de Camilla. Sperase să-şi amintească

cineva ceva, dar, în forul lui interior, nu credea că va ajunge undeva. Totuşi, în prezent, imaginea unui Ferrari coborând pe strada Sturegatan îi era imprimată pe retină şi nu se mişca de acolo. Voia să ştie mai mult.

Mai întâi, a sunat la prefectură. Din nefericire, îi era imposibil să-şi amintească numărul de înmatriculare al maşinii, dar asta nu era chiar grav – registrul auto este totuşi o instituţie miraculoasă a societăţii, pentru că oricine poate să identifice astfel proprietarul unei maşini înmatriculate în Suedia. Dacă era vorba de o marcă ceva mai insolită, puteai avea informaţia chiar şi fără numărul de înmatriculare. După funcţionarul de la prefectură, erau două Ferrari în Stockholm în momentul dispariţiei Camillei. Unul aparţinea milionarului noii economii Peter Holbeck, iar celălalt unei agenţii de leasing, Dolphin Finans AB. Agenţia era specializată în maşini de sport şi iahturi.

JW s-a interesat mai întâi despre Peter Holbeck. Tipul făcuse avere din webconsulting. Judecând la rece, JW a găsit chestia asta cusută cu aţă albă – băga-mi-aş, cum naiba pot să înghită oamenii că orice consultant face cinci mii de pungi fabricând site-uri pe care orice puştan cu ceva interes pentru informatică le-ar putea face? Dar Peter Holbeck, antreprenor şi pseudo-vizionar, nu s-a lăsat derutat. Vânduse la timp. Firma sa număra cinci sute de angajaţi. Şase luni după vânzare, societatea intra în faliment. O sută douăzeci de angajaţi în şomaj. Peter Holbeck câştigase trei sute şaizeci de milioane de euro. În prezent, mergea la schi trei luni pe an şi tăia frunză la câini împreună cu copiii în Thailanda sau în alte locuri însorite de pe Terra.

Întrebarea pe care şi-o punea JW: ce făcea acest milionar al noii economii în primăvara în care Camilla dispăruse?

A mizat pe un procedeu simplu: să-l sune pe Holbeck. După trei zile, a reuşit să-l prindă. În sfârşit o primă pistă. Când a răspuns, Holbeck respira puternic, ca şi cum ar fi alergat înainte de a spune:

— Peter la telefon.

— Bună ziua. Mă numesc Johan.

Erau rare momentele în care JW se prezenta cu adevăratul său prenume.

— Aş avea să vă pun câteva întrebări, sper că nu vă deranjez.

— Sunteţi jurnalist? N-am chef să dau interviuri.

— Nu, nu sunt jurnalist. E vorba despre o chestiune personală.

Holbeck a părut mirat.

— Spuneţi.

— Caut o femeie. Camilla Westlund. A dispărut în urmă cu circa patru ani. Nu ştim unde este acum. Dar înainte să dispară, a fost văzută de mai multe ori într-un Ferrari galben. Eraţi singurul proprietar al unei asemenea maşini în acel moment. M-am gândit că poate ştiţi ceva. Poate să fi împrumutat maşina cuiva?

— Sunteţi de la poliţie sau sunteţi jurnalist?

— Nu sunt jurnalist, cred că v-am spus deja asta. Nici de la poliţie. E o chestiune personală.

— Nu contează. Nu am nici cea mai mică idee despre ce anume vorbiţi. Insinuaţi ceva?

— Sunt dezolat, ştiu că poate părea ciudat. Voiam doar să vă întreb dacă ştiţi ceva.

— *Whatever*. Eram în Munţii Stâncoşi la mijlocul anului. La schi. În restul timpului, am fost la Österlen sau în Florida. Cu copiii. Maşina era în garaj la Stockholm.

JW înţelesese: nu se punea problema să meargă mai departe. Holbeck fusese destul de clar. A pus capăt conversaţiei.

A doua zi a tastat numele lui Holbeck pe Google şi a navigat pe net ore întregi. Spre final, a aterizat în arhivele *Aftonbladet*. Mai multe articole de refereau la vacanţele luxoase ale milionarului. Nu minţise: avea o casă la Österlen şi una în Florida şi schiase în Statele Unite în anul dispariţiei Camillei. Foarte probabil să nu fie implicat.

Mai rămânea totuşi celălalt Ferrari.

JW a făcut o cercetare asupra firmei de leasing,

Dolphin Finans AB. Numele era suspect. A contactat camera de comerţ. Funcţionarul de la celălalt capăt al firului a fost foarte serviabil şi l-a informat că firma dăduse faliment cu un an înainte. Toate proprietăţile, maşini şi bărci fuseseră cumpărate de o firmă germană. JW a şters cu buretele. Era aproape o uşurare, putea deci să uite de Ferrari. Oare?

În stradă, claxonă o maşină. JW se uită afară şi îl zări pe Nippe în noul său Golf pe care părinţii tocmai i-l dăruiseră pentru cei douăzeci şi unu de ani.

O luară pe drumul naţional E404 spre sud – unde îi aşteptau o cină, o petrecere, proiecte pentru la noapte.

La radio: o melodie clasică a lui Petter. JW nu era fan hiphop, dar nu se putu opri să nu fredoneze textul: „Vântul s-a schimbat."

Era vorba despre el. *Big time*. Era momentul lui, s-a terminat cu viaţa dublă, urma în sfârşit să ajungă ca ei, pe bune. Mai bogat decât ei. O să-i halească pe pâine la micul dejun.

Pălăvrăgeau. JW asculta. Nippe vorbea despre Lollo, îl capta. Jet-set Carl se purtase într-un mod super arogant weekendul trecut – ăsta chiar se credea mare sculă. Şi încă: drăguţ costum, băiatule! Apoi Nippe povesti ultimul episod dintr-un serial de televiziune. Ce mai bla-bla!

De fapt, nu cred că o să optez pentru finanţe. Mă gândesc la marketing.

JW pe jumătate interesat.

— Ah.

— Marketingul contează, gestionarea brandului trece înainte de toate. Nu contează ce vinzi, cât costă, preţul. Tot ceea ce trebuie este un marketing bun şi o bună gestionare a brandului. E un potenţial al naibii în toate astea.

— Da, dar la final activitatea ta principală e cea care determină bilanţul, raportează cu adevărat capitalul şi îţi asigură finanţarea. Dacă marketingul tău este prea scump şi nu ai niciodată profit, mori.

— Clar. Dar banul oricum îl câştigi. Uită-te la Gucci şi

Louis Vuitton. Haine, magazine la Stockholm, colecţii de modă, toate astea nu sunt decât un pretext. În realitate, sunt accesorii ale unui brand care aduce bănet. Ochelarii de soare, parfumul, curelele, genţile. Rahaturi fabricate în China, trucuri ieftine. Brandul, ce mai!

După JW, Nippe era tipul cel mai al naibii din lume şi aparent găsise un nou cuvânt-fetiş. Îşi continuară discuţia.

JW era băgat cu totul în haşiş. Se gândea să-şi tripleze cifra de afaceri într-o lună. Calcula în minte, înmulţea, făcea proiecte, structura. Vedea curba de vânzare, în creştere. *Bani câştigaţi uşor*. Curba de profit se desena în faţa ochilor.

Ajunseră cu o oră mai târziu. Nippe povestea că părinţii lui Gustaf locuiau într-un fost domeniu seniorial. Părinţii – prieteni buni cu Majestatea Sa Regele.

Gustaf îi primi. JW făcu din nou constatarea pe care o mai făcuse şi altă dată: băiatul ăsta era încarnarea nătângului. Îmbrăcat cu o haină din tweed, cu un chimono alb, cravată roşie, o cămaşă în carouri cu butoni la manşetă, încălţări Marc Jacobs. Părul era lins pe spate: coama coamelor.

Clădirea principală avea cel puţin două mii de metri pătraţi. Două lustre mari atârnau între stâlpii holului de la intrare, peisaje înzăpezite erau agăţate de pereţi. O scară în spirală ducea la primul etaj. Gustaf le-o prezentă pe Gunn, „mama casei”, cum spuse el.

— Ea este cea care stă cu un ochi asupra mea când mama şi tata sunt în călătorie.

JW răspunse:

— O să ai nevoie în seara asta.

Gunn râse. JW pufni. Nippe râse pe înfundate. Gustaf se sparse în figuri, râse de i se zgudui tot corpul. Foarte bune poante. Cool. Gustaf părea să-l aprecieze.

Nippe şi JW o urmară pe Gunn într-o cameră de oaspeţi în una din aripile clădirii.

JW pipăi căptuşeala buzunarului. Paisprezece grame, în caz că.

Cina fusese prevăzută pentru şapte şi jumătate. Asta

lăsa timp pentru o partidă de tenis.

Sophie şi JW jucară la dublu contra Annei şi a lui Nippe: 7-5, 6-4, 4-6, 7-5. Super atmosferă printre câştigători. Nippe era un jucător slab, a trântit cu racheta de pământ. Anna şi-a păstrat calmul. JW nu jucase niciodată tenis în copilărie dar, instinctiv, se descurca mai degrabă bine – avea aerul că făcuse asta de când se ştie.

Au făcut un duş. JW a tras un pui de somn în camera lui. Nippe s-a dus să se cace.

Fiecare şi-a pus smokingul. JW avea un Cerruti de ocazie despre care spunea că îl costase doisprezece mii. În realitate, dăduse pe el două mii cinci sute. Nippe întrebă dacă JW adusese marfa.

— Se pare că putem conta pe tine în ultimul timp.

JW nu ştiu dacă era de bine sau de rău acest comentariu. Oare o luase cam repede?

Izbucni în râs.

— Da, am ceva la mine. Ai chef să tragi o linie?

Îşi împărţiră treizeci de miligrame, doar pentru o ameţeală uşoară. Coca îşi făcu imediat efectul. Nu se puteau opri din râs.

Coborâră în salon pentru aperitive. JW avea impresia că este omul cel mai inteligent din lume. Ceilalţi paisprezece invitaţi îi aşteptau, fiecare ţinea o cupă de şampanie în mână. JW trecu în revistă toată gaşca.

Băieţii: Fredrik, Nippe, Jet-set Carl, Gustaf şi alţi trei tipi.

Fetele: Sophie, Anna, Lollo şi alte cinci tipe pe care JW nu le văzuse până acum niciodată. Toate nişte adevărate bombe. Fete cu gene bune. Tatăl bogat în aceeaşi măsura în care mama era frumoasă, sau invers. Ştiau să se machieze. Să-şi pună ruj pe buze, să aplice cel mai bun fard de pleoape, să aibă o piele frumoasă. Şi, mai ales, cum să-şi dea cu autobronzant pentru a avea mereu aerul că tocmai s-au întors din vacanţă. Ştiau să se îmbrace, ascunzând ceea ce era mai puţin drăguţ: un pântec prea moale, o talie prea largă, nişte sâni prea mici, un fund prea plat. Fete sportive, slăbuţe. Inutil să pariezi

că toate aveau permis pentru SATS, cota era prea mică.

Gustaf îşi alegea cu grijă invitaţii. JW se simţi onorat să fie printre ei, deşi nu-l întâlnise pe amfitrionul serii decât de trei ori.

Toată lumea bea, discuta, lenevea. JW trebui să se străduiască să rămână liniştit, era în formă, avea chef să facă glumele cele mai amuzante din lume.

Nippe îi făcu cu ochiul. Tu şi cu mine, JW, am tras coca.

Luară loc la masă.

JW ateriză între Anna, devenită clientă fidelă, şi o fată pe nume Carro. Nicio grijă, cele două aveau logoree.

Primele feluri de mâncare erau deja pe masă. Hrană venită dintr-o altă lume, alta decât era JW obişnuit. Observă imediat. Felii de pâine prăjită tartinate cu caviar suedez, iaurt cremos şi ceapă roşie fin tăiată. Ideea de bază nu era prea originală, dar marea salatieră de sticlă din mijlocul mesei făcea diferenţa – cinci kilograme suplimentare de caviar, pe puţin. Pură lăcomie. JW şi-a pus în farfurie de cel puţin patru sute de franci.

Gunn sosi cu felul principal, muşchi de vânat cu sos de ciuperci şi munţi de cartofi. JW adora vânatul. Au băut vin de Bordeaux. Anna a vorbit despre pivniţa de vinuri şi despre părinţii ei. La desert, aveau şerbet de dude şi zmeură. JW îşi jură ca în zece ani să aibă o Gunn a lui. Această femeie era un nemaipomenit miracol gastronomic.

Atmosfera creştea în egală măsură cu numărul sticlelor pe care le aducea Gunn. După desert, Gustaf făcu înconjurul mesei, umplând cupele cu votcă Grey Goose de la gheaţă. Se făcea din ce în ce mai cald.

Fetele puseseră ochii pe Jet-set Carl şi pe Nippe. Mereu pe Nippe.

JW o spiona pe Sophie. Ea îl ignora total.

Camera nu era chiar o cameră. Cel mai bun cuvânt pentru ea era salon. Sau sufragerie. Foarte mare, plafon super înalt, mobilă super pompoasă. Două lustre cu ciucuri şi lumânări adevărate. Tapet pictat cu o largă friză bicoloră. Tablouri contemporane agăţate de perete, nu era

imposibil ca unele să aibă valoare.

JW fusese la Muzeul de Artă Modernă cu o săptămână în urmă. Nu era neapărat un amator de artă, dar Sophie spusese că adoră combinaţiile de culori ţipătoare şi că ăsta era motivul pentru care prefera arta modernă. Cu câteva zile mai înainte, JW se documentase ca să ştie ce era în muzeu, voia să facă o impresie bună. Fără să-şi dea cu adevărat seama, îşi fixase chiar imaginea unor artişti. Poate că unul dintre tablouri era un Kandinsky. Chestia asta enormă în culori sumbre care semăna cu o hârtie pictată: poate un Mark Rothko.

Masa era aranjată cu mult gust şi fineţe. O faţă de masă de mătase, şerveţele verzi calandrate[6] şi suporturi din argint pentru şerveţele. Suporturi pentru sticlele de vin. Tacâmuri din argint strălucitor şi pahare de cristal, ca la carte.

Copleşitor. Lui JW îi plăcea la nebunie.

Continua să pălăvrăgească. Băieţilor le plăcea enorm să se audă vorbind. Jet-set Carl se lăuda, Nippe spunea glume proaste, iar Fredrik vorbea despre afaceri. Ca de obicei.

Anna povestea despre ultima călătorie la Saint-Moritz. După fiecare frază, îşi dădea cu ruj pe buze. Ea şi încă o prietenă făcuseră cunoştinţă cu o echipă de polo care cobora în fiecare an spre sud ca să joace câteva meciuri pe un lac îngheţat din Alpi. Se cocoşau într-o bancă din Londra, iar jocul de polo nu era pentru ei decât un hobby. JW o imită şi vorbi despre călătoria sa la Chamonix de anul trecut. Esenţialul poveştii îl inventă, adăugând şi exagerând. Singura dată când fusese cu adevărat în Alpi, fusese pentru un sejur sportiv cu cinci ani înainte, cu încă alţi cincisprezece băieţi din Umeå şi din Robertsfors, care dormiseră şi trăseseră vânturi îngrămădiţi unul peste altul într-un autobuz timp de douăzeci şi şapte de ore.

Anna era mignonă şi simpatică. Dar plictisitoare. Nu

6 Şerveţele trecute printr-un calandru, piesă pentru satinarea hârtiei. (n.red.)

avea pic de entuziasm. JW îi asculta poveştile, râdea la glumele ei şi punea întrebări. Şi făcea totul ca să pară interesat. Ea continua să vorbească, părea să-i aprecieze compania. El însă nu se gândea decât la Sophie.

Cina îşi urmă cursul bonom. Toată lumea era ameţită, fără să fie totuşi zgomotoasă. Gunn venea şi pleca. Toată lumea părea că speră să se întâmple ceva.

Fredrik ţinu un discurs în care îi mulţumea lui Gustaf pentru minunata seară. Se ridicară să meargă la un fel de bar. Canapele largi cu multe perne de-a lungul pereţilor. O masă joasă în faţa fiecărei canapele. Într-un colţ al camerei se găsea un scrin de secol optsprezece cu lambriuri. Într-o vitrină în spatele scrinului: pahare de Martini, pahare de Highball, pahare de şampanie, halbe de bere şi pahare de vin. Un număr incalculabil de sticle de alcool se aliniau pe etajere.

Gustaf se postă în spatele scrinului. Ţipă că el este barmanul serii şi că trebuiau să se grăbească să-i dea comenzi. Cineva puse muzică. Beyoncé. Un adevărat *beat*.

Trăgeau la măsea. Apple Martini, gin tonic, bere. Tatăl lui Gustaf deţinea un shaker adevărat. Îşi făcură cockteiluri: Strawberry Daiquiri, Pina Colada. JW luă o bere. Îşi ţinea prietenii sub observaţie.

Nippe era pe cale s-o vrăjească pe Carro, Jet-set Carl vorbea cu Gustaf în spatele scrinului, restul invitaţilor se aşezaseră pe canapele. Discutau pe fond muzical.

JW auzi clinchetul farfuriilor în bucătăria lui Gunn. Era ceva ce nu se potrivea. Zgomotul farfuriilor deranja. Ideea că se aude zgomotul deranja. JW înţelese ce lipsea. Nu era destul zgomot la bar, nimeni nu dansa, nimeni nu glumea, nimeni nu urla. Rezulta logic: fără atmosferă egal petrecere proastă. Se duse în spatele scrinului şi se apropie de Gustaf. Ascultă un moment ce spunea Jet-set Carl înainte de a-i întrerupe scuzându-se. Îl întrebă pe Gustaf dacă are un minut, dacă ar putea să vorbească puţin deoparte.

Se reîntoarseră în sufragerie unde masa fusese deja strânsă. Gunn era eficientă. JW luă un scaun şi îi făcu semn

lui Gustaf să se aşeze.

— Gustaf, este super că m-ai invitat aici. O cină să-mi bag!

JW ştia regulile de bază: nu vorbeşti porcării decât dacă apreciezi ceva. Începu să-şi vândă afacerea.

— Am o idee tare. Se întâmplă să am câteva grame de albitură. Ştii cât face asta. Dacă am trage câteva linii? Aşa, eşti sigur că petrecerea va fi un delir total.

— A, da, ai dreptate, omule. Ai coca? Super cool! Exact asta ne trebuia. Cât trebuie să-ţi plătesc?

Întrebarea preferată a lui JW, pentru că nu mai trebuia să spună că voia să fie plătit. Gustaf avea chef să le ofere o petrecere trăsnet prietenilor lui. Pe cheltuiala lui. Cine nu l-ar fi invidiat pentru asta? JW putea să livreze marfa care îi trebuia pentru aşa ceva.

— În mod normal nu vând, dar acum mi-a rămas ceva. Cât vrei? Şase grame? Pot să ţi-o dau cu o mie două sute gramul. Ar ajunge pentru toată seara. Fetele or să înnebunească, ştii.

Gustaf acceptă imediat. Nu avea destul de mulţi bani cash la el, dar promise să plătească săptămâna următoare. Nicio problemă din partea lui JW.

Gustaf se postă din nou în spatele scrinului. Trompetă:

— Zăpadă aici, la naiba!

JW îi strecură şi el paie şi două oglinzi.

Toată lumea, cu excepţia a doi tipi, trase câte o linie, fiecare câte douăzeci de miligrame. Petrecerea explodă.

Muzica la maximum. Trei fete se urcară pe mesele joase, dansară, se dezlănţuiră. Fredrik zbiera cuvintele din *Call on me* de Eric Prydz. Sophie se balansa înainte şi înapoi, Nippe o tăvălea pe Carro pe o altă canapea, Jet-set Carl strălucea cu totul. Se lansă într-o coregrafie la modă – mâna biciuia aerul urmărind melodia unui cântec.

În sfârşit atmosferă de petrecere. Era etalonul pentru party. Cei doi băieţi care se abţinuseră prima dată se serviseră şi ei. Coca avu efectul căutat. Toată lumea striga, tremura, îşi ondula muşchii excitaţi. Muzică. Super party.

Îşi puseseră nişte megabăuturi. Urlau cuvintele cântecelor, râdeau din nimic, dansau, săreau înapoi pe locuri ca iepurii Duracell. Se încălziseră de atâta patos. Frumoşi ca zeii. Bogaţi precum Cresus. Jet-set. Cuvintele de onoare în tot corpul: energie, inteligenţă, erecţie. Petrecerea lui Gustaf era mistică. *Rock on*.

Cinci ore mai târziu, consumaseră toată cocaina. JW plutea în permanenţă. Stătuse cu ochii pe Sophie toată seara. Ea îl expediase urât. Se simţea trădat.

Cea care venise la el era Anna. Îi spuse că îl găseşte super simpatic, îi mulţumi pentru discuţia agreabilă din timpul cinei şi începu să danseze cu el. Din ce în ce mai aproape. Jumătate dintre invitaţi se duseseră la culcare. Ceilalţi se tolăniseră pe canapele, vorbeau sau se tăvăleau.

JW urcă în camera Annei.

Era cinci şi jumătate. Scula lui JW era mai tare ca o bară de fier. Închiseră uşa cu cheia şi se aşezară pe pat.

Anna cotcodăcea. Se priviră. Se îmbrăţişară. Se sufocară. JW îşi strecură mâna sub cămaşa fetei şi îi mângâie sânii. Fata îi deschise şliţul, îi scoase sula, se aplecă în faţă şi începu să i-o sugă. Plină de ruj. Gemu. Încerca să se abţină, nu voia încă să ejaculeze. Se dădu înapoi, se ridică să se dezbrace. Îi lăsă sânii. Ea îi apucă din nou sula şi o introduse în vagin. Şi-o traseră, gâfâind. Se petrecuse prea repede. Ieşi, ejaculă în mână. Se şterse pe cearşafuri. Rămaseră lungiţi unul lângă altul, se destinseră puţin.

Anna pălăvrăgea. Voia să analizeze seara.

JW nu avea chef de discuţii. Coca: mai bună decât viagra. După un sfert de oră se întărise la loc. Săriră peste preliminarii – futai direct. Sfârşit în două minute. Ruşinea. Se simţi gol. Dormi prost.

12

În organizaţia lui Radovan: vestiarele, învăţarea bunelor maniere şi colectarea banilor arătau cât de responsabil era Mrado. Uneori îi punea pe drumul cel drept pe dealerii şi pe rataţii care se legau de Dragan Joksovic sau se ocupa de prostituatele care credeau că pot

să-l joace pe şef. În cea mai mare parte a cazurilor, pentru genul ăsta de treabă, apela la Ratko sau la un alt băiat de la sală.

Altfel, Mrado făcea foarte bine afaceri pe cont propriu. Cumpăra lemn din Thailanda. Tec. Abanos. Balsa. Pe care îl vindea ebeniştilor reputaţi, arhitecţilor de interioare şi celor din imobiliare. Mergea bine. Avea nevoie cu precădere de un venit curat.

Durerea lui de cap: condamnarea lui Patrik. Fostul skinhead n-ar turna probabil pe nimeni, dar întotdeauna există un risc. Se umflă tărâţa în nazistul ăsta din orice. Mai rău – Mrado să fie atât de prost încât să ceară o bucată mare de tort tocmai când Rado era în dispoziţie nasoală. Era cât pe ce să izbucnească între el şi Radovan o criză de încredere? Mai mult: trebuia ca Mrado să-l găsească pe acest cocoman de Jorge. Şi încă ceva: Mrado primise ordin să se ocupe de proiectul Nova, care reunea poliţişti şi procurori pentru a combate crima organizată din oraş. În sfârşit: trebuia s-o vadă pe Lovisa, dacă nu, avea să explodeze. Târfa de Annika îi mai trântise un proces în spate. Se pregătea să lupte pentru fiica lui, cu sentimentul că are toată societatea împotriva lui. Bordel de căcat, şi el avea dreptul la o relaţie normală cu fiica lui.

Avea probleme cu insomnia. Şi nu maşinaţiunile sau chestiunile de care trebuia să se ocupe îl trezeau în mijlocul nopţii, ci gândul la Lovisa şi visul unei alte vieţi. Riscul de a nu o vedea niciodată. Ce-ar face dacă s-ar opri din activitatea pe care o deşfăşura astăzi? Poate că un alt mod de viaţă, alte domenii îi vor conveni. Nu, nu cu adevărat, Mrado era aşa. Acest oraş avea nevoie de oameni ca el. Cea mai mică dintre problemele lui în acest moment ar fi să găsească un nume de împrumut pentru videoclub. Începu cu asta.

Le vorbi tipilor de la sală. Nimeni nu avea chef să se amestece într-o asemenea poveste. Nu de teama să nu piardă banii de la ciorap şi chiar mai puţin din cauza fiscului, ci de teama de a da faliment. Băieţii ăştia visau marea afacere. La urma urmelor, toată lumea trebuia să

rămână într-un cadru legal. Concluzii: să nu se bată inutil cu linii proaste în cazier.

Mrado nu avea chef să complice această poveste cu numele de împrumut. Dar totuşi – dacă o mierleau, altcineva trebuia să o ia în plex.

Putea totuşi să sune unul dintre alter-ego-urile lui: Goran, Nenad sau Stefanovic. Toţi supuşi ai regelui iugoslav, de acelaşi rang cu Mrado în ierarhie. Băieţi de încredere. Dar, în acelaşi timp, concurenţi în lupta pentru a câştiga favorurile lui Rado.

Îl sună pe Goran.

Tipul organiza import de ţigarete şi de alcool. Un uşuratic. Un lingău. Dacă Rado s-ar enerva pe el, Goran s-ar arunca pe spate şi ar da din picioare. Ca o potaie. Avea totuşi un merit: tipul se descurca al dracului de bine cu marfa. Raporta la greu, şaptesprezece milioane pe an.

Traficul de ţigarete şi de alcool: o logistică destul de complicată, calcul administrativ, sistem de transport şi de nave închiriate bine dezvoltat. O multinaţională bazată în mijlocul crimei organizate din Stockholm. Aveau alcool prost şi alcool bun. Din Rusia, din Ţările Baltice, din Polonia şi din Germania *via* Finlanda. Ambalajele schimbate, inscripţiile din ţara de origine şterse. Goran stăpânea industria. Avea contacte strânse cu asociaţia suedeză a şoferilor de mare tonaj. Controla şoferii. Ştia baza. Îngrăşa veniturile celor care se pricepeau. Făcea să treacă camioanele pe autostrăzile care trebuiau. Falsifica documente, inventa comenzi credibile, alegea destinatari °i expeditori. Dibuia băieţii duri. Tipi cărora le plăcea banul făcut uşor. Cei care puneau bara jos. Care munceau non-stop fără să declare o centimă.

De ăştia avea nevoie Mrado. Alt aluat decât cei din sala de forţă. Mai în vârstă. Fără prestigiu. Mari alcoolici. Fără ambiţii. Bătrâni, cei mai!

Mrado la telefon cu Goran. Încerca să se convingă că-l place pe tip. În sârbă:

— Goran, prietene, eu sunt.

— A, Mrado. De când suntem prieteni?

Goran: insolent cu toată lumea, mai puţin faţă de *il padre*, Mr. R. Mrado îşi înghiţi saliva. Să înghită rahatul de data asta – misiunea era mai importantă.

— Avem acelaşi şef. Suntem din aceeaşi ţară. Ne-am ghiftuit împreună. Suntem prieteni? Suntem mai mult decât prieteni.

— Să fie clar un lucru, nu suntem prieteni şi nu suntem din aceeaşi familie. Sunt un om de afaceri. Nu am priceput niciodată ce faci tu cu adevărat. Să escrochezi bieţii oameni la vestiare. Şi să le mai înţepi şi hainele.

— Despre ce vorbeşti?

— Weekendul care a trecut mi s-a furat haina la Café. Jegoşii ăia de poponari de la vestiare n-au apucat nimic. Unul mi-a arătat haina cu degetul spunând că i-a pierdut numărul.

— Se întâmplă.

— Se întâmplă asta şi în vestiarele pe care le controlezi?

— Habar n-am.

— Ar trebui să verifici.

— Goran, nu îţi cer prea des un serviciu. Acum nu mai mult ca altă dată. O să te plătesc bine, deci nu este vorba să-mi faci un serviciu.

— Nu mai face pe misteriosul. Ştiu foarte bine că această mică discuţie poate să aducă ceva bun, o simt. Dar întrebarea este: la ce? Ai început foarte frumos, numindumă prietenul tău.

Cu oricine altcineva, Mrado ar fi închis. L-ar fi băgat undeva pe individul în chestie. L-ar fi linşat. Fără să uite să-i taie degetele unul după altul cu un satâr, de exemplu.

— Nervos ca întotdeauna, Goran al nostru. Am nevoie de un tip pe care să pot conta. Dacă îmi faci un contact ca lumea, îţi aranjez cinci procente din tot ce o să câştig din asta.

— Cât înseamnă pe lună?

— Bun, nu pot încă să-ţi spun exact, dar e vorba de o Radonadă grasă. O să aranjez două discoteci pentru el. Aş zice cel puţin cinci pungi şi mai mult. Net.

— Cinci pungi pentru un nume? Pe lună? Îţi baţi joc de mine?

— Nu. Afacerea asta e super importantă pentru mine. Sunt gata să măresc bişţarii.

— Băga-mi-aş! Dă-i drumul, scuipă bucăţica. Ce am de pierdut? Ce îţi trebuie mai exact?

Mrado explică fără să intre prea mult în detalii.

Goran continuă:

— Cunosc un tip. Christer Lindberg. Îţi trimit numărul de mobil prin SMS. E OK aşa?

— Bineînţeles. Mulţumesc. O să te sun în cursul săptămânii să-ţi spun dacă e bine. Poate că totuşi eşti simpatic, până la urmă.

— Simpatic? Ascultă, simpatic este al doilea meu prenume. Să nu uiţi asta niciodată.

Mrado închise. Se întrebă dacă îl regulase sau dacă fusese regulat.

13

Se apropia toamna. Jorge reuşise să petreacă paisprezece din ultimele douăzeci şi cinci de nopţi în cămine. Strecurase trei mii unui vagabond din galeriile Sollentuna ca să-i lase actele o lună. Căminele debitau banii de asistenţă socială pentru cei fără adăpost. Băieţii îşi pierdeau indemnizaţiile – preferau cash-ul ca să-şi cumpere heroină sau amfetamină.

Jorge nu înţelegea de ce erau aproape exclusiv suedezi în cămine, în timp ce se ştia că „adevăraţii săraci” erau arabii. Unde le era mândria?

Viaţa în cămine era calmă. Haleală bună la micul dejun şi cina inclusă în preţ. Jorge stătea lipit de televizor. Citea ziarele. Niciun rând despre evadare.

Vorbea puţin cu ceilalţi.

Încerca să facă exerciţii, abdomene sau să sară coarda, atunci când nu era nimeni prin preajmă. Imposibil să alerge, îl durea piciorul de când sărise zidul.

Chestia asta nu putea să meargă la nesfârşit. Nu putea să-şi pună bigudiurile fără ca oamenii să-şi pună întrebări. Nu putea să-şi dea cu autobronzant fără ca ei să

se uite chiorâş la el. Rămânea mereu riscul ca unul dintre vagabonzi să-l recunoască. Mai mult: după paisprezece zile, refugiile dădeau cinci sute de coroane pe noapte în loc de două sute. Nu exista dreptate. Vistieria celor fără adăpost ar fi golită. Asistenţa socială ar fi intrat cu siguranţă la bănuieli.

Nu putuse să-i plătească datoria nici lui Sergio, vărul lui, nici lui Walter, legătura lui printre gardieni. Ruşine.

Era într-un mare căcat.

Idei negre. Teamă. Moralul foarte jos.

Nici vorbă să facă jogging. Condiţie fizică la pământ.

Nu pentru asta evadase.

Trebuia să facă rost de mălai.

O lună afară. Nu era rău, de fapt. Mai bine ca mulţi alţii. Dar nici succes total. Ce sperase? Că o chirurgie estetică, un mare pachet cu bani o să cadă din cer? Că ar găsi un kil de coca sub pernă la căminul Nattugglan? Că sora lui l-ar suna să-i spună că-i cumpărase un bilet de tren pentru Barcelona şi îi împrumută pentru moment paşaportul amicului ei? Ha-ha!

Sergio îşi asumase prea multe riscuri. Jorge nu luase legătura cu el din ziua în care părăsise apartamentul lui Eddie. Nu îndrăznea să-l sune. Conştiinţa încărcată îl chinuia. Trebuia să-i înapoieze banii. Dar cum?

CUM, să-mi bag?

Nu credea ca poliţaii să fi emis un mandat de căutare de înaltă prioritate pe numele lui. În ochii lor, nu era decât un nenorocit de dealer de căcat. Gangsterii care atacaseră furgonete blindate, violatorii şi ceilalţi criminali periculoşi erau prioritari. Şansa lui: nu făcuse uz de violenţă ca să evadeze. Dar viaţa nu era uşoară. Banii ar fi rezolvat totul.

Radovan îl bântuia. Ultimul lui atu, ultima lui carte.

Nu avea chef s-o joace. Rumegase ideea asta în timpul numeroaselor nopţi din refugiu. Zvârcolindu-se. Plin de transpiraţie. Asta îi amintise de nopţile de dinainte de evadare. Dar mai rău, într-un anume fel. Fie chestia asta mergea ca pe roate, fie nu mergea deloc. Dacă o dădea în bară, o dădea cu adevărat în bară. În ciuda tuturor acestor

gânduri, păstra o licărire de speranţă. Poate că ar merge.

Planul lui: Jorge lucrase în organizaţia lui Radovan. Ştia lucruri pe care ei ar fi preferat să le păstreze doar pentru ei.

Dar, mai ales, nu ştiau ce anume ştia cu adevărat Jorge. Putea să-i înspăimânte. În puşcărie învăţase regula asta: să-ţi ţii gura închisă valora cât un serviciu. Iugoslavii puteau foarte bine să-i dea o mică sumă. Greu de pus mâna pe R. Nimeni nu putea, nici dacă ar fi vrut, să-i fileze numărul de telefon.

Imposibil să te apropii de bossul iugoslav.

Sluga lui Radovan, trădătorul care îl turnase în timpul procesului, Mrado, ar face foarte bine treaba asta. Jorge îşi începu căutarea.

Un fost dealer din Märsta sfârşi prin a-i da numărul de mobil al lui Mrado. Nu era Radovan, dar Jorge nu putea să întâlnească pe nimeni mai apropiat de el.

Sună dintr-o cabină telefonică din staţia de metrou Östermalmstorg.

Îi tremurară degetele, când formă numărul.

Îi recunoscu imediat vocea. Sumbră. Lentă. Brutală.

Aproape că făcu pe el. Apoi reluă.

— Salut, Mrado. Sunt Jorge. Jorge Salinas Barrio.

Moment de linişte. Mrado îşi drese vocea.

— Jorge. Ce plăcere să-ţi aud vocea. Cum e viaţa afară?

— Termină cu discursul ăsta de căcat. M-ai lăsat deja să cad acum doi ani. Gogoşile tale de doi lei pe care le-ai spus în faţa judecătorului m-au trimis la pârnaie. Dar, cu toate astea, sunt gata să şterg cu buretele tot.

— Ho, ai luat-o pe mai multe cărări. Ce vrei?

Jorge nu se lăsă provocat.

— Ştii foarte bine ce vreau, Mrado. Am ţinut totdeauna spatele pentru tine şi Rado. M-aţi lăsat să cad ca un căcat. Îmi datoraţi un serviciu.

— A, da, spuse Mrado pe un ton sarcastic. Atunci va trebui să ne grăbim dacă vrem să te facem fericit.

— Dacă vreţi să vă bateţi joc, foarte bine. În acest

caz, o să vă torn direct. Ştii că eu cunosc foarte bine afacerile lui Radovan. Am luat şase ani de temniţă din cauza voastră, băga-mi-aş!

— Calm, Jorge. Dacă ne faci de căcat, te vei întoarce la pârnaie una-două. Dar de ce să nu faci o mică afacere, bună idee! La ce te-ai gândit?

— Simplu. Radovan îmi strecoară un paşaport şi o sută de mii în bani număraţi. Mă car din ţara asta şi n-o să mai auziţi niciodată de mine.

— O să-i prezint cererea ta lui Radovan. Dar nu cred că o să fie încântat. Şantajul nu e febleţea lui. Şi mai puţin când este direct implicat. Cum dau de tine?

— Crezi că sunt cretin sau ce? O să te sun peste zece zile la numărul ăsta. Dacă nu e de acord cu înţelegerea mea, o să-l strâng cu uşa.

— Bine că Radovan nu aude chestia asta. Sună-mă în două săptămâni. Un paşaport bun nu se cumpără la piaţa de vechituri din Plattan.

— Nu, zece zile. Puteţi foarte bine să comandaţi un paşaport în Thailanda sau mai ştiu eu unde. Şi încă o chestie: dacă, în ciuda oricărei aşteptări, mi se întâmplă vreo nenorocire – înţelegi ce vreau să spun – tot ce ştiu ajunge direct la poliţie.

— Mesaj recepţionat. Rămâne peste două săptămâni.

Mrado închise. Al dracului de arogant, iugoslavul ăsta! Dar

Jorge putea totuşi să-şi păstreze atuul. Nu avea decât să accepte noua înţelegere. Două săptămâni. Era tot mai bine decât sperase – banii erau la îndemână. Se va întoarce?

Jorge rămase un moment nemişcat. Pasagerii de la metrou trecură pe lângă el.

Jorge-boy – omul cel mai singur pe lume.

Solo y abandonado.

Jorge se gândise la o posibilitate care se întrezărea. În acest moment, suedezii îşi părăseau casele de vacanţă pentru a se întoarce în oraş. O nouă piaţă imobiliară pentru el. Asta ar rezolva poate cel puţin o problemă.

În privinţa banilor, era la fundul sacului. Din cele cinci mii pe care i le dăduse Sergio, îi rămăsese o mie.

Până aici, cheltuielile lui fuseseră foarte ridicate. Cu totul, trei mii pentru căminele de vagabonzi. Fiecare trecere pe la solar: şaizeci şi cinci de coroane. Ceva haleală de rahat la prânz. Pantaloni noi, mănuşi, două t-shirturi, un pulover de lână, chiloţi, şosete şi o haină de iarnă de la Myrorna: patru sute cincizeci. Exact ce îi trebuia pentru o toamnă rece.

Trecu pentru o ultimă dată pe la solar. Pielea îi era acum închisă la culoare. Îşi perfecţionase noua alură. Găsise ritmul bun. Acum era timpul să se şlefuiască, în aşteptarea răspunsului de la Radovan.

Luă un metrou până la Universitatea Tehnică Regală. Nu avea nici cea mai mică idee despre locul unde se ducea. Doar o direcţie: spre Nord. Un loc mediocru. Ratã autobuzul direct spre Norrtälje. În loc de asta, se urcă în 620, care ajungea tot la Norrtälje, dar făcea un ocol.

Compostă.

Autobuzul trecea prin faţă pe la Åkersberga. Ce de ţărănoi! O bătrână cu doi teckeli nu înceta să-l fixeze.

La Wira Bruk, o oprire care i se păru potrivită, coborî din autobuz. Sacul de plastic cu haine i se înfăşurase în jurul degetului. Îl întoarse.

Nu era genul lui de loc. Jorge nu fusese la ţară decât o singură dată în viaţa lui, cu ocazia unei excursii de la şcoală. Avea treisprezece ani pe atunci. Înainte ca ziua să se încheie, fusese trimis acasă. Era interzis să faci focul în pădure.

La dreapta, o biserică de piatră. Clopotniţa de lemn fumuriu era separată de naos. Câteva pietre tombale în iarbă, în jurul clădirii. La stânga, mai nimic. Pădurea. O stradă mergea înainte, alta te obliga la stânga. În depărtare, câmp. Cu grâu. Cerul era gri. Începu să meargă.

Ajunse până la răscruce şi aruncă o privire în lungul drumului care o lua la stânga. Câteva case cu maşini parcate în faţă. Se apropie. Zări un panou: Wira Bruk –

fermă ţărănească. Se îndreptă spre parcare. Nouă maşini cu totul.

Îi trecu prin cap ideea să fure una, dar renunţă repede. Îşi continuă drumul în direcţia caselor.

La stânga, susura un râuleţ. Pitoresc. Un podeţ. Arbori. O potecă. Un chioşc roşu aparent închis pentru toamnă. Mai departe, văzu trei case mai mari în jurul unei curţi pietruite. Panouri pe faţade. O fostă şcoală. O fostă primărie. Un fost restaurant. Un cuplu de vârstă mijlocie era pe cale să urce treptele şcolii. Jorge o luase pe un drum greşit. Nu erau case de vacanţă. Era un împuţit de muzeu.

O luă din nou pe şosea.

Merse cincisprezece minute. Nicio casă la orizont.

Încă cincisprezece minute. Zări case pe o colină, între arbori. Se apropie. Prima părea să fie locuită. Un Volvo V70 era parcat în faţă.

Se îndreptă spre următoarea. În jurul lui, numai arbori.

Jorge se întrebă dacă făcuse bine venind aici. În această gaură mediocră. O constatare foarte simplă despre Jorge: nu era nici fost cercetaş, nici geolog, nici campion la curse de orientare. Fusese foarte rar expus într-o lume fără bitum şi McDonald’s. Casa se afla la o distanţă de aproximativ trei sute de metri. În afara unghiului de vedere al primei case. Nicio maşină în faţă. Gard înalt. Două verande. Pictate în roşu. Unghiurile albe. Cadrele ferestrelor în verde. Culoarea începuse să se ia. Veranda din spate abia se vedea în spatele arbuştilor şi ierburilor sălbatice. Jorge urcă poteca spre casă. Pietrişul scârţâia sub picioare. Uşa de la intrare dădea în grădină, deci în spate. Perfect. Se uită pe la toate ferestrele. Nimeni. Bătu la uşă. Niciun răspuns. Strigă:

— E cineva?

Nu ieşi nimeni. Se întoarse în stradă. Nicio casă, nicio suflare în jur. Încercă să vadă dacă era vreo alarmă. *Nada*. Îşi puse mănuşile şi sparse o fereastră. Strecură prudent o mână prin geamul spart. Nu avea chef să se taie.

Întoarse mânerul. Nicio problemă. Deschise fereastra. Se căţără pe margine. Sări înăuntru.

Ciuli urechea. Nicio alarmă. Strigă din nou. Niciun răspuns.

Se linişti.

După două zile, se simţea ca acasă.

Se instalase într-o cameră a cărei fereastră era ascunsă de nişte arbuşti. Evita celelalte ferestre. Răscolise încăperile în căutarea a ceva de mâncare. Dăduse peste orez, paste, conserve, cutii de bere, hering. Caviar vechi. Nu era chiar mâncarea lui preferată, dar mergea.

În timpul zilei, făcea flotări şi sărea coarda într-un picior. Şi alte antrenamente: abdomene, exerciţii pentru spate, stretching. Voia să-şi păstreze forma fizică. Să recâştige ceea ce pierduse în refugiile celor fără adăpost.

Nervozitate. Urechea mereu ciulită. Se temea tot timpul de sosirea vreunei maşini. De zgomotul făcut pe aleile de pietriş. De vocile de afară. Luă o cutie goală de bere şi o puse pe mânerul uşii de la intrare – dacă deschidea cineva, aceasta cădea jos şi făcea destul zgomot încât să-l trezească.

Totul era calm. Tăcut. Confortabil. Arhiplicticos. Peste zece zile, o să-l sune pe Mrado.

În noaptea aceea, n-a reuşit să doarmă. L-au împiedicat gândurile. Ce ar fi de făcut dacă Radovan avea să refuze să coopereze? Cum să supravieţuiască fără bani? Poate ar trebui totuşi să ia legătura cu cineva din sectorul C. Să facă rost de câteva grame. Să le revândă. Să se întoarcă la vechile obiceiuri.

Ce se întâmplase cu Sergio? Cu Eddie? Cu sora lui? Cu mama? Chiar trebuia să le sune. Ca să le arate că-şi făcea griji.

Se gândi la copilăria petrecută pe strada Sångvägen. La prima lui pereche de adidaşi pentru fotbal. La terenul din Frihetsvägen. La sala de jocuri a şcolii din Tureberg. La pivniţa casei. La prima ţigară.

La dracu’, avea atâta nevoie să fumeze una.

Se ridică. Se uită pe fereastră. Soarele începea să

răsară deasupra culmilor. Ceaţa se ridica. Peisajul idilic al suedezului cumsecade. Paradox total: el, Jorge, copilul asfaltului, gusta lumea suedezilor şi savura sentimentul. Era frumos afară. În momentul ăsta, nu-i păsa dacă îl vedea cineva.

14

JW ajunse repede să atragă atenţia. După seara de la ferma din Lövhälla, zvonurile se răspândiră, încă se mai vorbea despre asta câteva săptămâni după. Nippe rupt cu totul de realitate din cauza drogurilor, halucinaţia atât de cool a lui Jet-set Carl, minciunile geniale ale lui Lollo, Nippe mai în călduri ca niciodată. Zvonurile exagerau ruperea, dansul, scandalurile şi halucinaţiile în avantajul lui JW.

Săptămânile care urmară îi aduseseră un venit gros. Abdulkarim îl adora. Îşi făcea proiecte strălucitoare pentru viitor, avea viziuni – oraşul le aparţinea. JW nu ştia dacă trebuia să-l ia pe Abdul în serios sau să fie ironic. Arabul ăsta vorbea mult prea mult. JW încetase să facă taximetrie noaptea şi îi lăsase pe alţii să preia afacerea. Îl întrebă mai întâi pe Abdulkarim dacă era de acord. Nicio grijă din partea arabului.

JW avea o nouă imagine despre el însuşi: era un bărbat de succes, om de coca, om dorit de femei – în două săptămâni, adusese trei fete acasă. Un record personal. Un fel de mini-Nippe.

În timpul zilei, se arunca cu trup şi suflet în shopping. Îşi cumpără două perechi noi de încălţăminte: papuci Gucci cu inele de aur şi botine Helmut Lang pentru iarnă. Un costum Acne, cu tiv vizibil în jurul gâtului. Era *hype*, poate chiar prea la modă. Poate nu chiar stilat, nu prea sobru. Îşi făcu plinul cu cămăşi cu butoni: Stenströms, Hugo Boss, Pal Zileri. Jeanşi, pantaloni, şosete, curele, alte cămăşi şi alţi butoni. Cea mai bună achiziţie fu un palton de caşmir pentru iarnă. Plăti douăsprezece mii de coroane pe el. Era scump – cu siguranţă, dar trebuie să fii gata să cheltuieşti dacă vrei să fii în top. Îl agăţă în faţa patului pentru a fi primul lucru pe

care îl vedea când se trezea. Paltonul ăsta avea clasă, cu adevărat.

JW savura fiecare minut. Nu punea deoparte nicio centimă.

Îl chinuia gândul la Ferrariul ăla: în anul dispariţiei Camillei, existau doar două maşini în Suedia care corespundeau descrierii. Nu era imposibil să găsească pe cineva care să fie amestecat în treaba asta, cineva care o cunoscuse pe Camilla sau oricum ştia mai mult decât poliţia. Peter Holbeck, proprietarul uneia dintre cele două maşini, nu o folosise niciodată pe a lui. Era puţin probabil să fi avut de-a face Camilla cu el, tipul ăsta nu era aproape niciodată în Suedia. Rămânea agenţia de leasing Dolphin Finans SA. Agenţia dăduse faliment cu un an înainte – după toate evidenţele în condiţii cam neclare.

JW făcu cercetări pe site-ul registrului comerţului. La început, societatea se numea Grundstenen SA, înainte de a-şi schimba numele, puţin mai târziu, în Leasingfinans SA. Şase luni mai târziu, devenise Financement urgent Stockholm SA. Şi apoi, un an mai târziu, îşi schimbase încă o dată denumirea, în Dolphin Finans SA. Trei schimbări de nume în mai puţin de trei ani. Straniu. O singură persoană ocupase postul de director în tot acest timp, un anume Lennart Nilsson, născut pe 14 mai 1954. JW îi verifică starea civilă. Lennart Nilsson murise.

JW ceru raportul administraţiei judiciare.

O informaţie curioasă în descriere: Lennart Nilsson era un toxicoman bine cunoscut poliţiei, care murise de ciroză. Cum acest fapt era obligatoriu, administratorul căutase eventuale nereguli, dar omul avea probabil doar un nume de împrumut.

JW era în impas. Ferrariul era proprietatea unei agenţii de leasing care dăduse faliment şi al cărui singur reprezentant în carne şi oase decedase. Ce era de făcut?

Nu văzu decât o soluţie: să-l contacteze pe administratorul judiciar în persoană. Sună, dădu peste o secretară şi ceru să vorbească cu avocatul. Foarte dificil, după secretară, pentru că de fiecare dată când suna JW,

aceasta îi spunea:

— Puteţi să sunaţi puţin mai târziu? Din nefericire este într-o şedinţă acum.

JW îşi lăsă numărul sperând ca avocatul să-l sune. Credea că asta e de-ajuns. Dar tipul nu-l suna niciodată. JW nu abandonă. La capătul unei săptămâni, reuşi în sfârşit să-l întâlnească.

Conversaţia fu o mare decepţie pentru JW. Avocatul-administrator nu avea ce să-i spună mai mult decât citise el în raport. Agenţia nu avea serviciu de contabilitate, nici angajaţi, doar deconturi anuale foarte modeste. Auditul era în străinătate la ora actuală şi el nu ştia cine are acţiunile.

Toate urmele care duceau spre Ferrari luară sfârşit într-un faliment care puţea a criminalitate. Era absolut clar că totul era necurat, dar JW încercă timp de câteva zile să uite maşina. Oricum, nu putea face mare lucru. Încercă s-o lase baltă.

Imposibil. Gândurile îi erau acolo, tot timpul. Sora lui dispăruse şi el trebuia să afle mai multe.

Cu patru ani înainte, un poliţist explicase familiei ce şanse aveau.

— Sunt dezolat dar, în general, dacă persoana căutată nu este găsită într-o săptămână, înseamnă că e moartă. Nouă din zece. Adesea, persoanele nu sunt victime ale unui act criminal: este vorba de accidente ca înecări, crize cardiace, căderi. De obicei găsim corpul. Dacă nu găsim corpul, asta indică alte circumstanţe ale morţii.

Amintirea acelei conversaţii cu poliţia îi dăduse idei noi lui JW. Ştia că ultimul semn de viaţă pe care îl avea de la Camilla era din 21 aprilie din anul dispariţiei sale. O sunase pe prietena ei, Susanne Pettersson, singura pe care de altfel poliţia o descoperise în Stockholm. Declarase că nu ştie nimic. Poate din cauza asta nu-şi făcuse griji mai înainte.

După JW, era imposibil ca poliţia să ancheteze cu cea mai mare grijă, văzuseră cu siguranţă fotografiile Camillei în Ferrari, dar maşina nu apărea nicăieri în rapoartele pe

care familia le primise. Se putea să fi ratat şi alte indicii.

JW se agăţase de cea mai mică speranţă rămasă – una din zece persoane dispărute nu este moartă. Poate Camilla trăia încă.

Trebuia să ştie mai mult, îi datora asta surorii lui. La o săptămână după ce aflase vestea morţii directorului de la Dolphin Finans SA, o sună pe Susanne Pettersson. Discutară câteva momente. Nu-şi terminase şcoala la Komvux. În prezent lucra ca vânzătoare la H&M la galeriile Kista. Când îi propuse o întâlnire, ea îl întrebă dacă un telefon n-ar putea fi suficient. Era evident că nu avea chef să răscolească povestea Camillei.

JW se duse totuşi la Kista. Rătăci prin toate culoarele luminate până găsi buticul H&M, unde ceru să o vadă pe Susanne. Se prezentă. Susanne avea părul decolorat, dar brunul original era vizibil la rădăcini. Era îmbrăcată cu nişte jeanşi mulaţi care sfârşeau într-o pereche de botine înalte şi roz în partea de sus, pe care erau scrise două cuvinte în dreptul pieptului: *Cleveland Indians*. Toată atitudinea ei ţipa: nu am chef să stau de vorbă cu tine. Stătea cu braţele încrucişate, cu privirea fixată undeva, în perete, deasupra lui JW.

JW încercă, politicos, să o facă să vorbească.

— La ce cursuri mergeaţi împreună?

— Aproape la toate cursurile. Mate, suedeză, engleză, educaţie civică, istorie, franceză. Dar şcoala n-a fost niciodată pentru mine. Voiam să devin avocată.

— Încă mai poţi face asta. Nu?

— Nu, acum am doi copii.

Vocea lui JW îi trăda bucuria:

— Dar e super! Ce vârstă au?

— Unu şi trei ani, nu e chiar super, tipul m-a părăsit cu cinci luni înainte de naşterea primului. O să rămân în buticul ăsta până când o să mă sufoce cu totul celulita.

— Îmi pare rău. Nu spune asta. Poate să se întâmple orice.

— Bineînţeles.

— Cu adevărat, ţi-o jur. Nu vrei să-mi spui ceva mai

mult despre Camilla?

— Dar de ce? Poliţia m-a întrebat deja toate astea acum patru ani. Nu ştiu absolut nimic.

— Aşa. Din curiozitate. Ştii, o cunoşteam prea puţin pe sora mea. Mă întrebam la ce cursuri mergeaţi împreună, pur şi simplu.

— Aş fi fost cu adevărat o avocată bună, ştiu să argumentez când trebuie, dar Pierre a stricat totul. Şi pe mine, iată-mă unde am ajuns. Ştii cât câştigă o vânzătoare de butic?

JW se gândi: fata asta n-ar fi putut niciodată să ajungă avocat. Nu ştie să-şi fixeze obiective.

— Nu-ţi aminteşti la ce cursuri mergeai cu Camilla?

— Lasă-mă să mă gândesc. Cred că toceam împreună la suedeză şi la engleză. Aveam obiceiul să ne facem temele împreună, să învăţăm pentru examene. Avea note bune, deşi lipsea mult. Eu aveam nişte note de căcat. N-am înţeles niciodată cum reuşea. În fine, n-o cunoşteam foarte bine.

— Ştii pe altcineva cu care se vedea?

Susanne tăcu preţ de câteva clipe.

— Nu prea.

JW o privi drept în ochi.

— Te rog, Susanne. Îmi fac griji pentru sora mea. Nu am oare dreptul să ştiu ce i s-a întâmplat? Nu am oare dreptul să pun toate aceste întrebări? Chiar vreau să ştiu ceva mai mult depre viaţa ei. Te rog.

Susanne se întoarse, privi pierdută în direcţia casei, ca şi cum ar fi ajutat un client invizibil. Stânjenită, fără nicio îndoială.

— Nu cred că avea prieteni la Komvux. Camilla stătea tot timpul la distanţă. Dar întreabă-l totuşi pe proful de suedeză, Jan Brunéus. Poate va putea să-ţi spună mai multe.

— Super. Ştii dacă mai e la Komvux?

— N-am nicio idee. Unii au reuşit, alţii nu. Eu nu am terminat. N-am mai pus piciorul pe acolo de atunci şi nu mă gândesc s-o mai fac vreodată. Nu ştiu nimic despre Jan.

Totuşi nu e rău pentru vânzătoarele care câştigă bani mulţi. Care au tras biletul cel gras la un soap-opera, genul ăsta de treburi. Poate Camilla a reuşit o lovitură din asta.

Apoi spuse că trebuie să se întoarcă la muncă. JW pricepu mesajul, se întoarse acasă. Rumega ultimul comentariu al lui Susanne: soap-opera şi Camilla – care era legătura? Îşi spuse că trebuia mai degrabă să se concentreze asupra studiilor şi traficului de coca, nu avea timp să se joace prea mult de-a detectivul. Pista Susanne Pettersson nu ducea nicăieri. Fata ar fi scuipat fără îndoială dacă ar fi ştiut ceva.

JW tocmai se pregătea să se apuce de tocit pentru facultate, când primi un apel de la Abdulkarim pe mobil. Arabul îi propunea o întâlnire – chiar în ziua aia, dacă era posibil. Conveniră să se vadă pentru cină la Hotelul Englez, pe strada Sturegatan. JW îşi continuă lectura. Nu trebuia ca studiile să sufere din cauza stilului său de viaţă. Îşi făcuse o promisiune: poţi să tragi pe nas, să vinzi, să câştigi milioane şi să fii fericit – dar să nu-ţi bagi picioarele în facultate. Vedea chestia asta la băieţi. Erau două tipuri dintre cei care trăiau pe banii babacilor. Siguranţa că nu aveau niciodată nevoie să-şi facă griji din punct de vedere financiar îi făcea pe unii molâi, leneşi, idioţi, bâlbâiţi. Li se rupea de şcoală, ratau examenele, îşi băteau joc de cei ambiţioşi. Aceştia voiau să fie pe picioarele lor, păreau întreprinzători, vizionari. Dar puţin contează, la final ajungeau totuşi undeva. Ceilalţi erau paralizaţi de angoasă la ideea că nu vor ridica niciodată vreun deget ca să-şi câştige pâinea. Voiau să aducă dovezi, trebuiau să aducă dovezi pentru a-şi cuceri propriul succes, pentru a merita averea pe care aveau s-o moştenească într-o zi. Toceau dreptul într-o şcoală de comerţ la Londra. Stăteau până la unu dimineaţa aplecaţi deasupra disertaţiilor, se pregăteau minuţios pentru expuneri, scris, oral. Lucrau în acelaşi timp, dacă mai aveau timp, într-un cabinet de avocatură, într-o bancă de-a lui papa. Se grăbeau – voiau să se realizeze prin propriile lor mijloace.

JW nu era cu adevărat un tocilar. Ar fi putut fără

îndoială să trăiască din traficul de coca timp de câţiva ani, dar voia totuşi să-şi păstreze o a doua soluţie – să înveţe bine, să nu dea rateu cu facultatea.

Închise cărţile, se dezbrăcă şi trecu la duş.

Ca de obicei, păstră para duşului în mână, cu jetul de apă îndreptat spre perete ca să încerce să ajusteze temperatura potrivită. Cum oare se făcea că era atât de greu să potrivească apa, indiferent de cum întorcea robinetul? Prea caldă. Un nanomilimetru la stânga – prea rece.

Mai întâi, se spălă pe picioare. Părul blond se îndreptă în jos sub jetul de apă. Fixă robinetul în cârlig şi lăsă apa să curgă pe cap, pe spate. Apoi reglă temperatura mai caldă. Încercă să o uite pe Camilla. În loc, se gândi la Sophie. Oare ce măgărie făcuse el? Cu ocazia petrecerii de la ferma Lövhälla, crezuse că poate s-o încheie cu ea. În loc de asta, se luase de Anna, cea mai bună prietenă a ei. Anna era drăguţă, dar nu avea acel ceva în plus. Fusese tâmpit să i-o pună Annei? Zvonurile privind petrecerea luaseră o asemenea amploare, că ziarul *Se* & *Hör* greşise vorbind despre eveniment. Poate că Sophie descoperise acest lucru. Să fi fost supărată?

Sophie în ochii lui JW: epatantă, cu corpul unui model pentru costume de baie, sexy ca o femeie din *Playboy*, încântătoare ca o animatoare de televiziune. În plus, era isteaţă. Îl zdrobea în cuvinte în fiecare discuţie. Strălucea prin raţionamente de fiecare dată când deschidea gura. Dar asta nu era totul – era drăguţă, chiar dacă ea îl ignorase ca oricare altă fată din Lundsberg. Îi dădea nota maximă: zece din zece. Trebuia să o vadă mai des, dar fără băieţi, singur.

JW reglă tempratura apei şi mai caldă. Se întrebă dacă să se pişe sub duş, dar îi dădu drumul. Nu era stilul lui.

Poate că nu juca prea bine jocul. Poate că trebuia să o ignore pe Sophie. Să nu se ţină scai de ea. Să nu se arate atât de fericit că o vede. Să vorbească mai puţin cu ea, să-i tachineze un pic mai mult prietenele. JW detesta jocul

acesta cu fetele. Deşi îşi perfecţionase rolul în faţa băieţilor. Dar cu Sophie nu voia să-l joace, voia pur şi simplu s-o ţină în braţe, când era acolo. Să o îmbrăţiseze, să o strângă la piept şi toate astea. Cum să rămâi de piatră? Ajunsese să aducă fete din discotecile de noapte. Să pălăvrăgească. Să se culce cu ele. Să le fută. Să se laude în faţa băieţilor. Dar o chestie serioasă era mai greu. Jocul ăsta era mai dificil.

Reglă apa şi mai caldă. Aşa făcea tot timpul. Începea cu o temperatură meticulos ajustată, agreabilă la început, dar care părea repede călâie. Şi mai caldă. La final, apa era aproape fierbinte. Oglinda se aburea, baia se transforma în saună.

Ora mesei cu Abdulkarim. JW ieşi de la duş şi îşi făcu toaleta. Se dădu cu deodorant Clinique Happy şi cu cremă de fructe Biotherm pe faţă. La sfârşit, gel pentru păr – această grăsime lubrifiantă se lipea teribil de degete. Se privi în oglindă şi se gândi: nu e rău.

Ieşi din baie. Se îmbrăcă. Îşi puse paltonul de caşmir – avea clasă. Băgă în buzunar noul iPod, un Sony minuscul, şi prinse mai bine căştile. Nu rămâneau deloc fixate, cădeau uşor. Încercă să le apese dintr-o parte. Apoi alese un cântec al trupei Coldplay şi coborî spre Sturegatan. Era o zi însorită. Era deja ora trei şi douăzeci.

Sufrageria Hotelului Englez era pe jumătate goală. În faţa unei mese, două servitoare tocmai împătureau şerveţelele pentru masa de seară. Un tip în jeanşi şi t-shirt aranja sticlele de alcool în spatele barului. Din boxe care nu se vedeau se auzea melodia *Sly and the Family Stone*. Nu erau decât doi clienţi. Se părea că Abdulkarim nu ajunsese încă. Una dintre fetele care împătureau şerveţele veni spre el.

— Bună ziua.

Ea răspunse:

— Baberiba.[7]

Foarte comică.

---

7 Bună ziua, Baberiba este o emisiune de televiziune din Suedia care caricaturizează celebrităţile. (n.tr.)

JW se aşează în faţa unei ferestre, departe de alţi clienţi, şi comandă o cafea. Se uita pe fereastra care ţinea de la plafon până în podea. Strada Sturegatan. Piaţa Humlegård era chiar în faţă. Se gândi la momentul în care le oferise o linie Sophiei şi Annei. Uşa care îi deschisese reţeaua. Doar cu cinci săptămâni înainte. Între timp, întâlnise mai mulţi oameni decât în toată viaţa lui de până acum. Grupuri de amici controlaţi de cocaină.

Puţini oameni se plimbau pe stradă la ora trei şi jumătate într-o zi lucrătoare. Câţiva agenţi imobiliari stresaţi în costum albastru închis băteau trotuarul cu o alură vivace. Două mame, fiecare cu o mână pe cărucior şi cu mobilul în cealaltă, se legănau în direcţia pieţei. Una era însărcinată. JW se gândea la Susanne Pettersson. Şi el s-ar fi înăcrit dacă s-ar fi găsit în aceeaşi situaţie. O doamnă care ducea un mops în lesă trecu prin faţa ferestrei. JW se prăvăli pe spătarul scaunului şi-şi scoase mobilul. Îi trimise un mesaj lui Nippe cu gândul la seara care urma: „Ce spui de o băută la Plaza?”

— *Salam Aleikum*. Cum merge cu şcoala? Vocea clară a lui Abdulkarim, aproape fără accent. JW ridică ochii din ecranul mobilului.

Abdul stătea lângă masă. Cel puţin aceeaşi cantitate de gel de păr ca şi JW, dar altă frezăă. Una de revistă. Abdulkarim purta întotdeauna costum, cu gulerul cămăşii scos deasupra vestei. Ca şi cum ar fi fost un finanţist sau un avocat care îşi câştiga onest traiul. Pantalonii însă îl trădau. Cei pe care îi purta acum erau de două ori mai largi decât pantalonii la modă, cu două pliuri cusute la înălţimea taliei. Lumea pantalonilor se schimbase după 1996, dar Abdulkarim pierduse trenul. Singurul lucru bun al stilului său vestimentar era o batistă frumoasă de mătase care îi atârna din buzunarul de la piept. Abdulkarim mergea repede, întotdeauna cu barba abia crescută care îi umbrea faţa şi cu ochii închişi strălucitori. Arabul era încarnarea arăbeţilor prostănaci.

JW răspunse:

— Şcoala merge bine.

— Nu este pentru poponari, chestia asta cu şcoala? Când o să înţelegi, prietene, că există căi mai rapide care duc la succes? Credeam că te-am convins deja, de fapt.

JW izbunci în râs. Abdulkarim se lăsă să cadă pe un scaun. Agita braţul pentru a atrage atenţia unei chelneriţe. Adevăratul Abdul. Totdeauna gesturi prea largi, insolenţă nonsuedeză.

Abdulkarim comandă o friptură de vită marinată cu susan. Şic. Ceea ce îi lăsa timp să-i ceară chelneriţei numărul de telefon, să ceară să se schimbe muzica şi să întrebe dacă vita era bine uscată. Această ultimă remarcă îl făcu să râdă timp de cinci minute.

JW comandă o supă de peşte cu aioli.

— Este foarte bine că ne vedem aici. Începea să mă enerveze că nu te auzeam decât la telefon tot timpul.

— Ai dreptate. Trebuia să ne vedem ca să sărbătorim asta. Afacerile merg tare, Abdulkarim. Dacă ai putea să-mi dai mai mult, ştii, n-ar fi rău.

— Merg super bine pentru tine. L-ai schimbat cum ţi-am cerut?

Abdulkarim arătă spre mobilul lui JW.

— *No*, nu încă. Îmi pare rău. O să cumpăr unul nou săptămâna viitoare. Ultimul model de Sony Ericsson. L-ai văzut? Are o cameră integrată care face cât un aparat normal. Foarte cool, ce mai!

— Foarte cool, ce mai! Abdulkarim îl maimuţărea. Îţi ştiu povestea. Nu-mi mai băga cuvinte de astea, cool, ca şi cum ai fi trăit toată viaţa la Östermalm. Şi vreau să cumperi un telefon nou în seara asta. Băga-mi-aş, nu trebuie să facem vreo gafă. Împreună facem o treabă bună. Ar fi păcat să ne batem joc de tot, fiindcă tu ai un mobil de căcat, înţelegi?

Arabul putea adesea să aibă aerul unui idiot, dar JW ştia că tipul este un adevărat profesionist. Prudent, nu pronunţa niciodată cuvintele poliţie, copoi, risc, cocaină, coca sau marfă în public. Ştia că personalul unui restaurant sau clienţii puteau foarte bine să le asculte conversaţiile ca oricare bătrân înarmat cu un aparat

auditiv montat pe maxilar. Ştia că poliţia punea sub ascultare telefoanele cu abonament. Regulile lui Abdulkarim erau sigure. Să utilizezi cartele pentru apeluri, să schimbi cartela o dată la câteva săptămâni, să schimbi telefonul la două săptămâni, dacă este posibil.

— Ştii, mai am doi tipi în afară de tine care vând. Merge bine. Nu chiar atât de bine ca tine, dar corect. Sumele şi toate astea, le putem aranja prin telefon. Preţurile sunt în scădere. Furnizorii şefului meu nu sunt sută la sută perfecţi. Cred că sunt cel puţin doi revânzători între angrosist şi noi.

— De ce nu te duci direct la angrosist?

— Pe de o parte, nu e chiar afacerea mea, fiindcă mă spetesc pentru şef şi nu sunt autonom. Credeam că ştii asta. Pe de altă parte, cred că angrosistul este din Anglia. Dificil de atins. Cumplit pentru negocieri. Dar nu suntem aici ca să vorbim despre preţul de cumpărare. Din contră. Ceea ce vreau să spun este că avem nevoie de încă un vânzător. La periferie. Cineva care asigură şi cunoaşte piaţa acolo. Cineva care poate plasa marfa de la revânzători. Cineva care cunoaşte sectorul şi ţevile bune, dacă înţelegi ce vreau să spun. Preţurile sunt în scădere. Marfa devine din ce în ce mai populară la periferia Stockholmului. La începutul anului trecut, erau aproape de douăzeci de procente în suburbii, optzeci în centru. La sfârşitul anului trecut, erau cincizeci-cincizeci. Te-ai prins, prietene?

Suburbia se trezeşte. Cei care consumă nu sunt doar oameni din centru, tovarăşii tăi şi idioţii din discoteci. Ci toată lumea. Suedezul de mijloc, golănimea, adolescenţii. A devenit un fel de afacere populară, ce mai. Ca IKEA sau H&M. Vorbim de expansiune aici. Vorbim de preţul de cumpărare în scădere. Profituri mai mari. Mă urmăreşti, studentule?

JW adora pălăvrăgeala arabului. Vorbea cea mai bună suedeză pe care ai fi putut-o crede, ca un veritabil om de afaceri – un businessman serios. Un singur lucru suna prost: aparent arabul se credea şeful lui. JW se întreba de

ce.

— Asta mi se pare interesant. În cel mai înalt grad. Dar ştii, suburbia nu este terenul meu. Nu pot să vând acolo. Nu cunosc pe nimeni acolo. Nu sunt omul care îţi trebuie pntru asta.

— Ştiu ce anume vrei tu să creadă toată lumea. Nicio grijă din partea mea, ai afacerea ta şi munceşti bine. Dar ascultă-mă.

Abdulkarim se aplecă în faţă. JW înţelese mesajul, puse farfuria deoparte, încrucişă braţele şi îşi mută fundul înainte.

Abdul îl privi drept în ochi şi coborî vocea:

— Există un tip, un chilian sau ceva de genul ăsta, care tocmai a evadat. Îmi amintesc de el, acum câţiva ani, un mic dealer fără nimic în plus. Dar acum se spune că tipul cunoaşte suburbia din Nord la fel de bine ca tine budele din Kharma. În timpul sejurului la bulău, a învăţat încă şi mai multe. Bulăul e o şcoală mai bună decât Botkyrka şi Tensta la un loc. Îi ştiu pe câţiva dintre amicii lui de la Österåker. Ăştia spun că este la fel de viclean ca diavolul în persoană. Acum cinci sau şase săptămâni, acest chilian a reuşit o megaevadare. Tipul a escaladat zidul şi a dispărut în pădure. Un zid de şapte metri, pricepi? Gardienii rămăseseră plantaţi ca un semn de întrebare. E tare! Dar acum e mai ales un om sub presiune. Sunt sigur că încă n-a părăsit ţara. De un tip ca el avem nevoie. Înainte de orice, o să muncească pentru mai puţin, fiindcă o să-l ajut.

— Ce-ai vrea să-ţi spun? Găsesc chestia asta mai degrabă medie. Nu înţeleg de ce vrei să te bagi în povestea asta cu un tip care va atrage poliţia aşa cum atrage căcatul muştele.

— La început, nu eu voi avea de-a face cu el. Ci tu. Vreau să-l găseşti. Măguleşte-l. Plăteşte-l. Apoi, ne va ajuta să creştem afacerea în suburbii. Dar să nu-l sperii, spune-i că a evadat. Asta-i chestia. Pricepi, amice? Fiindcă a evadat, va depinde de noi, noi o să-l ajutăm să-şi câştige pâinea, îi facem rost de o ascunzătoare bună şi îi promitem

că n-o să-l dăm pe mâna copoilor.

Lui JW nu-i plăcea ceea ce tocmai auzise. Dar, în acelaşi timp, prinsese destul gustul afacerilor arabului pentru a merge mai departe. Avusese îndoieli la început, dar acum ieşise soarele şi pe strada lui. Ideea cu chilianul evadat nu era poate prea rea.

— De ce nu? Încercăm. Cum şi unde îl pot găsi pe chilianul ăsta?

Abdulkarim izbucni în râs. Îl lăudă pe JW. Îl lăudă pe Allah. JW se gândi: începe să devină pios, Abdul, sau ce?

Arabul se aplecă şi mai mult în faţă înainte de a-i da lui JW informaţiile necesare. Puţinul pe care îl ştia. Din fugă, numele: Jorge Salinas Barrio. Tipul venea din Sollentuna, o familie compusă dintr-o mamă, un tată vitreg şi o soră. Cel mai bun sfat al lui Abdulkarim: să se ducă la Sollentuna şi să vorbească cu oamenii care trebuie. Asta te va duce cu siguranţă pe o pistă, *inshallah*, fă să se ştie clar că nu eşti de la poliţie.

Apoi, în semn că a terminat, înfundă un plic în buzunarul de la palton al lui JW. Când puse mâna deasupra, JW simţi bancnotele. Ridică ochii spre Abdul şi îndepărtă degetele:

— Sunt nişte parai acolo şi o hârtiuţă cu şase nume. E cel mai bun ajutor pe care ţi-l pot da.

JW scoase hârtia. Toate numele, în afară de unul, aveau rezonanţă spaniolă. Banii aveau să-l ajute, ca să folosim cuvintele arabului, „să ungă ghearele tuturor amicilor lui Sollis pentru orice informaţie despre *el cavalo*”.

JW termină supa. Abdulkarim plăti nota. Ieşiră. Era o vreme blândă afară. JW începu să reflecteze. Afacerea lor putea deveni uriaşă. Un adevărat mic consorţiu. O să meargă să-l caute pe acest chilian.

Se întoarse acasă. Se concentră greu asupra paginilor pe care le avea de citit. Gândurile îi zburau în altă parte. Se lungi pe pat şi încercă să citească ultimul număr din *Café*.

Îi sună mobilul. JW îşi aminti că uitase să-şi ţină

promisiunea faţă de Abdulkarim şi să cumpere unul nou. Vocea lui Jet-set Carl la celălalt capăt al firului. Să-mi bag, ce e chestia asta? Ce voia?

După ce îl salută, Carl adăugă:

— JW, super cool că ai venit la ferma Lövhälla. Ai fost ca un adevărat nebun.

— Super cool. Va trebui să repetăm curând.

— Clar. Chiar ai aprins focul. Cred că toată lumea a fost inflamată.

— Cool. Am ţevi pentru Charlie.

— Ştii, chiar am rupt o canapea de atâta sărit pe ea.

JW analiză tonul – nicio problemă, putea să glumească.

Carl râse batjocoritor.

— Marcă veritabilă. Suedeză.

— Glumeşti? Şi Gunn, ce-a spus?

Râsete şi mai mari. Gunn ce?

Vorbiră despre cina nebunească, despre planurile de vrăjeală ale lui Nippe, despre cele cincisprezece mii de coroane pe care Jet-set Carl le pusese pe canapea şi despre faptul că Gunn se mirase că toată lumea strănuta încontinuu a doua zi.

În mintea lui JW se repeta o singură întrebare în timpul conversaţiei: de ce mă sună pe mine Jet-set Carl?

Explicaţia veni direct:

— Weekendul viitor este ziua mea şi vreau să dau un chef trăsnet la mine vineri seara. Poţi să aduci puţin din Charlie?

JW avea obiceiul perifrazelor şi al vorbelor idioate. Totuşi, îi luă o secundă înainte de a înţelege.

— Vrei să spui C? Bineînţeles, cât îţi trebuie?

— O sută cincizeci de grame.

JW cât pe ce să facă un atac de cord.

Iisuse!

Încercă să rămână calm.

— E mult, dar cred că o să rezolv. Trebuie să văd înainte dacă pot avea cantitatea.

— Nu vreau să fiu obositor, dar trebuie să ştiu foarte

repede. Te sun din nou peste o oră. Dacă n-o să ştii atunci, o să sun pe altcineva. Care e preţul?

JW făcu repede un calcul. Vertiginos – dacă vreodată ar putea avea această cantitate. Poate că va putea scădea preţul de cumpărare la cinci sute. Lui Carl putea să-i ceară cel puţin o mie. În buzunar: cel puţin şaptezeci şi cinci de săculeţe.

Jesus-Christ Superstar.

— O să fac tot ce pot, Calle. O să te sun îndată ce ştiu mai mult.

Jet-set Carl îi mulţumi. Părea să fie în toane bune. Închiseră.

JW stătea lungit pe pat – cu cea mai tare erecţie din toată Europa de Nord.

Dagens Nyheter Octombrie

Importantă operaţiune nocturnă a politiei Noaptea precedentă, poliţia din Stockholm a lansat o mare operaţiune împotriva crimei organizate. Obiectivul este de a aresta cel puţin o treime din cele o sută cincizeci de persoane din centru în mod deosebit cunoscute de poliţie – şi de a-i descuraja pe tineri în a se lăsa antrenaţi în marele banditism.

Intervenţia, care poartă numele de cod Nova, ar fi trebuit lansată acum şase luni. Având în vedere alte anchete care mobilizau mijloace importante, acţiunile prevăzute au fost amânate.

Prima intervenţie Nova a avut loc noaptea trecută. Câteva sute de agenţi de la criminalistică, de la brigada antidrog, din grupul de intervenţie specială şi din alte unităţi au luat cu asalt mai multe locuri din Stockholm şi din suburbii. Rezultatele acţiunii nu sunt încă cunoscute, poliţia refuză să răspundă la întrebările noastre.

Prin proiectul Nova, direcţia criminalistică din poliţie speră să lupte împotriva unei reţele criminale mai mult sau mai puţin organizate, care formează pânza de fundal a numeroase acte de violenţă, spălare de bani,recuperare de bani, trafic de droguri, prostituţie şi trafic de ţigări. În raportul proiectului se constată că numărul crimelor

violente este tot mai mare în regiunea Stockholmului şi că asasinii sunt din ce în ce mai dispuşi să utilizeze armele de foc.

Strategia este de a-i combate mai întâi de toate pe capii reţelelor. Înainte de intervenţie, o sută cincizeci de criminali cunoscuţi de poliţie au fost aleşi ca ţinte prioritare. Obiectivul este de a împiedica prin „violenţă sau prin mijloace legale", pe o durată îndelungată, pe cel puţin cincizeci dintre ei de a „comite crime". Niciuna dintre persoanele în chestiune nu este în prezent pusă în discuţie sau acuzată de o crimă care ar putea duce la o pedeapsă de cel puţin doi ani de închisoare.

Poliţia speră să atingă acest obiectiv într-un termen de doi ani.

15

În drum spre Radovan. La radioul din maşină, muzică sârbească: *Zdravko Colic*. Mrado furios – Jorge, acest căcăcios mic, îndrăznise să-l ameninţe pe Radovan. Indirect, să-l ameninţe pe Mrado. Să încerce să-l facă să cânte. Să se joace cu răul. Să se joace cu focul.

Jorge ştia multe lucruri despre traficul de cocaină. Cunoştea stocurile, căile de import, metodele de contrabandă, dealerii, cumpărătorii, rezervele din laboratoare, diversele procedee de diluare. Dar, mai ales, acest mic căcăcios îi ştia pe cei care trăgeau sforile. MR risca el însuşi să intre în rahat. În timp ce – *Gospodin Bog* – din cauza acestui mic căcăcios erau în căcat.

Muist împuţist. Mrado l-ar găsi pe Jorge, l-ar lega cu bandă adezivă, l-ar tăia în bucăţi. L-ar strânge de gât, l-ar face să se cace în pantaloni. L-ar strânge de gât încă o dată. L-ar face din nou să se cace pe el. Mrado îl sunase imediat pe Radovan după apelul acestui mic imbecil. Vocea lui Radovan era mai calmă decât cea a lui Mrado. Dar Mrado simţise vibraţiile sub suprafaţa calmă: Rado era şi mai supărat decât el.

Jorge, pregăteşte-te pentru răzbunarea iugoslavilor.

Singurul aspect pozitiv al provocării băiatului latino: incidentul deturna iritarea lui Radovan asupra altcuiva. De

la ultima întrevedere, atmosfera se dusese la fund. Radovan mersese prea departe.

După douăzeci de minute: iată-l în parcul Näsby. Cartier de vile. Acest împuţit de paradis pompos cu casele lui pătrate. Ieşi din maşină şi-şi aprinse o ţigară. O ţinea între degetul mare şi arătător, ca slavii. Trase adânc în piept. Trebuia să se calmeze înainte de a-l întâlni pe boss. Tuşi sec. Se gândi la tablourile lui Radovan. Preţul colecţiei? La nivelul acela, înseamnă mai mult decât bani.

Stinse ţigara. Urcă aleea spre casă. Sună.

Stefanovic deschise uşa. Fără un cuvânt, îl însoţi pe Mrado în bibliotecă. Radovan stătea în acelaşi fotoliu ca şi data trecută. Pielea de pe braţele fotoliului era uzată şi albită. Pe măsuţa rotundă trona o sticlă de whisky, un Lagavulin din 1990.

— Mrado, ia loc. Mulţumesc că ai sunat atât de repede. Am fi putut regla chestia asta la telefon, dar voiam să te privesc în ochi ca să fiu sigur că nu eşti prea furios. Trebuie să rămâi calm. Trebuie să rămânem calmi. Şi să rezolvăm această problemă pas cu pas. Nu este o catastrofă, nu este prima dată când se întâmplă aşa ceva. Cu o mică diferenţă, el ştie efectiv câteva lucruri. Povesteşte-mi ce ţi-a spus. De la început, cu toate detaliile. Hai!

Mrado povesti. Încerca să spună fără să uite esenţialul – aroganţa maimuţoiului.

— Jorge Salinas Barrio a evadat. Ştii mai multe decât mine, tu însuţi mi-ai vorbit despre asta. După informaţiile mele, tipul este un erou la Österåker. Şi chiar gorilele de la Kumla şi Hall îi admiră stilul şi fineţea. S-a volatilizat ca un împuţit de David Copperfield. Ar trebui să mă ocup de el imediat. Căcăcios împuţit!

— David Copperfield, simpatică asemănarea. Dar nu spune că ar trebui să-l lichidezi imediat. Nu ştim ce se va întâmpla în acest caz. Continuă.

Mrado rezumă conversaţia pe care o avusese cu Jorge la telefon. Că Jorge părea stresat, că acest mic căcăcios sunase cu siguranţă de la o cabină telefonică

publică, ceruse un paşaport şi o sută de mii, că menţionase că o grămadă de căcat va ieşi la lumina zilei dacă va suferi vreun accident. Radovan ascultă fără să spună nimic. Îşi umplu din nou paharul cu Lagavulin. Bău o înghiţitură.

— Ştie multe despre noi. Dar nu *destul* ca să devin marioneta lui. Pentru el este o ocazie de a fi ajutat. Aş putea să-i ofer un paşaport nou, bineînţeles. Un pachet de bani. O viaţă nouă sub cocotieri. Buba este că m-a înţeles greşit. Nimeni nu-mi forţează mâna. În plus, cine ne spune că se va mulţumi cu asta? Îţi aminteşti de împuţiţii ăia de croaţi de la noi? Nouăzeci şi nouă la sută din coastă nu le ajungea, voiau totul. Tipul ăsta, acelaşi lucru. Dacă îi furnizez o nouă identitate, va fi în stare să vină a doua zi să-mi ceară bani. Sau bilete de avion ca s-o taie în străinătate. Sau nu contează ce, la dracu' – jumătate din imperiul lui Radovan.

Mrado râse. Rado: regele gangsterilor, care vorbeşte despre el la persoana a treia. Mrado se destinse. Atmosfera era mai bună decât ultima dată. Whisky-ul îl încălzea pe dinăuntru. Îi relaxa umerii. Îi mângâia stomacul.

— Atuul lui stă în ceea ce ştie sau în ceea ce poate ştie. Nu sunt chiar atât de sigur că are destule informaţii pentru a ne face rău, dar este un factor de risc. Atuul nostru este că putem să-l trimitem la zdup pocnind din degete. Inconvenientul acestui atu este că el poate să-şi piardă speranţa dacă îl închidem. Dacă nu are nimic altceva în viaţă decât muşchii de la Kumla, ne va turna. Îţi garantez.

— Scuză-mă, Radovan. Dar de ce nu-l linşăm pur şi simplu?

— Nu e stilul nostru. E prea periculos. Ai auzit ce a spus. Are o scăpare. Nu ştiu cu cine a vorbit. Probabil că a scuipat totul în faţa cuiva, care va turna totul dacă sfârşeşte rău. Şi, tu ştii, omul inventează totul şi orice. Să închizi informaţiile într-o cutie de păstrare a bagajelor automată. Dacă vreodată crapă, cineva vine şi aruncă piese de cinci coroane înăuntru, o deschide şi descoperă

tot ce e acolo, cu o descriere detaliată a tuturor activităţilor noastre. Sau atunci a scris un e-mail care va fi trimis poliţiştilor dacă anumite date nu se anulează. Înţelegi ce încerc să-ţi explic: nu trebuie să-l linşăm. Este prea periculos. Dar există un alt mijloc. Metoda clasică, ştii, Mrado. Îl găseşti, nu contează cum. Îţi faci numărul. Explică-i că Radovan nu se va lăsa impresionat de acest şantaj tâmpit. Apoi, când eşti sigur că a înţeles de unde vine mesajul, îl apuci strâns. Ai înjughiat pe cineva vreodată în stomac?

— Da, cu baioneta, la Srebrenica, în 1995.

— Atunci, ştii că asta varsă sângele. E punctul care-i face să cadă pe cei mai duri. Sunt atâtea intestine de tăiat. Este metoda pe care trebuie să i-o aplicăm lui Jorge – sparge-i totul imediat – ce e rapid e bine făcut. Ca şi cu o lovitură de cuţit.

— Am înţeles. Carte albă?

— Da şi nu. Trebuie să moară. Nu cuţitul, era doar o imagine. Dar cu o mână de fier într-o mănuşă de catifea, asta doar ca să continuăm în metafore.

Radovan râse de propria-i glumă.

— Înţeleg. Ştii ceva în plus despre locul unde ar putea fi?

— Nu chiar. Dar vine din cartierul Sollentuna. Întreabă-l pe Ratko sau pe fratele lui, sunt încă acolo. Nu-l extenua prea tare pe această târfă de căcănar, nu trebuie să ajungă la spital. În acest caz se va întoarce la pârnaie cu toate riscurile pe care le presupune lucrul ăsta. În gaură, fără speranţă, se va pişa pe toată lumea. Ne va turna.

— Ai încredere în mine. O să-i rup piciorul, cu pedala asta. Îşi va spune totuşi că ar fi făcut mai bine să rămână în burta curvei de maică-sa.

Grosolănia lui Mrado – Radovan surâse. Îşi turnă whisky în pahar. Luă o înghiţitură. Se lăsă pe spătarul fotoliului. Mrado era negru de furie. Cu dorinţa de a ieşi. Departe de Radovan. La sala de gimnastică. Să vorbească cu băieţii. Să miroasă o pistă. Să rezolve enigma. Să-l vâneze pe Jorge.

Vorbiră despre altceva: cai şi bărci. Nu afaceri. Niciun cuvânt despre revendicările lui Mrado privind vestiarele. După cincisprezece minute, Radovan se scuză.

— Am câteva chestii de făcut. Şi Mrado, gândeşte-te la fiascoul de la Kvarnen – îl vreau pe Jorge, cât mai repede posibil.

Mrado intră în sala pentru musculatură. Se adresă băieţilor de la recepţie. Le întrerupse discuţia despre ultimele anabolizante. Le puse nişte întrebări. Cunoşteau pe unul în puşcărie la Österåker? Ştiau ceva despre evadarea lui care avusese loc cu şase săptămâni înainte? Unul dintre ei răspunse:

— Pari interesat. Îţi iei măsuri de precauţie? Ti-e teamă să nu fi întemniţat curând? Râse de propria-i glumă.

Mrado binevoitor. Se lăsase prins în cursă. Glumi şi el.

— E mai bine să fii pregătit, nu?

Tipul se aplecă spre el, deasupra tejghelei:

— Fugarul ăla era un împuţit de drogat. Pe bune acuma, tipul care a trecut zidul ar trebui să fie un Sergei Bubka în persoană. Şapte metri, Mrado, cum să treci pe deasupra unei aşa chestii fără să te cocoţi? Eşti Spiderman sau ce?

— Ştii pe cineva acolo?

— Nu, pe nimeni, sunt un tip serios, ştii asta. Nu cunosc niciun paznic. Du-te să te conversezi cu Mahmud, poate ai noroc. Ştii, arabii sunt toţi pe jumătate criminali. Jumătate din familie sunt la pârnaie, îţi jur. Uită-te în spate, la duş, cred că şi-a terminat şedinţa de dimineaţă.

Mrado coborî scara. Intră în vestiare. Mahmud nu era acolo. Alţi câţiva tipi erau pe cale să se schimbe. Mrado îi salută. Urcă din nou. Inspectă camera din dreapta. Fluiera muzică tehno europeană. Niciun Mahmud nicăieri. Aruncă un ochi în camera din stânga. Îl văzu pe Mahmud îngenuncheat pe un covor de cauciuc roşu. Se apleca de spate. Părea o balerină bizară care face o poză. Mrado îngenunche lângă el.

— Salut, piticule. Bună şedinţa? Ce faci acum?

Mahmud nu ridică însă capul. Continua să se întindă.

— Ştii unde să-ţi bagi piticul? Şedinţa a fost bună. Am lucrat partea inferioară a spatelui şi umerii. Merge bine, cei doi muşchi sunt la fel de depărtaţi unul de altul. Pute ceva?

— Da. Îmi dai o mână de ajutor? Se poate?

— Normal. Mahmud nu se teme de nimeni, ştii asta.

— Cool. Cunoşti pe cineva la Österåker?

— Da. Cumnatul meu este acolo. Sora mea se duce să-l vadă des. Se întâlnesc amândoi într-o cameră separată, ca să petreacă împreună.

Mahmud îşi schimbă poziţia. Se ridică. Cu mâinile între picioare. Îşi răsuci spatele. Vertebrele îi trosniră.

— Când se duce să-l vadă data următoare?

— Nu ştiu. S-o întreb?

— Mi-ar fi de folos. Nu poţi s-o suni când termini aici? Mi-ar trebui informaţia cât mai repede posibil.

Mahmud făcu din cap semn că da. Tăcură. Arabul se mai întinse câteva minute. Mrado aşteptă. Discută cu alţi doi tipi din sală. Coborâră la vestiare. Mahmud îşi sună sora. Vorbea în arabă. Se ducea să-l vadă marţi.

Se întâlniră într-un bistro din Söder. Super şi nu prea scump, foarte gras totul, kebap şi falafel cu pâine arăbească pentru douăzeci de coroane. Mrado comandă trei. Studie locul. Pe pereţi, fotografii ale moscheii Al-Aqsa din Ierusalim şi texte în arabă. Adevărate sau doar pentru a atrage clienţi? Nu contează, atât timp cât kebapul era aşa bun că se topea în gură.

Sora lui Mahmud aşa cum o vedea Mrado: o tuciurie vulgară. Haine cam prea mulate. O fustă cam prea scurtă. Cam prea mult machiată. Cam prea multe accesorii false Louis Vuitton. Cam prea mult argou. Dă sonorul mai încet, drăguţă.

Era însă maleabilă. *Nemas problemas*. Îi repetă întrebările pe care trebuia să le pună: Jorge vorbise cu anumiţi puşcăriaşi înainte de evadare? Cu un gardian? Cum reuşise să treacă peste zid? Făcuse parte dintr-o gaşcă? Se ştia dacă fusese ajutat din exterior? Care erau

prietenii lui din temniţă?

Ea notă tot şi îi promise să înveţe pe dinafară întrebările înainte de vizita la închisoare. Ceru două mii, în bani cash, pentru serviciu.

Mrado îi cunoştea pe tipii ca Jorge. Nu-şi ţineau niciodată gura. Se lăudau, făceau pe zmeii, vorbeau în public.

Era sigur de asta – dacă ajungea să cearnă contactul din interior la Österåker, îl va găsi repede pe latino. Vânătoarea începuse.

16

Vise spaniole. „Jorgelito, rămân acolo până vei adormi. Jorgelito, aşteaptă-mă, mă duc să caut cartea de poveşti. Jorgelito, ţi-am spus deja că eşti prinţul meu? Paola este prinţesa mea. Voi sunteţi familia mea regală, amândoi.”

Jorge se trezi.

Afară se lumina de ziuă. În cameră cald. Se terminase cu zilele frumoase. Jorge se lungise pe o saltea pe care o pusese pe jos. Cel mai mic risc să fie văzut din exterior. Dublă măsură de securitate – arbuştii înalţi de la fereastra camerei ascundeau vederea directă.

Cu totul, petrecuse şase zile în casa de vacanţă. Era extenuat. Curând, îl va suna pe iugoslav. Se gândi la Rodriguez. Într-o zi, Jorge-boy se va întoarce. Îi va rupe gâtul. Îl va târî pe pământ. Îl va lăsa la picioarele mamei sale. Să urle. Să implore. Să geamă.

Poate că fusese un imbecil. Imprudent. Ieri, de exemplu, stocul lui de mâncare se terminase. Ieşise pe potecă. Mersese până dăduse de un drum mai larg. Continuase. Un lac. Oameni care se apucaseră să tragă o barcă din apă. Idilă aurită de toamnă. O oră şi jumătate de mers prin împrejurimi. O băcănie. Intrase. Nu se simţise niciodată atât de negru ca acolo, în acest butic al suedezului naţional arian. Tuciuriul, un contrast murdar. Nimeni nu spusese nimic. Nimeni nu păruse să-i dea atenţie. Dar Jorge, *el negrito*, crezuse că va fi linşat, aruncat în parafină şi rulat în cereale.

Cumpărase paste, chipsuri, pâine, salam, ouă, unt şi bere slab alcoolizată. Vopsea de păr şi nişte veselă. Plătise cu bani cash. Fără să spună un cuvânt la casierie. Doar un semn din cap. Crezuse că toată lumea îl urmăreşte. Îi detesta. Se pregăteau să alerteze poliţia.

Abia părăsise buticul, că se simţise cu totul idiot. Încercase să meargă traversând pădurea pentru a se întoarce acasă. Imposibil. Se înfundase în grădini private. Şi se temea ca oamenii să nu fie cumva pe acasă. Puteau să intre la bănuieli. Să explodeze o bombă. Să-l denunţe pe negru la poliţie. Ieşise în şoseaua mare, sperând că nimeni nu-l remarcase pe el, fugarul.

Jorge fierse două ouă. Unse cu unt cinci felii de pâine. Puse salam deasupra. Bău apă. Un munte de farfurii şi de tacâmuri se ridica în chiuvetă. De ce să se ostenească să spele vasele? Adevăratul proprietar se va ocupa de asta.

Se aşeză la masa din bucătărie şi devoră sendvişurile. Îşi trecu vârful degetului pe deasupra mesei care părea foarte veche. Se întrebă dacă proprietarii erau săraci sau intenţionat aleseseră o masă veche pentru locuinţa de la ţară.

Deodată: un zgomot în casă. Auzul lui Jorge întins la maximum. O voce. Se aplecă. Alunecă de pe scaun, jos. Se lungi pe burtă. Se târî spre fereastră. Dacă cineva s-ar fi pregătit să intre, ar fi fost în rahat. Dacă erau poliţişti – ar fi fost cu adevărat în rahat.

Al naibii bordel, îşi blestemă proasta organizare. Nimic nu era aranjat. Hainele, vopseaua, mâncarea, produsele de toaletă – totul era împrăştiat în camera în care dormea noaptea. Era în chiloţi. Dacă ar fi fost cumva constrâns să fugă acum, nu putea să ia nimic.

Încercă să se uite pe fereastră. Nu văzu pe nimeni afară. Doar grădina liniştită, înconjurată de măceşi bine tunşi şi de doi arţari. Vocile se auziră din nou. Aparent, veneau dinspre poteca ce ducea spre casă. Alunecă pe vârfurile degetelor spre o altă fereastră. De la intrare. Scândurile de lemn lat trosniră sub picioarele lui. Rahat. Nu îndrăzni să privească spre fereastră. Posibil să fie văzut

din exterior. Cel puţin două persoane care discutau. Copoi, sau altcineva?

Ascultă din nou. Una dintre voci avea un uşor accent străin. Aruncă precaut un ochi afară. Nu se vedea nicio maşină. Nimeni la orizont. Urmări cu privirea aleea care trecea prin faţa casei, ducând spre o magazie roşie din fundul grădinii. Acolo! Trei persoane se apropiau de casă.

Jorge se gândi FF[8]. Cântări avantajele şi riscurile. Cabana era bună. Caldă, mai degrabă la adăpost de orice privire, departe de oraş şi de poliţiştii care îl căutau. Ar putea să stea ilegal aici până n-ar mai avea niciun ban. De cealaltă parte, persoanele care veneau pe potecă de la magazie. Nu putea să verifice sută la sută despre ce era vorba.

Riscul era prea mare. Mai bine să-şi strângă lucrurile şi s-o şteargă înainte ca ei să ajungă să-l vadă. Mai erau şi alte case în jur. Şi alte paturi calde.

Jorge îşi grămădi lucrurile în doi saci de plastic, mâncarea în unul, ţoalele şi produsele de toaletă în altul. Înaintă spre uşa de la intrare, cu două mici ferestre în partea superioară. Nu văzu pe nimeni. Deschise uşa. Făcu repede stânga. Nu o luă pe drumul pietruit care ducea spre potecă. În loc de asta, se strecură printr-o gaură în tufişuri. Ţepii i se înfigeau în piele.

Avu impresia că aude clar vocile.

Băga-mi-aş!

Începu să alerge fără să se uite înapoi.

17

JW ÎN plină ascensiune. Oferta lui Jet-set Carl: o deschidere de aur. Abdulkarim super mulţumit. Nu înceta să vorbească de proiectele lor de extindere. „Adu-mi-l pe Jorge ăsta”, îi reaminti el lui JW, „şi vom avea totul la degetul mic”.

JW nu făcea niciun efort special ca să-l găsească pe chilian. Pusese câteva momeli ici şi colo, luase dejunul cu tipi din Sollentuna propunându-le o recompensă pentru orice informaţie care l-ar ajuta să ia legătura cu fugarul –

8 Abreviere de la Fast Forward - foarte repede. (n.tr.)

mai devreme sau mai târziu, va găsi o pistă.

Azi avea cu totul alt program. Cu câteva zile înainte, JW îl sunase pe Jan Brunéus, proful de la Komvux. Îşi aducea clar aminte de Camilla, dar refuza categoric să vorbească despre ea. Când JW insistase, îi închisese telefonul în nas.

JW nu avusese forţa să reacţioneze în momentul acela. Renunţă să sune. Încerca să nu se gândească la această poveste.

Dar azi era ziua lui J. Nu putea să facă altfel. Îşi puse jeanşii, cămaşa, paltonul.

Apoi se îndreptă spre liceul Sveaplan, în spatele centrului comercial Wennergren, unde se afla şi Komvux. Voia să-l întâlnească pe Jan Brunéus, în carne şi oase.

Strada Valhallavägen zumzăia mai mult ca de obicei, fie din cauza unei circulaţii dense a camioanelor, fie din cauza durerii lui de cap. Poate din amândouă aceste cauze. Când ajunse la capătul străzii Sveavägen, zări şcoala. Era unsprezece şi jumătate. Pauza de prânz. JW se temea ca la recepţie să nu fie închis în timpul prânzului. Nu avea chef să aştepte sfârşitul pauzei şi, fără să-i pese de săgeţi şi panouri de atenţionare, întrebă direct pe cineva. O femeie care purta un rucsac Kånken, aparent pe cale să plece acasă, îi descrise drumul: să treacă prin intrarea principală, să urce scările, apoi la dreapta.

JW traversă marea de studenţi care venea din direcţia opusă. Cea mai mare parte persoane de aceeaşi vârstă cu el care se duceau să mănânce. Clasa de mijloc moale – ei nu înţelegeau deci că există şi căi mai directe către adevărata Viaţă?

Urcă treptele câte patru deodată. Respiră zgomotos.

Ajunse la intrare. În acelaşi moment, o femeie îmbrăcată într-o fustă plisată şi un cămeşoi demodat părăsea biroul, afişând o mină energică, ce ţipa: închiderea.

Tipic.

Spuse:

— Bună ziua, scuzaţi-mă, aş putea să vă pun o mică

întrebare înainte de prânz?

JW devenise un maestru absolut al curtoaziei – mai politicos, să mori! Fusese la şcoala cea bună. Doamna îl ascultă şi îl lăsă să intre. Se postă în spatele biroului.

— Trebuie să vorbesc cu unul dintre profesorii dumneavoastră, Jan Brunéus. Are cursuri săptămâna aceasta? Şi dacă da, în ce sală?

Femeia făcu mutre, cu un aer stânjenit. Lui JW nu-i plăcea stilul. Aerul ăsta înţepat pe care îl aveau unii – în loc să comunice direct, se mulţumesc să facă toată viaţa grimase.

Scoase un orar. Degetul ei trecea peste căsuţe diverse. În sfârşit, spuse:

— Are un curs astăzi, care se termină în zece minute, la prânz. Sala 442. Este la primul etaj.

JW mulţumi politicos. Dintr-un motiv care îi scăpa, voia să păstreze relaţii bune cu această femeie. Simţea în forul lui interior că ar putea să-l ajute în viitor. Urcă scările alergând. Găsi culoarul care trebuia.

Sala 442. Uşa era închisă, încă cinci minute înainte de pauza de prânz. Ascultă. Îşi lipi urechea de uşă, auzi o voce melodioasă, fără să poată spune dacă Jan Brunéus era cel care vorbea.

JW se uită la cum arată culoarul. Pereţi de culoare bej, ferestre largi, lămpi simple de porţelan în plafon, graffiti pe lângă calorifere. Impresia că eşti într-un liceu. Credea că la Komvux feelingul ar fi diferit. Mai matur.

Uşa sălii se deschise.

Un tip negru cu haine ţipătoare şi jeanşi care îi coborau până aproape de genunchi ieşi pe uşă. Vreo doisprezece studenţi îl urmară.

JW aruncă un ochi în sală. Câteva fete în spatele băncilor tocmai îşi strângeau stilourile şi caietele de cursuri.

Cineva ştergea un text de pe tablă. Cu spatele la JW. Acesta trebuia să fie Jan Brunéus. Profesorul purta un costum Manchester maro cu manşete de piele. Dedesubt avea un pulover croşetat cu un guler în V. Barba de trei

zile nu-ţi permitea să-i ghiceşti vârsta, dar trebuia să aibă în jur de patruzeci de ani. Rama ochelarilor era bleu, poate de la marca Silhouette. Se ţinea bine.

Se îndreptă spre tablă.

Jan Brunéus se întoarse, îl privi pe JW de sus în jos.

JW se gândi: să fi remarcat asemănarea cu Camilla?

Jan Brunéus spuse:

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Mă numesc Johan Westlund. Am vorbit la telefon acum câteva zile, poate vă amintiţi. Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre sora mea, Camilla Westlund, dacă nu vă deranjez.

Brunéus se aşează pe catedră. Fără să spună nimic. Doar suspinând.

De-a ce se juca? De-a poliţia?

Ultimele fete părăsiră sala. Jan se ridică şi închise uşa după ele. Se aşează din nou pe catedră. JW rămase imobil. Fără comentarii.

— Chiar îmi cer scuze pentru comportamentul meu. Mă emoţionez când mă gândesc din nou la ea. Toată această dispariţie tragică! Nu aveam intenţia să vă închid în nas.

JW îl asculta fără să răspundă.

— Îmi amintesc foarte bine de Camilla. Era una dintre studentele mele preferate. Era conştiincioasă şi se interesa de tot. Venea regulat la cursuri. Avea cele mai bune note de la toate cursurile mele.

JW se gândi: profesorii erau atenţi la lucruri nesemnificative precum prezenţa regulată.

— Ce cursuri urma?

— Suedeză, engleză şi, dacă îmi amintesc bine, educaţie civică. Ştiţi, aproape două sute de feţe defilau zilnic prin faţa mea, dar îmi amintesc de Camilla. Îi semănaţi mult.

— Oamenii ne spun adesea lucrul ăsta. Aţi putea să-mi spuneţi mai multe despre ea? Ştiu că frecventa o fată pe nume Susanne Pettersson. Avea şi alţi prieteni aici?

— Susanne Pettersson? Nu-mi amintesc de ea. Dar nu

cred să fi avut prieteni mulţi, ceea ce de altfel este ciudat. O găseam foarte deschisă şi amabilă. Şi foarte frumoasă.

Suspect. Susanne Pettersson spusese că adesea Camilla şi ea lipseau de la cursuri. Acum Jan Brunéus afirma că venea regulat. Şi, în plus, că părea amabilă. Oare un prof spunea asemenea lucruri de obicei?

Au mai discutat timp de două minute, timp în care Jan Brunéus a debitat tot felul de generalităţi.

— Komvux este o instituţie utilă societăţii. Sistemul şcolar suedez nu se potriveşte pentru toată lumea. Noi le dăm acestor oameni o a doua şansă.

JW nu avea decât o singură dorinţă: să se cărăbănească. Departe de Jan Brunéus. Profesorul îi întinse mâna.

— Toată povestea asta este tristă. Transmite-le salutări părinţilor. Spune-le că fata lor ar fi putut ajunge departe.

Jan Brunéus îşi luă servieta uzată din piele şi dispăru pe culoar.

JW se întoarse la intrare. Verifică orarul de deschidere. Închis pentru restul zilei. Ar fi trebuit să se aştepte la asta.

La întoarcerea acasă, a verificat în cartea de telefoane. Municipalitatea Stockholm, serviciu de formare continuă. A format numărul standard şi a cerut să vorbească cu cineva care putea să-i răspundă la întrebări generale despre notele şi despre dosarele publice. I s-a dat legătura la secretara care se ocupa de fişele matricole pentru studiile secundare. Discutară timp de vreo cincisprezece minute. Asta era totul. JW a obţinut răspunsurile pe care le căuta.

Trebuia să se întoarcă la intrare. Să răsfoiască în arhivele cu cataloage ale şcolii. Ceva puţea în povestea lui Jan Brunéus.

18

Mrado s-a jucat de-a casnicul timp de două zile şi jumătate, aşteptând vizita surorii lui Mahmud la Österåker. A comandat fotografii cu Jorge, ca să-l identifice mai uşor.

A sunat la două dintre legăturile lui din poliţie, Jonas şi Rolf, promiţând cinci miare celui care i-ar furniza informaţii adevărate despre fugarul Jorge. S-a informat asupra familiei acestuia cu ajutorul serviciului civil. Nicio pistă. S-a întors spre Nenad, însărcinat cu coca şi droguri de Radovan. Nenad nu-şi amintea de Jorge, în afara procesului. Mrado a luat micul dejun cu Ratko şi fratele lui Slobodan, alias Bobban. L-au sfătuit să caute în nord-vestul Stockholmului criminal. I-au spus cu care toxicomani să vorbească, în ce baruri să interogheze personalul, ce dealeri cunoştea cercul lui Jorge. S-a dus de două ori la Sollentuna şi la Märsta, ca să vorbească cu mai mulţi tipi latino şi cu oameni din mediul cocainei. Bobban îl însoţea. Un ajutor eficient.

Cei mai mulţi dintre ei îl ştiau deja pe fugar, cei care nu erau încă la curent au fost încurajaţi să studieze cu grijă fotografiile de identificare. Un erou. O legendă. Toţi căutau să ciocnească în cinstea eroului. Să-i aducă laude. Să-l felicite. Dar nimeni nu-l văzuse.

Mama lui Jorge trăia cu un nou partener. Avea şi o soră, Paola. Mama locuia într-o suburbie a Stockholmului, surioara la Hägersten. A căutat fotografii cu sora şi mama lui. Pe Google, a obţinut două rezultate tastând numele surorii.

Scrisese un articol pentru ziarul asociaţiei Gaudeamus a Universităţii din Stockholm şi participase la târgul de carte. O fată muncitoare, care încerca în mod vizibil să se ridice pe scara socială, pornind de foarte jos. Poate ar trebui să se apropie de universitate?

A sunat la Facultatea de Litere. Surioara era în anul doi, puţin contează ce voia să spună chestia asta.

Mrado s-a întors la facultate. A parcat maşina în spatele clădirilor albastre. Mercedesul bubuia în parcare: celelalte erau nişte rable, să te caci.

Universitatea pentru Mrado: o ţară străină. Populaţia: moluşte, pierde-vară care preferau să bălmăjească în loc să acţioneze, şerpi cu ochelari. Ciudaţi. Dar, spre marea lui uimire, erau tone de fete frumoase.

A măturat din priviri panourile cu afişe. A găsit Facultatea de Litere. A luat ascensorul. A întrebat o femeie în vârstă, cu care se intersectase pe un culoar, cine era responsabilul studenţilor din anul al doilea. I-a dat numele unei asistente. A mai măturat o dată din priviri panourile. Biroul asistentei se afla chiar la capătul acelui culoar. Pe uşă încă o inscripţie: „Îmi place munca... în timpul pauzei de prânz şi de gustare”. Mrado a bătut la uşă. Nimeni. S-a dus să întrebe o femeie dintr-o încăpere alăturată. Asistenta era la o şedinţă în sala C 119. Să coboare, să coboare şi mai mult. Culoarele nu erau încă renovate. Tuburi şi sisteme de ventilaţie se vedeau pe tavan; nu erau mascate. Câţiva pereţi păreau că n-au fost niciodată zugrăviţi. Într-un colţ zăceau nişte scânduri. S-a uitat la panouri. A găsit sala. A bătut la uşă. Un tip în costum, cu părul răvăşit, a deschis. Mrado a cerut să vorbească cu asistenta de la anul doi. Tipul i-a spus că erau în şedinţă. Mrado i-a aruncat o privire pătrunzătoare şi, în acelaşi timp, a întins piciorul pentru a bloca uşa. Domnul-păr-răvăşit a rămas plantat acolo. După cincisprezece secunde, şi-a întors privirea. S-a dus să o caute pe asistentă. O tânără – douăzeci şi cinci de ani cel mult. Mrado şi-o imaginase mai în vârstă. Fata vru să ştie despre ce era vorba. El inventă o poveste falsă cum că o studentă ar fi trebuit să-i împrumute nişte cărţi, dar nu venise. Doamna asistentă nu cumva ştie numărul ei de telefon sau ce cursuri avea astăzi? Ea voia să ştie de ce este atât de grăbit. Mrado inventă o altă poveste, cum că trebuia să plece în ziua aceea şi avea nevoie de cărţi. Drăguţă asistenta: bună-credinţa în persoană, foarte amabilă. Urcară în biroul ei. Ea frunzări documentele şi îi dădu numărul de telefon al Paolei şi orarul acesteia. Îi spuse că are noroc. „Paola are un curs chiar în acest moment în sala D 327”. Nu prea devreme, idioato.

Nu-i venea să creadă că se lăsase păcălită de un dulap iugoslav de doi metri înălţime. Direcţia spre sala D 327. Se uită din nou la afişier. Găsi sala. Aceeaşi scenă ca mai înainte. Deschise un tip. Mrado îi ceru să o caute pe

Paola.

Mrado închise uşa sălii din spatele ei. Paola înţelese imediat că ceva nu mergea. Lăsă capul în jos. Făcu un pas înapoi, întoarse privirea. Mrado îi întrezări ochii. Dacă jena avea un chip, acesta era al lui.

Fata nu corespundea deloc cu imaginea pe care Mrado şi-o făcuse despre o studentă la Litere. Purta o cămaşă bleu deschis cu revere largi. Jeanşi albastru închis mulaţi. Un stil propriu. Pletele negre, legate în coadă de cal. Strălucitoare. Un look inocent. O flacără se aprinse în Mrado.

Îi făcu semn să-l urmeze spre toalete. Se îndreptară într-acolo. Paola încordată, crispată. Mrado concentrat. Intrară în toaletă. Mrado închise uşa.

Taguri şi graffiti peste tot. Făcute mai ales cu stiloul cu bilă sau cerneală. Mrado uimit. Studenţii de la facultate făceau deci chestii de genul ăsta? Îi ordonă Paolei să se aşeze pe o chiuvetă. Ea avea deja obrajii în flăcări.

— Calmează-te. Nu vreau să-ţi fac rău, dar te sfătuiesc să nu ţipi. Nu-mi place să lovesc fetele, nu este genul meu. Am nevoie doar de câteva informaţii.

Paola vorbea o suedeză perfectă. Fără cel mai mic accent.

— Este vorba despre Jorge, nu? Jorge? Era gata să plângă.

— *You got it, babe*. E vorba despre frăţiorul tău. Ştii unde se află?

— Nu. N-am nicio idee. Nu ştiu. Nu am veşti de la el. Mama nici atât. Am citit doar articolele din ziare.

— Fă un efort. Te iubeşte mult, îmi închipui. Bineînţeles că ai veşti de la el. Unde este?

Ea trase aer în piept.

— Vă spun că nu ştiu. Chiar nu ştiu. Nici măcar nu m-a sunat.

Mrado insistă.

— Minţi. Îmi pari o fată inteligentă. Pot să-ţi fac viaţa un infern. Pot să-i fac viaţa frumoasă fratelui tău. Spune-mi unde este.

Ea continua să nege cu obstinaţie.

— Micuţo, ascultă-mă bine. Opreşte circul ăsta. WC-urile sunt cu adevărat mizerabile, eşti de acord? Cu pereţii plini de taguri şi graffiti. Eşti pe cale să părăseşti toate astea. Ai chef să te întorci la frumoasa ta pasiune. Să ajungi undeva în viaţă. Fratele tău, şi el, poate avea o viaţă frumoasă.

Ea îl fixă, de-a dreptul, ochi în ochi. El îşi văzu chipul reflectat în pupilele ei mari şi strălucitoare. Încetase să mai plângă. Creionul de ochi desenea linii lungi de-a lungul obrajilor.

— Chiar nu ştiu.

Mrado analiză situaţia. Un mare număr de persoane sunt capabile să mintă. Să înşele. Să păcălească pe oricine. Să reziste poliţiştilor, procurorilor, avocaţilor, în cursul nenumăratelor intergatorii. Şi chiar unor tipi ca Mrado. Poate că aveau o enormă încredere în ei înşişi. Poate că aveau un talent actoricesc extraordinar. Alţii încercau să mintă şi asta se vedea imediat. Privirea care se strecura spre stânga, un semn infailibil când spuneau minciuni. Începeau să roşească. Să transpire. Să se contrazică. Sau, din contră, încercau să rămână calmi. Să pară că stăpânesc situaţia. Să vorbească lent. Dar asta se vede totuşi. Sunt prea încrezători. Prea relaxaţi. Nu se mişcă suficient, sunt prea imobili. Prea siguri de ceea ce spun.

Îi ştia pe toţi. Paola nu făcea parte din niciunul dintre aceste tipuri. Mrado lucrase destul de mult timp în sectorul protecţiei şi al racketilor. Storsese mult bănet. Împinsese oamenii să-i spună unde ascunseseră casa cu bilanţul zilei, câtă coca vânduseră, unde încetaseră să mai livreze alcoolul pe care îl distilaseră, câţi clienţi avuseseră. Îşi împinsese revolverul în nenumărate frunţi, guri sau coaie. Ceruse răspunsuri. Evaluase răspunsurile. Le scuipase adevăratele răspunsuri. Era un expert în materie de răspunsuri.

Mrado se uită la mâinile fetei. Nu la faţă. Ştia: oamenii ajung să-şi stăpânească capul, dar nu şi corpul. Mâinile trădau adevărul.

Paola nu minţea. Chiar nu ştia unde se afla nenorocitul ăsta de Jorge. Rahat. Părăsi toaletele, lăsând-o pe Paola aşezată pe chiuvetă. Paralizată.

Se grăbi să coboare în parcare. Sări în maşină. Trânti portiera. Demară în scrâşnet de pneuri, pe drum spre întâlnirea următoare, cu sora lui Mahmud.

Mrado simţi cum devine din ce în ce mai stresat. O văzu direct prin fereastra bistroului, bea coca-cola. Bistroul arăbesc era plin până la refuz de lume. Două femei cu voal cu cel puţin o sută patruzeci de copii mici invadaseră partea din spate. Celelalte mese erau ocupate de câţiva suedezi care profitau de multiculturalitatea ţării lor. Surioara lui Mahmud îi întinse mâna. Asta însemna: dă-mi cele două mii cash. Ultima dată, făcuse pe mezina bine educată. Dar acum avea o problemă de comportament.

Mrado suspină. Un gând îl surprinse chiar şi pe el când se trezi cu el în minte: prea multe persoane amărâte sau ratate credeau că pot juca dur. Văzuse chestia asta de atâtea ori. Alcoolici suedezi în şomaj, paznici fără pic de şcoală şi câţiva din suburbii care-şi băgau în venă se credeau Dumnezeu. La ce le folosea treaba asta? Îi făcea oare să uite că se aflau în căcat? Tipa asta era vizibil o perdantă. La ce naiba îşi mai dădea silinţa atunci?

Luă loc.

— Micuţo, pentru mălai, mai aşteptăm. O să-l ai repede. Spune-mi ce ai aflat.

Înainte ca ea să deschidă gura, el presimţi răspunsul.

— Tipule, nu ştie nimic.

— Cum aşa? Îl ştia sigur pe Jorge.

— Ba nu. În fine, nu erau în relaţii.

Începea să se enerveze. Femeia asta nu era capabilă să vorbească dracului normal. Cineva trebuia s-o denunţe la serviciul social.

— Fă un efort. Bineînţeles că îl ştia pe Jorge. Gândeşte-te bine. Ce ţi-a spus?

— Care-i întrebarea? Crezi că nu-mi aduc aminte? Vin direct de acolo. Îţi spun, nu aveau nicio legătură.

— Îţi vrei banii sau nu? Ştia cine este băiatul latino?

— Ştia. A spus, o nenorocită de complotare, ce mai!

— Vrei să spui evadare, a spus evadare.

— *Shit*, ce tot spui acolo? Tipul meu nu era în acelaşi loc cu el. Nu era motivat.

— Fata mea, dacă vrei mălaiul, trebuie să vorbeşti astfel încât să ne înţelegem.

Mrado începea să-şi piardă calmul. Dădu scaunul în spate. Ceea ce însemna: fă un efort sau mă car.

— Era la un alt serviciu, ce… Nu era motivat. El e în alt loc. Pricepi?

Mrado înţelese. Moralul: la pământ. Surioara lui Mahmud: un bilet perdant. La Österåker, aveau diferite servicii, printre care unul pentru deţinuţii care voiau să-şi refacă viaţa şi s-o termine cu drogurile. Să înveţe regulile societăţii. Program pedagogic, ateliere, psihologia pizdei şi terapia pulii. Jorge fusese, evident, în unul dintre serviciile pe care le numeau motivare. Ea spunea deci adevărul: nenorocitul ei de loser nu ştia nici cât pietrele.

19

S-A instalat într-o nouă casă. A rămas acolo două zile. Apoi s-a pregătit să schimbe din nou locul. Trebuia să se mişte.

A mers timp de mai bine de trei ore. Trebuia să se îndepărteze de zona în care locuise până atunci – complicitatea între vecini era cel mai rău inamic al lui. Fizicul lui de negru, un pericol. Dacă se dădea o spargere într-o familie, toţi indivizii cu păr negru, necunoscuţi în regiune, deveneau suspecţi. Un miracol că nu se oprise încă nimeni pe marginea drumului să-l întrebe cine era şi ce căuta acolo.

Sufla un vânt rece. Mijlocul lui octombrie nu era un moment prea bun. Dar *el gringo Jorge* prevăzuse totul. Puloverul tricotat şi vesta de iarnă îi ţineau de cald.

Părăsi şoseaua. Pe un panou citi Dyvik, trei kilometri. Un drum mai îngust. Încă nicio casă. Arbori cât vezi cu ochii. Îşi continuă drumul. Foame. Oboseală. Refuză să-şi piardă speranţa. J-boy: mereu gata să urce panta. Să iasă din rahat. Să meargă înainte. Spre succes. Radovan ar

ceda în faţa lui. Avea să-i dea un paşaport. Mălai, posibilităţi. O s-o taie în Danemarca. Poate ar investi câteva miare în coca? Dealer. Să facă bănet. Să meargă mai departe. Poate în Spania. Poate în Italia. Şi-ar cumpăra o adevărată identitate. Ar lua-o de la capăt. Ar face pe dealerul mare folosindu-se de micile escrocherii pe care le ştia de la Svedala. Ar face echipă cu vechii tovarăşi. Soarele ar străluci peste toată lumea, mai puţin peste Radovan.

Poponarul ăsta de iugoslav ar veni să schelăie la picioarele lui Jorge pentru a avea dreptul să participe la deal-uri.

O fundătură. Ajunse într-un luminiş. Văzu nişte case. La stânga, o magazie şi două tractoare vechi trase în faţă. Ceva mai departe, nişte cai. Semn rău. Locuia cineva aici. Merse mai departe. Găsi o altă casă. Intră.

O bucătărie mică, o cameră de zi şi două dormitoare, cu un pat dublu într-unul şi cu un pat simplu în celălalt. Se lăsa frigul. Porni încălzirea. Rămăsese îmbrăcat cu haina.

Desfăcu mâncarea. Frigiderul şi congelatorul erau oprite, ceea ce indica faptul că această casă nu era locuită iarna, semn bun. Îşi prăji două ouă. Tăie câteva felii groase de pâine. Puse ouăle deasupra. Apoi, aruncă o privire în cămară. Aproape goală: o tabletă de ciocolată Aladdin, două cutii de conserve de tomate şi fasole albă. Inutil.

Se întoarse în camera de zi. Deschise uşile unui dulap pictat cu flori roşii şi albastre care se afla într-un colţ al camerei – înţesat cu sticle de alcool. Mare noroc. Cel mai rău stoc de alcool din oraş.

Nu-i mai păsa dacă îl urmărea sau nu cineva. Jorge-boy avea să petreacă o seară trăsnet.

Fără apă minerală. Fără gheaţă. Fără fructe sau suc pentru amestec. Asta era pentru fete. Bărbaţii adevăraţi beau fără. Jorge organiză o degustare de whisky în singurătate. Puse cinci pahare pe masa din camera de zi. Turnă cinci whisky-uri diferite. Apoi le luă pe cele cu numele cele mai ciudate: Laphroaig, Aberlour, Isle of Jura, Mortlach, Strathisla.

Se îndopă cu ciocolată Aladdin expirată. Dădu drumul la sistemul hi fi Sharp, gigantic. Display-ul cu luminile şi motivele galbene începu să clipească în ritmul muzicii. Ca în anii 1990.

Mortlach era cel mai bun. Luă un alt pahar. Cântă cântece care se auzeau la radio. Încercă să urce la fel de sus octavele ca Mariah Carey.

Turnă nişte apă într-un pahar şi apoi whisky într-altul. Nu era stilul lui să-l bea simplu, de fapt, dar, la dracu'. Se întoarse la cocktail.

Casa se clătina. Arhitectură de căcat. Unghiuri de-a doua. Ferestre înclinate. Râdea cu hohote mici – Jorge, noul arhitect urban de la ţară. Îl cuprinse ameţeala.

Bucurie. În acelaşi timp, micuţul Jorgelito, atât de singur.

Beat. În acelaşi timp, trebuia să fie atent.

Se aşează pe jos pentru a-şi menţine echilibrul.

Deodată, îşi aminti un eveniment la care nu se mai gândise de mult timp. Îi trecuse prin minte fără nici cel mai mic motiv. Să fi avut poate şase sau şapte ani. Paola se întorsese deja acasă şi îl aştepta. Pregătea masa. Totul fără orez – nu mai aveau în casă, de aceea mama şi Jorge plecaseră să cumpere. Rodriguez refuzase să-l ajute şi Jorge nu avusese curajul să se ducă singur. Chipul mamei. Vizibile, cearcăne sumbre în jurul ochilor şi riduri pe obraz care dădeau întotdeauna impresia că se gândea la ceva fără să găsească vreo soluţie. O întrebase: „Eşti obosită, mamă?" Ea pusese punga de orez pe asfalt. Îl ridicase şi îl luase în braţe. Îi mângâiase părul spunând: „Nu, Jorgelito, dacă o să reuşim să dormim bine în noaptea asta, o să fiu într-o formă super mâine. Totul va fi bine."

Jorge întinse mâna spre sticlă. Îşi mai turnă nişte Mortlach.

Camera de zi se învârtea în faţa ochilor.

Se ridică în picioare.

Îşi pierdu echilibrul.

Se prăbuşi la pământ.

Trei zile mai târziu. Jorge avea probleme serioase. De

douăzeci şi patru de ore, nu mai avea nimic de mâncare şi nu-i rămăseseră decât patru coroane. Nu avea energia să facă abdomene. Nu avea forţa să se ducă să caute un alt adăpost. Imposibil, din nefericire, să trăieşti doar cu whisky şi apă.

Trebuia să se ducă la cumpărături.

Avea nevoie de bani cash. Întrebarea: Radovan avea să-i accepte propunerea? Dacă nu, lipsa de bani o să fie şi mai tragică.

Dar cel mai rău era faptul că se simţea foarte singur.

Trebuia să vorbească cu cineva – să se ducă să vadă un vechi prieten, pe cineva din familie. Un contact uman. Era deja terminat?

O singură opţiune: să se întoarcă în oraş. Să mănânce. Să facă rost de mălai până când avea să-i sune pe iugoslavi. Nicio altă soluţie.

Jorge privi atlasele care zăceau pe etajeră. Scara era prea mare. Studie ultimele pagini din Din Del[9] – ca să afle pe ce drum trebuia să apuce pentru a se întoarce la adăpostul lui de îndată ce avea să-şi termine misiunea în oraş. Căută satul Dyvik pe hartă.

Se gândi să fure o maşină.

20

Era fără îndoială mama petrecerilor – cea mai orgiastică, cea mai tare petrecere a anului. JW avea un feeling cu câteva zile înainte. Clasă, super, lux. Dar, înainte de orice, împuţitul de jet-set.

Carl Malmer, alias Jet-set Carl, alias Prinţul din Stureplan, urma să-şi serbeze cea de-a douăzeci şi cincea aniversare şi-şi primea musafirii în cei o sută cincizeci de metri pătraţi ai apartamentului său de patru camere. Apartamentul era situat în strada Skeppargatan, iar terasa de pe acoperiş fusese rezervată cu luni înainte.

Fuseseră invitate cele mai frumoase fete, progeniturile celor mai bune familii, răsfăţăturile cele mai în vogă.

JW ajunse în siajul lui Fredrik şi Nippe. Luaseră

9 Echivalentul suedez pentru Pagini Aurii. (n.tr.)

aperitivele la Fredrik. Era unsprezece şi jumătate noaptea. Cuierele de la intrare se lăsaseră sub povara hainelor, un tip de culoare uriaş, fără insignă de gardian, dar cu un fizic corespunzător: vestă din piele neagră, polo, jeanşi negri. Fredrik rânji:

— De când avem un gardian la o petrecere privată?

Gorila le verifică numele pe o listă şi făcu din cap un semn că da.

Îşi scoaseră paltoanele şi intrară.

Căldură, valuri de parfum, zgomot de petrecere şi miros de bani să-ţi taie răsuflarea, ca la intrarea celor mai bune discoteci din Stureplan. Îşi făcură drum trecând printr-o gaşcă de minore care tocmai sosiseră şi-şi finisau machiajul într-o oglindă imensă. Nippe începu să saliveze – nu se putu abţine să n-o tachineze pe una dintre fete. Fredrik întrebă unde este Carl. Cineva îi arătă cu degetul spre bucătărie. Îl târâră pe Nippe cu ei.

Bucătăria avea cel puţin cincizeci de metri pătraţi. O masă de lucru transformată în bar ocupa mijlocul încăperii. Doi tipi cu bandane pe cap mixau băuturi. Era incredibil de aglomerat. Muzica din boxe: *The Sounds*. Chiar în centru, Jet-set Carl în persoană, îmbrăcat într-un smoking alb şi cu un zâmbet strălucitor pe faţă.

— Salut, băieţi!

Carl le ură bun venit şi îi îmbrăţişă. Le prezentă pe cele două fete de lângă el. Două super puicuţe de lux. Fredrik pălăvrăgi, Nippe îşi jucă până la capăt rolul de bărbat fatal. JW aruncă o privire circulară afişând o mină plictisită. Trebuia să salveze aparenţele, mai ales să nu arate cât era de impresionat.

Carl făcea cu siguranţă o grămadă de bănet cu petrecerile şi discotecile de noapte, asta i-ar aduce aproape mai mult decât C. Bucătăria era nouă. Boffi, design italian pentru cei care îşi permit. Dulapuri în Corian cu mânere longiline şi discrete. Un cuptor din oţel pe care era inscripţionat Gaggenau – patru focuri pe gaz şi un grill încorporat. Ţeava şi robinetul cromat atârnau ca gâtul unei lebede deasupra chiuvetei. Frigiderul şi congelatorul, în

stil american, erau de metal cu mânere rotunde şi largi. La stânga congelatorului se afla un refrigerator de băuturi cu o uşă transparentă, plină de sticle. Dacă voiai să arăţi că eşti adult, această bucătărie spunea mai mult decât dacă aveai gagici.

În mulţime, amestecul bun de VIP categoriile a, b, c. JW îi trecu în revistă pe toţi cei pe are îi recunoştea: Bingo Rimér, prinţesa Madeleine cu escorta, Peter Siepen, Fredrik af Klercker, Mini Andén, Robinson-Emma, Runar SOgaard, Daniel Nyhlén, Felipe Bernardo, Mikael Persbrandt, Ernst Billgren,

E-Type, Sofi Fahrman, Jean-Pierre Barda, Marie Semeholt, Michael Stor åkers.

În mijloc îl zări pe Leif Pagrotsky.

Nippe înota deja în mulţime, dispăruse pentru a face un tur, pentru a tachina fetele. Fredrik îşi aprinse o ţigară. Jet-set Carl se întoarse spre JW:

— Mersi că ai venit. E pentru prima dată, nu?

— Da, apartamentul tău e de super clasă.

— Mersi. Şi eu zic la fel.

— Câţi invitaţi ai în seara asta?

— Mulţi, am rezervat şi terasa de pe acoperiş. În jur de o sută cincizeci de persoane. Acolo sus, va fi un delir total. Trebuie să urci să vezi, acolo e haleala. Ne gândim şi la alte lucruri pe acoperiş mai târziu.

— Şi vecinii?

— Am rezervat camere la Grand Hotel pentru familiile din faţă şi de dedesubt. Erau foarte mulţumiţi.

— Mă uimeşti, cine n-ar fi? Cu alba, totul merge bine?

— Normal. Cool dacă ne-ai putea aduce o asemenea cantitate. E în cameră.

— Sophie este?

— Yep, uită-te pe fereastră.

JW îi mulţumi şi se strecură prin mulţime. Un feeling bun. Începutul unei relaţii amicale cu Carl. Ieşi, făcu un semn din cap gardianului şi urcă scările.

Terasa semăna cu o pădure de ciuperci de metal, cu

încălzitoare cu gaz pentru a face suportabil aerul de octombrie deja răcoros. Carl nu-şi asuma niciun risc – prelata ocupa o treime de terasă. Dar nu avea să plouă în seara asta. Ciupercile cu gaz răspândeau căldură şi fetele pline de tot felul de zorzoane în fuste scurte străluceau. JW scruta împrejurimile în căutarea lui Sophie. O mulţime incredibilă. Ultimul single al lui Robyn în boxe.

În mijlocul invitaţilor o duzină de fete încercau să facă atmosferă. Poate era prea devreme, peste o oră terasa avea să explodeze. Oamenii nu aveau decât să bea ceva mai mult şi să tragă o linie de C.

Mâncarea era bine prezentată. Îmbucături mici aranjate pe linguriţe: o bucăţică de pâine prăjită, cu foie gras, smântână proaspătă cu caviar şi ceapă roşie, piure de cartofi cu caviar rusesc. Ajungea să iei o linguriţă, să înghiţi ce era pe ea, să o arunci într-un coş lângă masă şi să alegi apoi alta. Ceva mai departe se îngrămădeau farfuriile pe care puteai să-ţi pui paharul de vin. Bufetul consta în felii de friptură de pui cu sos, salată libaneză tabouleh, sos de chili dulce-amărui. Personalul angajat să servească era foarte eficient, înlocuia repede linguriţele, golea regulat coşul de resturi şi umplea paharele de vin.

Un adevărat New York-feeling în mijlocul unei nopţi din Stockholm.

Peste tot, erau afişe de publicitate pentru Kharma. Jet-set Carl nu era chiar prost – afacerea îi permitea să amortizeze cheltuielile cu petrecerea.

Sophie era la celălalt capăt al terasei, la intrarea cu capiteluri. JW îşi croi drum până la ea. Era într-o discuţie cu un tip mare, în haină cu dungi de culoarea cretei şi jeanşi mulaţi. O imagine hype era pictată pe spatele hainei. Purta barbă de trei zile. JW îl recunoscu. Era un celebru publicitar care avea în permanenţă un surâs neghiob pe buze. Ales de revista *Elle* pe locul şaizeci şi trei în topul celor mai sexy bărbaţi din Suedia anului trecut, un futălău patetic. Un imbecil.

Se postă lângă ei, în speranţa că va fi prezentat. Sophie îl ignora ca o regină, nu se oprea din discuţia cu

imbecilul. JW îşi băgă mâinile în buzunare, încercă să-şi ia atitudinea de plictis, lăsă să-i atârne buza inferioară.

Ei puţin îi păsa.

El abandonă, o lăsă baltă. Acceptă înfrângerea şi coborî în apartament.

Un singur cuvânt i se învârtea în cap: târfa.

Ceva putea în comportamentul Sophiei. JW se nelinişti: oare îl ghicise? Adevăratele origini ies mereu la suprafaţă. Un băiat din Robertsfors nu poate ieşi cu cea mai tare tipă din Stureplan.

Întrebare: de ce îi căşunase aşa de tare pe Sophie? Poate fiindcă nu era decât o reîncarnare a Camillei? O tipă deşteaptă, cu chef de petreceri. Ceva i se întâmplase surorii lui. Dar încerca să-şi înăbuşe acest gând. Şi făcea totuşi la fel ca ea. Se instalase în oraş, ieşea, cheltuia. Se îndrăgostea de fetele care îi semănau. Păcălea Viaţa ca şi ea. Camilla dusese o viaţă dublă, cu siguranţă în faţa mamei şi a tatălui, dar şi în faţa lui JW. Era evident pentru el, de când o văzuse în fotografie în acel Ferrari, în timp ce ea nu vorbise niciodată despre asta. O singură dată îi făcuse o mărturisire: „Câştig mai mulţi bani în două luni decât mama într-un an.” De ce? Şi cum era posibil ca ea să nu aibă decât o singură prietenă la Komvux, pe Susanne? După amintirile lui JW, Camilla era fata cea mai sociabilă din Robertsfors.

Brainstorming. Se gândi din nou la ceea ce aflase de la Jan Brunéus cu trei zile înainte. Totul era neclar.

Trebuia să ştie mai mult.

Camera de zi a apartamentului era mai aglomerată decât un vagon de metrou luni dimineaţa. Într-un colţ, un stroboscop lumina intermitent. Şase proiectoare mobile de diferite culori colorau suprafaţa de dans şi un proiector cu laser arunca imagini pe un perete. O maşină de fum era amplasată jos şi nişte boxe gigantice aşezate în cele patru colţuri ale încăperii făceau să vibreze podeaua. Pe două plasme uriaşe montate deasupra boxelor se puteau vedea instalaţiile video ale lui Ernst Billgren care străluceau.

JW avu încă o dată confirmarea: bogaţii ştiu să dea

cele mai tari petreceri.

Era pe cale să pună foc pe pistă cu cea mai tare starletă siliconată de douăzeci de ani, când văzu o uşă închisă. Un al doilea bodyguard era în faţa uşii. Singurul lucru care îi trăda ocupaţia: hainele. Un pulover negru, jeanşi închişi la culoare şi o vestă fină de piele – pe dedesubt. JW îl recunoscu, era vorba despre şeful celei mai mari agenţii de securitate din Stureplan, Tom Schultzenberg.

Îşi spuse: acolo trebuie să se întâmple. Bodyguardul îi verifică numele pe o listă. JW intră. Se regăsi în dormitorul lui Jet-set Carl, transformat în cafenea libaneză – spaţiu privat. Ridicase patul, în locul căruia erau nişte *shishas*[10] de alamă aşezate pe podea, umplute cu tutun parfumat de fructe. Tapisarii violete şi roşii acopereau pereţii. Un covor gros şi mai multe perne brodate, cu ciucuri, făceau camera primitoare şi agreabilă. În ciuda acestora, atmosfera era caldă: veselie, febrilitate, sex. JW înţelese imediat. În mijlocul camerei se găsea o masă de sticlă. În mijlocul mesei de sticlă: o grămadă de pulbere.

Tare.

Şase persoane erau aşezate pe perne în jurul mesei, dintre care două se pregăteau să tragă fiecare câte o linie în acel moment. Alte două îşi pregăteau câte una. Toţi cei din cameră prizau, îşi treceau dosul mâinii pe sub nas pentru a şterge pudra rămasă, strănutau şi filosofau despre frumuseţea existenţei.

JW îşi contempla opera, livrarea. O sală pentru VIP-uri unde nu exista nicio limită. Ce ofertă, ce clasă!

Se lăsă să cadă pe o pernă de culoarea vinului de Burgundia. Luă o lamă şi începu să-şi prepare o linie. O fată din faţa lui îl spiona fără jenă, mâncându-l din ochi. JW îi întoarse un zâmbet, în timp ce priza nişte coca. Paiul era de sticlă.

Patru ore mai târziu. JW un pic cam prea dus pentru a se simţi în largul său. Dansase, aruncase ocheade, încercase să se dea la fata din camera cu coca în faţa

10 Narghilea în Orientul Mijlociu. (n.red.)

Sophiei. Ea îl ignora. Cu totul, nu-şi vorbiseră decât vreo şaptesprezece minute. Toată rezerva de comentarii flatante se epuizase. Se gândea: dacă n-o termin în seara asta, n-o s-o termin niciodată. Pălăvrăgeala cu Jet-set Carl, cu amicii lui Fredrik şi Nippe, priza cu ei, priza cu gagica siliconată. Discuta cu starlete şi cu puşti de milionari. Se vânduse.

Mesajul lui JW era simplu: sunt cel mai tare şi sunt vânzătorul tău de coca. Cumpără-mi zăpada.

N-o văzuse venind. Deodată, Sophie era acolo, îl luă de mână, îl privi drept în ochi. De data asta, voia altceva decât să vorbească. Se simţea asta.

JW era deja beat. Nu mai reuşea să facă diferenţa dintre dorinţă, cocaină şi dragoste. Îşi croiră drum printre petrecăreţi. Era patru dimineaţa şi cheful ajunsese în punctul culminant. Era tot aglomerat, iar lumea era mai beată ca înainte. JW îşi găsi haina pe jos în holul de la intrare, în timp ce haina Sophiei era încă agăţată în cuier. Luară ascensorul. Alunecară amândoi. Mâna lui JW rămase înţepenită pe mâna Sophiei. Niciun alt contact fizic deocamdată. O îndoială trecu prin sufletul entuziasmat al lui JW. Oare venise cu adevărat momentul atât de mult aşteptat? Odată ajunşi în ascensor, Sophie întrebă:

— Şi acum?

JW o privi. Zâmbi. Încercă marea cu degetul.

— Dacă am merge să bem un ceai la tine?

Ea zâmbi. JW era din ce în ce mai nervos, dar încerca să nu lase să se vadă asta. Când ajunseră în stradă, auziră muzica bubuind sus. JW spuse:

— E ciudat că nu se plânge nimeni. Oare Carl a trimis tot cartierul la Grand Hotel?

Sophie cu surâsul Giocondei:

— Poate le place muzica.

Mergeau. JW nu era prea sigur de drum. Se gândi: se joacă cu mine? E o glumă? Făcuse o schimbare de o sută patruzeci şi cinci de grade – mai întâi, îl ignorase ca pe o bere slabă, apoi îl luase cu ea.

După câteva minute, fata se opri. Părea să se gândească. Inima lui JW bătu de câteva ori mai repede.

— Da, bineînţeles că putem merge să bem un ceai la mine.

Răsărise, în sfârşit, soarele şi pe strada lui?

O luară pe Linnégatan, trecură prin faţa snack-ului din colţ. O duzină de persoane pe care le văzuse la petrecerea lui Carl se îndopau în bar. JW nu avu curajul să meargă să-i salute, nu voia să se lase distras.

Sophie nu-i vorbea, ceea ce era neobişnuit pentru amândoi. Mergeau pur şi simplu, unul lângă altul, îndreptându-se spre apartamentul Sophiei.

Ajunseră în faţa casei din strada Grev Turegatan, unde locuia Sophie într-o garsonieră de treizeci şi cinci de metri pătraţi. Ea intră direct în bucătărie. JW nu înţelegea. Chiar se dusese să facă ceai? Voia să o mângâie, să o îmbrăţişeze, să stea întins lângă ea şi să-i vorbească toată noaptea. În acelaşi timp, voia să facă dragoste cu ea mai mult decât orice alt lucru. Doza de coca era pe cale să dispară. Îi veni o idee. Se duse la toaletă şi lăsă să curgă apa la robinet, asigurând astfel un zgomot de fundal, pentru acoperire. Îşi scoase sula şi începu să se masturbeze. Ideea îi venise de la filmul *There's Something About Mary*[11]. Şi-o imagina pe Sophie goală. Ejaculă după doar două minute. Această măsură de siguranţă îl încurajă – dacă vreodată se culca cu Sophie, avea să ţină mai mult. Descuie uşa şi ieşi. Sophie era în picioare lângă pat. Una dintre bretelele topului îi alunecase pe umăr. Era oare un semnal?

Îl privea în ochi ca şi cum ar fi spus: ce mai aştepţi?

El făcu doi paşi înainte şi ateriză la patruzeci de centimetri de chipul ei. Aşteptă o reacţie din partea ei. La naiba, era atât de laş! Chiar şi acum, cu toate aceste vibraţii pe care ea i le trimitea, nu îndrăznea să facă primul pas. Era terminat de la droguri. Era la capătul pârghiei. Nu voia să cadă în ridicol, îi era teamă să nu rateze totul. Să nu-şi strice orice şansă pentru viitor. Sophie se apropie la câţiva centimetri. Se atinseră uşor cu vârful nasului. El speră că ea nu ghicise ce se întâmpla în

11 Mary cea cu vino-ncoa, în limba engleză în original. (n.red.)

el – pulsul era la 230 bpm. Ea îl îmbrăţişă. În sfârşit!

Zbura. Plana. Beţia fericirii!

JW o luă în braţe. O sărută. Avea cel mai bun gust din lume: fum, alcool şi parfum. Se lăsară să cadă pe pat. Îi scoase cu grijă topul. Mâinile îi alunecară pe sub sutien. Îi linse ceafa. Îşi trecu mâinile pe coapsele ei. Pe deasupra pantalonilor. Începu să-i sărute gâtul, sânii şi abdomenul. Îi descheie jeanşii mulaţi, o dezbrăcă. O sărută între coapse. Ea începu să geamă. Sophie începuse şi ea să-şi dea jos stringul. Franc şi direct – stilul Sophie. Continua s-o sărute în jurul sexului mângâindu-i cu o mână sânul stâng. O strânse uşor de mameloane. Întrebă:

— Pot să gust?

Sophie făcu mmmmm. O linse uşor. La un moment dat îşi băgă limba în interior şi o învârti. Mai întâi în cerc, apoi de sus în jos. Nu-i venea să creadă. Îi făcea plăcere! O făcea să geamă!

Sophie îl trase spre ea, îl întoarse pe spate. Îi scoase cămaşa. Pantalonii. Îi lua scula în gură. O supse cu mişcări rapide. El o linse spre stomac în jos şi înregistră această imagine pe discul memoriei: el şi Sophie.

JW se ridică. Îi era teamă să nu ejaculeze prea repede. Ea îi ţinea în continuare sula. Întinse o mână spre noptieră. Căuta ceva. El avea chef s-o penetreze, nu înţelegea ce face. Ea se întoarse şi deschise ambajalul unui prezervativ. JW sâcâit – detesta prezervativele.

— Chiar avem nevoie de aşa ceva?

— Glumeşti, sper. Bineînţeles că avem nevoie.

Regreta că obiectase la ceva. Trebuia să încerce. Ea rulă prezervativul pe penis şi se pregătea să-l introducă în ea. Înainte ca ea să-l poată adânci, se înmuie. El încercă să râdă. Îi adresă o privire întrebătoare. JW suspină. Se lungi pe spate. Sophie întrebă:

— Tu şi prezervativul nu reuşiţi împreună.

— La naiba, Sophie! Sunt foarte mulţumit.

Voia să spună că era cea mai frumoasă zi din viaţa lui, dar se opri la timp, spusese deja prea multe. Inutil să se deschidă şi mai mult, chiar dacă ea era absolut sublimă.

— Nu ştiu ce se-ntâmplă. Dar nu funcţionează prea bine cu capişon.

Prezervativul spânzura pe organul flasc. Ea îl scoase. Începu să i-o pupe. I se sculă din nou. Ea îi reţinu prepuţul şi îi lingea glandul. Îl pupă pe testicule. Scoase un alt prezervativ din sertar. JW încerca să se reţină. Luă el însuşi prezervativul. Şi-l puse. Rămase lungit pe spate. Ea se urcă pe el. Luă sula ca s-o bage cum trebuie. Se simţea latexul. El cedă din nou. Ea spuse:

— Nu-i nimic. I se poate întâmpla oricui.

JW se gândi la lista cu cele mai obişnuite minciuni pe care le citise în *Dagens Nyheter* cu doi ani înainte.

21

Mrado se aşezase la o masă sub bolta pivniţei de la Café Piastowka de pe strada Tegnérgatan. Comandase o friptură Belwederski cu varză acră şi Okocim, o bere poloneză. Îi plăcea locul ăsta. Pereţi de cărămidă şi lemn închis la culoare. Un drapel reprezentând vulturul imperial polonez era agăţat pe unul dintre pereţi. Un panou publicitar pentru bere agăţat de tavan. Chelneriţele, toate, fără excepţie: femei oneste cu părul grizonant, de vârstă mijlocie. Scoase un stilou şi o agendă din rucsac.

În jurul lui, un vacam infernal. Era weekend. Cineva îşi sărbătorea cei treizeci de ani – mai multe mese fuseseră lipite ca să formeze una singură, în lungime. Petrecăreţii comandaseră bere şi aclamau trubadurul care cânta la parter.

Un poponar cu părul lung, cu chitara prinsă de gât cu un şal negru, coborî scările. Cânta cu o voce dulce: „sunt căzut din spaţiu”. Banda de petrecăreţi urla de veselie.

Mrado se deconectă. Era obosit, dormise mai prost noaptea trecută decât în tranşeele din Bosnia. Încerca să reflecteze. Să structureze. Să analizeze. Să găsească piste. În faţa lui, pe masă, agenda. Notă separat mai multe întrebări pe coloana din stânga. Ce făcuse Jorge? Unde se dusese? Cine putea şti unde este? În dreapta, scrise răspunsurile care îi veniră în minte. Micuţul latino ceruse un paşaport, telefonul fusese dat dintr-o cabină telefonică

din Suedia. Concluzia: Jorge nu părăsise ţara. Pusese la cale singur mare parte din plan. Era deci afară, în libertate, fără să se poată baza pe mulţi aliaţi. Nu se ascunsese la sora lui, probabil nici la maica-sa. Dacă era tot în cartierul Sollentuna, stătea tot timpul ferecat într-o casă. Nu putea să aibă nici prea mulţi bani la el. După amintirile lui Mrado – când fusese la pârnaie un an şi jumătate mai înainte, acest mic căcăcios era la fel de sărac ca deşertul Sahara. Şi faptul că încearcă să scoată bani de la Rado confirma treaba asta. Pe scurt: Jorge se ascundea undeva într-un loc ferit de ochii lumii, în Suedia, probabil în regiunea Stockholm. Singur.

În centrul foii de hârtie: loc pentru alte întrebări. Cine îl văzuse ultimul pe Jorge? Unde se dusese imediat după evadare? Mrado sublinie două cuvinte cruciale: ascunzătoarea actuală. Căutarea nu-l dusese nicăieri deocamdată. Să găsească locul unde se ascundea căcăciosul ăsta era la fel de uşor cu a rezolva un puzzle pe cer cu bucăţi la fel de albastre. Putea să aştepte telefonul lui Jorge ca să-l înspăimânte. Să-l ameninţe că-i va ataca sora sau mama. Dar Radovan nu ordonase asta. Ordinul era să-l găsească, să-i rupă gâtul şi să-l facă să înţeleagă cine e şeful. În plus, Jorge îşi tăiase legăturile cu familia. Ameninţările n-ar fi avut efect.

Mrado îşi goli paharul. Ceru nota de plata. Lăsă bacşiş. Când urcă din nou scările, simţi vibrând mobilul în buzunar. Avea din nou semnal. Un mesaj. Scoase telefonul. Nu recunoscu numărul. Citi mesajul: „Sună-mă pe numărul ăsta la ora douăzeci. Rolf.” Poliţistul lui corupt. Găinarul ăsta folosea mobilul fetei sau al băiatului său pentru a-l suna pe Mrado. Dar asta însemna o veste bună. Poate că Rolf aflase ceva.

Era ora opt. Mrado era în maşină în faţa clubului de tir Pancrease de pe strada Odengatan. Îl sună pe Rolf. Fu foarte atent să nu-şi spună numele, pe cel al lui Rolf sau alte detalii. Conversaţia fu scurtă, ca de obicei.

— Bună, eu sunt.

— Pute ceva?

— Da, tu?

— Bine, în sfârşit, o zi grea. La ordine, ghemuit pe scaunul şoferului. O să fac rinichi puternici.

— Ar trebui să te antrenezi mai mult. Ieşi, fă un pic de jogging şi cincizeci de abdomene în fiecare seară, o să vezi că te simţi mai bine. Ce ai pentru mine?

— Am verificat chestia despre care mi-ai spus. La comisariatul din Norrort, au interogat un tip acum o lună. Sergio Salinas Morena, un căcănar din Sollentuna. Este un văr al tipului pe care-l cauţi. Nu a spus nimic, dar după toate aparenţele e bănuit că a fost implicat.

— Cool, mulţumesc. O să văd care-i treaba. Asta-i tot?

— Asta-i tot. Cel mult.

Mrado închise. Conduse până la intersecţia străzii Sveavägen cu Odengatan. Bifurcaţia în direcţia Norrtull. Niciun antrenament în seara asta. Îl sună pe Ratko – avea nevoie de contactele lui la Sollentuna. Ratko era la femeia lui la Solna. Nu părea prea cald ca să pleci la vânătoare. În ciuda acestora, acceptă întâlnirea din strada Råsundavägen. Ce altceva putea face mai bine Ratko? Regula era aceeaşi pentru toată lumea: când Mrado îţi cere o favoare, răspunzi prezent.

O luară pe autostradă spre Sollentuna. Ratko nu cunoştea pe nimeni cu numele de Sergio Salinas Morena. Îl sună pe Bobban, care recunoscu numele. Bănuia că tipul locuia tot în cartier. Nu ştia nimic în plus.

Drumul era prost luminat. Ratko dădu mai multe telefoane unor cunoştinţe vechi din Märsta şi Sollentuna pentru a afla mai multe despre Sergio. Mrado: în mod bizar nu se putea concentra sută la sută. Nu avea forţa să asculte ceea ce Ratko spunea la telefon. Era obosit. Se gândea la Lovisa. Ziua de audienţă la tribunal se apropia. Annika voia chiar să-l împiedice să-şi vadă fiica o dată la două weekenduri. Târfă împuţită.

Mergeau cu viteză pe autostradă. Mrado nu-şi înţelegea excesul de viteză. Exista un eveniment care îi rămăsese în mod special gravat în memorie: naşterea

Lovisei. O cezariană. De urgenţă. Era la Solvalla cu mai mulţi tovarăşi. Un telefon de la Annika cum că începuseră contracţiile, fără să i se fi rupt apa. Ea sunase la spital. Îi spuseseră: niciun motiv de îngrijorare atâta vreme cât contracţiile nu sunt încă regulate. Mrado rămăsese la Solvalla. De ce să se întoarcă dacă nu era încă momentul? Când se întorcea, sunase acasă. Nu răspunsese nimeni. Nelinişte. Plecase oare la spital fără să-i spună? Pe masa din bucătărie, un bileţel cu câteva cuvinte: *Am plecat la Huddinge*. *Era urgent*. Mrado alergase până la maşină. Demarase în trombă. Gonise cu o sută şaptezeci până la spitalul Huddinge. Luase virajele cu risc mortal. Panicat mai mult ca niciodată în viaţa lui. Urcase treptele spitalului alergând. Când sosise el, Lovisa văzuse deja lumina zilei. Ritmul cardiac îi mai încetinise – nu era timp de aşteptat. Înainte de a cădea în inconştienţa anesteziei, Annika auzise chirurgul spunând restului echipei că aveau cinci minute pentru joc. De la urgenţă la intervenţia-catastrofă. Mrado ajunsese prea târziu pentru a asista la naşterea fetiţei lui: toată viaţa va regreta. Dar cele două ore care urmaseră evenimentului făceau parte dintre cele mai frumoase amintiri din viaţa lui – cu Lovisa în camera alăturată, trei mii treizeci de grame la pieptul lui. Îşi pusese capul sub bărbia lui. Îi atinsese gâtul cu gura ei minusculă. Părea că se calmează. Annika era tot sub anestezie după operaţie: Mrado tot singur cu Lovisa – aşa trebuiau să meargă lucrurile. Aşa s-ar fi prezentat lucrurile dacă ar şterge cu buretele. Dacă lăsa să cadă tot acest căcat.

Ratko îi dădu un cot:

— Hei, mă asculţi?

Au nimerit la fix. Sergio Salinas Morena. Concesionări de automobile, domiciliat în strada Allévägen la Rotebro.

Mrado apăsă pedala de acceleraţie. Trecură prin faţa ieşirii de la Sollentuna. O luară pe autostradă spre Nord. Apoi, la stânga, spre strada Stäketvägen. Pulsul i se acceleră. Suspansul creştea. Mrado era în formă bună.

Salinas Morena locuia la etajul patru. Priviră ferestrele. Lumină la şase din cele nouă ferestre de la etaj. Trei apartamente pe palier. Cel puţin una dintre ferestrele unui apartament era luminată. Foarte probabil să fie cineva acasă. Imobilul era deteriorat. Începea să se întunece, dar se vedeau nişte graffiti nasoale. Vopseaua de pe ziduri se cojea. Ratko se postă jos la intrare. Mrado urcă. Sună acoperind vizorul cu un deget. O voce de femeie strigă câteva cuvinte în spaniolă în interiorul apartamentului.

Apoi nimic. Mrado sună din nou.

Deschise un tip. Mrado îl analiză. Aproximativ douăzeci şi cinci de ani. Un tricou negru inscripţionat cu majuscule gotice: *El Vatos Locos*. Păr închis la culoare. Mină arogantă. Asta se credea în Los Angeles?

Sergio avea o privire interogatoare. Nu spuse nimic. Ridică dintr-o sprânceană. Întrebare implicită: cine eşti?

Mrado scrută apartamentul pe deasupra umerilor lui Sergio. Un hol cu trei uşi. Zgomotul unui televizor într-o cameră. Femeia pe care o auzise nu se arăta. Dacă nu: urâtă şi decrepită. Un covor de plastic într-o singură culoare acoperea podeaua. Câteva afişe pe pereţi. Un număr incredibil de adidaşi la intrare, unii aliniaţi, alţii împrăştiaţi.

— Tu eşti Sergio? Pot să intru?

— Hei, cine eşti?

Oamenii nu mai au respect în ziua de astăzi.

— O să vorbim înăuntru. Pot să intru?

Nu se punea problema să repete întrebarea. Sergio rămase plantat acolo. Îl urmărea cu ochii rotunzi. Niciunul dintre ei nu se uita în altă parte. Tipul se temea ca nu cumva Mrado să fie copoi. Înţelegea oare că are de-a face cu unul dintre băieţii cei mai de temut ai mafiei din Stockholm? Nu era sigur.

În sfârşit: Sergio înălţă din umeri.

— Ce vrei de la mine?

— Tu eşti Sergio?

Tipul făcu un pas în spate. Îl lăsă pe Mrado să intre.

În casă mirosea a ceapă prăjită.

— Da. Tu cine eşti?

Jigodie căpoasă. Începe să mă calce pe bătături.

— Să zicem aşa: tu nu ai nevoie să ştii cine sunt eu. Tu, tu te numeşti Sergio şi nu am nevoie să ştiu mai mult. Nu vreau decât un răspuns la o singură întrebare, apoi mă car. Unde e Jorge?

Mâna stângă a tipului făcu o mişcare involuntară. Muşchii de pe ceafă i se contractară. Ştia ceva.

— Despre care Jorge vorbeşti?

— Nu te preface mai prost decât eşti. Ştii unde este. Şi o să-mi spui, fie că vrei, fie că nu vrei.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— Ce cuvânt n-ai înţeles, mai exact?

— *Pendejo*, crezi că poţi să vii la mine aşa şi să-mi debitezi căcăriile astea?

Mrado tăcut. Îl fixă. Tipul era nebun, poate rege pe strada lui – un zero în viaţa adevărată. Oare nu înţelegea?

Sergio începu să urle cuvinte în spaniolă. O femeie ieşi din sufragerie, îmbrăcată de jogging şi cu un pulover negru. Sergio îşi ieşise pur şi simplu din minţi. Mrado rămase nemişcat. Sergio ridică braţul. Luă poziţie de luptă, cu pumnii strânşi. Femeia se îndreptă spre Sergio. Părea că încearcă să-l calmeze. Aruncă o privire întrebătoare în direcţia lui Mrado. Sergio strigă:

— Să vedem dacă ai curaj, croat împuţit.

Mrado făcu un pas mare înainte. Sergio lovi cu braţul drept. Pumnul lui tresări cu o miime de secundă mai înainte. Destul pentru Mrado – pară lovitura. Imobiliză braţul lui Sergio. Apucă mâna tipului şi îl împinse în sus, cu încheietura mâinii în unghi drept. Îl forţă pe Sergio să se dea în spate. Sergio urla de durere. Încercă să lovească cu cealaltă mână.

Îl izbi pe Mrado în umăr. Îşi pierdu echilibrul. Căzu. Femeia ţipă. Mrado deasupra lui. Continua să-i apese încheietura în spate.

— Sergio, ascultă-mă. Spune-i femeii să-şi ţină gura.

Femeia urla în continuare. Mrado se ridică şi o prinse

de braţ. O forţă să stea jos. Cu spatele la perete, ea încerca să se ridice. Sergio, tot la podea, dădea cu picioarele în Mrado. A naibii durere. Greşeala celor doi îl enervă pe Mrado atât de tare încât era pe punctul de a exploda. Femeia se aruncă asupra lui. Îi trase una. O doborî. Îi zdrobi căpăţâna de zid ca pe o minge de tenis de un perete de lemn. Tipul începea să se ridice. Nu mai mişca. Ce bordel împuţit. Mrado îi dădu una în stomac. Tipul se îndoi, cu gura larg deschisă. Se sufoca. Femeia plângea. Mrado scoase nişte bandă adezivă din buzunar. Sperase să evite chestiile astea. Apoi apucă mâna stângă a lui Sergio şi o înţepă puternic între degetul mare şi index. Asta trebuia să-i facă mult rău. O legă de celălalt braţ cu bandă adezivă. Sergio îşi agita puternic picioarele. Mrado îl imobiliză liniştit, ca la un antrenament la Pancrease – ultrarapid. Îi legă strâns picioarele. Sergio urla:

— Să te fut, nenorocitule!

Mrado îl ignoră. Muncea eficient. O legă strâns pe femeie. O târî într-o cameră. Căcat, situaţia devenise prea periculoasă, mai nasoală decât prevăzuse. Îl sună pe Ratko, să urce. Se aplecă spre Sergio:

— Toată chestia asta este complet inutilă.

— *Pendejo*.

— Pari să ai un vocabular destul de limitat. Nu ştii alte înjurături?

Sergio tăcu.

— E simplu. N-ai decât să-mi spui unde e Jorge. N-o să-l dăm pe mâna poliţiei.

Niciun răspuns.

— Înţelegi foarte bine ce fel de om sunt. N-o să mă clintesc de aici înainte ca tu să scuipi totul. Nu mai face pe regele.

De ce să faci lucrurile atât de dificile? De ce nu-mi spui pur şi simplu ce vreau să aud?

Ratko intră în apartament. Închise uşa cu cheia. Aruncă o privire nemulţumită pe culoar. Încălţăminte şi haine de-a valma, amestecate. Cele două afişe smulse. Un taburet răsturnat. Un latino legat nebun de furie pe

aceeaşi podea. Mrado îi trase o palmă lui Sergio. Efect imediat: obrazul tipului era la fel de roşu ca un rac. Dar tot nu spunea nimic. Mrado îi mai trase o palmă. Îi spuse să vorbească. Sergio nu reacţionă deloc.

Se jucară de-a iugoslavul bun şi iugoslavul rău. Mrado îi trase vreo trei-patru palme. Urla, ordonându-i să vorbească. Ratko spuse că nu avea intenţia să-i facă rău lui Jorge, că aveau să-i dea drumul lui Sergio, că aveau să-i dea bani dacă le va spune unde se afla vărul lui. Niciun răspuns. Mrado îi luă mâna lui Sergio într-a lui – s-ar spune piciorul unui bebeluş în palma tatălui. Sergio se încordă. Se întinse. Mrado îi rupse degetul mic. Sergio urlă. Îşi pierdu cumpătul. Atitudinea i se schimbă. Gâfâia. Plângea. Se sufoca.

— Nu ştiu unde este. N-am nicio idee. Jur.

Mrado dădu din cap. Apucă inelarul lui Sergio. Începu să-l dea pe spate. Puţin câte puţin. Osul începu să cedeze. Sergio începu să toarne. Cuvintele îi curgeau din gură. Scuipă aproape tot ce ştia.

— Bine, bine. L-am ajutat puţin. Când a ieşit. A locuit la mătuşa mea. A rămas acolo cinci zile. Apoi a început s-o ia razna. I se năzărise că nişte copoi în civil îl supravegheau dintr-o maşină blindată. Îşi pierduse capul, ce mai! Mi-a cerut să-l duc în alt loc. I-am împrumutat nişte bani. Nu ştiu unde s-a dus. M-a trădat. Mi-a promis că-mi dă banii înapoi, şi încă ceva, pentru ajutor. Nu mi-a înapoiat o centimă. Gaura asta de cur face mai puţin ca un sac de căcat.

— Da. Ştii foarte bine unde l-ai lăsat să coboare. Nu?

— Jigodia. Da, ştiu. A putut să stea la un tip care se numeşte Eddie. Apoi poliţia m-a chemat la un interogatoriu. Atunci s-a cărat. Jur pe mormântul tatălui meu că nu ştiu unde s-a dus. Jur.

Mrado îl fixă pe Sergio – nu minţea.

— Foarte bine. Tu şi cu mine o să-l sunăm imediat pe acest Eddie. Îi spui că trebuie neapărat să afli unde este Jorge. Fă aşa cum procedezi de obicei. Spune-i că i-ai promis lui Jorge să-l ajuţi, să-i dai nişte lucruri. Şi îl vezi pe

amicul meu de colo – îl preveni Mrado arătându-l pe Ratko – el înţelege spaniola. Fără şmecherii.

Sergio luă mobilul. Mrado îl apucă de mână pe Sergio. Îl preveni pe latino:

— Un cuvânt despre ce s-a întâmplat acum şi poţi să-ţi iei adio de la mâna stângă.

Nu răspunse nimeni la primul număr format de Sergio. Mrado verifică în agenda de la mobil. Erau trei numere: Eddie mobil, Eddie acasă, Eddie serviciu. Sergio încercă Eddie acasă. Răspunse cineva. Vorbi în spaniolă. Mrado se străduia să înţeleagă, sperând că minciuna nu va fi descoperită – Ratko înţelegea spaniola aproape la fel de bine ca Sergio sârba. Dar pricepea câte un cuvânt, ici-colo. Discuţia era pe calea cea bună. Sergio notă câteva lucruri pe care le spunea Eddie pe un plic. Ratko transpira. Era nervos? Femeia sfârşise prin a-şi ţine gura. Vecinii erau cool. Timpul părea că se oprise. Sergio închise. Faţa îi era de piatră.

— A spus că Jorge a dispărut din apartament chiar în ziua în care m-au chemat la interogatoriu. Nu ştie unde voia să plece. În afară de asta: prevăzuse să doarmă în parcuri sau în cămine pentru cei fără adăpost, iar apoi să facă rost de nişte bani.

— Cum pot să mă asigur că nu minţi?

Sergio ridică din umeri. Îi revenise aroganţa.

— Dacă vrei o asigurare, trebuie să te duci la Trygg-Hansa[12], prietene.

Mrado strânse inelarul lui Sergio. Îl rupse.

— Nu vorbi aşa cu mine. Dă-mi ceva pe care să contez că, dacă nu, îţi rup toată mâna.

Sergio urlă. Răcni. Plânse.

După câteva minute se calmă. Deveni apatic. Vorbi cu o voce joasă, sacadată:

— Jorge i-a lăsat un bilet pe o bucăţică de hârtie. Codat. Eu şi Jorge am inventat sistemul. Acum câteva luni. Eddie mi l-a citit. Dacă vrei, te poţi duce la el să verifici, dacă nu mă crezi. Dar nu-mi face rău. Te rog.

12 Societate de asigurări suedeză. (n.tr.)

Mrado dădu din cap că da. Sergio îi arătă literele pe care le notase pe plic: *Pq vgpiq fqpfg kt*. *Vxgtoq gp nc ecnng*. *Rxg Fkqu og caxfg*. Un şir de litere fără sens. Un fel de cifru. Nu imposibil de descifrat. Sergio îi explică. Era simplu: „De fapt, trebuie să numeri cu doi în spate în alfabet ca să ajungi la litera care trebuie. Asta dă: *No tengo donde ir*. *Duermo en la calle*. *Que Dios me ayude*." Mrado îl rugă să traducă. Sergio se uită în direcţia lui Ratko. Mrado spuse:

— El nu înţelege nimic.

Latino traduse:

— Mă car. Dorm în stradă. Dumnezeu să-mi ajute.

În maşină, pe drumul de întoarcere: tăcere între Mrado şi Ratko. Mrado tăiase banda adezivă pentru ca Sergio să se poată elibera singur în câteva minute. Mrado spuse:

— Crezi că a fost degeaba?

Ratko, pe un ton iritat:

— Şi, în China, au orez?

— Nu te enerva. Nu va sufla nimic. Şi-ar risca singur capul.

— Nu merita totuşi. Poate că au auzit vecinii.

— Sunt obişnuiţi cu zgomotul.

— Nu chiar aşa. Tuciuriul ăla a plâns, mai ceva decât o târfă bosniacă.

— Ratko, poţi să-mi faci un serviciu?

— Care?

— Lasă-mă-n pace!

Mrado îşi continuă drumul. La Solna, îl lăsă pe Ratko să coboare ca să se întâlnească cu iubita lui. Mrado se gândi: felicitări, tu ai o viaţă.

O ultimă ştire utilă: fugarul se făcuse nevăzut în peisaj. Se gândise să doarmă afară sau în cămine pentru cei fără adăpost. Dar acum se făcuse frig. Trebuia să fii complet cretin ca să dormi afară în perioada asta a anului. Cel mai probabil, se instalase într-un cămin. Mrado sună la informaţii. I-au dat numărul de telefon şi adresa a trei cămine pentru cei fără adăpost din Stockholm. Misiunea

municipală întreţinea două locuri: Nattuglan şi Kvällskatten. Al treilea: KarismaCare lângă Fridhemsplan. Se hotărî să se ducă la KarismaCare.

Sună. Intră. O recepţie mică. Un panou mare de afişaj în faţa recepţiei cu un anunţ al asociaţiei Situaţia Stockholm: oferta unei slujbe de vânzător de ziare. Cursurile unei universităţi populare: mai puţin scumpe pentru cei fără adăpost. Broşuri cu detalii despre procedeele de înscriere. Fotografii din bucătăria Armatei Salvării. Cursuri de yoga şi Mälarhöjden.

O femeie micuţă cu părul închis la culoare stătea în spatele recepţiei. Era îmbrăcată cu o cămaşă şi o jachetă tricotată.

— Cu ce vă pot ajuta?

— A° vrea să ştiu dacă cineva pe nume Jorge Salinas Barrio a dormit aici în ultimele patru săptămâni, spuse Mrado cu o voce neutră.

— Îmi pare rău, dar nu pot să vă spun nimic. Avem obligaţia strictă de a nu divulga o astfel de informaţie.

Totuşi Mrado nu se supără. Femeia avea un aer drăguţ. Nu-i mai rămânea de făcut decât un lucru. Se întoarse la maşină. Se pregăti să doarmă. Lăsă scaunul pe spate cât mai mult posibil. Voia să vorbească cu toţi care veneau acolo, chiar de dimineaţă devreme, mâine, când aveau să plece din cămin.

Dormi mai bine ca acasă. Visă că se plimba de-a lungul unei plaje şi că nu-l lăsau să intre într-un cămin care se afla în spatele unui portic, la marginea unei pădurici. Încercă atunci să arunce cu nisip în direcţia oamenilor pe care îi vedea pe deasupra porticului. Care râdeau. Bizar vis.

Se trezi. Era ora şase. Se duse să cumpere o cafea şi un sendviş la 7-Eleven. Se strădui să nu adoarmă la loc. Asculta radioul. Ştirile de la ora 7: manifestaţii împotriva Statelor Unite în Orientul Mijlociu. Ei, şi? Irakienii erau fără îndoială mai puţin masacraţi de răcanii de americani decât de propriii conducători. Europenii nu înţelegeau nimic, ca de obicei. Dar sârbii ştiau mai multe. În ciuda a

tot, cea mai mică critică împotriva americanilor era binevenită. Bombele jigodiilor ăstora distruseseră Iugoslavia.

Pe stradă: nimic. Mrado se făcea că doarme.

La şapte şi zece: primul vagabond ieşi pe poarta căminului. Mrado deschise portiera şi sună. Băiatul cu barbă de trei zile, grizonantă, purtând mai multe rânduri de haine şi o pereche veche de cizme de zăpadă, părea la început neîncrezător. Mrado îşi luă o voce simpatică. Îi arătă fotografii cu Jorge. Îi explică faptul că sigur acesta îşi schimbase culoarea părului sau altceva din înfăţişare. Îi explică faptul că bărbatul latino locuise la cămin în ultimele patru săptămâni. Îi explică şi că o să-i dea o mie, dacă avea să-i dea informaţii utile. Vagabondul nu ştia nimic. Părea să facă un efort, mai ales când a auzit cuvântul mie.

Mrado aşteptă. Zece minute mai târziu, ieşiră încă doi. Aceeaşi scenă ca şi cu primul. Nu-l recunoscură pe Jorge.

Continuă. Acostă în total vreo douăsprezece persoane. Ora opt şi jumătate. KarismaCare trebuia să închisă într-o jumătate de oră. Nimeni nu ştia nimic şi cel mai rău era că nimeni nu părea să mintă.

În sfârşit, un bărbat de vârstă mijlocie ieşi din cămin. Nu avea dinţi. Altfel, un fizic mai degrabă îngrijit. Palton, pantaloni negri, mănuşi. Mrado îl strigă. Îşi făcu numărul: explică, arătă, făcu pe amabilul. Oferi o mie de biştari. Vedea că omul se gândeşte. Ştia ceva.

— Îl ştiu pe tipul ăsta.

Mrado scoase două bancnote de cinci sute din buzunar. Le frecă una de alta.

Omul urmărea cu lăcomie bancnotele.

— L-am văzut pe fudulul ăsta de cel puţin trei ori la KarismaCare. Ştii, m-a frapat imediat tipul, pentru că se lungea pe jos ca să-şi facă abdomenele ca un nebun. Apoi făcea duş şi se dădea cu cremă. O cremă care-i închidea pielea. Înfumurat tipul, ce mai!

— Era mai bronzat decât în fotografie?

— Ştii, negrii vor să devină albi, ca tipul ăla, Micke Jackson. Albii vor să devină negri, ce mai! Bietul tip, ăsta din fotografie, era atât de tuciuriu pe cât era de laş. În realitate, are părul mai buclat, şi barbă. Odată am încercat să intru în vorbă cu el. Nu era prea vorbăreţ, să-ţi spun drept. Dar ştia şi alte cămine din oraş, poate că o să-l găseşti.

— De unde ştii asta?

— De unde ştiu? Nu înceta să se plângă, căcănarul ăsta. Spunea că de obicei era mai bine decât în alte locuri, la Nattuglan, de exemplu. Ce fudul! Nu ai de ce să te plângi când primeşti un loc unde să dormi, mic dejun şi cină pentru mai puţin de două sute. Sunt o grămadă care bombăne. Oamenii nu ştiu să fie recunoscători.

Mrado îi mulţumi tipului. Era cu adevărat mulţumit. Îi strecură cele două bancnote. Îi spuse să împrăştie zvonul: cel care ştie ceva despre acest băiat bronzat cu păr creţ putea să meargă la Mrado şi să ia nişte bani.

22

Lucrul de care Jorge avea cel mai mare chef: să se ghiftuiască.

McDonald’s, centrul comercial din Sollentuna: McTasty, cheeseburger, cartofi prăjiţi porţie mare, ketchup în nişte cutii de carton mici albe. Jorge savura. În acelaşi timp, teama era maximă – era lefter, la două zile de întâlnirea telefonică cu Mrado. Cuvintele NEVOIE DE BANI i se învârteau încontinuu în cap.

Părăsise refugiul ca să vină în oraş. După ce şterpelise o sticlă de whisky din bar. Adormise în autobuz. Băga-mi-aş, ratase şansa – una dintre cele mai sigure. Trăgaciul de aur. Se dusese direct la Sollentuna. Nu îndrăznise să-i contacteze pe Sergio sau pe Eddie. Poliţiştii probabil că îi supravegheau. În locul lor, îşi sunase vechii tovarăşi, pe Vadim şi Ashur. Vânduseră împreună coca pe vremuri.

N-ar fi trebuit să facă asta, dar nu se putuse abţine – nevoia lui de a lua legătura cu oameni era prea mare. Îl primiseră ca pe un rege. J-boy, legenda din temniţă. Mitul

de pe piaţa de coca. Un latino de top. Îi dăduseră bani ca să meargă la McDonald's. Îi amintiseră de timpurile bune, de prietenii de pe stradă, de fetele din Sollentuna. Foarte tare. Vadim şi Ashur: prieteni internaţionali. Vadim, părăsind Rusia, emigrase în Suedia în 1992. Ashur: un sirian din Turcia.

După Jorge, Vadim ar fi putut ajunge departe în viaţă. Băiatul ăsta era viclean, rău, cu o familie înstărită – care deţinea magazine IT în toate centrele comerciale de-a lungul liniei de metrou care ducea la Märsta. Crezuse că vânzând ceva coca va ajunge regele străzii. De acord, se descurcase bine, nu făcuse decât sejururi scurte la mititica, nu ca Jorge. Dar cum arăta în prezent? La fel de uzat ca ultimul alcoolic suedez. Tragic. Vadim ar fi trebuit să se oprească de la trasul pe nas.

Ashur: aceeaşi enormă cruce de argint la gât. Greşise pe pielea lui. Muncea într-un coafor. În cartier, agăţa gagici. Le fura ziua, le iubea noaptea. Vrăjea femeile cu bla-blaul lui despre tuns şi clătit.

Jorge putea rămâne zen. Fizicul i se schimbase radical. La început, Vadim nu-l recunoscuse.

Cum înghiţiră burgerii, se duseră la Vadim. Locuia într-o casă învecinată pe strada Malmvägen: chiştoace, tuburi subţiri, cutii de bere şi hârtie de înfăşurat ţigări zăceau peste tot pe podea. Brichete, cartoane de pizza, sticle de schnaps goale şi vase arse pe masa din sufragerie. Oare exista vreun viciu în care să nu fi căzut Vadim?

Desfăcură sticla de whisky. Îl băură amestecat cu apă călduţă ca adevăraţii cunoscători. Şi cu bere. Apoi, fumară nişte ţigări cu substanţe halucinogene. Beenie Man cel mai tare posibil. Lui Jorge îi plăcea la nebunie această mică reuniune. Asta era libertatea.

Erau din ce în ce mai ameţiţi. *Stone*. Vadim lansa idei despre mijloacele de a face bani: să se facă proxeneţi, să deschidă un site web şi să vândă haşiş, să pună praf de coca pe sendvişurile liceenilor pentru a-i face dependenţi de la o vârstă fragedă. Să le schimbe bomboanele cu pastă

de coca. Jorge nu rata nimic. Se încălzea. Să facă bani. Să facă bani, frate!

Vadim îşi luă dintr-o dată o faţă conspiratoare, scoţând o cutie pentru periuţa de dinţi din buzunar. Desfăcu un săculeţ de plastic. Puse două grame de coca pe oglindă. „Jorge, asta-i ca să sărbătorim întoarcerea ta în oraş”, spuse Vadim, formând trei linii.

Aşa da chef.

Şi Jorge, care nici măcar în vis nu îndrăznise să spere că va gusta zăpada în seara asta.

Nu neapărat cu paie de lux – fiecare avea un pai pe care Vadim îl scosese dintr-un Tétra Pack.

Inhalare rapidă. Mai întâi înţepături în nări. O secundă mai târziu: înţepături în tot corpul, care se transformau în beţie. Mega feeling. Lumea începea să capete culoare. *Jorge the man*. *The return of Jorge*. Lumea era la picioarele lui.

Ashur vorbea despre gagici. Avea o întâlnire cu două fete, pe care le tundea regulat, la Mingel Room Bar, în centrul comercial din Sollentuna. Două fete frumoase. Urlă:

— Uneia dintre ele, prieteni, trebuie să-i vedeţi curul. E sosia lui Beyoncé. O tipă mortală. O să-i ofer nu contează câte tunsuri gratis dacă îl lasă pe unul dintre noi să guste marfa în seara asta.

Normal că se vor duce la fete. Normal că o să iasă.

Jorge avea chef să facă sosii ale lui Beyoncé.

Îşi umplură paharele. Tot whisky. Şi fiecare încă o linie. Cocaina bătea măsura în ritmul muzicii. Coborâră. Urcară apoi în rabla lui Ashur.

Mingel Room Bar: Kharma din Sollentuna. În sfârşit, nu chiar întru totul. Jorgelito în faţă. Ameţit de coca, de whisky şi de bere. Nu simţea aerul răcoros. Nu-şi simţea decât corpul. Nu simţea decât atmosfera festivă care venea din tupeu. Observară coada de la intrare. Nu mai mult de douăzeci de persoane, care aşteptau cuminţi. Se uita la fetele care ieşeau din staţia de metrou şi se apropiau de uşa clubului. Ashur râdea de ele:

— Suedia, ce mai! În ţara asta gagicile nu reuşesc să meargă cu graţie. Numai băieţii ştiu. Dacă aţi vedea cum e în ţara mea, ele alunecă precum pisicile.

Jorge se holba. Ashur avea dreptate: femeile mergeau ca bărbaţii. Drept, ca şi cum ar fi avut un scop precis. Dar fără să se umfle în pene, fără să-şi legene şoldurile, fără cea mai mică senzualitate în mişcări. Puţin îi păsa. Dacă gagica cu posteriorul lui Beyoncé era înăuntru, o să meargă şi el. Vadim declară că îi ştia pe paznici. Se îndreptă spre intrare. Schimbară câteva fraze în rusă. Liniştiţi. Calmi.

Jorge, Vadim şi Ashur erau pe punctul de a se strecura în interior când un bodyguard le făcu semn să se oprească. Ignoră privirea întrebătoare a lui Vadim, cu ochii fixaţi pe şosea. Coada de la intrare încremenise deodată. Conversaţiile se opriră. Oamenii de întoarseră. Girofare. O maşină a poliţiei parcată de-a lungul trotuarului.

Mierda.

Din ea ieşiră doi poliţişti. Se îndreptară spre oamenii de la coadă. Creierul dopat cu cocaină al lui Jorge analiză situaţia cu viteza unui fulger: ce voiau? S-o taie de acolo sau să se încreadă în noul lui look? Un lucru era sigur: să alerge ar fi trezit suspiciuni şi cu siguranţă s-ar fi luat după el. Rămase stană de piatră. Cum naiba fusese atât de tâmpit încât să iasă?

Vadim închise ochii. Buzele păreau că i se mişcă, dar nu reuşea să scoată niciun sunet. Jorge se simţea mai stresat decât un profesor stagiar la primul curs. Nu mişcă un milimetru. Nu se gândi la nimic. Făcu precum Vadim – închise ochii.

Trase cu ochiul spre rândul de aşteptare. Poliţiştii aveau o lanternă, pe care o îndreptau spre oameni, ca să le vadă feţele. În spate, fetele hohoteau pe înfundate. Tipii din mijloc făcură pe clovnii. Unul dintre ei îi spuse poliţistului cu lanterna:

— N-o să intraţi fără carnet de membru al clubului.

Poliţistul replică.

— Merge, da.

Atitudine de târfă.

Avansară spre capătul şirului. Oamenii îi întrebară de ce erau acolo. Poliţiştii bâlbâiră nişte lucruri incomprehensibile.

Luminară faţa lui Ashur. El încercă un surâs. Îl arătă cu degetul pe poliţistul cu lanterna.

— Salut, am un salon de coafură în centru. Sunt sigur că un coc ţi-ar veni bine.

Poliţistul zâmbi sincer.

Continuară să avanseze. Luminară faţa lui Vadim. Timp îndelungat. Trăsăturile lui răvăşite atraseră atenţia poliţiştilor.

— Salut, Vadim, spuse cel cu lanterna de buzunar. Merge?

— Da. Ca o centrală nucleară.

— Totul e în ordine?

— Bineînţeles. Ca de obicei.

— Da, ca de obicei. Ironie de poliţist.

Jorge privea drept în faţă. Avea impresia că se află în mijlocul unui cuptor încins. Imposibil să se concentreze. Timpul se oprise.

BĂGA-MI-AŞ, ce fac?

Paralizat.

Se apropiară de el. Îi luminară faţa. Încercă să se destindă. Să zâmbească liniştit.

23

JW avea teama care-l apuca de fiecare dată a doua zi după o astfel de petrecere. Se simţea ca un cartof prăjit cu o cască de plumb pe cap. Se trezise la opt şi jumătate. Părăsise apartamentul Sophiei şi se târâse până la el. Se aşezase jos în faţa patului. Apoi îi fu rău de la stomac timp de douăzeci de minute. După aceea, băuse patru pahare de apă, într-o tentativă disperată de a evita mahmureala. După asta, se dusese să vomite la toaletă, apoi se simţise mai bine. Adormise la loc.

Trezit din nou, după doar două ore de somn, se simţea pe cât de rău merita. Nu reuşea să adormă la loc. Regretele se năpusteau asupra lui în valuri. Totul devenise

straniu cu Sophie. Această fată era încurcătura în persoană. De cealaltă parte, reuşise cea mai mare livrare de C din cariera sa. Seara fusese deci un succes istoric, într-un fel. Se jura să nu mai ia coca în viitor. Aproape deloc alcool. Se jura să îndrepte eşecul cu S.

Rămase în pat fără să poată să doarmă. Nu avea putere să se ridice.

Se jura pentru a mia oară: de acum încolo, fără coca sub nicio formă.

JW se trezi câteva minute mai târziu. Îşi aminti de ce nu reuşea să doarmă. Avea două chestii de făcut în acea zi. Pe de o parte, să verifice dacă povestea lui Jan Brunéus era adevărată. Pe de altă parte, să-l găsească pe acest Jorge-boy.

Neglijase partea asta. Proiectele de extindere elaborate de Abdulkarim necesitau acţiune.

În dimineaţa aceea, lipsi de la cursurile de la universitate. În loc de asta, se întoarse la Komvux. Urcă scările pentru a se duce spre recepţie. Secretara îl recunoscu şi îl salută cu căldură. Purta aceeaşi fustă plisată ca şi data trecută. JW i se adresă:

— Aş avea o întrebare mai puţin obişnuită.

Femeia zâmbi. JW făcuse treabă bună cu politeţea atunci când venise ultima dată.

— Aş vrea să consult foaia matricolă a unei persoane care a fost aici acum patru ani, Camilla Westlund.

Femeia continua să zâmbească, nu fără să afişeze nişte grimase mijind ochii. Îşi lăsă puţin capul în jos, aruncând o privire piezişă spre JW. Semnificaţia: eşti sigur că nu mergi prea departe cu chestia asta?

— Îmi pare rău, nu avem voie să facem cunoscute informaţii de acest gen.

JW se informase pe lângă rectoratul oraşului Stockholm. Se aşteptase la o atitudine rezervată din partea secretarei. Era pregătit. Citise regulamentul, îşi şlefuise argumentele. Era încrezător. Atacă în forţă. Nici vorbă s-o menajeze pe bătrână.

— Ba da. Dacă notele constituie date publice care

trebuie să fie comunicate în afară de cazul în care nu sunt, dintr-un motiv special, trecute la secret. Dacă nu puteţi demonstra că sunt trecute la secret şi dacă nu puteţi să aduceţi argumente în acest sens, ele sunt publice, şi trebuie să mi le comunicaţi imediat. Dacă refuzaţi să le daţi, comiteţi o eroare gravă care poate fi sancţionată de lege.

Femeia afişă o nouă grimasă, păstrându-şi surâsul pe buze. Fixă podeaua spre stânga. Lipsă de prevedere.

JW continuă ca şi cum ar fi învăţat pe dinafară:

— Şi este cazul multor altor documente pe care le conservaţi aici la Komvux, care sunt de interes general şi foarte probabil publice. Conform legii secretului profesional, nu există niciun alt motiv pentru a refuza să mi le comunicaţi. Deci, aţi putea să mă duceţi să caut notele Camillei Westlund la toate materiile pe care le-a studiat aici? Mulţumesc.

Femeia închise registrele. Se îndreptă spre o cameră alăturată. JW o auzi vorbind cu cineva. Dacă vrei, poţi. Secretara se întoarse.

Cu o nouă expresie pe faţă, cu un surâs şi mai fals. Ochii aveau o lumină de servilism.

— Mă duc să le caut în arhive. Vă deranjează să aşteptaţi? Nu se scuză că se înşelase adineauri.

Dar asta nu avea nicio importanţă. JW marcase primul punct. Secretara dispăru.

Trecură douăzeci de minute.

JW începu să simtă lipsa drogului. Trimise câteva SMS-uri, îşi verifică agenda de pe mobil, gândurile i se împărţeau între strategiile de vânzare de coca, platitudinile lui Abdulkarim, Ferrariul în care se aflase Camilla şi chilianul pe care trebuia să-l găsească. Toate în acelaşi timp. Fără nicio ordine.

Femeia se întoarse. Aducea cu ea o mapă de plastic pe care i-o întinse. JW privea documentele: fotocopii ale foilor matricole. Centrul de Formare pentru Adulţi Stockholm. Liceul din Sveaplan. Foaia matricolă a Camillei Westlund. Scrise de mână.

Suedeză: curs a, b: Calificativ Foarte Bine
Engleză: curs, a, b: Calificativ Foarte Bine
Matematică: curs a: Reuşit fără calificativ
Istorie: curs a, b: Amânat
Educaţie civică: curs a: Calificativul Foarte Bine
Franceză: curs a, b: Reuşit fără calificativ

JW stătea în picioare în faţa recepţiei. Cu ochii lipiţi de note. Ceva nu era în regulă. Încerca să vadă ce anume. Camilla făcuse cu Jan Brunéus suedeză, engleză şi educaţie civică. El nu minţise, avea foarte bine la toate aceste materii. Dar, la celelalte discipline, nu avea niciun calificativ. Susanne spusese că lipseau mult. Nu era atunci de mirare că nu luase calificativul sau nici măcar nu trecuse la unele discipline.

Întrebarea era: cum se făcea că Jan Brunéus nu îi dăduse decât foarte bine?

Trebuia să afle.

O chemă din nou pe secretară. O rugă să meargă să caute alte documente legate de Camilla. De data asta, îi luă mai puţin timp. Ştia unde să caute. După cinci minute, se întoarse cu o mapă de plastic identică cu cealaltă. Alte documente. Conţineau însemnările cu prezenţa ale Camillei Westlund. Cursurile corespunzătoare notelor. Absenteismul depăşea patruzeci la sută. Lui JW i se învârtea capul. Recepţia se strângea în jurul lui, îl apăsa. Se încălzea, ca o etuvă. Absenteismul Camillei la suedeză, engleză şi educaţie civică – mai mult de şaptezeci la sută. Ceva nu se potrivea. Deloc. Nimeni nu putea să aibă calificativul foarte bine cu atâtea absenţe. De ce Jan Brunéus nu-i spunea adevărul?

Se adresă femeii de la recepţie.

— Ştiţi unde pot să-l găsesc pe Jan Brunéus în pauză?

JW se forţă să schiţeze un zâmbet.

— Cu siguranţă este în sala profesorilor. Şi îi indică drumul.

JW plecă în forţă. Se afundă pe culoar.

Uşa de la sala profesorilor era deschisă. Nu se obosi să bată. Intră direct. Scană din ochi încăperea. Şapte

persoane se aşezaseră în jurul unei mese din lemn deschis la culoare. Mâncau pişcoturi şi beau cafea. Niciunul dintre ei nu era Jan Brunéus. JW încerca să-şi regăsească stăpânirea de sine.

— Bună ziua, scuzaţi-mă că vă deranjez. Ştiţi cumva unde aş putea să-l găsesc pe Jan Brunéus?

— A plecat deja, răspunse una dintre persoanele din jurul mesei.

JW abandonă. Părăsi clădirea.

Pe drumul de întoarcere, mobilul începu să sune. JW nu vru la început să răspundă – deja reflectase destul. Apoi, se gândi că poate era Abdul. Scoase telefonul din buzunar. Prea târziu. Apelul pierdut era de pe mobilul lui José.

José era unul dintre băieţii pe care Abdul i-l dăduse pentru a da de Jorge. Un barman dintr-o discotecă din Sollentuna, Mingel Room Bar. JW îl întâlnise cu două zile înainte la micul dejun la Primo Ciao Ciao – un restaurant italian de lux mai altfel decât celelalte. JW îi promisese două mii de coroane pentru orice informaţie despre Jorge. José era la curent cu tot, îl ştia pe Jorge, îl venera ca pe un erou. Lucrase în acelaşi gang cu chilianul la începutul anilor 2000. JW îi povestea mai mult sau mai puţin adevărul: nu îi purta pică chilianului, din contră, voia să-i ofere posibilităţi fugarului, să-l ajute să se pună pe picioare în noua lui viaţă, în libertate. Un mic Iisus, ce mai! Dar José nu avusese nimic să-i spună despre chilian în momentul acela. JW aşteptă un sfert de oră înainte de a suna. Mergea de-a lungul străzii Valhallavägen şi trecu în revistă tot ce voia să ştie şi ce era capabil să facă la ora actuală. Gândurile lui legate de Jan Brunéus îl nelinişteau. Trebuia să se concentreze. Ancheta despre Camilla nu trebuia să-i ia toată energia, nici să-l distragă de la afacerea cu coca.

Monologul lui JW: concentrare. Să nu facă o obsesie din Camilla. Este mai pasionant să joci pe cont propriu pentru un chilian evadat decât să o cauţi pe Camilla. Acest Jorge-boy – şansa lui JW de a participa la un lucru cu

adevărat măreţ. Îl sună pe José.

JW înţelese imediat că acesta avea o informaţie decisivă. Cineva care îi semăna lui Jorge fusese văzut în Sollentuna noaptea trecută. Acest mic imbecil făcuse un chef monstru cu încă alţi doi gangsteri din Sollentuna, Vadim şi Ashur. Băieţi puţin frecventabili din nord-vestul Stockholmului. Jorge-boy părăsise discoteca la închidere, la trei noaptea. José se proptise în faţa discotecii, acolo unde mai întârziau petrecăreţii. Erau motorizaţi. Repetau ca papagalii că fuseseră zei, scăpând de poliţişti. José îl întrebase pe Vadim dacă este adevărat că îl văzuse pe Jorge acolo. Eroul avea părul buclat, pielea mai închisă, barba mai mare. Vadim se mulţumise să râdă. Nu turnase nimic, dar fusese totuşi destul de clar:

— Oh, e un nou bandit rău. O să doarmă la mine, fiindcă poliţaii n-au încetat să-l alerge. Chiar şi în seara asta, după cum vezi.

José înţelesese aluzia.

JW mai puse două întrebări înainte de a închide.

— Unde locuieşte Vadim? Cât e ceasul acum?

Jose ştia adresa: strada Malmvägen, 32. Lângă centrul Sollentuna. Era ora unu. JW stătea nemişcat pe trotuar. Aşteptă un taxi. Aşteptă. Treceau puţine maşini. Se gândea la chilianul pe care voia să pună mâna. Ce-i va spune când avea să stea faţă în faţă cu el? Trecură şase minute. De ce naiba nu erau maşini? Simţea cum îl cuprindea nervozitatea. Nimic mai rău decât să aştepţi un taxi.

Făcu semn unui taxi care părea liber. Maşina trecu pe lângă el. Strigă un altul, Taxi Stockholm, care, în sfârşit, opri. JW se aruncă în el. Şoferul articulă ceva într-o suedeză greu de înţeles. JW spuse:

— Du-mă pe strada Malmvägen, la numărul 32, te rog.

Porniră în direcţia Norrtull. Chiar şi pe autostradă, îi părea că timpul trece incredibil de lent. JW se reculese, era mai rău decât să aştepţi un taxi – să fii într-un taxi şi să aştepţi ca circulaţia să se fluidizeze. Curând avea să aibă o

mică discuţie cu chilianul.

24

Mrado tocmai îşi terminase antrenamentul de weekend. Acesta avusese loc în spaţiul periculos prin excelenţă al maşinilor mortale. Conştiinţa rea – foarte rar se ducea acolo, la centrul sportiv Pancrease: krav-maga, shootfighting, thaiebox, taekwondo. În subsol: o sală imensă cu podeaua acoperită de covoare. Patru saci cu nisip de câte optzeci de kilograme de-a lungul unui perete. Într-un colţ, un dulap de fier plin de prosoape umede de transpiraţie, saltele şi echipamente de protecţie.

Instructorul-şef se numea Omar Elalbaoui. Un luptător profesionist, cu patru dani în Japonia. Cel mai rapid croşeu de stânga din oraş. Campion de categorie mijlocie la Pride Grand Prix MMA, Mixed Martial Arts: toate stilurile amestecate. Vânător de podium suedo-marocan. Marele grangur al violenţei. Redutabil apostol al loviturilor date în orice parte a corpului.

Cu nasul spart, cu genunchii terminaţi, cu umerii dislocaţi – asta era regula. Şi la întrebarea: „Ce este filosofia?”, filosofia lui Omar Elalbaoui dădea următorul răspuns: „Teama este cel mai rău duşman. Tuturor ne este frică de ceva. Nu trebuie să-ţi fie frică să-ţi faci rău. Trebuie să-ţi fie teamă că nu eşti cel mai bun, să nu ratezi un meci, să nu pierzi. Numai de asta trebuie să-ţi fie frică. Să nu ajungi niciodată un loser.”

MMA (Mixed Martial Arts): totul era permis – lovituri de picior, de pumn, de genunchi şi de coate, aruncarea la pământ, ştrangularea, loviturile la cap. Nici cască, nici mănuşi. Mitene, proteze dentare şi suspensoare – singurele mijloace de protecţie. Sportul sporturilor. Forţa brută, supleţea şi rapiditatea erau importante, dar trebuia, înainte de orice, strategie şi inteligenţă.

În top: fără arme, fără scheme impuse, fără regulament constrângător. Doar fight. Cel care abandonează primul sau care e făcut knockout pierde. Nimic complicat.

Avantajele lui Mrado: talia, greutatea, forţa. Influenţa

sa. Băieţii din Pancrease erau talentaţi. Parau croşeurile. Se eschivau de la loviturile de picioare. Blocau prizele. Mrado încasase multe lovituri. Odată, acum patru ani, fusese dus de urgenţă la spitalul din Söder, cu dublă fractură la nas. Dar chestia era că lui Mrado îi plăcea să încaseze. Simţea că trăieşte. Învăţa să nu-i mai fie teamă. Să continue chiar şi când creierul începea să piardă din pârghii. Să nu abandoneze niciodată.

În general, competiţiile aveau loc în sala de sport din Solna. Degeaba fusese boxul prohibit la scară naţională, organizatorii evitau cu uşurinţă interdicţia. Adesea, se luptau în puşcărie, ca într-un Vale Tudo brazilian. Mrado îi ştia pe băieţi, mulţi dintre ei se antrenau sau se antrenaseră la Pancrease. Le ştia tehnicile, punctele tari şi punctele slabe. La ultima competiţie strânsese zece miare mizând pe băieţii buni. MMA, sub diferite forme, era pe cale să devină un sport gigant.

Mrado era sigur. Repetase loviturile preferate. Îşi antrenase muşchii. Cu cât erau mai supli, cu atât risca mai puţin o întindere. Să pareze bine. Să anticipeze loviturile. Să urmărească mişcările adversarului. În acelaşi timp: să încordeze muşchii înainte de a răspunde loviturilor. Înainte de orice: o ceafă care să amortizeze bine şocul loviturilor la cap. Cu ceafa lui de taur, Mrado era aproape imunizat la knockout.

Din punct de vedere mental: durerea creştea odată cu teama şi dispărea prin agresivitate.

Singura problemă a lui Mrado: în ultimul timp, se antrenase prea mult la sala pentru musculatură şi nu destul la Pancrease. Proporţii proaste. Muşchi mari = mai puţină agilitate. Începea să-şi piardă din formă. Avea picioarele mai greoaie. Se mişca cu mai puţină supleţe. Înlănţuia loviturile cu încetinitorul.

Fighting-ul era un stil de viaţă.

Mrado îşi puse un trening după şedinţa de antrenament. Un pulover College. Transpiraţia se evaporă. Nu făcea duş la Pancrease. Se întorcea întotdeauna imediat acasă. Tipii de la club erau prea tineri. Prea verzi.

Mrado prefera bivolii de la Fitness Club. Înghiţi porţia de băutură proteinizată. Ajuns acasă, îşi va pune în pahar cocktailul magic de hormoni de creştere. Se întoarse. Trecu pe podul Västerbron, cel mai frumos loc din oraş. Iluminat de jos. Vedere asupra întregului său teritoriu – imperiul cucerit de sârbi. Şi niciun căcăcios evadat nu-i va lipsi de asta.

Patru minute mai târziu, ajunse în strada Katarina Bangata. Acasă. Acum, trebuia să găsească un loc de parcare.

Apartamentul – trei camere şi bucătărie. Sufrageria, camera lui Mrado şi camera Lovisei. Sufrageria: amenajată cu luxul venit din Europa de Est. O canapea pe colţ din piele neagră. O masă joasă de sticlă. O etajeră pe care se găseau combina hi fi, plasma şi DVD-ul. Gadgeturi scumpe. Tot pe etajeră: CD-uri, mai ales rock sârbesc, Bruce Springsteen, Fleetwood Mac şi Neil Young. DVD-uri: filme de acţiune, toată seria *Rocky* şi documentare sârbeşti. Fotografii cu familia lui la Belgrad, regele Suediei, Slobodan Miloşevici şi Lovisa. Trei sticle de whisky din malţ pur şi o sticlă de Stoli Cristall. Restul rezervei de alcool se găsea în alt loc. Patru puşti cu pulbere cumpărate dintr-o piaţă de armament din Voivodina erau agăţate pe perete – simboluri ale revoltei împotriva turcilor în 1813. Într-o vitrină largă lângă etajeră: două Browning, un Smith & Wesson Magnum de calibrul 41, o baionetă şi o mină antipersonală autentică. Baioneta îi folosise cu adevărat. Întrebarea recurentă cu privire la mină: era dezamorsată? Mrado lăsa să planeze îndoiala. Nu spusese nimănui cum era.

Se aşeză pe canapea şi deschise televizorul.

Zapa. Se uită la un reportaj despre crocodili timp de cinci minute. Renunţă. Zapă în continuare. Ce căcat peste tot!

Puse mâna pe pistol. Mrado nu avea încredere decât în muniţia Starfire. Cu încărcătorul gol. La impact: explozia. Rupea carnea cu destulă forţă pentru a ucide pe câmpul de luptă. Puse revolverul pe masă. Reflectă.

Ce eşec de căcat, povestea asta cu Jorge. Îi era necaz că nu reuşise încă să-l găsească pe tipul latino, se enervă pe Radovan pentru atitudinea lui arogantă şi pe faptul că Jorge se ascundea atât de bine. Răsfoia agenda. Întrebări şi răspunsuri probabile. În mijloc, o coloană pentru întrebări fără răspuns. Două cuvinte subliniate: ascunzătoarea actuală, înconjurate de cercuri. Nicio altă urmă. Dar, mai devreme sau mai târziu, toţi fac o greşeală. Când nu mai au bani. Când vor femei. Să trăiască la dolce vita. Nu este uşor cu toate astea pentru un evadat. Totuşi Jorge nu făcuse mare zarvă. Nu contează: Mrado era sigur că rebutul ăsta nu părăsise nici oraşul, nici ţara. Nu avea cum. Dar unde să mai caute?

Mrado se întoarse în fotoliu. Mobilul vibră. Un SMS: „Noaptea trecută l-am văzut pe Jorge. E la Vadim acum.” Bingo.

Simţi cum i se ridică nivelul de adrenalină. Mrado formă numărul. Un tip, Ashur, răspunse. Numele îi spunea ceva. Era unul dintre tipii cărora le arătase fotografia lui Jorge la Sollentuna, cu Ratko. Ascultă povestea care i se spunea într-o suedeză stricată.

Ashur, Jorge şi un alt tip, Vadim, ieşiseră s-o facă lată noaptea trecută. Băuseră ca lumea la Mingel Room Bar în cartierul Sollentuna. Jorge se pare că fusese oprit de poliţişti. Bărbatul latino îl întrebase pe Vadim dacă putea să stea la el în noaptea aia. Teoria lui Ashur: nu era decât amiaza, erau încă în apartament.

Mrado îi mulţumi şi promise să treacă mai târziu cu recompensa. Îşi puse haina de piele. Un baston de cauciuc în buzunar. Un revolver fixat în teacă. Coborî să ia maşina.

Apoi o luă pe drumul familiar de-acum spre Sollentuna. În sfârşit, se întrevedea un deznodământ. Băga-mi-aş, era timpul.

Planul? Să intre direct în apartament ca la Sergio? Să forţeze uşa? Risc mare: nicio şansă că avea să fie la fel de uşor cum fusese cu femeia lui Sergio: ar fi Vadim, Jorge şi eventual alte persoane în apartament. Riscul numărul doi: dacă vecinii alertau poliţia, Jorge ar putea să se întoarcă la

pârnaie. Cu tot ce ştia, latino-ul ar fi capabil să facă să cadă o bună parte din imperiul iugoslavilor. Concluzia: Mrado va aştepta cuminte momentul în care fugarul avea să fie singur.

Între timp îi sună pe Ratko, Bobban şi pe alţii. Îi întrebă dacă îl cunoşteau pe un anume Vadim. Cine era? Era periculos? Le dădu ordine să dea telefoane ca să afle mai multe informaţii despre el: muncea? Dacă da, unde? Pe cine frecventa? Purta armă?

Mrado supraveghea uşa de la intrarea în imobil. Mai multe persoane intrau şi ieşeau. Neobişnuit de multe pentru ora aceea. Imigranţi, toxicomani, violatori de neveste şi alţi criminali adunaţi în acelaşi tip de închisoare în care crescuse şi el.

Mrado era în plină conversaţie cu Bobban, când văzu ieşind o persoană care semăna cu Jorge.

Îl văzuse pe latino de vreo patru-cinci ori în trecut. Ultima dată: la procesul în care Jorge se pricopsise cu şase ani de închisoare din cauza mărturiei lui. Radovan şi Mrado merseseră la cacealma – trebuia să accepte unele pierderi. Pe atunci era un tânăr arogant, îmbrăcat cu ţoale moderne şi ţipătoare. Cu lanţ de aur şi cruce. Părul dat cu gel. Îşi lăsase un cioc simpatic. Mişcări rapide, vorbărie halucinantă. Şi acum: persoana din faţa maşinii era un adevărat negru. Părul creţ, pielea închisă. Mergea ca un rastafari, suplu şi ritmat. Haine slinoase, o bluză matlasată murdară. Dar bărbatul urâţit degaja totuşi altceva – o stare de tensiune foarte mare.

Asta trebuia să fie tipul latino.

Mrado se făcu covrig în spatele volanului. Îl văzu pe Jorge aruncând o privire în jur şi îndreptându-se apoi spre gară. Prea mulţi oameni primprejur, imposibil să iasă.

Mrado aşteptă ca Jorge să schimbe unghiul care ducea la intrarea în gară. Ieşi din maşină. Îşi puse ochelarii de soare. Îşi înfăşură eşarfa în jurul bărbiei. Se rugă la zeul maşinilor: fă ca a mea să rămână intactă, să n-o atingă nimeni, să n-o fure nimeni. Pe strada cea mai periculoasă din Sollentuna. Alergă spre colţul după care

dispăruse Jorge.

Jorge nu intră în gară. Continuă să meargă drept înainte. Urca în direcţia centrului comercial din Sollentuna. Mrado păstra distanţa. În acelaşi timp, nu voia să-l piardă din vedere. Jorge intră în centrul comercial. Mrado aşteptă câteva secunde înainte de a trece de uşile automate. În momentul în care ajunse în interior, îl zări pe Jorge, care intra în supermarketul ICA. Mrado se strecură în magazinul Expert aflat chiar în faţă. Ce closet, cel mai prost Martin Beck. Îl sună pe Ratko. Întrebă în sârbă:

— Ratko, unde eşti? E ceva important.

Ratko nu îi răspunsese la ultimele apeluri, era supărat după tratamentul aplicat lui Sergio. Dar, de data asta, înţelese că se întâmpla ceva.

— Sunt acasă. Termin un STCC. L-ai găsit?

— Da. Şi-a petrecut noaptea la un tip din Sollentuna. Acum a plecat. Pregăteşte-te. Urcă în maşină.

— Băga-mi-aş, eram şi eu liniştit. Unde să vin?

— Încă nu ştiu. Stai pe fază.

— Sunt deja în faţa portierei.

— Perfect. Te sun. Imediat.

Jorge ieşi din supermarket. Cu câte două plase în fiecare mână. Păreau pline de mâncare. Se ducea fără îndoială din nou spre ascunzătoare.

Îl urmări până la gară. Regula de bază: nicio mişcare bruscă atunci când filezi pe cineva. Un tip ca Jorge făcea super gafe – reacţiona direct.

Jorge ieşi pe peron. Mrado în spate, în sala de aşteptare. Spera ca lumina să nu-i reflecte imaginea în uşile cu geam. Jorge părea că stă la pândă.

Trenul care mergea în centru intră în gară. Jorge urcă în el. Mrado făcu la fel, în alt vagon. Îl sună pe Ratko. Îi spuse să se îndrepte spre centru. Trenul încetini. Curând ajunse la gara centrală. Se opri. Mrado se uita pe fereastră. Îl văzu pe Jorge coborând. Mrado rămase în tren până ce Jorge coborî treptele spre metrou. Îl urmă. Jorge departe în mulţime. Mrado se concentră, nu trebuia în niciun caz să-l piardă acum. Se afundaseră în culoarul care

ducea la metrou. Un grup de indieni cântau din nai şi din tamburine. O femeie în impermeabil se sprijinea de un stâlp şi distribuia *Vakttornet*. Jorge: jos, pe peronul de la metrou. Mrado îl urmări. La o distanţă bună. Jorge: urcă în metrou spre Mörby Centrum. Mrado: în alt vagon din acelaşi metrou. Vagonul era pe jumătate gol. Doi arabi tineri, a doua generaţie de emigranţi magrebieni, cu şepci şi hanorace – doi potenţiali recruţi – cu picioarele pe banchete. Un tip din Stureplan care nu avea ce căuta aici: blond, palton frumos, jeanşi mulaţi, părul lins pieptănat pe spate. Asculta muzică pe un iPod. Jorge: coborâre la KTH. Mrado: la fel.

După ce ieşise de la metrou, Jorge se postă în faţa panourilor care afişau orarul autobuzelor. Se uita la plecări. Apoi intră într-un butic de ţigări. Cumpără ceva. Pungile păreau grele. Ieşi de acolo şi se îndreptă spre staţia unui autobuz. Mrado în spate. Tipul din Stureplan pe care-l văzuse în metrou era şi el acolo, la acelaşi peron de autobuz ca şi Jorge. Întâmplător, fără îndoială. Mrado verifică numărul autobuzului, 620. Era clar că Jorge se pregătea să ajungă la Norrtälje. Mrado îl sună pe Ratko:

— Vino la KTH.

Maşina 620 era în staţie. Ratko încă nu se vedea. Mrado se întoarse la standul de cârnaţi din mijlocul străzii Valhallavägen. Acolo era un rând de taxiuri.

Jorge: în autobuzul care pleca. Mrado urcă într-un taxi:

— Urmăriţi 620.

Merseră vreo treizeci de minute. Mrado începu să se neliniştească. Jorge ăsta era viclean. Mereu în gardă. Posibil că se întreabă de ce acelaşi taxi rămâne tot timpul la două sau cinci maşini în spatele autobuzului. Mrado păstra legătura cu Ratko. Schimbă maşina la Åkersberga.

Urmară autobuzul la distanţă bună. Nimic neobişnuit în toate astea. În spatele autobuzului, care nu avea decât puţine opriri, se formase un şir lung de maşini. Latino-ul era tot înăuntru. În sfârşit: Dyvik. Autobuzul opri. Jorge coborî. Băiatul din Stureplan coborî şi el. Ciudat, dar nu

avea timp să se gândească la asta.

Mrado urlă:

— Întoarce, băga-mi-aş.

Ratko întoarse pentru a urma aceeaşi direcţie cu Jorge. Mrado, pe scaunul pasagerului, lăsă capul în jos. Trecură la trei metri prin faţa lui Jorge. Înaintară cât mai încet posibil, ca oamenii care nu prea ştiau încotro s-o ia. În oglinda retrovizoare, îl văzură mergând pe şosea. Strategia mergea pe moment. Apoi ar deveni prea periculos. Fură obligaţi să accelereze. Îl pierdură din vedere pe Jorge, care rămăsese în spatele lor. Parcară maşina. Ieşiră. Mrado se afundă printre arbori. Era invizibil din stradă. Ratko începu să meargă în sens invers. Spre Jorge.

Două minute mai târziu, Ratko sună:

— Este la o sută de metri de mine, pe stradă. Se îndreaptă spre tine. Ce fac dacă mă recunoaşte? Mă car în fugă?

— Continuă să mergi spre el. Treci prin faţa lui ca şi cum nimic nu s-ar întâmpla. Apoi faci un ocol când eşti sigur că nu te mai vede. Urmăreşte-l. Mă ocup de el când ajunge aici.

Mrado aşteptă. Nicio casă în jur. Nimeni. Nicio problemă.

Mobilul deschis. Cu numărul lui Ratko. Gata să-l sune.

Jorge ajunse mergând pe jos. Cu pungile în mână. Părea obosit. La douăzeci de metri, pe contrasens. Mrado îl sună pe Ratko. Vorbea în şoaptă. Îi spuse să alerge.

Mrado ieşi din ascunzătoare ca un trol rău al pădurilor, un uriaş.

Jorge pricepu imediat. I se citea panica în ochi. Lăsă pungile. Se întoarse. Îl văzu pe Ratko alergând spre el. Înţelese situaţia. Încercă să fugă – prea târziu. Mrado îl prinse de haină.

Întoarcerea iugoslavilor. Căderea micuţului latino negru.

Mrado îi dădu o lovitură în burtă. Jorge se frânse în

două. Căzu. Ratko îl ajunse din spate, îl imobiliză, ajutat de Mrado şi, împreună, îl târâră sub copaci. Departe de şosea. Mrado aduse pungile. Jorge scuipă. Un miros amar. Resturi de mâncare pe pantofii lui Mrado. Ce porc! Mrado, cu o măciucă în mână, îl lovea în spate. Căzu la pământ. În patru labe. Mrado continua să-l lovească. Jorge urla. Mrado era atent – să nu-i rupă nimic. Fără fracturi. Fără răni sângerânde. Nimic care să-l coste viaţa. Nimic care să-l oblige să meargă la Urgenţă. Îl lovea numai cu măciuca. Pe coapse şi braţe? Mai degrabă îi lovea spatele, ceafa, burta. Îl acoperea de lovituri. Îl bătea ca pe un câine.

Jorge încerca să se ridice în genunchi. Se încovriga de durere. Îşi proteja capul. Mrado lăsa măciuca să ajungă peste tot, o făcu să alerge de sus în jos pe trupul bărbatului latino.

La sfârşit: Jorge nu mai era decât o pată umedă. Distrus. Aproape inconştient. Mrado se aplecă în faţă.

— Mă auzi? Dobitocule!

Nicio reacţie.

Mrado îl apucă de păr şi îi ridică capul:

— Dacă mă auzi, clipeşte din ochi.

Jorge clipi din ochi.

— Ştii de ce am făcut asta. Ai încercat să te joci de-a gangsterii, dar ţi-ai ales greşit oamenii. Lui Radovan nu-i place stilul tău. Nu poţi să te superi decât pe tine. De ce să te superi?

Să-l faci pe Rado să cânte... Ţine bine minte asta: o să te găsim întotdeauna. Orinde ai fi, liber sau în puşcărie. La maică-ta. Noi nu uităm niciodată. Noi pedepsim întotdeauna. Dacă torni cel mai mic lucru despre noi, n-o să mai fiu atât de simpatic data viitoare.

Mrado îi dădu drumul lui Jorge de păr. Capul îi căzu în faţă.

— Şi încă ceva.

Mrado scoase mobilul. Căută o fotografie. I-o vârî sub nas lui Jorge.

— O recunoşti? I-am vorbit despre tine. Verifică, dacă

vrei. O cunoşti foarte bine. Ştiu unde locuieşte. Unde studiază. Ce cursuri urmează. Nu intră în căcat, n-ar fi pentru ea. Ar fi păcat. O fată atât de frumoasă!

25

J-BOY absent, J-boy prezent. Dus-întors.

O durere să plesnească.

Închise ochii. Aşteptă. Îi auzi pe iugoslavi îndepărtându-se. Zgomote în pădure. Apoi zgomotele se stinseră. Aşteptă cu răbdare. Ciuli urechile. Singur.

Terminat. Incapabil să se mişte. Nu-şi mai simţea picioarele. Braţele îi erau complet amorţite. Îşi atinse spatele – se prăbuşi fără cunoştinţă.

Trezit din nou. O maşină care trecea pe stradă. Bătăile inimii. Încercă să-şi mişte braţele. Prea dureros. Vomită. Rămase întins la pământ.

Flux de gânduri: Jorgelito în pădurea cu afine. Lovit. Strivit. Umilit. Se crezuse rege. În realitate, un netrebnic, regele naivilor. Ei se duseseră la Paola. Ca s-o cotonogească. S-o umilească. O să o sune imediat ce va putea. Imediat ce va putea să se ridice. Paola, cea mai bună soră din lume. Căzu din nou în întuneric.

Acceptase trăsnăile lui Jorge. La paisprezece ani, se întorcea de la şcoală. Cu o scrisoare în mână. *Am onoarea să vă informez că Jorge Salinas Barrio va fi exmatriculat din Liceul Tureberg timp de şase săptămâni, începând cu a zecea săptămână a anului şcolar. Această măsură a fost luată ţinând cont de gravele probleme de comportament, precum şi de influenţa nefastă asupra altor elevi şi asupra muncii la clasă. În trecut, v-am prevenit de nenumărate ori asupra problemelor cauzate de Jorge. Am consultat în egală măsură asistenta socială a Liceului Tureberg pentru a găsi mijloacele de a-l face pe Jorge să-şi înţeleagă situaţia şi să-şi schimbe comportamentul. Din nefericire, atitudinea lui agresivă şi inacceptabilă s-a agravat în cursul ultimului semestru, lucru pe care l-am discutat cu el în prezenţa dumneavoastră, pe data de 3 februarie anul acesta. Şcoala nu vede altă soluţie decât aceea de a-l exmatricula pe Jorge în perioada menţionată mai sus.*

Comunitatea din Sollentuna îi oferă posibilitatea de a urma o şcoală la domiciliu. Nu ezitaţi să mă contactaţi pentru orice informaţie suplimentară. Jan Lind, Director. Maică-sa plânsese. Rodriguez o lovise. Jorge se gândise: dacă tatăl meu adevărat ar fi aici, m-ar duce înapoi în Chile. Dar Paola nu se supărase, nu plânsese. Nu îi căutase scuze. Fusese cu adevărat drăguţă. Singura care vorbise cu Jorgelito. Deşi era dur, îi făcuse bine că vorbise cu el. Ea îi explicase:

— Tu eşti prinţul nostru, al mamei şi al meu. Să nu uiţi asta niciodată. Tu eşti prinţul meu.

Cineva striga numele lui Jorge în pădure. Imposibil să stea mai liniştit şi mai tăcut decât o făcea acum. Oare se întorseseră iugoslavii? Nu apăru nimeni. De când stătea aşa? Zece minute? Două ore? Voma mirosea urât.

Era terminat. Iugoslavii erau mai răi decât crezuse. Ar fi trebuit să fie mai atent. Fără îndoială mahmureala după chef îl făcuse mai puţin vigilent. Oare de cât timp Mrado şi colegul lui îl urmăriseră? Nu fuseseră nici în autobuz, nici în acelaşi vagon de metrou. Nu-i văzuse nici la oprirea autobuzului aproape de KTH. Nu remarcase nici maşina care îl urmărise pe traseu. Reuşiseră să-l fileze? Cum de ştiuseră că era la Vadim? Bănuieli: jigodia asta de rus îl turnase. Sau cineva de la bar. Îl recunoscuse oare cineva? Căcaţi.

Încercă să-şi mişte o parte infimă din corp. Indexul. Mai întâi nu simţi nimic. Trei secunde mai târziu, tot braţul îi pulsa de durere. Prea rău. Urlă. Puţin contează dacă iugoslavii mai erau acolo. Cineva îi strigă din nou numele.

Vomită.

Rugăciunile de pe buze: *La madre que te pario*. Gândurile din minte: în cine să mai aibă încredere? În Sergio? În Eddie? În Ashur? Putea să ia legătura cu mama lui? Ar îndrăzni să-şi sune sora? Evadarea din închisoare fusese bine unsă, ca pe roţi. Rapidă. Jorge: cel mai bun. Până astăzi. Dar pentru viaţa de după – Jorgelito avusese o viziune prea scurtă. Crezuse că va fi uşor. Făcuse aceeaşi greşeală ca toţi ceilalţi, fusese slab, chefuise. Simţise

nevoia să intre în legătură cu oamenii. Încercă să deschidă ochii. În jurul lui, numai brazi. Pete de lumină pe pământ. Brun, plin de ţepi, gol. Niciun cântec de pasăre. Ce e de făcut acum? Una fusese să-şi rişte pielea pentru a pune mâna pe nişte bani de la Radovan, dar să rişte viaţa sorăsii?

Se gândi la cele două tatuaje pe care le avea. Pe umărul drept un diavol care rânjea. Tot negru, înconjurat de flăcări roşii, portocalii şi galbene. Pe spate, un crucifix cu aceste cuvinte: *The Man*, cu litere gotice. Se crezuse „*the man with the master plan*", când, de fapt, nu era decât un perdant. Băgat în rahat până la gât. Un perdant, complet *out*.

26

Un BCBG la plimbare în pădurea lui Moş Crăciun. JW îl căuta pe Jorge imaginându-şi două alternative: fie chilianul zăcea rănit, undeva prin pădure, fie iugoslavii îl duseseră undeva cu maşina. O luă la început spre dreapta. Merse în zigzag, urcă zece metri în pădure, reveni de-a curmezişul spre şosea, apoi din nou zece metri în pădure. Se gândi la *Războiul Stelelor*. „Verificaţi cu amănuntul! Treceţi totul prin ciur şi prin dârmon!", ordona caricatura lui Dark Vador. În scena următoare, tovarăşul lui trecea un darac enorm de-a lungul solului. Mel Brooks – atât de tâmpit şi totuşi genial!

JW cercetă pădurea amănunţit. Nici urmă de Jorge.

Cu o oră şi douăzeci de minute mai devreme, JW ajunsese în strada Malmvägen în momentul în care cineva care semăna cu Jorge ieşea pe uşa imobilului. Detectivul JW se dăduse câţiva paşi înapoi ca să se ascundă după un colţ al casei, ceea ce se dovedise o bună strategie. Aruncă o privire de ansamblu. Văzu un tip uriaş ieşind dintr-o maşină prea de clasă şi urmărindu-l pe chilian. Ceva nu mirosea bine. Bărbatul nu se apropia de Jorge. Rămânea mereu la câţiva metri în spate. După puţin timp un lucru era evident: uriaşul îl fila pe chilian. Bărbatul avea toate caracteristicile unui gangster iugoslav: haină de piele de lungime mijlocie, fular, jeanşi negri, încălţăminte de piele.

O ceafă mai lată decât Hulk. Braţele îi atârnau uşor aduse de-a lungul corpului, părea că duce un televizor. Păr scurt grizonant, bretonul tăiat drept. Fălcile trădau un regim infernal de testosteron. De ce oare Abdulkarim îl vârâse într-o asemenea poveste, fir-ar să fie! JW se simţea ca un poliţist ratat. Nu îndrăznea să se arate, chiar dacă Jorge era sub nasul lui. Marea întrebare: cine era iugoslavul uriaş? Mafia sârbă voia oare să se folosească de cunoştinţele despre coca pe care le avea chilianul?

Continuă filajul. Spre gară. JW era pe scara rulantă când auzi trenul intrând în gară. Se grăbi să sară într-un vagon. Prin fereastră, îl văzu pe iugoslav în vagonul de alături. Drăguţ.

Suspans total. JW uitase complet povestea cu Camilla.

Iugoslavul uriaş coborî la gara centrală. JW nu-l vedea pe Jorge, dar pornea de la principiul că iugoslavul nu-l scăpa din ochi. Îl urmări. Coborârea la KTH. Rămase la oarecare distanţă de iugoslav. Îl văzu pe Jorge lângă staţia de autobuz. JW se îndreptă şi el spre aceeaşi staţie. Părea că singurul lui scop în viaţă este autobuzul 620. Mergând, trecu la doi metri de uriaş. JW nu ştia că devine suspect postându-se în aceeaşi staţie de autobuz ca şi Jorge, dar, în orice caz, resimţea prezenţa iugoslavului atât de puternică, de parcă l-ar fi înfruntat faţă în faţă într-un ascensor. Bărbatul avea carismă.

Câteva persoane urcară în autobuz după Jorge, dar iugoslavul nu era printre ei. Oare abandonase? Jorge era ascuns într-un colţ, protejat de o fereastră într-o parte şi o femeie de vârstă mijlocie în cealaltă, care avea o geantă pe genunchi. În spatele lor era un loc liber, lângă un bătrân care purta o şapcă. Nici nu se punea problema să-l abordeze pe chilian – trebuia să aştepte să coboare. JW se lăsă pe spate pe scaun.

Coborâse la aceeaşi staţie cu chilianul. Îl urmărise, la câţiva metri distanţă. Deodată, îl văzu pe iugoslav ajungând în fugă. Acum înţelese, erau aici. Treizeci de secunde mai târziu, auzi ţipete. Se panică. Ce trebuia să

facă el, la naiba! Se ascunse după copaci. Rămase acolo, ciulind urechile. Nu mişcase. Se gândea să meargă în căutarea lui Jorge. Dar tipul era de negăsit. După ce avansase penibil cam o sută de metri, JW traversă strada pentru a continua de partea cealaltă. Merita să mai caute, măcar o oră.

Auzi un ţipăt. Nu la fel de puternic precum cele dinainte, dar totuşi – un suspin de durere. Încercă să meargă în direcţia din care venea strigătul. Privi în jur. Arbori întunecaţi, poteci acoperite de conuri. În câteva locuri, ramurile brazilor atingeau pământul, ascunzând astfel tot ce s-ar fi putut afla în spatele lor. JW se apropie, ridică nişte crengi şi privi la ce ascundeau. Acele îl înţepau. Pădurea nu era chiar elementul lui. Şi aproape făcuse pe el, atât îi era de teamă.

La şapte metri în faţa lui, văzu deodată nişte pungi de plastic pline de mâncare. JW se luă după semne. Mai departe, văzu un om stând chircit. Era chilianul? Trăia încă? JW se uită în jur. Nici urmă de iugoslav în apropiere. Scoase un „hei!”. Niciun răspuns. Se apropie. Tipul părea mort. JW îngenunchie lângă el. Repeta numele lui Jorge. Nu avea niciun chef să dea peste un cadavru. În sfârşit, o reacţie.

Jorge murmură fără să deschidă ochii:

— Pleacă.

JW nu ştiu ce să spună. Se gândi: super, trăieşte. Dar ce-aş putea face să-l ajut? Nu e o idee bună să chem o ambulanţă.

— Salut. Ce faci? Pot să te ajut?

— Cară-te.

— E super că eşti în viaţă. Ştiu cine eşti. Te recunosc. Te caut de câteva ore.

Jorge deschide un ochi. Avea un uşor accent de suburbie.

— Tu cine eşti?

— Mă numesc Johan. Ascultă. Habar n-am cine ţi-a făcut asta şi de ce. Eşti, sincer, într-o stare proastă. Ai cu siguranţă nevoie de îngrijiri. Am o veste genială pentru

tine.

— Cară-te, ţi-am spus. Nu am nimic de-a face cu tine. Nu te-am văzut niciodată.

— *Calmos*. Te cheamă Jorge Salinas Barrio şi ai evadat de la Österåker pe 21 august. De atunci eşti fugar, ceea ce nu este cu siguranţă uşor. Cunoşti afacerea cu coca mai bine decât oricine altcineva. Eşti regele cocainei în regiunea Stockholm. Mă asculţi?

Jorge rămase nemişcat, fără să spună nimic. Dar nici nu negă.

— Lucrez pentru un arab – Abdulkarim Haij, ştii cine e?

Jorge ridică din nou capul. JW interpretă: continuă.

— El este furnizorul de C. O vând celor din Stureplan şi scot bani buni. Putem să le cerem până la o mie o sută pe gram. E bine. Dar imaginează-ţi că putem scădea preţul de cumpărare. Şi asta o s-o facem când o să avem mai multă clientelă. Şi tu o să ne ajuţi pentru că, fără ajutorul nostru, o să ajungi direct la morgă. Mulţi poliţişti îţi vor pielea. Poţi să-i dai uitării începând de acum. O să te ajutăm, o să te punem pe picioare. O să-ţi dăm un paşaport, pesetas, tot ce trebuie. Poliţia nu are nicio şansă. Iugoslavii ăştia nici atât. Dacă lucrezi pentru noi, o să fii putred de bogat.

JW respiră greu. Nu contează că Jorge era pe jumătate inconştient. Era surescitat, îşi imaginase scena asta mai multe zile. Imposibil să-şi păstreze calmul acum.

— Ascultă-mă bine, am observat cum evoluează treaba asta în Stockholm. Coca este pe cale să se răspândească dincolo de centrul oraşului. Este ultimul vis, noul drog al maselor. O să fie la fel ca haşişul. Iar preţul scade pe zi ce trece. Când ai intrat la mititica, gramul era încă la o mie două sute. Acum, mulţi vând coca de optzeci şi cinci la sută puritate la opt sute. Cu o lovitură, volumul va exploda şi noi, care avem contacte bune, vom putea cumpăra cu rabat. Profiturile vor creşte radical. Şi aici o să intri în joc tu, o să ne ajuţi să ne lărgim piaţa. Înainte de orice, o să te ocupi de suburbii, să le aduci la noi.

Împreună o să băgăm oraşul ăsta în buzunar. Mă urmăreşti? În buzunar.

— *Maricon*. Cară-te! gemu Jorge.

PARTEA A DOUA

(patru luni mai târziu)

Proces-verbal

Audiere la Tribunalul din Stockholm Obiect nr. T 3245-06

Judecătorul

Domnul judecător pe dreptul familiei Patrik Renbäck

Secretar

Magistrat stagiar Oskar Hävermark

Soţii

RECLAMANTA

Annika Sjöberg, 690217-1543 strada Gröndalsvägen, 172 117 69 STOCKHOLM Prezentă personal

Avocatul din oficiu Avocat Göran Insulander CP 11244

112 21 STOCKHOLM

Prezent

PÂRÂT

Mrado Slovovic, 670203-9115 Strada Katarina Bangata, 35 116 39 STOCKHOLM Prezent persoanal

Avocat

Avocat Martin Thomasson CP 5467

112 31 STOCKHOLM Prezent

OBIECT

Drept de păstrare, de locuire, drept de vizită, printre altele.

Preşedintele trece în revistă acordul fixat până acum între cei doi foşti soţi.

CERERILE

Göran Insulander arată că Annika Sjöberg, cu titlu provizoriu, cere să poată exercita singură autoritatea parentală asupra fiicei sale Lovisa.

Martin Thomasson descrie poziţia lui Mrado Slovovic în termenii următori: refuză cererea Annikăi Sjöberg. În ceea ce-l priveşte, cere tot cu titlu provizoriu ca Lovisa să

aibă dreptul să stea la el în fiecare săptămână de marţi de la orele 18.00 până vineri la orele 18.00.

Göran Insulander arată că Annika Sjöberg refuză cererea lui Mrado Slovovic. Ea se declară gata să accepte ca Mrado Slovovic să aibă drept de vizită de marţi orele 18.00 până miercuri orele 18.00 o dată la două săptămâni.

Göran Insulander explică, de asemenea, motivaţiile şi circumstanţele cererii făcute de Annika Sjöberg: Annika Sjöberg şi Mrado Slovovic s-au căsătorit în urmă cu aproximativ nouă ani. Doi ani mai târziu, s-a născut fiica lor Lovisa. E mai bine pentru Lovisa să nu aibă prea multe contacte cu Mrado Slovovic, pentru că el are o influenţă foarte nefastă asupra fiicei sale. Este în egală măsură prea periculos pentru copil să fie văzut în compania lui. Mai mult, el nu este capabil să coopereze cu Annika Sjöberg atunci când este vorba de a o aduce sau de a o căuta pe Lovisa când i-au fost acordate vizitele. Mrado Slovovic a ameninţat-o pe Annika Sjöberg de mai multe ori. În ciuda acestor fapte, ea este de acord ca Lovisa să-şi vadă tatăl din când în când, conştientă fiind de importanţa pentru copil de a păstra legătura cu ambii părinţi. Lovisa nu cere niciodată să-l vadă pe Mrado Slovovic. În 2002, relaţia dintre cei doi soţi a început să se degradeze, Mrado Slovovic nefiind acasă noaptea şi dormind cea mai mare parte a zilei. Se supăra dacă Lovisa ţipa sau făcea zgomot şi nu se ocupa deloc de ea. Annika Sjöberg gătea şi avea singură grijă de tot ce avea nevoie Lovisa. Mrado Slovovic frecventa un mediu criminal şi, în primăvara lui 2004, Annika Sjöberg s-a hotărât să ceară divorţul. Mrado Slovovic i-a vorbit urât şi a ameninţat-o, printre altele, că o să o ducă pe Lovisa cu el în Serbia. A spus, de asemenea, în două rânduri că „îi va suci gâtul”, dacă ea nu îl lasă să locuiască cu Lovisa. Din 2004 până în 2006 relaţia lui cu Lovisa a fost marcată de numeroase probleme. Timp de lungi perioade, cea mai lungă fiind de patru luni, nu şi-a văzut deloc fiica. De multe ori, Mrado Slovovic nu se prezentase pentru a o aduce pe Lovisa şi o ţinuse trei zile în plus fără acordul Annikăi Sjöberg. După fiecare şedere

la tatăl ei, Lovisa era foarte stresată şi dormea prost. Cât stă la Mrado Slovovic se uită la video toată seara şi nu este hrănită în mod corect. El frecventează în continuare mediul mafiot şi a fost condamnat pentru mai multe infracţiuni. Prietenii Annikăi Sjöberg au indicat faptul că l-au văzut pe Mrado Slovovic depăşind cu mult limita de viteză atunci când Lovisa se afla alături de el în maşina sa sport. Odată, a dus-o într-un club de lupte unde a putut să vadă de pe marginea ringului cum tatăl ei a fost făcut knockout. Lovisa a fost foarte şocată ca urmare a acestui incident. Să-l frecventeze pe Mrado Slovovic este un lucru dăunător pentru Lovisa. Pe de o parte, pentru că el o expunea unor activităţi extrem de periculoase. Pe de altă parte, pentru că frecventa un mediu criminal. În plus, Mrado Slovovic nu se arată capabil să coopereze cu Annika Sjöberg.

Martin Thomasson explică motivaţiile şi circumstanţele apărării lui Mrado Slovovic astfel: Lovisa are nevoie de tatăl său. Nu este adevărat că o expune unor pericole. Nu merge prea repede cu ea în maşină. Îi dă să mămânce în mod corect şi nu se uită încontinuu la televizor. Fac împreună foarte multe lucruri, cum ar fi să viziteze parcul Skansen sau să se plimbe pe dealuri, de exemplu. Lovisa a venit într-adevăr o dată la sala de sport a lui Mrado Slovovic, dar nu este adevărat că l-a văzut pe tatăl ei făcut knockout. Din contră, el şi Lovisa „au făcut box ca să se amuze” în ring şi într-o manieră cu totul inofensivă. Raţiunea pentru care Annika Sjöberg răspândeşte minciuni pe seama sa este gelozia ei faţă de Mrado Slovovic, pentru că el a avut o relaţie cu o altă femeie, puţin după despărţire. Dispoziţia instabilă a Annikăi Sjöberg îi cauzează probleme când este vorba de a o lua sau de a o aduce pe Lovisa. Acest comportament exista deja în timpul căsătoriei soţilor. Mrado Slovovic consideră că este inutil pentru Lovisa să stea la mama ei, când aceasta se află într-o asemenea stare. Lovisa se simte foarte bine când este cu Mrado Slovovic şi şi-a exprimat în mai multe rânduri dorinţa de a petrece mai mult timp cu

el. În timpul ultimei vizite la Mrado Slovovic, în ianuarie anul în curs, Lovisa a spus că „i-ar plăcea să locuiască mai mult la tata decât la mama”. Ea este întotdeauna foarte tristă când trebuie să se întoarcă la Annika Sjöberg. Annika Sjöberg i-a interzis lui Mrado Slovovic să o ia pe Lovisa în Serbia pentru a-i face o vizită bunicului ei. Mrado nu s-a gândit niciodată să o ia pe Lovisa fără acordul Annikăi Sjöberg. Cel mai bine pentru Lovisa este ca soţii să-şi păstreze împreună autoritatea parentală şi ca ea să-şi vadă tatăl la fel de des ca şi mama. Pentru moment, Mrado Slavovic se gândeşte că un drept de vizită de marţi până vineri ar trebui să fie suficient.

Soţii discută despre un aranjament amiabil. Nu se găseşte o soluţie.

Reuniunea se termină cu anunţul că hotărârea va fi făcută publică la cabinetul tribunalului începând cu orele 13.30, în data de 23 februarie anul în curs.

După o matură reflecţie, Tribunalul a dat

HOTĂRÂREA (de comunicat la 13.30., 23 februarie anul în curs)

Tribunalul nu consideră că există în situaţia actuală destule motive care ar justifica o anulare o autorităţii parentale conjuncte. Cererea Annikăi Sjöberg este respinsă în acest punct.

În ceea ce priveşte dreptul de vizită, Tribunalul constată că Mrado Slovovic a văzut-o pe Lovisa în mod neregulat în cursul anului trecut. De aceea, Tribunalul consideră că acesta va putea, pentru moment, să-şi păstreze dreptul de vizită de o zi o dată la două săptămâni. Dacă vizitele se vor derula într-o manieră pozitivă, soţii vor putea avea în vedere vizite mai lungi.

Concluzii

Până când problemele evocate mai sus vor fi concretizate de o judecată sau de o decizie legală sau până ce părinţii vor ajunge la un acord, iar acest acord va fi ratificat de către asistenţa socială sau de către alt organism responsabil, Tribunalul decide următoarele:

Autoritatea parentală conjunctă pentru Lovisa se va

păstra.

Pentru început, Lovisa va avea dreptul să vină în vizită la Mrado Slovovic o dată la două săptămâni de miercurea de la orele 18.00 până joia la orele 18.00.

Modalităţi de apel

Cererea de apel va fi adresată Tribunalului Înaltei Curţi din Svea cel mai târziu în trei săptămâni de la data prezentei hotărâri.

A se vedea deasupra

Oskar Hävermark

27

Teritoriul Stockholmului era separat de linii de partaj psihologic. Geografia în trei părţi a străzii Kungsgatan. În jos spre Stureplan, erau magazine de haine, cafenele, discoteci, cinematografe şi magazine de electrocasnice. Reprezentanţa Diesel, Stadium. Wayne's şi McDonald's. Blue Moon Bar şi the Crib. Rigoletto, Saga °i Royal. El-Giganten şi Siba. Toată lumea se amesteca în acest sector: suedezii cumsecade, lumea din Stureplan, gangsterii de la periferie. Zona următoare, de la piaţa Hötorget până în strada Vasagatan: zona gri sau cartierul gri. Baruri dubioase şi restaurante de rahat. Cartier pestriţ, populat de imigranţi şi de suedezi. Ultima parte a zonei, de la intersecţia străzii Vasagatan până la pod, nu avea restaurante, baruri normale, magazine, buticuri sau cafenele. Aici, doar locuri cu un profil foarte special: Teatrul Oscar, Fasching şi Casino Cosmopol. O clientelă mai vârstnică. Un amestec de cititori de reviste, de pasionaţi de jazz şi de jucători.

O vedere de ansamblu asupra vieţii de noapte, a shoppingului, a plăcerilor pe care le oferea oraşul. Strada Kungsgatan – trotuare încălzite, mereu curăţate de zăpadă – mereu pline de lume. Mereu în isteria consumului. Trei straturi diferite. Trei lumi diferite de-a lungul aceleiaşi străzi.

Mrado stătea la barul Kickis Bar & Co, un colţ albăstrui în a doua parte a străzii, aşteptându-l pe Ratko. Bere forte şi celelalte: bere englezească, bere slabă, cidru.

Frânt de oboseală.

Privea fix în faţa lui, cu ochii stinşi, parcă fără viaţă. Câţiva tineri arăbeţi în haină Goose o ţârâiau prin bar. Refuzau să-şi scoată haina – simbol al lumii normale, inaccesibile lor. Îl fixau de la distanţă. Nu ştiau cine este. Dar pricepeau totuşi – nu trebuia să se joace cu nervii uriaşului. Dacă vestiarele barului ar fi fost sub dominaţia lui, hainele acestor mucoşi cu mustaţă încă de puf ar fi atârnat de mult pe umeraşe.

Litere făcute din neoane atârnau pe pereţi, formând cuvintele: Drinks de Kickis. Pe rând roşii, albastre şi galbene.

Mrado şi Ratko hotărâseră să ia o bere înainte de a se duce la Casino Cosmopol mai departe pe strada Kungsgatan. Mrado avea nevoie de bani spălaţi. Videocluburile care spălau bani nu mergeau aşa de bine cum ar fi trebuit. Nu reuşeau să producă un flux de bani constant. Cazinoul rămânea mereu soluţia de urgenţă pentru albirea banilor.

Ceasul arăta zece şi cinci. Ratko nu avea obiceiul să întârzie. Spiritul lui de rebeliune se manifesta prea des în ultima vreme. Aşa ceva era inadmisibil. Mrado era deasupra lui Ratko în ierarhia iugoslavilor. Deci n-o să aştepte mai mult de zece minute. Comandă altă bere. Trecu în revistă ultimele luni.

Jorge era HS. Trecuseră patru luni de la incidentul din pădure şi micuţul chilian nu întreprinsese nimic. Profil jos. Nicio altă tentativă de a-l juca pe boss. Mrado obţinuse informaţii. Jorge era tot în oraş, îşi cultiva în continuare lookul de negru pentru a rămâne incognito. Se descurca făcând singurul lucru de care era capabil, vindea coca pentru un dealer. Mrado nu-şi bătea capul să afle pentru cine, atâta timp cât asta nu-i cauza neplăceri.

Mrado urma rutina obişnuită. Îi era dor de Lovisa. O blestema pe Annika. Pe 23 februarie luase la cunoştinţă decizia tribunalului: înştiinţare în dublu exemplar. Bine: se păstra autoritatea parentală conjunctă. De rahat: nu avea dreptul să o vadă decât o zi la două săptămâni. Suedeza îi

trăda încă o dată pe sârbi.

Mrado se trezea în fiecare dimineaţă între patru şi cinci şi nu mai putea să doarmă. Ca un bătrân. Luase obiceiul de a-şi pune un pahar de whisky pentru a-şi regăsi somnul. Ce naiba i se întâmpla?

Odată, se dusese în camera Lovisei pentru a-şi găsi liniştea. Se aşezase pe pat. Care trosnise. Zgomotul îi amintise ceva. Nu-şi dădea seama ce anume. Deschisese un sertar de la birou. Privirea îi căzuse pe o mâzgălitură şi ştiuse atunci ce anume îi amintise trosnitura. Se simţea moale. Angoasat. Ce ar crede Lovisa despre el dacă va afla într-o zi ce mizerii făcuse? Era posibil să fii un tată bun rupând falange? Trebuia să înceteze.

Altfel, zilele trecuseră, fiecare cu noutăţile ei. Toate sectoarele se dezvoltau. Banii veneau. Cele mai mari realizări recente: să ridice videocluburile şi să se gândească cum puteau să-i administreze pe copoi şi ultimul proiect, Nova. Radovan voia să organizeze o şedinţă despre Nova. Toţi colegii discutau de eforturile făcute de poliţie pentru a-i închide. Mrado, Goran, Nenad şi Stefanovic.

Societea anonimă care regrupa videocluburile fusese fondată după o cercetare amănunţită pe numele de împrumut Christer Lindberg. Mrado nu voia în niciun caz pe cineva care să trezească bănuielile Serviciului pentru firme, pentru impozite sau ale altor organisme curioase. Verificase în registrul Stării Civile că tipul era înregistrat în Suedia, în registrul de înmatriculări, pentru ca niciun BMW suspect importat din Germania să nu atragă atenţia, la tribunalul comerţului şi pe lângă alte organisme de credit, pentru ca tipul să nu aibă facturi neplătite. La final, verificase listele de la poliţie – totul trebuia să fie nichel. Mrado i-a mulţumit relaţiei lui din poliţie, Rolf, pentru acest extras de registru.

La suprafaţă cel puţin, Christer Lindberg era un cetăţean OK din toate punctele de vedere. Avea să meargă. Mrado nu avea chef să-l întâlnească personal pe Lindberg, păstra distanţa. Goran preluase rolul de intermediar. O

singură dată,

Mrado vorbise cu acest tip la telefon. Tot ceea ce trebuia să ştiu eu, era că Mrado era un prieten de-al lui Goran care va primi un pachet serios de bani în schimbul câtorva semnături şi câtorva răspunsuri la eventualele întrebări ale celor de la fisc.

Lindberg după Mrado: caricatura unui muncitor. Vorbea o suedo-suedeză împrumutată, semănată cu idei pseudoprofunde şi metafore kitsch la fiecare două fraze. Mrado nu se putuse împiedica să nu glumească puţin.

— Bună ziua, sunt un prieten al lui Goran. Te sun pentru un proiect de afacere cu videocluburi. Ţi-a vorbit despre asta?

— Da, desigur.

— Ştii despre ce este vorba?

— Bine, să spunem aşa. Nu m-am născut ieri. Am înţeles despre ce proiect e vorba.

— Pot să-ţi pun o întrebare? Ce făceai înainte de a lucra pentru Goran?

— Lucram la o firmă de transport, Östman, la Haninge.

— Cum era?

— Bine, să zicem că era zi şi noapte.

— Ce vrei să spui?

— Bine, ştii, Östman nu scuipa în ciorbă, dacă înţelegi ce vreau să zic. Într-o zi a venit Göran. A pus mâna pe tot bazarul. A făcut treabă bună.

— Îl cheamă Goran.

— Ha ha! Aşa e, Goran. Nu prea pot să ţin minte toate numele astea.

Era suficient. Mrado nu avea niciun chef să-l cunoască mai mult pe Lindberg.

Îi trimise actele. Îl rugă pe tip să le semneze. Îi explică încă o dată despre ce este vorba, că un prieten al lui Mrado şi Goran va deschide nişte videocluburi. Avea nevoie de cineva în conducerea firmei care să aibă naţionalitate suedeză. Lindberg ar primi pentru început o sumă de douăsprezece miare la semnătură. Apoi îi vor

trimite zece mii la fiecare şase luni, atâta timp cât vor merge lucrurile. Mrado îi dădea instrucţiuni de urmat în cazul în care fiscul sau altă instituţie indiscretă şi-ar fi făcut simţită prezenţa.

Treaba era bine ascunsă, pentru a-l cita pe Lindberg.

Mrado contactă o firmă care vindea licenţe pentru societăţi anonime. Cumpără două. O sută de mii de coroane pentru fiecare. Trimise toate actele semnate de Lindberg. Schimbă numele: Specialist Video Stockholm SA şi Camarad Video SA. Deschise un cont în bancă. Schimbă expertul contabil. Se însărcină să caute locaţii.

Unul dintre videocluburi era în strada Karlavägen. Au preluat un alt videoclub care funcţiona deja, Video Karlaplan. Proprietari erau doi turci amărâţi. Mrado îi trimisese pe Ratko şi Bobban să-i sperie puţin. Se duseseră acolo într-o seară de octombrie, cu zece minute înainte de închidere. Le explicaseră situaţia. Cei doi turci au refuzat. Două zile mai târziu, când au vrut să deschidă cutia cu *Batman Begins*, care fusese aruncată prin fanta pentru returnările anonime – bang! Unul dintre turci îşi pierdu patru degete şi un ochi.

Mrado cumpără spaţiul o lună mai târziu cu trei mii. Pomană căzută din cer.

Celălalt videoclub se găsea în centrul din Södertälje. Locul servise până atunci de spălătorie automată. Fostul proprietar, şi el turc, era într-o pasă proastă. Hazardul voia aşa – iugoslavii împotriva turcilor. Pariurile îi favorizau clar pe iugoslavi. Tipul de la spălătorie vându fără mofturi pentru douăzeci de mii de coroane. Ca pe roate.

Trebuia să refacă totul în noiembrie. Angajă specialişti în demolare de la Demolări Nälsta SA, firma de demolări a lui Rado. A împuşcat doi iepuri deodată: ocazia de a avea un prim post pentru impozitul pe cifra de afaceri şi o factură legală pentru afacerea cu demolarea.

Mrado renunţă la filmele porno la Videoul din Karlaplan. Raportă un număr incredibil de filme pentru copii – un adevărat paradis Disney. Goli o etajeră întreagă, pe care a împodobit-o de cutii cu bomboane. Refăcu

tejgheaua, astfel încât să se poată cumpăra bilete la loto, ziare şi să se poată face înscrieri în club. Revopsi totul, agăţă afişe publicitare pentru ultimele DVD-uri pentru copii, aranjă un colţ unde să se vândă cărţi de buzunar. Produsul final: videoclubul cel mai drăguţ, cel mai primitor pentru copii din tot Östermalm-ul.

Impresie bună.

Pentru magazinul din Södertälje: Mrado vându maşinile de spălat unor vechi cunoştinţe, nişte sirieni. Södertälje era Ierusalimul lor. Mrado ştia lucrul ăsta, îi frecventase pe sirieni toată copilăria. Adesea fusese invitat chiar şi la nunţi. Sirienii: una dintre reţelele cele mai dense din Stockholm. Puseseră mâna pe spălătorii şi saloane de coafură. Antreprenori. Mrado le cultiva amiciţia. Spălătorii şi saloane de coafură – activităţi cel puţin la fel de bune pentru spălat bani ca şi videocluburile. Aceste legături puteau să-i fie de folos cândva.

După două luni, videocluburile mergeau strună. Ideea de bază era simplă: Mrado dispunea de patru sute de mii de coroane bani gheaţă. Două sute de mii plecau în cumpărarea de firme. Sutele de mii rămase pentru fiecare firmă erau depuse, în sume mici, în contul respectiv al fiecărei firme. Banii erau de-ajuns pentru a plăti spaţiul, renovările şi cumpărarea de casete video şi DVD-uri. Băieţii de la sala de forţă asigurau orarul pentru a ţine deschis de la patru la zece seara. Plata la negru: D.Î.B. — direct în buzunar. Pe hârtie, Radovan era în acelaşi timp angajat şi acţionar. Mrado angajat cu jumătate de normă. La două zile, punea bani în contul firmelor. Când totul funcţiona, fiecare magazin raporta în realitate cinci mii de coroane pe lună. După contabilitatea lui Mrado – trei sute de mii pe lună. După deducerile de salariu pentru Radovan, douăzeci şi cinci de mii, şi cel al lui Mrado, douăzeci de mii pe lună, alte plăţi, impozite şi costuri sociale: în jur de o sută cincizeci de mii de coroane bani albiţi prin magazine. Pe scurt: salariile, la fel ca şi alte venituri în cadrul magazinului – albe ca zăpada.

După ce traversau lumea documentelor în cadrul

activităţilor din videocluburi, banii din vestiare ieşeau de cealaltă parte, mai puţin impozitele: coroane câştigate cinstit. Şi mai bine: dacă vreodată se stricau lucrurile, Lindberg era cel care o lua în freză. Nici Mrado, nici Radovan nu erau membri în conducere şi nu apăreau în niciun registru.

În ciuda acestui sistem bine rodat de albire, îşi făcea griji. Nu era destul. În ultimele luni, insomniile i se agravaseră. Situaţia cu Radovan – mai încordată ca niciodată. Oare era din cauza revendicărilor lui pentru profiturile de la vestiare? Bossul iugoslavilor părea că-l sfidează. Îi dădea mai multă libertate lui Goran, nu lui Mrado. R avea proiecte fără M. Îi ştia pe Ratko şi pe Bobban. Întrebare: această afacere cu videocluburile nu servise oare la a-l ţine ocupat pe Mrado? Întrebarea numărul doi: cine era Mrado fără Radovan? Întrebarea numărul trei: ce-ar putea face Mrado în viaţa lui în afară de asta? Exista fără aşa ceva? Totul era mai bine înainte.

Ratko nu veni. Mrado se ridică. Plăti. Se îndreptă spre cazinou. Singur.

Casino Cosmopol: cartierul naţional al jucătorilor prin excelenţă. Filosofia ipocriziei stăpânită la perfecţie. Să joci este un păcat luteran, să joci este o risipă idioată şi nefastă pentru societate, să joci duce la abuzuri – dar raportează o sumă incredibilă domnului ministru de finanţe. Oamenii au nevoie de joc, de pâine şi de acţiune. Haideţi – jucaţi un pic, doar pentru a avea parte de senzaţii tari. Presto, Rapido, Keno, Millionnaire, pariul la fotbal şi curse hipice, Poker pe internet, Jack Vegas etc. Automatele Jack şi Miss Vegas erau cele mai rele, asigurau cinci miliarde tătucului stat în fiecare an. Împingeau oamenii în prăpastie. Distrugeau căsnicii. Şi vise. Noua maladie a statului-providenţă, după obezitate, era dependenţa de joc. Cifrele urcaseră cu şaptezeci şi cinci la sută de când maşinile Jack Vegas şi cazinourile fuseseră puse în funcţiune.

Bodyguarzii de la cazinou îl salutară pe Mrado cu o înclinare din cap. Trecu prin faţa caselor de la intrare.

Celorlalţi, le controlau cartea de identitate şi comparau fotografia cu baza lor de date. Când veneai pentru prima dată la cazinou, ţi se făcea o fotografie. Mrado nu era supus la toate astea – avea un abonament anual. În plus, Mrado era Mrado.

Locul era un amestec între un palat al plăcerilor în stil victorian bine renovat şi un ferry care asigura traseul pentru Finlanda. Cinci etaje. Parterul era apetisant în mod special. Plafoanele foarte sus, la cincisprezece metri. Din lemn fin pictat. Stuc şi motive originale. Patru candelabre uriaşe. Oglinzile de pe pereţi dădeau impresia că sala este încă şi mai mare. Pe jos, mochetă roşie. Opt rulete mari dispuse două câte două. Între fiecare pereche, un mic stativ pe care un crupier în smoking sau costum trona într-un fotoliu de piele neagră. Sarcina acestuia: să fie atent la joc, să verifice ca nimeni să nu trişeze. Miza minimă la ruletă: cincizeci de coroane pe un număr, cinci sute pentru şansele simple, a douăzecea şi a şaizecea. Zece mii de franci se făceau scrum în mai puţin de cinci minute.

Dacă nu: cinci mese de Blackjack şi de Punto. Două mese Sic Bo pentru chinezi. Aparate Jack şi Miss Vegas, aparate cu monede şi alte automate peste tot.

Îşi dădu încă o dată seama de cât de ipocrit era totul când cineva îi distribui o broşură lui Mrado: *Aveţi probleme cu jocul*? *Nu este o ruşine*. *Mai mult de 300 000 de suedezi suferă de aceeaşi dependenţă ca şi dumneavoastră*. *Dar există o scăpare*. *Sunaţi la CENTRUL DE DEPENDENŢĂ*. Imaginează-ţi acest rahat: ’distribuiau broşuri împotriva jocului şi, în acelaşi timp, puteau fără probleme să retragă o sută de mii distribuitorului de la Casino Cosmopol.

Chinezii reprezentau ca întotdeauna cel puţin o treime din clientelă. Plus suedezi, bătrâni rataţi, femei de vârstă mijlocie cu decolteurile prea adânci, o gaşcă de tineri şi prostituate – care o frecau pe aici în fiecare seară.

Mrado salută câteva figuri cunoscute. Urcă la erajul patru, unde avea loc adevăratul joc. Poker. Etajul al doilea: covor maro peste tot, o masă de blackjack, câteva rulete

de mărime medie, nenumărate aparate cu monede. Un bar. Mrado se îndreptă spre bar. Îl salută pe barman. Îl întrebă cum merge. Ca pe roate. Frank Sinatra ca muzică de fundal. Continuă să urce. Etajul al treilea: acelaşi lucru ca la al doilea, fără bar. Pe scări, căzu peste unul dintre băieţii de la recepţia sălii de forţă.

Mrado îl salută:

— E rost de ceva?

— Da, îi fac un serviciu unui prieten. Du-mă la viaductul Klaraberg şi îneacă-mă.

Mrado glumi:

— Iar ai pierdut toţi banii din casă?

— Da, băga-mi-aş! Sunt complet pierdut, s-a terminat. Am aruncat treizeci de miare pe fereastră în seara asta. N-o să mai avem vacanţă anul ăsta. Am căzut la capătul rulotei, dacă eram broscar amărât aş fi fost în rahat.

— Haide, aşa zici de fiecare dată. Cal, o să te refaci.

— Ar trebui să exersez împotriva băieţilor de la sală. Ei sunt la acelaşi nivel cu mine. Nu crezi c-ar trebui să facem câte o mică serată de poker? Să bem un pic de whisky, să fumăm o havană.

— Nu e rău ca idee, dar cei mai mulţi n-ar vrea să ştie de alcool. Prea multe calorii – nu e bine pentru regim.

— Da, dar la dracu', ce pot face? Nu am nicio şansă împotriva tipilor de acolo.

— Sunt pumni graşi astă-seară?

— Clar.

— L-ai văzut pe Ratko?

— Nu, nu era acolo. Nu l-am văzut nici la sală azi. Te duci să-l vezi?

— Sper că are o scuză bună. Aveam întâlnire acum douăzeci de minute.

— Dacă îl întâlnesc, îi spun că eşti sus şi că eşti foc şi pară. Trebuie să mă car acuma.

Mrado începu să urce din nou scările. Tipul de la scară era, pur şi simplu, la limita de a deveni dependent de joc. Mrado se întrebă ce era mai rău, abuzul de joc sau

abuzul de anabolizante.

Deschise uşile batante care duceau la etajul superior. Covor verde. Aceeaşi culoare ca feţele de masă de pe mesele de poker. Un plafon negru cu spoturi discrete. Aici nu erau oglinzi pe pereţi – dar trişorii erau totuşi prinşi. Mrado salută pe toată lumea. Erau acolo cei mai tari profesionişti din Stockholm: Berra K, Jokerul, Piotr B, Major, printre alţii. Bărbaţi care aveau acelaşi ritm de viaţă ca şi Mrado. Munceau de la zece seara până la închiderea cazinoului la cinci dimineaţa. Tipi care se plimbau mereu cu teancurile de cincizeci de mii. Genii matematice la marginea societăţii.

Într-o parte a încăperii, automate cu monede. În cealaltă parte, mese de poker. Panglici de catifea groasă ţineau curioşii şi vorbăreţii la distanţă. Pokerul era popular. De o parte a fiecărei mese, la mijloc: dealer-ul de la stat, îmbrăcat cu o cămaşă albă, cu haină de mătase roşie şi pantaloni cu pensă neagră. Atmosfera era serioasă, încordată, impregnată de o profundă concentrare.

Printre mese, erau două pentru mizele mari. Cineva părea disperat, pierduse probabil economiile familiei. Un altul strălucea, poate tocmai câştigase douăzeci de mii sau treizeci de mii dintr-o lovitură. Ceilalţi erau cufundaţi în joc.

Un loc era liber la una dintre mesele scumpe. *No limit*: nu existau limite pentru mize, posibili jucători pe sume astronomice. În jur de douăzeci de partide pe oră. Statul încasa cinci la sută din câştiguri. O plăcere costisitoare – nimic nu prilejuia atâtea pierderi.

Ideea lui Mrado se baza pe faptul că aveai dreptul să primeşti o chitanţă pentru toate câştigurile care depăşeau douăzeci de mii de coroane. Mrado nu era cel mai bun jucător din lume, dar avea noroc uneori. În acest caz: să meargă pe o miză mare. În seara asta, şansele erau slabe – erau jucători excelenţi în jurul mesei. Dar, pe de altă parte, mizele aveau să crească, va putea eventual să spele o sumă mare de bani. Cu puţin noroc, va putea să spele o sută de mii. Strategia: să joace strâns. Să mizeze doar

dacă are o mână bună. Tactica prudentă, cea mai puţin riscantă.

Se aşează la masă.

Jocul: Texas Hold'em. Foarte la modă de când Canal 5 începuse să difuzeze competiţiile americane. Asta atrăgea o grămadă de ageamii la masa de poker, deşi este varianta cea mai dură a jocului. Rapidă, mai multe partide pe oră, maximum de şansă la câştig. Mizele mai mari ca la Omaha sau Seven Card şi mai mulţi jucători la masă. Nicio carte returnată în afara celor cinci din mijloc. Jocul în care puteai să câştigi mult şi rapid. În seara asta, aparent nu existau decât obişnuiţii în jurul mesei.

Bernhard Kaitkinen, mai cunoscut sub numele de Berra K. Încă şi mai cunoscut ca bărbatul cu cea mai lungă din Stockhom, lucru pe care nu uita niciodată să-l menţioneze – Berra şi Boa. Îmbrăcat întotdeauna într-un costum deschis la culoare, de parcă ar fi fost într-un cazinou din Monte Carlo. Ieşise cu cea mai mare parte dintre doamnele din înalta societate din Stockholm: Susanna Roos, redactorul-şef de la revista *Svensk Damtidning*, Charlotte Ramstedt, printre altele. Berra K: fanfaron, fermecător, gentleman. Înainte de toate: un jucător de poker fenomenal.

Mrado îi ştia toate şmecheriile. Tipul povestea tot timpul despre lucruri care n-aveau nicio legătură cu jocul, distrăgea atenţia, afişa ceea ce se cheamă „poker face" specific şi vorbea fără încetare.

Piotr Biekowski: un polonez palid. Campion mondial la backgammon[13] cu câţiva ani în urmă. Începuse pokerul: mai mulţi bani în joc. Îmbrăcat cu o haină închisă şi pantaloni negri. O cămaşă şifonată, cu doi nasturi descheiaţi la gât. Un stil nervos, nesigur. Suspina, se legăna cu scaunul, cu privirea peste tot. Un nou-venit la cazinou se putea păcăli. Dar nu Mrado, el ştia: să nu mizezi niciodată prea mult împotriva lui Piotr – cel mai bun mijloc de a-ţi goli buzunarele.

În faţa lui Mrado: un tânăr cu ochelari de soare pe

13 Joc de table. (n.red.)

care nu-l recunoştea. Mrado îl fixă. Se credea în Las Vegas sau ce?

Mrado începu să plusese – o mie, aşa cum trebuia în situaţia prezentă, ca să împingă jocul. Toată lumea trebuia să mizeze cel puţin aceeaşi sumă pentru a rămâne în joc. Piotr era cel care contrabalansa – cinci sute de coroane.

Se împărţiră cărţile.

În mâna lui Mrado: cinci de inimă şi şase de inimă. Ghinionul era încă departe. Berra K acţionă primul, spunând:

— Cărţile astea îmi amintesc de o partidă pe care am jucat-o pe un vas în apropiere de Sandhamn vara trecută. Am fost obligaţi să ne oprim din cauză că a izbucnit o nenorocită de furtună.

Mrado ignoră această trăncăneală absurdă.

Berra K dădu pas.

„Ochelarii de soare” îl urmăriră punând un fişic de zece mii. Piotr relansă cu cinci sute, un nivel mai sus de plusare. Mardo se mai uită o dată la cărţi. Avea o mână proastă, dar totuşi – o succesiune, cărţi de aceeaşi culoare, de ce să nu continue un tur. Reflectă repede, apoi continuă.

Ghinionul: primele trei cărţi pe board, şapte de inimă, şase de treflă, as de pică. Nimic mirobolant împotriva lui. Rămânea o şansă mică pentru culoare. Piotr începu să se văicărească – în stilul lui. Mrado, constrâns să-şi pună puţin mintea la contribuţie. Jocul era important. Piotr blufa poate, voia să facă să crească miza lamentându-se, suspinând şi gemând. În acest caz, Mrado trebuia să opteze pentru pas, în ciuda şansei de a avea o succesiune de aceeaşi culoare. Se jurase să nu rişte. Abandonă, licitaţia continuă fără el.

„Ochealarii de soare” scrutară boardul. Relansară de la patru mii. Nu era rău. Poate unul dintre noile staruri care învăţaseră totul pe internet. Dar jocul adevărat era altceva.

The Turn: a patra carte pe board. Şapte de romb. Piotr era ultimul. Cincisprezece fişicuri de zece mii.

„Ochelarii de soare” crescură suma la treizeci de mii. Dublară miza, era grav. Toţi ochii aţintiţi asupra lui Piotr. Mrado ştia: polonezul putea avea un Brelan, sau la limită un Full. Dar, în egală măsură, tipul putea blufa ca un dement.

Piotr avansă grămada lui de jetoane: *all in*, o sută de mii de coroane. Un murmur de uimire trecu printre spectatorii din jurul mesei. Ochelarii de soare tuşiră şi pipăiră jetoanele. Mrado îl studie pe Piotr. Avu confirmarea, polonezul blufa – o mică strălucire în ochi îl trădă. Privirile li se încrucişară. Piotr văzu că Mrado ştia.

„Ochelarii de soare” nu remarcară nimic. Angoasa faţă în faţă cu ofensiva. Abandonă. The River: ultima carte pe masă – nu apăru nimic.

Mrado se gândi: polonezul joacă tare în seara asta. Mizează mult pe nimic. Era timpul pentru următoarea lovitură. Jocul continua. Mrado dădea înapoi. Piotr juca agresiv. Berra K vorbea despre femei. Crea atmosferă. „Ochelarii de soare” încercau să recupereze ceea ce pierduseră.

După vreo douăzeci şi cinci de rânduri: mâna lui Mrado – the big slick de inimă. Clasic în lumea pokerului: asul şi regele. Ai şansa de a avea cea mai bună carte posibilă: cvintă... şi totuşi nu ai nimic. Binar: dacă asta merge, spargi totul. Dacă nu, intri în rahat.

O picătură de sudoare solitară pe fruntea lui Mrado. Poate şansa lui. Până acum, fusese prudent. Piotr, Berra K şi „Ochelarii de soare” n-ar fi crezut că mizase pe nimic. De cealaltă parte asta putea fi o păcăleală. Se joacă strâns, toată lumea înşală, lasă să se creadă că nu riscă niciodată nimic. Apoi blufează într-un mod grandios.

Cea mai bună mână a serii. Luă o decizie, pentru a spăla banii din afacerile sale, pentru a salva situaţia cu Radovan – va miza puternic.

Picătura de sudoare se înfundă în sprânceana lui Mrado. Atât de aproape de un *royal straight* şi totuşi departe de bancnotele de o mie. Întoarse un jeton între degete. Îşi spuse: merg mai puternic. Avansă cinci fişicuri.

Berra K îl scrută. Cinci fişicuri. Mult.

„Ochelarii de soare” pas. Trebuia să fii nebun ca să rămâi într-un joc atât de agresiv, fără să ai cu adevărat ceva. Piotr preluă. Mări miza. Douăzeci şi cinci de mii. Ţicnit. Berra K, Mrado şi Piotr aveau toţi un munte de bani nebun în faţa lor. Mrado reflectă: *acum, îmi iese sau se rupe*. Îşi ştia şansele, mâna lui făcea parte din cele mai bune zece mâini pe care le puteai avea în jocul ăsta.

Cu coada ochiului, îl observă pe Piotr. Nu avea oare aceeaşi strălucire în ochi ca atunci când la primul tur polonezul blufase? Aceeaşi impresie. Piotr nu avea nimic. Mrado era sigur – polonezul îşi încerca mâna – dar Mrado era cel care va încărca sacii.

Urmă el. Douăzeci.

Berra K începu să pălăvrăgească. Vorbea despre alte partide de uf şi că era cea mai nebună din câte văzuse. Apoi pas. Era de aşteptat. Mrado împotriva lui Piotr, aşteptând primele cărţi întoarse pe masă. „Ochelarii de soare” îşi ridicară sticlele, chiar şi Berra K încetă să mai pălăvrăgească. Linişte în jurul mesei. Flopul descoperi asul de treflă, cei doi de romb şi dama de negru.

Piotr relansă cu cincisprezece mii. Poate pentru a lua pulsul lui Mrado. Miza: al naibii de mare. Mrado avea în orice caz o pereche de aşi, cea mai bună pereche posibilă. În caz de egalitate, regele făcea un kicker excelent. Şi tot timpul posibilitatea unei Cvinte Flush. Reluă. Mizăcincisprezece mii. Îl fixă pe Piotr.

Îl va pulveriza pe împuţitul ăsta de polonez.

The Turn: valet de inimă. Bun. Mereu posibilitatea de a avea o Cvintă Flush. Nu se va duce acum să se culce. Şi, mai mult, era din ce în ce mai sigur: polonezul nu avea nimic. Tipul blufa ca un nebun.

Nebunie mare. Piotr reluă cu treizeci de mii în plus. Mrado crezu din nou că îi vede scânteia în ochi. Prinse ocazia: mizăă *all in*, tot ce avea în faţă, o sută douăzecii de mii. Toate jetoanele de pe board. Îl rugă pe Dumnezeu să fi văzut bine, că Piotr încearcă un bluf. Piotr încreţi din sprâncene. Crupierul simţea tensiunea din jurul mesei.

Mrado şi Piotr întoarseră cărţile. Toată lumea din jurul mesei se aplecă în faţă să vadă. Mrado: aproape Cvintă Flush. Nu-i lipsea decât zece de inimă.

Piotr: brelan de aşi.

Inima lui Mrado era cât pe ce să se oprească. Diavolul de polonez nu blufase de data asta. Scânteia din ochi exprimase altceva – poate triumful. Nu-i rămânea decât o singură şansă lui Mrado, trebuia ca *the river* să fie un zece de inimă.

Crupierul aranjă *riverul*. Piotr se agita nervos în fotoliu. Toţi ceilalţi jucători din sală se ridicară, simţeau că la masa asta se va întâmpla ceva cu adevărat mare. Dacă Mrado câştiga, se va întoarce cu mai mult de trei sute de fişicuri. Crupierul puse cartea: trei de treflă. Mrado era mort. Câştigător: Piotr. Brelan. Toată masa. Mrado arsese o sută şaizeci de mii dintr-o lovitură. Felicitări. Mrado îşi auzea propria respiraţie. În ceaţă, cuprins de vertij. Cu senzaţie de vomă. Îşi simţi inima bătând. Bătăi rapide şi triste.

Piotr strânse jetoanele. Le făcu să alunece într-un săculeţ de stofă. Se ridică. Părăsi masa. Cineva strigă numele lui Mrado. De cealaltă parte a barierei de velură se afla Ratko. Mai mult de cincizeci de minute peste ora convenită. Mrado făcu un semn din cap în direcţia lui. Se întoarse spre masa de poker. Rămase aşezat, încremenit. Fruntea îi ardea. Transpira.

În sfârşit, crupierul i se adresă, întrebând:

— Vreţi să participaţi la următorul joc?

Mrado ştia că tocmai se abătuse asupra lui o catastrofă. Crupierul nu trebuia decât să întrebe când se reia jocul. Mrado se ridică. Plecă.

Bobban spunea mereu: la hockei se întâmplă repede. Mrado ştia: şi mai repede la Texas Hold’em. Arsese mai mult de o sută şaizeci de mii într-o oră şi jumătate. Clar nu era seara lui. Ar fi trebuit să înţeleagă: tipi prea rodaţi în jurul mesei.

Ratko era în faţa unui automat, cu spatele la masa de poker, şi alimenta aparatul cu piese de douăzeci de

coroane.

Mrado îl bătu pe umăr:

— Ai întârziat.

— Eu sunt în întârziere? Tu ai jucat aproape o oră. M-ai făcut să aştept.

— Dar tu întârziasei. Spusesem la ora zece.

— Îmi pare rău. Cum a fost?

Mrado tăcut.

Ratko repetă întrebarea:

— A ieşit prost?

— Ascultă, a ieşit atât de prost încât mă întreb dacă să mă duc să mă arunc de pe viaductul Klaraberg.

— Îmi pare rău.

Mrado se uita la Ratko cum juca la automatul cu monede. Era terminat. N-ar fi trebuit să joace într-o stare de asemenea oboseală. Toţi banii din videocluburi. Povestea asta nu trebuia să iasă din sala asta. Băga-mi-aş!

Ratko mai băgă o ultimă piesă. Apăsă pe buton. Simbolurile se învârtiră. Capul lui Mrado se învârtea şi mai tare.

28

Back in business. Sentimentul care îl bântuia: J-boy, gangsterul cel mai rău din oraş. *El choro*. Să renască din propria cenuşă şi să se arunce în foc. Se ridicase atunci când îl crezuseră knockout. Viaţa lui naviga între ură – care nu era decât dreptate – şi trafic de coca la nivel înalt. Ura: împotriva lui Radovan & Co. Împotriva celor care îl făcuseră zob. Vânzarea de coca: jobul pentru Abdulkarim.

Dar Jorge era un om al proiectelor. Va ajunge să distrugă imperiul lui Radovan o dată pentru totdeauna. Va face în aşa fel încât aceşti mafioţi iugoslavi să fie îngropaţi sau băgaţi la bulău pentru totdeauna. Îi trebuiau doar mai multe informaţii şi mai mult timp pentru a reflecta. Lui R. Avea să-i sune ceasul, Jorgelito era mai mult decât sigur de asta.

Flashback.

Jorge se pusese pe picioare uimitor de repede. Mai întâi, când JW îl găsise pe jumătate mort în pădure, nu

înţelesese nimic. Cine, pentru numele lui Dumnezeu, era tipul ăsta din Östermalm? Nu înceta să vorbească despre o nouă piaţă, de extinderea sectorului de cocaină. Voia să fie de aceeaşi parte? Cincisprezece minute de explicaţii pentru chilianul scos din circuit. Jorge nu-i dădea nicio atenţie.

JW îi promise că va veni o maşină. Şi că îi va procura pastile împotriva durerilor. Jorge îi spuse să se care. JW coborî în şosea. Jorge rămase lungit pe jos, singur. O simplă mişcare de un milimetru era de ajuns pentru a-i cauza dureri inumane. Frigul îi invada membrele. Jorge era pe cale să dea ortul popii. Să dispară. Dar întrebările îi loveau moalele capului: iugoslavii se luaseră de Paola? Îl vor lăsa liniştit acum? Va trebui să părăsească ţara imediat? În acest caz, care erau şansele? Fără bani, fără paşaport, fără relaţii. Cu alte cuvinte: aceleaşi şanse de a supravieţui ca un mic laş sfrijit la Österåker.

În pădure se făcea din ce în ce mai întuneric. Timpul se strica. Trunchiurile arborilor deveneau tot mai întunecate. Ramurile atârnau până la pământ.

Senzaţia că ai picioarele şi braţele rupte. Ca şi cum spatele i-ar fi fost deşirat. Ca şi cum i s-ar fi făcut o nouă gaură a curului lângă prima – strania simetrie a naturii împlinite: doi ochi, două urechi, două nări, două braţe şi două picioare. Şi acum două găuri ale curului. Încercă să doarmă. Nimic. Îi era frig.

Definiţia eternităţii: o oră şi jumătate avea Jorge să aştepte în pădure ca JW să apară din nou, însoţit de un tip, o gorilă. Îl ridicară. Jorge crezu că moare pentru a doua oară în răstimp de patru ore. De ciumă sau holeră. Mai întâi fusese bătut de moarte de un iugoslav nebun – apoi avea să fie zgâlţâit de moarte pe spatele unui libanez uriaş.

O Mazda albă, break, aştepta pe şosea. În portbagaj, o brancardă tapiţată. Îl puseră deasupra. Un bărbat cu fizic de nordic, pe care Jorge îl luă drept un adevărat medic de salvare, îi injectă o doză de morfină. Îl cuprinse somnul. Visă saci de mâncare care mergeau singuri.

Fragmente de amintiri. Se trezi într-o încăpere rece.

Confuz. În siguranţă, dar cu angoasa de a fi aterizat într-un spital.

Să fie îngrijit şi în acelaşi timp demascat – să se întoarcă în celula lui de la Österåker. Apoi veni durerea. Urlă.

Un bărbat înalt în cameră, acelaşi care îl purtase până la break. Pulover şi jeanşi albastru închis. Jorge înţelese că nu era la spital. Ceva din aparenţa bărbatului îi semnala contrariul – o asemenea faţă nu se potrivea cu lumea spitalului. Aceste trăsături întunecate, brutale. Aceste cicatrice, aceste furci care îi devastau o parte a feţei. Omul zâmbi şi un dinte de aur scânteie printre incisivii superiori. Iată poate semnul decisiv care sfârşi prin a-l convinge: o persoană care munceşte într-un spital nu zâmbeşte descoperindu-şi ostentativ un incisiv aurit. Bărbatul, Fahdi, zâmbi:

— *Allah Akhbar*, trăieşti.

Câteva zile mai târziu. Se trezi. Cineva îi spăla braţul, era verde. Pe unul dintre braţe şi pe coapsa stângă: răni pe cale de cicatrizare. Ameliorare. Nu mai era un strumf – era un uriaş verde.

Tipul care îi spăla braţul se prezentă cu numele de Petter şi spuse:

— O să te faci bine, băiete.

Jorge lăsă să-i cadă braţul pe pat. Tipul apucă un pahar plin cu o băutură roşie. Un pai se afla în pahar. Îl puse în faţa gurii lui Jorge. Jorge aspiră. Un gust de suc de zmeură. Tipul ieşi. Jorge se uita fix în perete. Perdelele erau trase. Era o fereastră dincolo? Încercă să întoarcă capul. Prea dureros. Rămase nemişcat. Adormi la loc.

Vise sub efectul morfinei: Jorge mergea de-a lungul unei poteci întunecate alături de Paola. Un zid înalt de piatră de-a lungul potecii. Felinare luminau din loc în loc. Bitum moale. Picioarele lui Jorge se afundau. Formau urme în această masă de pietriş, călduţă. Se gândea: dacă încep să alerg acum, cu ce viteză aş putea s-o fac? Sora lui se întoarse spre el:

— Prinţul meu, vrei să te joci de-a războiul cu mine?

Jorge încercă să ridice piciorul. Greu. Masa de bitum îi ţinea picioarele ca legate. Neagră, groasă. Grea.

Câteva nopţi mai târziu: Paola dansa un twist – sărituri. Două corzi. De fapt, două draperii înfăşurate. Două prietene îi ţineau corzile. Paola: opt ani. Jorge alergă în direcţia corzilor. Se împiedică. Apoi căzu. Dar acolo: un enorm covor ca pentru saltul la înălţime. Căderea fu amortizată. Făcu tumbe. Nu reuşea să se ridice. Covorul prea moale. Ca nisipurile mişcătoare. Se afundă. Încercă să se sprijine în mâini, pe coate, în genunchi. Paola râse. Fetele râseră. Jorge plângea.

Mai târziu: tipul care îl spălase mai înainte, Petter, se aşezase pe marginea patului. Îi spuse că totul va fi bine. Că Jorge va fi foarte frumos. Cel mai frumos. Jorge nu avu forţa să-l întrebe ce avea de gând să facă.

O lumină puternică îl orbi. Întoarse capul. Închise ochii.

Simţi instinctiv că cineva se apropia de faţa lui. Un bărbat pe care încă nu-l văzuse îi unse nasul cu un produs. Deodată: o durere surdă. Urlete. O durere ca şi cum i s-ar fi smuls nasul. Încercă să se ridice în picioare. Bărbatul îl împiedică. Îi dădu să bea ceva. Adormi la loc.

Cineva îl mişcă.

— Trezeşte-te, amice! Ai dormit destul pentru azi. Jorge deschise ochii. Un om cu părul negru. Poate la treizeci de ani. În costum. Cămaşă cu guler larg. Deschis la nasturii de la gât. Pe cap, o şapcă albă Craig David.

— Deschide bine ochii.

JW îl fixă în linişte.

— Sunt eu, Abdulkarim. Şansa ta la viaţă pe acest pământ. Şeful tău.

Jorge confuz.

— Sunt trei săptămâni de când eşti aici. O să sfârşeşti prin a deveni dependent de morfină dacă nu îţi revii. Şi acum ţi-ai revenit. Nu există nicio îndoială. Ridică braţul.

Jorge ridică braţul. Galben sus la umeri, dar altfel ok.

— Pari restabilit, amice. Allah e mare.

Abdulkarim ţinea o oglindă în mână.

Jorge îşi văzu reflexul: un bărbat cu barbă, slab, cu părul închis, cam douăzeci şi cinci de ani, sprâncenele închise, nas turtit, aproape ca al unui pitbull, pielea măslinie.

O variantă a lui Jorge.

Râse batjocoritor. În acelaşi timp, era neliniştit. Pe de o parte, era şansa lui – Abdulkarim, Dumnezeu ştie cine era – îl îngrijise bine. Îi dăduse un nou tip de autobronzant, apoi îi încreţise părul. Mai bine decât făcuse el însuşi înainte. În plus, pierduse din greutate. Dar mai ales – nu mai avea acelaşi nas.

— Ce aţi făcut cu nasul?

Abdulkarim izbucni în râs:

— Era spart în două, amice. Am adus un tip care te-a îngrijit. Sper că asta nu te-a durut prea tare. Găsesc că e mai drăguţ aşa. Un pic cam turtit, poate, dar mai cool.

Jorge era acum Nikita: strâns de pe stradă. La trezire. Machiat şi îngrijit pentru a deveni noul lor supersoldat. Urmarea poveştii?

Abdulkarim continuă bla-bla-ul.

— Te-au masacrat puternic. Păreai un sărăntoc în rahat când te-am găsit. Acolo, devenisei Hulk, ce mai! Împestriţat cu verde. Păcat că nu ai puterea lui.

Jorge se întoarse pe pat. Abdulkarim încercă să glumească:

— Porci împuţiţi. Te-au şi futut? Cine făcea pe femeia?

Jorge adormi.

Totul se petrecuse foarte repede. Îşi revenise aproape în întregime după tratamentul dur pe care i-l aplicaseră Mrado şi Ratko. Singurele vestigii: cicatricea de pe spate şi durerea unui braţ. I-au oferit şansa de a rămâne în Suedia şi de a câştiga *pesos*. Faptul că nasul îi fusese terminat, apoi reparat de tipul lui Abdulkarim putea fi un avantaj. Era acum oblic şi mai lat. Îi schimba şi mai mult înfăţişarea.

Se scursese destul timp de la evadare. Fotografia lui

nu mai facea parte din primele o sută de fotografii care se afişau pe un ecran al poliţiştilor când era cerută lista persoanelor căutate. Cu noua sa fizionomie, cu banii arabului şi cu puţină susţinere, Jorge avea o şansă reală să iasă din asta.

Ştia de ce profilul lui îi convine de minune lui Abdulkarim – cunoştinţele lui în materie de coca, amestecate cu dependenţa şi gratitudinea faţă de arab ar face din el unul dintre câinii cei mai fideli din haita lui Abdul.

Business-planul elaborat de Abdulkarim funcţiona exact cum îi explicase lui JW. Periferia era coaptă pentru infiltrarea de coca. Jorge era de acord cu proiectul. El însuşi avusese idei asemănătoare cât stătuse la Österåker.

Timp de câteva zile în noiembrie, Jorge şi JW locuiseră în apartamentul lui Fahdi pentru a elabora o strategie. Abdulkarim trecea din când în când ca să fixeze cadrul general. De câtă coca ar avea nevoie pentru luna ianuarie? Cu ce parte a periferiei se gândeau să înceapă? Jorge spunea nume. Persoanele pe care trebuia să le contacteze. Dealeri pe care trebuiau să-i ia sub aripa lor. Oameni pe care trebuiau să-i consulte. Fahdi îi aproviziona cu pizza şi coca-cola.

Abdulkarim insista mereu cu ideea lui fixă, importul. Trebuiau să importe mai mult. Să structureze mai bine contrabanda. Jorge îi învăţă tot ce ştia. Băiatul din Östermalm, JW, sorbea informaţiile aşa cum un elev din anul trei de liceu îşi soarbe berea la serbarea de sfârşit de an. După Abdulkarim, tipul stăpânea tehnica pentru a vinde celor din Stureplan. Jorge ca instanţă superioară a cunoaşterii. În ciuda tuturor acestora, JW juca pe băiatul din lumea bună. Snob împuţit. Lui Jorge nu-i plăcea stilul ăsta.

Abdulkarim era imprevizibil, dar corect. Într-o frază îi mulţumea lui Allah, în următoarea vorbea de afaceri. Într-o seară la Fahdi, spusese:

— Jorge, pot să-ţi pun o întrebare serioasă?

Jorge făcuse din cap semn că da. Abdul continuase:

— Ce religie ai?

Jorge dădu din cap.

— Mama e catolică. Eu cred în Tupac. El trăieşte.

Încercase să glumească. Toţi tipii din oraş îl ştiau pe Tupac. Arabul răspunse:

— Ştii, este război. Trebuie să-ţi alegi tabăra. Crezi că suedezii o să te accepte doar pentru că ai parale? Allah poate să-ţi arate drumul.

JW îi spuse că arabul nu era mereu aşa. Pe vremuri, se limita la a vorbi despre cocaină. Allah era în definitiv un nou jucător în teren.

La sfârşitul lui noiembrie, Jorge îndrăzni pentru prima dată să iasă din nou în stradă. La început, era paranoic la pătrat. Se întorcea la fiecare trei paşi, poliţiştii şi iugoslavii îi bântuiau coşmarurile. Stătea la Fahdi. De fiecare dată când libanezul se întorcea noaptea, Jorge se trezea tresărind, crezând că era poliţia, că îi venise sfârşitul. După câteva secunde – zgomotul filmelor porno îl calma. Înţelegea că avea un fizic diferit acum. Mai slab. Mai negru. Cu nasul turtit.

Se ducea regulat la solar. Continua să-şi facă părul permanent. Încerca să înveţe să folosească o pereche de lentile de contact pe care i le dăduse Abdulkarim. Alura sa devenea din ce în ce mai fluidă, făcea tot ce putea ca să meargă ca un *gangstar*.

Îi trebuia un apartament al lui.

Jorge îl contactă pe Sergio şi îi mulţumi pentru ajutor. Îl lăudă, îl binecuvântă. Îi spuse că totul merge bine, dar nu vor putea să se vadă încă un timp. Sergio, înţelegător, îi povesti: degetele unde fusese tăiat erau înţepenite, prietena lui mai avea şi acum crize de angoasă.

Ura lui Jorge împotriva iugoslavilor se trezi din nou, aţâţată.

De pe un mobil cu cartelă pe care îl primise de la Abdulkarim îi trimise un SMS Paolei: „În viaţă, sunt bine. Tu? Nu-ţi face griji. Salut-o pe mama. Pupici. J.”

Doi tipi, Petter, suedezul care se ocupase de el, şi Mehmed, un tunisian, deveniseră C-asistenţii lui Jorge. Se

duceau să vadă oameni din Sollentuna la ordinele lui Jorge. Distribuiau grame cui trebuia. Revindeau. Jorge lucra în alte sectoare. Acolo unde faţa lui, chiar dacă era nouă, nu fusese niciodată văzută.

Mergea super tare. În ianuarie, vândură de patru sute de mii de coroane brut. După deducerile preţului de cumpărare şi a părţii lui Abdulkarim: o sută cincizeci de mii de împărţit între Jorge, Petter şi Mehmed. Viaţa era cool. Jorge era rege – Jorgius Maximus.

Prin minte îi trecea adesea un gând, dar nu avea timp să-l dezvolte: era destinul lui? Un tip de talie mijlocie dintr-un ghetou din Stockholm nu avea altă alegere decât dealer de coca? Oare parcursul lui era deja trasat când mama lui hotărâse să părăsească Chile pentru a încerca să devină cetăţean normal într-o altă ţară? Cum să-şi dea seama dacă luase metroul într-o direcţie greşită? Nu era nimic de făcut. Nu puteai să sari din tren. Ce se întâmpla dacă ar fi tras semnalul de alarmă? Copil, Jorge făcuse de multe ori asta în compania prietenilor săi. Jegosul ăla de tren nu se oprea în mijlocul traseului, cum puteai crede – nu, ci continua până la staţia următoare şi abia acolo se oprea. La ce servea să tragi alarma dacă oricum erai constrâns să mergi acolo unde nu voiai să mergi?

Proiectele de viitor ale lui Jorge erau bulversate. Să părăsească ţara cât mai repede posibil nu mai era la ordinea zilei. Să-l trimită pe Radovan în spatele gratiilor devenise prioritatea lui absolută. Şi aici avea un drum lung în faţă. Din trecut, ştia nu puţine lucruri despre traficul de coca practicat de Domnul R – dar nu destule. Radovan trebuise să creadă că

J-boy avea multe elemente împotriva lui. De ce să nu-i pună pe Mrado şi pe Ratko în aceeaşi oală? Jorge avea nevoie să ştie mai mult, să adune probe grele înainte de a descinde direct la Radovan.

Destul pentru a nu o pune pe Paola în pericol.

Destul pentru a-şi potoli ura.

Proiectul lui Abdulkarim lua timp. Trebuia să introducă businessul în periferia de vest şi în alte câteva

locuri din sud, la Bredäng, Hägerstensåsen, Fruängen. În plus, era pe cale să pregătească, să prevadă un mare import de zăpadă. Poate direct din Brazilia. Viaţa în libertate nu-i lăsa niciun minut liber.

29

SJ1 – *călătorii interne*. JW în drum spre Robertsfors.

Se întorcea acasă? Unde se îndepărtase de acest acasă? Avea un acasă? Apartamentele băieţilor, toaletele din Kharma unde încheia C-afacerile, garsoniera lui de la doamna Reuterskiöld sau la Robertsfors – la mama şi la tata?

Asculta muzică descărcată de pe net: Coldplay, the Sadies şi alte trupe pop, mâncând bomboane de gelatină. Eterna enigmă: era o diferenţă de gust între cele albe, cele roşii şi cele verzi? Le gusta cu ochii închişi.

Afară se întuneca. Îşi vedea reflexia feţei în geam.

Piciorul pentru un narcisist ca mine.

Vagonul era aproape gol, unul dintre avantajele de a fi student era că putea să ia orice tren în timpul săptămânii. Bineînţeles că i-ar fi dat oricum mâna să ia orice tren sau avion, nu conta preţul, sau aproape. Dar nu merita – ar fi trebuit să fie tâmpit să trezească bănuieli părinţilor.

De fapt, trebuia să lucreze pentru facultate. Să facă o disertaţie de macroeconomie despre relaţiile dintre dobândă, inflaţie şi taxele de schimb. Se simţea obosit. Închise laptopul. Se îmbuibă cu bomboane şi închise ochii. Mestecând, se gândi iar la lunile care tocmai se scurseseră.[14]

Cu aproape patru luni înainte, îl găsise pe Jorge în pădure. Din ziua aceea, consacrase cea mai mare parte din timp extinderii afacerii cu coca. JW şi Jorge, responsabilii proiectului, fiecare în domeniul său. Bănetul curgea valuri, în medie o sută de mii pe lună. Curând îşi va cumpăra cash un BMW şi poate un apartament. Trebuia mai întâi să spele banii. Studiile aveau de suferit din cauza asta. Luase examenele. Era oare pe cale să-şi încalce promisiunea?

14 Societatea Căilor Ferate Suedeze. (n.tr.)

Pozitiv rămânea faptul că începea să-şi facă un nume în jungla din Stureplan. Toţi cei interesaţi de zăpadă îl cunoşteau. JW urma sfatul lui Abdulkarim: să aibă grijă şi să nu facă gafe cu numărul de telefon. Nu trebuia să ia lucrurile prea uşor. Oamenii puteau să-l sune şi să lase un mesaj pe robot. JW suna, verifica backgroundul, apoi dicta regulile. Juca după strategia arabului – cu precauţie.

Îi frecventa pe băieţi. Se vedea din ce în ce mai des cu Jetset Carl şi cu alte cunoştinţe, tipi care crescuseră la Bromma, Saltsjöbaden şi Lidingö. În Djursholm. Paranteză importantă: cei care dădeau lecţii credeau că se spune *la* Djursholm, nu *în*, dar cei care ştiu cu adevărat spuneau exact invers. Oamenii ăştia aveau relaţii şi bani: petrecăreţi, consumatori de coca – mai ales clienţi.

JW intra în contact cu nobilimea. Top glamour. Puştii din cercul foarte închis al proprietarilor de terenuri. Chiolhanuri dezlănţuite la familiile din înalta societate. Vânzarea de C era aici la ea acasă. O arenă particulară unde biletele erau foarte scumpe.

O vedea pe Sophie de două sau de trei ori pe săptămână. Din când în când ieşeau la cină, să bea un pahar, sau la plimbare.

După JW, problema era următoarea: relaţia lor stagna. Era ca şi cum jucau mereu un joc. Ea nu îl suna timp de mai multe zile. JW nu o suna nici el. Aşteptau. Făceau pe îmbufnaţii.

Când el era sobru, sexul era o catastrofă totală. Penibil. JW foarte nervos. Final după zece secunde. Cel mult. Încerca să facă în aşa fel încât să fie drogat în momentul în care făcea dragoste cu ea. Aşa era mai bine.

După câteva luni relaţia lor deveni mai stabilă. Petrecea noaptea la Sophie de mai multe ori pe săptămână. Rămânea totuşi un fel de distanţă între ei. Adesea, fără ca JW să înţeleagă de ce, nu avea chef să-l vadă. Îndată ce aceste perioade deveneau mai lungi, îi era foarte dor de ea.

Nimic de spus despre acest Jorge, nu era genul lui JW, dar era ok. Chilianul era un extraordinar cunoscător în

materie de coca. JW încerca să asimileze informaţiile, cum se procedează şi combinaţiile.

Trenul intră în gară la Hudiksvall. JW îşi lăsă privirea să hoinărească pe fereastră. De cealaltă parte a peronului, se vedea un lac. Aproape că ajunsese.

Cu trei zile înainte. Abdulkarim îl sunase la telefon. Vocea îi trăda o uşoară nelinişte:

— JW, se întâmplă o chestie acolo.

— Sunt numai urechi, Abdulkarim. Spune.

— Mergem la Londra. Să organizăm importul secolului.

— Ah. Cum aşa? Şeful tău secret permite treaba asta?

JW se simţea din ce în ce mai sigur în faţa lui Abdulkarim – îndrăznea aproape să-l ia peste picior.

— Stai liniştit, *habibi*, şeful este cu mine. O chestie tare, pricepi. Mult mai mult decât toate celelalte importuri. O să mergem să contactăm direct furnizorii. Băga-mi-aş, ce lovitură, *inshallah*. Trebuie să ne rezervi bilete. Tu, eu şi Fahdi. O să rămânem acolo vreo cinci zile. Trebuie să fim acolo pe 6 martie. Ocupă-te de camerele de hotel, vreau una frumoasă. Aranjează să găseşti discoteci simpatice. Cumpără o armă pentru Fahdi. Organizează-mi călătoria asta la Londra. Eşti de-ai noştri, tovarăşe?

JW aproape că îşi muşca limba de fiecare dată când Abdulkarim folosea cuvântul tovarăş. Dar nu îndrăznea să râdă de el. Prefera să savureze oferta.

— Bineînţeles. O să fiu tour-operatorul tău. Trebuie doar să-mi verific agenda, se poate să am examene sau ceva de genul ăsta. Şi de unde aş putea să-mi procur o armă?

— Nu, nu se pune problema „să-ţi verifici agenda”. Trebuie să fim acolo pe 6. Spune-i lui Jorge despre armă. Iar eu, tovarăşe, vreau să văd şi locurile turistice din Londra. Big Ben, Beckham şi toate astea.

Acultându-l, promitea să fie pasionant. Tentant. Abdulkarim şi el discutaseră deja mult despre asta – aveau nevoie de încă o scădere a preţului de cumpărare pentru a

putea mări cantitatea de import. Să găsească noi mijloace de a trece frontiera. Se gândise să înceapă organizarea călătoriei după vizita la Robertsfors.

Singurul lucru pe care îl verificase deja era modalitatea de a-şi procura o armă la Londra. Jorge ştia un tip care fusese în închisoare în Anglia. Îl contactaseră. Apoi, luaseră legătura cu oamenii pe care acesta îi recomandase. Promise o recompensă de două mii de lire. Trimise un avans de cinci mii *via* Money Transfer. Conveniră un loc pentru livrarea obiectului. Un pistol iugoslav, un Zastava M 57, 7,63 mm, le va fi încredinţat la staţia de metrou Euston Square, pe 7 martie, la prânz.

Era, în definitiv, ascensiunea lui JW. Nu se mai simţea stânjenit în perspectiva de a negocia direct cu cei de mare calibru. Să fie invitat în careul VIP al sectorului coca.

Un singur lucru îl neliniştea: JW remarcase că Abdulkarim era pe cale să se schimbe. Vorbea din ce în ce mai mult despre islam şi despre politica mondială. Începuse să poarte o basma de şef musulman. Se referea fără încetare la ultimul jurământ de vinerea din moschee. Îl lăuda pe Mahomed la fiecare trei fraze, încetase să mai bea alcool şi se plângea de supremaţia mondială a SUA. După JW, arabul îşi săpa singur groapa. Nu exista decât o singură loialitate, aceea faţă de business. Nimic altceva nu trebuia să aibă prioritate – nici măcar Dumnezeu.

JW nu-şi văzuse părinţii de vara trecută. Vorbiseră destul de rar de atunci. Câte un telefon de la mama Margareta o dată la două săptămâni, asta era tot. Întrebările ei, aceleaşi de fiecare dată, îl călcau pe nervi. Cum merg studiile? Când vii să ne vezi, pe noi şi pe bunica? Mereu aceleaşi răspunsuri plictisitoare: studiile merg bine, trec toate examenele fără probleme, nu am timp să vin, trebuie să fac pe taximetristul pentru a avea din ce trăi. Nu, mamă, nu este periculos.

Dragoste şi conştiinţă încărcată amestecate. Vocea Margaretei trăda teama. Teama că i se va întâmpla ceva, şi lui.

Văzu chipul Camillei în faţa ochilor. Ce ştia el şi

părinţii nu ştiau?

Descoperise anumite lucruri. Dacă nu ar fi văzut acel Ferrari galben cu cinci luni înainte, totul ar fi continuat ca de obicei. Un gol ucis. O tristeţe reprimată. O refulare conştientă. Poate că-l deranjase viteza maşinii. Zgomotul. Urletul motorului. Această îndrăzneală nesimţită de a traversa oraşul cu cel puţin nouăzeci de kilometri la oră.

JW avusese de ales între a continua căutările, pentru a da eventual peste ceva îngrozitor, sau de a abandona. Să-l doară-n spate de toate astea, să încerce să tragă o linie sub poveste, aşa cum făcuse cu câţiva ani înainte. Ar fi fost mai util să transmită informaţiile pe care le strânsese poliţiei. Să-i lase să-şi facă treaba.

Dar nu mai era posibil – de când fusese evident că Jan Brunéus minţea.

JW îl sunase. Era clar că profesorul nu avea chef să mai povestească încă o dată. JW îl dusese cu vorba. Încercase totul. Îi spusese despre bucuria pe care o încerca să întâlnească pe cineva care o cunoscuse pe Camilla. Jan îi servea doar scuze. Nu avea timp, trebuia să asiste la o reuniune a profilor, era bolnav. Avea lucrări de corectat, pleca în vacanţă.

Trecură săptămâni întregi. JW încetă să-l mai sune. În loc de asta, se duse din nou direct la universitate.

Folosi aceeaşi metodă ca şi data trecută. Se postă în faţa sălii de curs şi aşteptă. Acelaşi băiat negru ieşi pe uşă şi de data asta. Jan Brunéus era tot în sală. JW avea flashback-uri, era exact ca data trecută – aceleaşi fete îşi adunau lucrurile, îşi îngrămădeau carneţelele în rucsac. Rămase în deschizătura uşii, aşteptă ca profesorul să reacţioneze cumva. Acesta îşi păstra sângele rece. Înaintă spre JW. Nu mai avea aerul acela mirat.

Îl salută:

— Bună, Johan. M-am gândit mult la dumneavoastră. Înţeleg de ce vi se pare bizar comportamentul meu.

JW îl privi drept în ochi.

Cine era Jan Brunéus? JW nu făcuse multe cercetări. Profesorul era însurat, nu avea copii şi locuia într-o casă

cu grădină la Stureby. Conducea un Saab. Mai avea nişte ore şi la un liceu pentru a-şi rotunji veniturile lunare. Numele lui nu dădea niciun rezultat pe Google. La prima vedere, avea un aer ireproşabil. Dar cine nu avea aerul ăsta?

JW răspunse:

— Este cel mai mic dintre lucruri.

— Am să-ţi fac o propunere. Să ne plimbăm puţin. Dacă am merge la Haga Forum? E drăguţ acolo.

JW făcu semn că da din cap. Jan Brunéus avea ceva pe suflet.

Era în decembrie. Termometrul mergea către zero grade şi ningea. Brunnsviken era acoperit de un uşor strat de chiciură. JW detesta timpul ăsta – greu să porţi încălţări frumoase, tendinţa era mai mult spre tălpi de cauciuc, prea puţin spre *finesse*.

Ajunseseră în spatele Centrului Wennergren când Jan începu să vorbească.

— M-am purtat ca un ticălos. Ar fi trebuit să vin să vă văd acum mult timp ca să vorbesc cu dumneavoastră. Recunosc sincer.

În timp ce vorbea, îi ieşeau aburi din gură.

— Toată povestea asta mă apasă. Am coşmaruri şi nu reuşesc să dorm. Mă trezesc în mjlocul nopţii întrebându-mă: ce s-a întâmplat cu Camilla?

Linişte. Jan Brunéus continuă:

— Nu avea o viaţă uşoară. Avea puţini prieteni. Cred că talentul ei a ţinut-o departe de alte fete. Vedeam că ea vrea să reuşească în viaţă. Poate această ambiţie îi înspăimânta pe ceilalţi. Nu contează, am luat-o sub aripa mea. Am încurajat-o. Obişnuiam să discut cu ea după cursuri. Îmi amintesc că-i plăcea mult engleza. În fine, era o fată adultă. Aici, la Komvux, nu mai sunt copii. Şi totuşi, îi consider adesea pe elevii mei nişte copii. Cei mai mulţi dintre ei nu au trăit în colegiu fără să aibă tot felul de probleme. Au adesea diverse lipsuri.

JW se întreba când va ajunge, în sfârşit, tipul la subiectul care-l interesa.

— Când aţi venit la Komvux ca să aflaţi mai multe despre Camilla, mi-a fost frică. M-am simţit vinovat. Că nu m-am ocupat mai mult de ea. Că nu am văzut venind catastrofa. Tristeţea şi singurătatea ei. Stările ei. Depresia. Suicidul.

JW se opri. Se gândi: ce naiba povestea? Nimeni nu ştia ce i se întâmplase Camillei.

— De unde aţi scos teoria asta cu suicidul?

— Nu sunt sigur, dar, privind înapoi, pot spune că erau unele semne. Slăbea. Probabil că avea probleme cu somnul, venea la cursuri cu cearcăne. Se închidea din ce în ce mai mult în ea. Nu era bine, pur şi simplu. Am fost orb. Sunt supărat pe mine însumi din cauza asta. Ar fi trebuit să trag un semnal de alarmă. În acelaşi timp, cum aş fi putut fi sigur?

Ideea nu era nouă. JW se întrebase adesea cum se simţise sora lui. Jean Brunéus urmă:

— Din această cauză vă evit. Fără îndoială că nu am reuşit să depăşesc această poveste. Îmi e teamă. Înţeleg că ar trebui să mă întrebaţi ce gândeam. Vă cer scuze.

Mai merseră vreo sută de metri. JW nu mai avea mare lucru de adăugat. Jan îi spuse că trebuia să se întoarcă la Komvux. Îşi strânseră mâna.

JW îl privea depărtându-se. Jan Brunéus purta o haină maro, marca Melka. Adus de spate, se îndrepta cu paşi energici spre clădirea şcolii. Părea stresat.

JW rămase singur în faţă la Haga Forum. Îi era frig. Reflecta. Jan Brunéus îi dăduse oare note bune Camillei din simpatie? Ca să o încurajeze? Pentru că o vedea că suferă de depresie?

Era abătut. Pentru că sora lui fusese aparent în depresie. Pentru că el nu descoperise niciun element nou. Dacă se sinucisese, unde era corpul? De ce nu lăsase o scrisoare? Suicidul nu este oare, după spusele psihologilor, un strigăt de ajutor? Nu, chiar dacă n-o cunoscuse foarte bine pe sora lui, o cunoştea destul pentru a şti că nu se sinucisese. Nu era genul ei.

JW se duse direct la Kista. Abdulkarim avea să se

supere – se înţeleseseră să se vadă pentru o tranzacţie de coca, dar asta putea să mai aştepte.

Centrul Kista fusese renovat de la ultima lui trecere pe acolo: cinematografe, restaurante, magazine de haine, Åhlens, *you name it*. Se duse la H&M, sperând că Susanne Pettersson lucrează acolo. De la prima şi ultima lor întrevedere se scurseseră mai multe luni şi ea fusese aceea care îl sfătuise să se ducă să-l vadă pe Jan Brunéus.

Perioade îndelungate era ca paralizat. Nu suporta să se gândească la Camilla. Se ascundea în spatele businessului de coca, studiilor, relaţiei cu Sophie. Căutările sale despre trecut se făceau cu intermitenţe, în salturi.

Susanne stătea în spatele casei de marcat. Era puţină lume în magazin. JW o întrebă dacă putea să-i acorde câteva minute. Nicio problemă, o altă fată putea s-o înlocuiască. Susanne şi JW se postară în spatele raionului de jeanşi.

Era vizibil neliniştită. Nu înceta să arunce priviri în jur, să verifice ca niciun client, niciun coleg, nimeni să nu poată auzi ce spunea ea.

— Mă scuzaţi că am apărut în felul ăsta. Îmi pare rău că vă deranjez. Ce mai faceţi?

— Bine, bine.

— Şi copiii?

— Sunt bine şi ei.

— Voiam să vă spun că l-am întâlnit pe Jan Brunéus, fostul dumneavoastră şef.

— Ah.

— Vreau să înţeleg. Spune că nu îi era bine Camillei. Că e sigur că s-a sinucis. Că el a încercat s-o încurajeze, s-o ajute. E supărat că lucrurile n-au mers aşa.

— Ah, da?

JW aşteptă. Susanne trebuia să dea un răspuns ceva mai amănunţit. Dar nimic.

— Ce spuneţi de asta?

— Nu mai ştiu nimic. Dacă Jan Brunéus spune asta, trebuie să fie adevărat.

JW nu o slăbea din ochi.

— Susanne, ştii ceva. De ce Jan Brunéus nu i-a dat decât note foarte bune Camillei, când ea nu venea niciodată la cursuri?

Susanne începu să împacheteze nişte jeanşi. Refuza să răspundă. JW văzu bine – avea obrajii roşii.

— La naiba, Susanne, răspunde!

Ea luă cu atenţie o altă pereche de jeanşi. Rupţi în genunchi şi în zona coapselor. Aranjă cu grijă cei doi craci ai pantalonilor. Îi împături din trei mişcări. Buzunarul şi *badge-ul* în simetrie. Logoul Divided mai vizibil pentru client.

Muzica de fundal în magazin: Robbie Williams.

— N-aţi înţeles nici acum? N-o cunoşteaţi pe sora dumneavoastră sau ce? Nu ştiaţi în ce consta formidabila ei competenţă? Întrebaţi-l pe Jan, „taurul” Brunéus, data viitoare când o să-l întâlniţi. Credeţi că avea note bune şi la celelalte materii? Nu. Doar la el. Ştiţi cum se îmbrăca atunci când venea la cursuri?

JW nu înţelese. Despre ce vorbea?

— Nu înţelegeţi? Timp de un semestru, Camilla a fost jucăria lui Jan. Note bune contra sex. Porcul ăsta i-o trăgea.

Trenul trecu de Sundsvall. Controlorul începu: „Biletele, vă rog.” JW deschise ochii. Din nou în prezent. Trecuseră două luni de când Susanne Pettersson aproape că urlase explicaţia pe care o dădea notelor mari ale Camillei.

Cine era sora lui în realitate? Sau, mai exact, cine fusese ea? Era, ca şi el, un căutător de fericire, dar care dăduse peste cine nu trebuia? Nu suportase presiunea şi plecase din oraş? Sau altcineva făcuse în aşa fel încât ea să dispară din peisaj? În acest caz, de ce?

Lui JW îi era foame, dar nu avea chef să mânânce. Peste o oră şi jumătate, va fi la masă cu părinţii lui şi atunci trebuia să poată să mănânce ceva. Aşadar, nu trebuia să-şi strice acum foamea.

Se ridică. Se îndreptă spre vagonul-restaurant. Nu pentru că voia să cumpere ceva, ci din cauza furnicăturilor

din picioare. Avea o stare de agitaţie aproape permanentă în ultimele luni. Când trebuia să se aşeze pentru a lucra, în timpul cursurilor de la facultate, când îl aştepta pe Fahdi sau pe altcineva care trebuia să-i furnizeze coca. Trebuia să se mişte. Să-şi ocupe mintea cu ceva. Învăţa să se stăpânească aşa. Să fie pregătit. Avea mereu laptopul Sony în geantă, avea mereu o carte în ediţie de buzunar la el, descărca jocuri extra pe mobil. Marginile carneţelului pe care-şi lua notiţe la facultate erau pline de desene.

În acel moment, simţi că trebuia să se mişte. Un joc pe mobil nu l-ar fi ajutat. Trebuia să facă măcar câţiva paşi. Începea să fie neliniştit. Îl îngrijora o întrebare: era din cauza obişnuinţei de a priza coca sau din cauza poveştii cu Camilla?

Se uita la călătorii din vagon. Oameni trişti, obosiţi. Suedezi. JW se camuflase, le imitase stilul: jeanşi Acne, un pulover Superlative Conspiracy şi nişte pantofi sport marca Adidas pe jumătate uzaţi. În mulţime, se pierdea. Perfect pentru vizita la părinţi.

După discuţia cu Susanne, luase o decizie. O să lase baltă cercetările. În ciuda a orice, i se păruse bizar să sune la poliţie pentru a vorbi cu un agent care se ocupa de anchetă. Îi explicase ceea ce descoperise: că Jan Brunéus avusese un fel de relaţie cu Camilla Westlund în momentul dispariţiei. Că Susanne Pettersson ştia şi că ea îi povestise. Că Jan Brunéus îi dăduse note foarte mari Camillei în ciuda absenţei ei permanente de la curs.

Anchetatorul îi promise să analizeze informaţiile. JW trase concluzia că avea să-l cheme pe Jan Brunéus la un interogatoriu.

Faptul că luase legătura cu poliţia era o absurditate. Abdulkarim nu trebuia să ştie.

Dar era o uşurare – de a se fi debarasat de această greutate. Să lase poliţia să-şi facă treaba. Să se întoarcă în profunzimile refulării. Se dedica traficului de coca, studiilor şi Sophiei. Pregătea călătoria la Londra. Vorbea despre strategie cu Jorge. Vindea. Dădea altora să vândă. Câştiga mălai.

Hotărâse să nu le spună nimic părinţilor despre ce discutase cu poliţia.

În cinci minute, avea să ajungă la Robertsfors. Maţele îi chiorăiau groaznic. De nervozitate sau de foame?

Trebui să recunoască faptul că, fără îndoială, era nervos la ideea de a-şi vedea părinţii.

Trecuseră aproape şase luni de când spusese bun-rămas chipului răvăşit al mamei sale şi fălcilor strânse ale tatălui. Oare erau mai bine acum? JW nu suporta să retrăiască rutina tristă şi tragică a existenţei lor. Obiectivul lui era acela de a lăsa totul în spate. De a lua totul de la zero. De a se face acceptat drept altcineva. Cineva mai bun. Care vede mai mult decât viaţa unor oameni de condiţie medie cum a fost cea a părinţilor săi, încă şi mai îngustată de regretul etern de a fi pierdut un copil. El voia să uite.

Trenul intră în gară. Mai multe persoane pe peron, pentru a întâmpina pe cineva sau pentru a pleca. Frânele scârţâiră puternic. Vagonul lui se opri fix în faţa părinţilor. JW remarcă faptul că nu-şi vorbeau. Ca de obicei.

Încercă să se detensioneze. Să aibă un aer mulţumit şi calm. Aşa cum se cădea.

Coborî pe peron. La început, nu-l văzură. Se duse să-i întâlnească. Margareta ar fi vrut să-i strige numele, JW ştia, dar dintr-o raţiune necunoscută, nu reuşea să ridice vocea după povestea cu Camilla. În loc de asta, femeia se apropie de el afişând un surâs reţinut. Se pupară.

— Bună, Johan, ne dai bagajele?

— Bună, mamă. Bună, tată.

Johan îl lăsă pe Bengt să ia una dintre valize.

Merseră în linişte până în parcare. Bengt nu prea îi vorbea fiului.

Erau în bucătărie. Pereţi lambrisaţi şi masa de lucru de oţel inoxidabil. Cuptor electric alb, linoleum şi masă polizată de lemn de la IKEA. Scaunele: copii Carl Malmsten. Copia unei lămpi PH răspândea pe palfon o lumină caldă şi violetă. Deasupra chiuvetei erau agăţate borcane purtând diverse inscripţii: zahăr, sare, piper,

ceapă, busuioc.

Cina era pe masă. Biftec cu sos de brânză. O sticlă de vin roşu Rioja. O carafă de apă. Salată.

JW nu prea avea poftă. Mâncarea era bună, îşi spuse el, nu asta era problema. Era cu adevărat bună. Mama lui fusese tot timpul o bucătăreasă bună. Era vorba despre altceva – stilul, subiectul conversaţiei şi faptul că Bengt vorbea cu gura plină. Hainele Margaretei complet nepotrivite. JW se simţea ca un străin. Amestecul deranja – dispreţ amestecat cu sentimentul de alinare.

Margareta întinse mâna pentru a lua salata.

— Mai povesteşte-ne, Johan. Cum îţi merge?

Linişte timp de câteva secunde. Adevăratul sens al întrebării era acesta: cum e la Stockholm? În oraşul în care a dispărut fata noastră? Care e anturajul tău? Nu cumva frecventezi pe cine nu trebuie? Întrebări pe care ea nu le punea nciodată în mod deschis. Această teamă de a fi dusă înapoi în trecut. Această teamă de a se apropia prea tare de crizele sumbre ale realităţii.

— Sunt bine, mamă. M-am descurcat bine la examene. Ultimul a fost la microeconomie. Suntem mai mult de trei sute de studenţi la curs. Nu există decât un singur amfiteatru destul de mare pentru a încăpea toţi.

— Ohoo! Sunteţi mulţi. Şi conferenţiarul are un microfon?

Bengt, cu o bucată enormă de biftec mestecând:

— Bineînţeles că are, mamă.

— Da, au unul. Este foarte comic pentru că ei desenează curbe şi grafice. Ştiţi, într-o piaţă perfectă, acolo unde curba cererii o întâlneşte pe cea a ofertei se stabileşte preţul. Toţi studenţii copiază fiecare grafic pe agenda lui şi, ţinând cont că sunt multe curbe diferite, toată lumea şi-a cumpărat Bic cu patru culori, ştiţi stilourile alea multicolore, pentru a reuşi să distingă curbele. Atunci când conferenţiarul desenează o curbă nouă, trei sute de studenţi schimbă culoarea în acelaşi timp. Un mic zgomot pentru fiecare. Asta se aude peste tot în sala de conferinţe.

Bengt necheză. Margareta râse. Contact.

Continuară conversaţia. JW ceru noutăţi despre foştii colegi de clasă de la Robertsfors. Şase fete deveniseră mame. Unul dintre băieţi era tată. JW ştia că Margareta se întreba dacă are o prietenă. Nu avea nimic de spus. Oricum, nici el nu ştia. Un fel de calm îl invadă. Căldură, alinare, tristeţe.

După cină, Bengt îl întrebă dacă voia să se uite împreună la fotbal. JW ştia că ăsta era felul lui de a căuta legături afective cu fiul său. Declină totuşi oferta, fiindcă prefera să vorbească cu mama. Bengt se duse singur în salon. Se aşeză în fotoliul lui rotitor şi-şi puse picioarele pe o pernă asortată. JW îl observa de la bucătărie în timp ce vorbea cu Margareta.

Nu vorbiseră încă despre Camilla. Lui JW nu-i păsa dacă era tabu. Pentru el, părinţii lui erau singurele persoane cu care putea vorbi despre asta.

— Aveţi noutăţi?

Margareta înţelese ce voia să spună.

— Nu, nimic nou. Crezi că ancheta mai este deschisă?

JW ştia că aşa trebuia să fie, cel puţin după ce sunase el.

Dar nici el nu avea noutăţi.

— Nu ştiu, mamă. Aţi schimbat ceva în camera Camillei?

— Nu, totul este ca înainte. Nu intrăm niciodată acolo. Tata spune că nu trebuie să intrăm. Aşa, o lăsăm pe Camilla să se odihnească în pace.

Margareta surâse.

Bengt şi Camilla se certaseră puternic tot anul de dinaintea plecării ei la Stockholm. În prezent, JW se gândea cu nostalgie: uşile trântite, plânsete în toaletă, ţipete în camera Camillei, Bengt pe balcon, cu Gula Blend între degete – singurele dăţi când fuma. Poate că Margareta simţea acelaşi lucru. Aceste dispute, semne prevestitoare de nefericire, erau ultimele lor amintiri despre Camilla.

JW îşi reluă tarta cu afine. Aruncă o privire în direcţia tatălui, spre salon.

— Mergem la tata?

Se uitară împreună la filmul de marţi de pe Canalul 4: *Mult zgomot pentru nimic*. O interpretare modernă a lui Shakespeare în versiune originală. Foarte dificil. JW se făcu că doarme în prima jumătate a filmului. În timpul celei de-a doua jumătăţi calculă pierderile pe care le suferea în weekend. Rahat, o vizită la părinţii lui îl costa mult.

Bengt aţipi. Margareta îl trezi.

Îi urară noapte bună. Urcară în camera lor.

JW rămase singur. Se pregăti mental. Curând, avea să urce în cameră. În camera Camillei.

Zapă. Rămase cinci minute pe MTV. Un videoclip cu *Snoop Doggy Dog* în program. Fundurile se balansau în ritmul muzicii. Închise televizorul. Sări în fotoliul pivotant. Îl făcu să se rotească.

Se simţea gol pe dinăuntru. Angoasat. Dar, în mod curios, nu era nervos. Stinse veiozele. Se aşeză la loc. Liniştea era mult mai profundă decât în Parcul Tessin. Se ridică.

Încercă să urce scările fără să facă zgomot. Îşi aminti aproape la fiecare pas ce trepte scârţâiau şi ce strategie trebuia să folosească pentru a evita zgomotul. Să pună piciorul pe suprafaţa largă din interior, apoi piciorul în mijloc, apoi să sară o treaptă, apoi la capăt, pe suprafaţa îngustă etc. până sus.

Două trepte în plus începuseră să scârţie de când plecase el de acasă. Poate că nu-l trezise pe Bengt. Fără îndoială pe Margareta o trezise.

Uşa de la camera Camillei era închisă.

Aşteptă. Destul de mult, pentru ca mama să adoarmă la loc. Poate. Trase uşa spre el când apăsă uşor pe clanţă. Niciun zgomot.

Ce văzu mai întâi aprinzând lumina erau cele trei caschete de baseball pe care Camilla le agăţase de peretele din faţă. O caschetă NY albastru închis, o

caschetă Red Sox şi o caschetă de la serbarea de final a anului trei. Textul: la naiba, ce tare e, cu litere negre pe fond alb. Camilla adora caschetele aşa cum un puştiulică gras adoră prăjiturile. Nimic complicat. Dacă existau, le voia.

Camera intactă a unei fete de şaptesprezece ani. După JW, aproape mai copilăroasă de atât.

În mijlocul unui perete camera avea o fereastră. Într-o parte a ferestrei, se afla patul. Camilla plânsese un an întreg ca să aibă un pat lat de un metru douăzeci. O cuvertură roz cu volane. Perne de diferite culori, câteva cu inimioare, se îngrămădeau la picioarele patului. Le cususe Margareta. Camilla avea obiceiul de a arunca pernele pe jos înainte de a se culca.

Cameră de fată.

Fiecare lucru era o amintire.

Fiecare obiect era ca o lovitură în armura lui JW.

Din nou caschete aliniate pe o etajeră. Deasupra se găseau fotografii înrămate: familia la Idre, JW bebeluş, trei prietene de la ea din clasă – machiate, zâmbitoare, pline de pofta de a muşca din viaţă cu toţi dinţii.

Restul etajerei era ocupat de caschete.

Pe peretele de deasupra patului, un afiş cu Madonna. O femeie puternică, încăpăţânată, celebră. Camilla îl primise de la un tip cu care ieşise în anul patru. Era cu patru ani mai mare ca ea, mama şi tata n-au ştiut niciodată nimic.

JW îşi aminti că nici el nu mai intrase niciodată în cameră de la dispariţia surorii lui. Rămăsese goală tot restul anului, efectul amintirilor stocate şi reactualizate îl izbi ca o lovitură de pumn.

Camilla la serbarea de sfârşit de an la CM2. Cu părul ridicat. O rochie albă. Mai târziu, seara: cu o caschetă de baseball în culori de camuflaj. Poveştile pe care JW le auzise despre comportamentul surorii lui la serbarea aceea. Amintirea următoare: Camilla şi JW se băteau pentru ultimele linguriţe de Nutella. JW târât în cameră şi găurit de lovituri, apoi luându-şi propriul sendviş în faţă –

cu un frumos strat de Nutella. Mai târziu: Camilla alături de JW pe marginea patului, din nou prieteni. Ea îi arăta discurile pe care le avea: Madonna, Alanis Morissette, Robyn. Citeau textele de pe carcasa discurilor. Vorbeau despre fuga ei, spunea că avea s-o şteargă la Stockhom.

Savurau plăcerea de a fi în doi.

Pe peretele din stânga, erau o etajeră şi două dulapuri cu geam. Pe etajeră se găseau cărţi pentru adolescente niciodată citite şi discuri, dar numai cele pe care nu le luase la Stockholm. O combină Sony, cadoul ei de absolvire. Camilla prefera muzica, lecturii.

JW deschise dulapurile.

Haine: jeanşi stretch, fuste scurte, bluze pastelate deasupra buricului, care lăsau mijlocul descoperit, veste de jeanşi. Un palton negru de catifea reiată. JW îşi aminti ziua în care Camilla se întorsese cu paltonul ăsta. Îl cumpărase de la H&M din Robertsfors, cu banii de buzunar pe care îi strânsese, cu patru sute nouăzeci de coroane. Prea scump, fusese de părere mama.

Lângă nişte bluze strânse, observă o cutie cu marginile întărite de metal. JW n-o văzuse până acum. Un carton gri şi tare. JW îşi aminti că văzuse unele asemănătoare în magazinele ecologice din Stockholm. Luă cutia şi o puse pe pat. Era plină de cărţi poştale.

O jumătate de oră mai târziu, le citise pe toate. Douăzeci şi şapte. Camilla stătuse trei ani la Stockholm înainte de dispariţie. În tot acest timp, venise de trei ori acasă. Margareta devenise tristă. Bengt, amar.

Dar se pare că le scrisese oricum nişte cărţi poştale, a căror existenţă JW o ignora, pe care însă Margareta le păstrase şi le aranjase în camera Camillei. Se gândea poate că îşi aveau locul aici, ca şi cum niciun alt loc nu era destul de sacru pentru a conserva fragmentele vieţii neterminate a fiicei ei.

Conţinutul lor era cel mai adesea familiar. Camilla descria superficial viaţa la Stockholm. Muncea, în plus, într-o cafenea. Avea prietene printre celelalte chelneriţe. Locuia într-o garsonieră în Södermalm, pe care o putuse

închiria datorită relaţiilor pe care le avea proprietarul cafenelei. Urma cursuri la Komvux. Încetase să lucreze în cafenea şi începuse într-un restaurant. O dată, scrisese că se plimbase cu un Ferrari. Niciun cuvânt despre Jan Brunéus.

În câteva scrisori, vorbea despre prietenul ei. Nu avea un nume, dar un lucru era evident – Ferrariul îi aparţinea prietenului. O carte poştală, ultima, îi rezerva o surpriză lui JW.

Bună, mamă,

Sunt bine. Mă descurc şi nu mai lucrez la restaurant. Am un job într-un bar acum. Scot bani frumoşi. Am hotărât să renunţ la Komvux. Săptămâna viitoare o să mă duc la Belgrad cu prietenul meu.

Salută-i pe tata şi pe Johan!

Pupici,

Camilla

Iată ceva ce Johan nu ştia. Camilla fusese sau îşi pusese în cap să meargă la Belgrad. Cu prietenul ei. Trase o concluzie simplă: de ce să se ducă la Belgrad? Pentru că venea de acolo. Cine venea de acolo? Bărbatul în Ferrari.

Era iugoslav.

30

Stefanovic, conferenţiarul. Bineînţeles că nu ştia ce era „consultanţa de strategie”, dar dacă ar fi fost la Ernst & Young, şefii lui ar fi fost mândri de el.

Era serios. Organizat. Elita adunată în jurul unei mese din sala VIP de la primul etaj al restaurantului lui Radovan. Radovan, Mrado, Stefanovic, Goran şi Nenad. Conversaţia se desfăşura în sârbă.

Mrado: responsabil cu vestiarele şi cu alte activităţi legate de racket sau trafic.

Stefanovic: garda de corp a lui Radovan şi controlor financiar.

Nenad: cel mai mare furnizor de coca din Stockholm, în egală măsură leader în toate domeniile cu târfe, bordeluri şi call-service. Un larg evantai de sectoare. Printre colegi, Mrado îl aprecia cel mai mult – vedea în el

această dorinţă de a rămâne el însuşi pe care o încerca şi el. Complet diferit de aceşti lingăi de Goran şi Stefanovic.

Încăperea lor şi restaurantul fuseseră verificate timp de mai multe ore. Aveau poliţiştii la spate. Stefanovic verifică lipsa microfoanelor: sub masă, sub scaune, în spatele lămpilor, al feţelor de masă. Controlaseră persoanele din barul aflat cu un etaj mai sus, controbăiseră toate vehiculele suspecte din stradă, scrutaseră ferestrele apartamentelor din faţă în căutarea unor eventuale camere. Era pentru prima dată după un an şi jumătate când toată banda lui Radovan se reunea.

Periculos.

Stefanovic începu solemn:

— Domnilor, acum cinci luni, am primit ordin să reflectez la ce ar trebui să facem cu Nova. Sunteţi la curent cu asta. Poliţia din Stockholm a lansat acest proiect acum cinci luni. Ne vizează pe noi, dar şi pe alte câteva grupuri. Au închis deja mai mult de patruzeci de persoane, mai ales din Västerort, dintre care treizeci au fost deja condamnaţi. Cei rămaşi putrezesc în gaură aşteptându-şi procesul. Toţi cei prezenţi în sală astăzi figurează pe lista de o sută cincizeci de persoane care constituie placa turnantă a crimei organizate în acest oraş.

Goran avu un uşor rânjet:

— De unde scot ei prostiile astea?

Stefanovic i-o tăie scurt:

— Eşti nostim, Goran. Oare eşti prost pentru că eşti imbecil sau eşti imbecil pentru că eşti prost?

Goran deschise gura. O închise la loc, fără să spună vreun cuvânt. Ca un peşte.

Radovan îi adresă o privire severă. În mod normal Goran era preferatul lui – dar acum cerea seriozitate. Mrado se gândi: un bonus pentru Goran.

Goran luă o înghiţitură de apă minerală:

— În timpul acestor ultimi cinci ani, ne-am specializat în cinci domenii. Pe lângă astea, am concesionat alte câteva bunătăţi, ruleta, deturnarea de fonduri şi altele. Cu totul, cifra noastră de afaceri urcă la aproximativ şaizeci

de milioane de coroane pe an. Trebuie să deducem cheltuielile generale, cele pe care le plătim pentru a spăla banii şi remuneraţia băieţilor. În total, ajungem la cincisprezece milioane net. Adăugăm la asta randamentul fondurilor noastre proprii, precum şi activităţile noastre comune. Clara's, Diamond şi O-court. Firma de demolări şi videocluburile, printre altele. Sunteţi toţi coproprietari într-un fel sau altul. Trăiţi bine din toate astea. Dar nu toate sectoarele merg la fel de bine. Profiturile variază. Afacerea cu târfe nu este prea rentabilă. Cea cu marijuana, acceptabilă. Cocaina bate toate recordurile. Nu-i aşa, Nenad? Care sunt preţurile de acum?

Nenad articula rar.

— Am cumpărat la patru sute cincizeci. Revindem între nouă sute şi o mie. După deduceri câştigăm în medie patru sute pe gram, dacă nu este diluată.

— E bine. Dar totul poate fi îmbunătăţit. Dacă reuşim să ne apropiem de producători, putem micşora preţurile. În plus, cocaina este sectorul cel mai riscant. Nu trebuie să ne punem toate ouăle într-un singur coş. Este important să avem mai multe activităţi, ţinând cont de riscurile pe care le presupune zăpada. Trebuie să fim supli, să putem alterna între branşele diverse pentru a lustrui rezultatele.

Radovan aprobă cu un semn din cap.

Mrado nu fu surprins de nivelul conferinţei. Discutase cu Stefanovic cu două zile mai înainte, iar acesta îi detaliase instrucţiunile pe care le primise de la Radovan.

— Această prezentare vizează oamenii de afaceri din mediul nostru. O să vorbim despre cifre, afaceri. Analiză de fond, pronosticuri, soluţii constructive. Nu gargară de simpli gangsteri.

Şi totuşi: Mrado rămăsese fără cuvinte. O descriere neobişnuită a imperiului lui Radovan. Mrado şi ceilalţi ştiau evident ceea ce intra în casa domnului R – dar era pentru prima dată că R însuşi, prin Stefanovic, expunea aceste cifre detaliat.

Mrado observa oamenii din jurul mesei.

Costume de clasă. Umeri largi. Noduri mari la

cravate, în stilul jurnaliştilor sportivi de la Canal 4. Zâmbete largi la auzul cifrelor.

Radovan de o parte a mesei. Cu capul înainte, cu bărbia în vânt. Pentru a da impresia că vrea să păstreze privirile asupra celorlalţi. Un aer concentrat, dur.

Stefanovic: hidos. Mrado nu se lăsa înşelat – era jumătatea creierului lui Radovan. Goran stătea cu braţele încrucişate. Aproape la fel de încăpăţânat ca şi Mrado. Aproape la fel de plictisit ca un adolescent revoltat. Nu-l scăpa din ochi pe Stefanovic. Asculta şi analiza strategia, cu o agendă în faţă. Nenad afişa stilul din Stureplan. Păr dat cu placa pe spate, costum în dungi, cămaşă roşie. O batistă de mătase, asortată, în buzunarul de la piept. Ceea ce îl trăda era crucea sârbească tatuată pe mâini. Regele cocainei/şeful proxeneţilor avea aerul de rege al cocainei/şef al proxeneţilor. Încerca să afişeze o atitudine cool: voce tărăgănată, mişcări lente, dar nu îşi putea ascunde febrilitatea.

Stefanovic se ridică. Se balansă din faţă spre spate:

— Să recapitulăm un pic.

Goran lua notiţe.

— În anii din urmă, concurenţa a devenit mai dură. Când am coborât la Jokso în 1998, mulţi dintre noi credeau că pot smulge din piaţă părţile cele mai bune, că nu era atâta lume care să vrea să-şi taie câte o felie de tort. Apoi a fost semnată pacea între Hells Angels şi Bandidos, în 2001. Cunoaşteţi condiţiile. Cele două grupări şi-au delimitat fiecare teritoriul. Atunci, erau la Malmö, la Helsingborg şi în câteva locuri de pe coasta de vest. Dar au fost răi, în loc să-şi mărească toate casele lor, au pus accent pe discotecile dubioase: Red & White Crew, Red Devils, X-Team °i Amigos MC. *Noi suntem persoanele împotriva cărora părinţii tăi te-au pus mereu în gardă*, cum spun chiar ei. Golani. Astăzi, există peste tot în Suedia, chiar şi aici, în Stockholm. Nu este totul. Gangsterii din închisori încep serios să câştige teren, Original Gangsters, Frăţia Wolfpack, Fucked for Life, printre alţii. La început, nu erau decât grupuri izolate de tineri criminali şi arăbeţi

în derivă. Astăzi, sunt aproape la fel de bine organizaţi ca hoţii de poliţişti, chiar şi în afara închisorilor. Există, de asemenea, şi mafia rusă, bandiţii estonieni, fără să-i uităm pe cei din Naser, pe care îi ştim bine, şi aceşti împuţiţi de polonezi cu traficul lor de Merţanuri ocupă o bună parte din piaţă. Ce s-a întâmplat?

Stefanovic îi privi pe rând, pe fiecare. Erau la curent cu toate aceste lucruri. Ceea ce spusese el nu era o noutate pentru ei. În ciuda acestui fapt, ochii lor demonstrau că înţeleseseră faptul că iugoslavii nu mai erau pentru mult timp cei mai mari, cei mai frumoşi, cei mai răi. Vârsta de aur se încheiase. Nu mai erau ei regii ringului.

Nenad îşi trecu mâna prin părul întins cu placa.

— Pot să-ţi spun ce s-a întâmplat. Lasă să intre prea multe jagardele în ţara asta, asta e. La dracu', mai întâi albanezii din Kosovo, monştrii ăştia din Naser şi toţi ceilalţi. Şi apoi toţi aceşti gambieni scârboşi care deţin jumătate din toată heroina care circulă în oraşul ăsta. Şi apoi ruşii, aceşti idioţi care fac trafic de ţigări cu cei de la Bandidos. O alianţă diabolică. Mai rău decât croaţii, slovenii şi costaricanii la un loc. Trebuie să închidă frontierele. Să-l trimită înapoi pe fiecare arab care îndrăzneşte să treacă frontiera cu curul plin de droguri.

Stefanovic spuse:

— Există o mare parte de adevăr în ce spui tu. Dar concurenţii noştri nu sunt numai imigranţi. Se formează noi alianţe. Noi bande. Care sunt pe urmele noastre şi ale hoţilor din State. Avem avantaje, venim toţi din Sfânta Serbie. Vorbim aceeaşi limbă, avem aceleaşi obiceiuri şi aceleaşi legături, suntem sudaţi. Dar în zilele noastre asta nu ajunge. Şi, cu siguranţă acum mai mult, că pacea este ruptă. Un nou război face ravagii – şi ne priveşte. Pentru moment, au închis doi Bandidos, un HA şi un OG. Dar şi noi am primit lovituri. Ştiţi ce s-a întâmplat. Acum două luni, unul dintre noi a fost grav rănit. Dacă nu reacţionăm repede, războiul ăsta şi proiectul Nova vor continua. M-am gândit mult la asta. Radovan s-a gândit şi el. Mrado şi cu

mine am vorbit cu anumite persoane, o să vă spunem mai multe imediat. Pe scurt, există mai mulţi jucători pe teren ca acum cinci ani, de exemplu, pacea a fost ruptă şi poliţia îşi întăreşte efectivele. Ne-au luat în colimator, încearcă să se infiltreze, să perturbe echilibrul. Când cad oameni din sânul anumitor grupări, altele se gândesc că au dreptul să-i înlocuiască. Luptăm unii împotriva altora când ar trebui să cooperăm. Dar avem o propunere pentru a rezolva această problemă. Mrado o să vă explice.

Stefanovic distribui listele cu nume. Arăta cu degetul.

— Tipii ăştia controlează crima organizată din Stockholm. Deasupra fiecărui nume, am notat ce face şi în ce parte a oraşului. Vedeţi, de exemplu, că Hell Angels se ocupă de vestiare în tot oraşul, fac puţin trafic de droguri, mai ales în periferia din sud, practică importul premergător, controlează automatele cu monedă din tot oraşul şi au început şi racketul. Asta ca să vedeţi exact cine face acelaşi tip de afacere ca şi noi şi unde anume. O să-i dau curând cuvântul lui Mrado. El a luat deja legătura cu mai mulţi gangsteri de pe listă. Pentru a discuta o repartizare.

Goran se aplecă în faţă peste masă de parcă ar fi crezut că ceilalţi nu îl aud altfel:

— Să vă spun drept, nu înţeleg de ce suntem obligaţi să împărţim piaţa. Nu văd unde este problema, eu îmi fac serios afacerea mea. Dacă vreunul a intrat în rahat, nu are decât să-şi rezolve singur problemele.

Un mesaj clar la adresa lui Mrado şi Nenad – sunteţi incapabili să vă faceţi treaba.

Stefanovic îşi sprijini mâinile pe masă. Mânecile costumului alunecară, descoperind manşetele ornate cu butoni în formă de minirevolvere. Se aplecă în faţă, imitându-l pe Goran.

— Strategia noastră nu este subiect de discuţie, Goran. Vom face lucrurile împreună. O să cântărim şi o să analizăm ce este mai bine pentru Radovan şi pentru noi. Nu doar pentru tine. Dacă nu ai înţeles asta, poţi foarte bine să discuţi între patru ochi cu Radovan. *End of the*

story.

Era pentru a doua oară că Goran se făcea ridicol pe ziua de azi. A doua oară când i se închidea gura. Cât rahat va mai suporta Radovan?

Radovan rămase calm. Cu privirea fixată pe Goran. Joc de putere.

Goran îi susţinu privirea timp de o milisecundă. Apoi dădu din cap pentru a arăta faptul că înţelesese.

Mrado îşi drese glasul. Îşi pregătise speech-ul cu o zi înainte. Câteva pasaje erau calde, posibil ca Goran să primească nişte plombe încă o dată.

— Aşa cum tocmai a spus Stefanovic, am luat legătura cu câteva grupuri. Printre alţii, cu Hells Angels şi Original Gangsters, şi am avut primele rezultate. Este vorba de a împărţi piaţa. De a reporni domeniile de care ne ocupăm. Grupările lucrează diferit. HA sunt mult mai bine organizaţi decât Original Gangsters. În ceea ce-i priveşte, OG sunt gata să-şi asume cele mai mari riscuri şi au cele mai bune contacte în zonele periferice. Pe foaia pe care v-a dat-o Stefanovic, vedeţi ce trafic fac. HA sunt concurenţii noştri direcţi în ceea ce priveşte vestiarele, cocaina, importul de alcool. Sunt înaintea noastră la racket şi automatele cu monedă. OG vând cocaină, fac puţin racket şi câteva atacuri la transportatorii de fonduri. După mine, OG nu constituie o ameninţare directă pentru activităţile noastre. Nu trebuie să ne pese de ei. Din contră, ei pot forma o alianţă cu alţi gangsteri care lucrează, de asemenea, pe aceeaşi piaţă ca şi noi. Asta va duce la un efect de domino. HA sunt, de exemplu, gata să ia în considerare o repartiţie la nivelul importului de alcool şi al vestiarelor. Eu şi Stefanovic o să aprofundăm această anchetă. O să mă întâlnesc cu alte persoane pentru a vedea ce este de făcut. Gambienii, Bandidos, Frăţia Wolfpack, printre alţii. Trucul constă în a ne lua precauţii în privinţa proiectului Nova şi pentru a îngropa securea războiului. Ştiţi foarte bine, nimeni nu vrea să fie luat de „trădător”, dar, într-un război, de cele mai multe ori se uită de onoare. Să eliminăm oamenii trădându-i în locul luptei

de la bărbat la bărbat. Proiectul Nova profită de această luptă fratricidă.

Mrado îşi urmă explicaţiile. Descrise gangsterii. Bandele care domneau în oraş. Alianţele de circumstanţă şi relaţiile de familie. Grupurile etnice, geografice şi rasiale. Oamenii ascultau fără să spună nimic. Nimeni nu avea chef să-şi abandoneze o parte din piaţă. În acelaşi timp – înţelegeau problema. Mai ales: nimeni nu avea chef de o dispută cu Radovan. Mrado regândi atmosfera pe care o resimţea de ceva timp. Mânia lui Rado. După această prezentare, atitudinea lui Radovan ar fi trebuit să se îmbunătăţească. Mrado începuse o treabă uriaşă atacând repartiţia pieţei. Îşi termină raportul.

Radovan le mulţumi lui Stefanovic şi lui Mrado. Toată lumea îşi redeschise telefoanele mobile. Câteva minute de bla-bla. Goran se scuză. Trebuia să plece.

Rado părea mulţumit:

— Mulţumesc că aţi venit. Cred că ăsta poate fi începutul unui lucru nou, uriaş. Puteţi să mergeţi dacă doriţi. Eu mi-am spus că vreau să petrec o seară frumoasă.

Uşa se deschise. Două fete în fuste scurte veniră împingând un cărucior plin cu sticle de alcool. Umplură paharele. Au fredonat cântece deocheate în sârbă. Nenad o ciupi de fese pe una dintre fete. Rado izbucni în râs. Mai târziu, li se servi cina. Mrado aproape că uită ura împotriva lui Radovan. Noaptea promitea să fie lungă.

MEMORANDUM

(Confidenţial conform cap. 9, 12,

Legea confidenţialităţii)

— Proiect Nova —

Măsurile luate de poliţia municipală împotriva crimei organizate

Crima legată de Balcani în oraşul Stockholm

Raport nr. 7

Arierplan

Acest memorandum se bazează pe rapoartele şi indicaţiile Grupului de Intervenţii Speciale şi ale Comisiei de anchetă asupra delincvenţei financiare, care

cooperează cu poliţia municipală în scopul combaterii crimei organizate din Stockholm (numită mai sus Comisia de anchetă). Metodele folosite au fost: elaborarea unei cartografii a experienţelor reunite ale poliţiei din Stockholm, strângerea de informaţii prin persoanele din sânul reţelei criminale, persoane numite „indicii”, punere sub ascultare şi fuziune a registrelor necesare. Memorandumul este stabilit pe baza noilor informaţii furnizate de către o persoană (X) între timp judecată şi închisă, care, în trecut, a fost activă în sânul reţelei descrise mai sus, şi pe baza descoperirii conflictelor interne în reţeaua iugoslavă.

Comisia de anchetă a mobilizat încă din vară importante mijloace pentru a urmări un mare număr de persoane aparţinând mafiei iugoslave (numite aici „organizaţia”). Membrii Organizaţiei sunt în mod special neîncrezători, de aceea este extrem de dificil să te infiltrezi în Organizaţie. Aceasta se explică mai ales prin omogenitatea etnică a acesteia. În partea superioară a ierarhiei găsim exclusiv bărbaţi aflaţi între 25 şi 55 de ani, toţi născuţi, sau fii de părinţi născuţi în fosta Iugoslavia, astăzi Serbia şi Muntenegru. Există puţine „indicii” gata de a furniza informaţii privind Organizaţia, din cauza uriaşei violenţe a membrilor ei. Este de notorietate publică faptul că Organizaţia îşi pune în execuţie ameninţările, un număr mare de acte violente le-au fost imputate, precum şi altor grupări care îi sunt apropiate, cf. raportului nr. 2-4. Punerea sub ascultare a telefoanelor şi orice altă punere sub ascultare sunt adesea inutile, pentru că membrii Organizaţiei se folosesc de cartele reîncărcabile şi îşi schimbă regulat numărul. Au în egală măsură obiceiul de a verifica cu grijă locurile în care se reunesc.

Comisia de anchetă bănuieşte că Organizaţia ar fi pus pe picioare, de aproximativ trei luni, o strategie de a combate ameninţările pe care le reprezintă proiectul Nova.

Activităţile Organizaţiei

Organizaţia este bănuită ca fiind activă în următoarele domenii criminale: contrabandă cu alcool şi

cu ţigări, proxenetism, racket, precum şi importuri frauduloase şi furt al încărcăturilor de nave.

Actori

Radovan Kranjic: şeful Organizaţiei (cunoscut şi sub numele de Rado, Domnul R sau bossul iugoslav), cu numărul de asigurare socială: 600113-9231, al cărui loc de naştere nu se cunoaşte, în fosta

Iugoslavie, astăzi Serbia şi Muntenegru. Ajuns în Suedia în 1978, din raţiuni economice.

Kranjic a lucrat în trecut ca bodyguard şi gardă de corp. Astăzi deţine un restaurant, Clara's Cuisine & Bar SA (Org. No 556542-2353) situat în centrul Stockholmului. Declară venituri din această afacere precum şi câteva acţiuni ale societăţii anonime Diamond Traiteur (Org. No 556554-2234), în total 321 000 de coroane pentru anul financiar trecut.

Kranjic a fost condamnat pentru mai multe infracţiuni. 1982: lovire şi rănire uşoară. 1985: ameninţări, lovire şi rănire, port ilegal de armă, exces de viteză (opt luni de închisoare severă). 1989: ameninţări, deturnare de fonduri, port ilegal de armă (patru luni de închisoare severă). 1990: lovire şi rănire (patru luni de închisoare severă). Din 1990, nu au mai fost înregistrate niciun delict şi nicio crimă comise de Kranjic.

Kranjic este căsătorit cu Nadja Kranjic. Au împreună un copil. După toate aparenţele, Kranjic a participat la războiul din Iugoslavia între anii 1993-1995. În această perioadă nu a mai locuit în Suedia. Întreţine aparent relaţii bune cu mişcarea naţionalistă sârbă, printre alţii cu Zeljko Raznatovic mai cunoscut sub numele de Arkan, şef al unei armate private paramilitare, Tigrii, care a dus acţiuni de purificare etnică în Kosovo între anii 1992-1995. În timpul celei de-a doua jumătăţi a anilor 1990, a fost numărul doi în cadrul Organizaţiei din Stockholm şi se ocupa mai ales cu racketul şi traficul de cocaină. Kranjic este bănuit că s-ar fi apucat de proxenetism în această perioadă.

Mrado Slovovic: se află sub ordinele directe ale lui Radovan Kranjic. Slovovic, cetăţean suedez, nr. 670203-

9115, a imigrat în Suedia în 1975, după ce a părăsit fosta Iugoslavie. În trecut, a lucrat ca bodyguard la discoteci şi în importul de lemn din Thailanda. Practică bodybuildingul şi diverse sporturi de luptă.

Pe anul financiar trecut, Slovovic a declarat

136 000 de coroane, rezultate din importul de lemn şi din câteva câştiguri la joc.

A fost condamnat de mai multe ori. 1987: conducere în stare de ebrietate. 1988: lovituri şi răniri grave, port ilegal de armă şi posesie de droguri (un an de închisoare severă). 1995: efracţie, furt şi ultragiu la adresa poliţiei (doi ani de închisoare severă). 2001: ameninţări. Din 2001, niciun alt delict şi nicio altă crimă comise de Slovovic nu au mai fost semnalate. Ultima dată, Slovovic a fost acuzat de lovire şi rănire gravă a unui bodyguard de la restaurantul Kvarnen din Stockholm. Slovovic a fost achitat. Coacuzatul, X, a fost condamnat la trei ani de închisoare severă pentru lovire şi rănire gravă. X este bănuit că este unul dintre acoliţii lui Slovovic şi că a cooperat cu el în activitatea de racket la vestiare. Pe de altă parte, Slovovic este pe cale de a-şi disputa cu Annika Sjöberg, fosta soţie, dreptul de vizită pentru fiica lor, Lovisa.

Probabil că Slovovic a făcut parte din organizaţia Tigrilor, mai sus citată, în timpul atacului acestora de la Srebrenica, din 1995. Slovovic este foarte violent şi a comis cu siguranţă, în afara incidentului de la Kvarnen, un mare număr de acte pe care le-am califica drept loviri şi vătămări grave, dacă ar fi acuzat în faţa unui tribunal.

Echipa poliţiei din Norrmalm însărcinată cu ancheta asupra infracţiunilor legate de traficul de stupefiante a încercat, printre altele, să infiltreze un grup de bodybuilderi în sala de forţă din strada Sveavägen din Stockholm, care serveşte drept bază de recrutare pentru elementele infracţionale. Pe 18 august anul trecut, agentul de poliţie infiltrat (Y) a fost agresat cu halterele din sală şi ameninţat cu arma de foc de către Slovovic. (Y) nu crede că Slovovic i-ar fi descoperit legăturile cu poliţia, se

gândeşte că actul a fost comis pentru a-şi manifesta „puterea”.

Slovovic este responsabil cu sectorul de racket, şantaj şi alte ameninţări în sânul Organizaţiei. Racketul de protecţie vizează înainte de orice toate restaurantele şi barurile din regiunea Stockholm şi, în egală măsură, alţi antreprenori care lucrează în „zona gri” de legalitate.

Stefanovic Rudjman: Nepot de soră al lui Kranjic şi garda lui de corp, precum şi a familiei sale. Născut în Suedia, 770612-1279. Şi-a făcut studiile la Universitatea din Stockholm, printre altele drept şi economie. Nu are diplomă. A lucrat contabil la Biroul de contabilitate Rusta Économie SA (Org. no 556743-3389).

Pentru anul financiar precedent, a declarat 859 000 de coroane, venituri cuprinzând înainte de toate realizările de plusvaloare ca urmare a vânzărilor de acţiuni şi alte titluri.

Comisia de anchetă îl bănuieşte pe Rudjman că practică, printre altele, spălarea de bani pentru Kranjic. Rudjman nu are antecedente, lăsând deoparte câteva infracţiuni de cod rutier în cursul anului 2000.

Nu este căsătorit. Rudjman se ocupă probabil cu investiţiile lui Kranjic. Printre altele, a investit sume mari într-un proiect imobiliar în regiunea Belgrad.

Conflictele interne etc.

Comisia de anchetă şi-a procurat informaţii privind conflictele interne din sânul Organizaţiei. Aceasta este la curent cu proiectul Nova şi se pregăteşte să reacţioneze la măsurile poliţiei. Direcţia sa proiectează deci să repornească piaţa unui anumit gen de infracţiuni asupra mai multor grupuri pentru a evita apariţia unei concurenţe interne. Această metodă şi-a arătat roadele odată cu faimoasa pace dintre Bandidos şi Hells Angels. Comisia de anchetă crede că Mrado Slovovic şi Stefanovic Rudjman au primit ordinul de a analiza, de a proiecta şi de a realiza o astfel de repartiţie a pieţei. Slovovic a luat legătura cu multe alte reţele şi organizaţii criminale. Este foarte greu să-l supraveghem, îşi schimbă mereu abonamentul

telefonic. Mai mult, ne lipsesc mijloacele pentru a realiza o supraveghere mai sofisticată. Se va întâlni fără îndoială cu mai mulţi şefi ai grupărilor de gangsteri din Stockholm în viitorul apropiat. Unele conflicte interne reapar în sânul Organizaţiei în cadrul tentativei de a reporni piaţa.

O conversaţie înregistrată între Kranjic şi Rudjman pe 15 februarie anul în curs (banda 3459-045 A) duce la concluzia că Kranjic nu mai are încredere în Slovovic. Extrasul retranscrierii următoare este tradus din sârbă:

Kranjic – Fie ne descotorosim de vestiare, fie îl strivim pe Mradoţ. Nu-l mai simt.

Rudjman – Dar avem nevoie de el. Face treabă bună. A pus mâna pe împuţitul ăla de chilian.

Îi pedepseşte cum trebuie pe toţi cei care nu sunt cuminţi. Târfele, bodyguarzii, golanii.

Kranjic – Da, dar începe să se răzvrătească. Toamna trecută, a cerut o parte mai mare din prăjitură. Putea să şi-o pună unde cred eu. Apoi incidentul de la Kvarnen. Prost şi negândit. Dar, mai ales, şi este ceva personal, o chestiune de istorie. Nu acceptă că eu am preluat afacerile. Pe vremuri, lucram la acelaşi nivel. Iată un alt motiv pentru care trebuie să plece. Nu mai putem conta pe el.

Comisia de anchetă vede asta ca un semn important că proiectul Nova şi-a atins obiectivul de a perturba crima organizată şi de a o slăbi.

Obiective

Bazându-se pe acest prim succes, Comisia de anchetă propune următoarele măsuri:[15]

31

Jorge simţea o nevoie atât de presantă să urineze, că ar fi putut umple o sticlă de Pommac. Un gând răutăcios, să o ofere, poate, cuiva. „Ţine, puţin Pommac.” Culorile se asemănau.

---

15 Alte încercări de infiltrare în Organizaţie.

Buget pentru aceste obiective, cf. anexa 1.
Comisar Björn Stavgård Anchetator special Stefan Krans

I-ar mai lua câteva săptămâni înainte de a înţelege în sfârşit regula de bază pentru orice anchetator – a aduce mereu o sticlă pentru a urina când ai dat-o în bară într-o maşină. Nu mai contează atunci dacă e o sticlă goală de Pommac.

Geamurile din spate erau întunecate – condiţia ca să nu-l vadă nimeni. Geamuri normale ar fi cerut să se întindă pe scaun. Penibil. În plus, risca să adoarmă.

Vila lui Radovan era cât se poate de calmă. Era prima zi când aştepta acolo. Prima zi ca atâtea altele care vor urma.

Furase maşina, un Jeep Cherokee, din Östermalm, la ora trei dimineaţa. Apoi schimbase plăcuţa de înmatriculare. Riscul de a fi descoperit de poliţişti era mai mic.

Jorge, îngerul răzbunării, va distruge imperiul lui Radovan într-un fel sau altul. Trebuia doar să găsească modalitatea.

Tot ce ştia în acest moment era că ura lui devenea tot mai puternică. O vendetă care cerea şi mai multă răbdare decât evadarea din Österåker. Va face cercetări, va scotoci, va aduna unu şi cu unu. Va pune mâna pe informaţii compromiţătoare despre Radovan. Pentru început: să cunoască obiceiurile Domnului R. Un început bun: să aştepte în maşină să se întâmple ceva dubios şi să reflecteze.

Nimic pe stradă.

Privi în direcţia casei.

Zăpadă pe acoperiş.

Imposibil să ştii dacă era cineva înăuntru sau nu.

Continua să fixeze clădirea, ca şi cum ar fi fost înscris la universitate – pentru un curs de arhitectură a vilelor.

Aţipi un pic între cinci şi şase după-amiaza. Nu e bine. Trebuie să rămână treaz. A doua zi îşi va aduce ţigări, coca, poate un gameboy.

Ziua trecea.

Ura rămânea.

Câteva zile mai târziu, aşteptă din nou în faţa casei.

Încercă să se gândească la un mijloc de a găsi o supapă de siguranţă pentru resentimentele împotriva lui Radovan. Aceste idei nu începuseră să-i încolţească decât de săptămâna trecută. Înainte, îşi refulase aceste gânduri. Nu avusese decât o singură dorinţă: să supravieţuiască afară. Să înscrie nişte goluri la Abdulkarim. Să facă treabă bună. Să câştige ceva bani. Să-şi procure un paşaport. Să se care din ţară. Acum, savura puterea de a se plimba prin oraş fără a fi recunoscut. Ideea de a părăsi Suedia îi părea deodată plictisitoare. În loc de asta: o dată ce ar fi adunat destul bănet, va încerca o chestie împotriva lui Radovan.

Un gând: posibil ca el să lucreze indirect pentru Radovan. Jorge ştia Stockholmul cocainei. Nu erau mulţi jucători suficient de musculoşi pentru a organiza o reţea de vânzare de droguri la fel de importantă ca a lui Abdulkarim. Arabul părea ridicol, dar Jorge ştia – tipul ăsta stăpânea domeniul cocainei în profunzime. Nu-i păsa de asta. Puţin probabil ca Abdul să depindă de Radovan – sârbii şi musulmanii nu se găseau des în aceeaşi barcă. Dacă vreodată Radovan ar fi în spatele acestora, ironia ar fi perfectă.

Trebuia să schiţeze alte proiecte, prima lui treabă importantă pentru arab. Să facă astfel încât să intre o livrare de coca direct din Brazilia, fără interpuşi.

Iată domeniul lui.

Principiul de bază: vechiul lui truc poate merge dacă îl face ca lumea. Jorge pregătise totul. O cantitate considerabil mai mare decât de obicei o să fie importată. Coca cumpărată de la prietenii din Brazilia. Ieftin. Patruzeci de dolari gramul. Trafic telefonic intens în ultimul timp. Deal-ul: bilete cumpărate, mobil nou cu cartelă cumpărat, câteva persoane informate, mită pentru vameşii din São Paolo. O cameră de hotel rezervată. Cel mai important – de contactat cărăuşul. O femeie.

Calculase toate erorile posibile. Abdulkarim verificase şi programul. În vechile oale se fierbe cea mai bună supă a momentului dacă se lucrează aşa cum trebuie. Poliţia aeroportului Arlanda şi vama se legau de curierii

suspecţi mai rău decât băieţii răi de la periferie de banda de care voiau să aparţină, ca buruienile.

Jorge repetă: nu avea să rateze această operaţiune.

Trecu în revistă proiectul de răzbunare. Ajunse astfel la întrebări. Ce ştia el cu adevărat despre R? Nu prea multe lucruri înainte de temniţă, când revindea coca pentru mafia iugoslavă. Ştia clar ce avea de făcut. Se ducea să caute o cheie într-o casetă pentru depozitarea bagajelor din gara centrală în medie o dată pe săptămână. Apoi se ducea în depozitul Shurgard din Kungens Kurva, unde cântărea zece până la douăzeci de grame de fiecare dată. Vindea în Norrort, de cele mai multe ori în barurile din oraş. Uneori altor dealeri, alteori direct cumpărătorilor. Muncă uşoară. Totuşi câştigase bine. Un joc de copii.

Acum, ştia multe despre zăpadă. Österåker avusese şi părţile ei bune – J-boy era acum un dicţionar ambulant în materie de coca.

Atunci: ştiuse mereu că Rado, regele iugoslav, era în spatele a toate astea. Dar ştiuse în egală măsură că nu era nimic care să-i permită să urce până la Domnul R. Cei care îi furnizau coca nu-i pronunţau niciodată numele. Nu dădea niciodată peste ei la depozitul Shurgard. Ciudat era că Mrado nu-l omorâse pe Jorge în pădure. Iugoslavii se temuseră că stă pe o grămadă de rahat cu privire la Radovan, că putea cu adevărat să le facă rău.

I-ar fi plăcut să aibă atâtea informaţii despre bossul iugoslav pe cât credeau ei.

O eventualitate la care Jorge trebuia să reflecteze: dacă încerca să reunească informaţiile despre R în mediul pe care îl cunoştea cel mai bine, afacerea cu coca, nu îşi risca oare pielea? Nu risca oare pielea tovarăşilor săi Sergio, Vadim, Ashur? Tipi care fuseseră toţi, într-un mod sau altul, implicaţi în piramida cocainei de către Radovan. Trebuia să găsească alte mijloace de a face rost de informaţii despre mafia iugoslavă.

Ce aflase despre Radovan în timpul şederii la Österåker? Mai cu seamă ceea ce ştia toată lumea – că

bossul iugoslav era implicat într-o grămadă de alte afaceri în afara celei cu zăpadă. Racket, dopaj, trafic de ţigări. Dar ce ştia concret? Doar câteva lucruri: cocaina lui Radovan ajungea pe ruta *via* Balcani, după ce făcea popas în fosta Iugoslavie, unde marfa era preparată şi condiţionată în săculeţe. Nu ca aproape tot restul cocainei din Suedia *via* Peninsula Iberică, Anglia sau direct din Columbia sau altă ţară din America Latină. Ruta prin Balcani era în mod normal canalul heroinei.

Altceva: ştia câteva restaurante care erau fără îndoială controlate de Radovan pentru a spăla bani. Îi ştia pe mulţi care suportaseră ameninţări sau represalii, pentru că atacaseră o parte din imperiul lui Radovan: vânzarea de coca în centrul oraşului, automatele Jack Vegas din barurile de la Västerort, alcool distilat clandestin, în loc de alcool importat în restaurantele din Sollentuna. Dar, încă o dată, nimic nu ducea până la Radovan. Nimic nu era dovedit.

Jorge ar fi trebuit poate să abandoneze. Să accepte umilirea. Erau mulţi care fuseseră tăbăciţi de oameni ca Mrado. De ce îşi punea mintea cu asta? Ce putea face? Pe de altă parte, J-boy, starul evadat, făcea mai mult decât media, mai mult decât aceşti căcăcioşi de la periferie care visau numai zorzoane şi maşini scumpe. El va reuşi în viaţă. Va face bani, frate, bani adevăraţi. Dacă nici măcar Österåker nu-l putuse opri, n-o va face un jegos de sârbo-croat.

Începea să se înnopteze.

O zi tristă.

Casa lui Rado nu era cel mai bun loc pentru a-şi începe proiectul. Jorge trebuia să reflecteze. Să structureze.

Plecă. Se gândi să lase maşina la Södermalm. Era prea periculos să continue să se folosească de ea. Nu reuşea să-l uite pe Radovan şi legăturile lui cu ruta din Balcani. Jorge cunoştea un tip, Steven, la Österåker. Gagiul stătea la mititica pentru că făcuse contrabandă cu heroină. Poate că ăsta era un punct de plecare. Să se intereseze

dacă Steven fusese eliberat. Dacă nu: să se intereseze la acoliţii lui Steven. Cei care ştiau mai multe despre ruta prin Balcani.

A doua zi, sună la Österåker dintr-o cabină telefonică. Îşi schimbă vocea. Întrebă dacă Steven fusese deja eliberat. Un ton plin de dispreţ la celălalt capăt al firului. Jorge nu recunoscu vocea:

— Steven Jonsson? Mai are de tras trei ani. Sunaţi mai târziu.

Futut.

Jorge îl sună pe Abdulkarim, apoi pe Fahdi şi pe Sergio. Toţi cei în care avea încredere. Nimeni nu ştia mare lucru despre Steven şi contrabanda cu heroină. Unii auziseră vorbindu-se despre el, dar nimeni nu era la curent cu ce făcuse exact.

Trei zile de telefoane neîntrerupte. Fără niciun rezultat.

Imposibil să-l contacteze pe Steven în deplină siguranţă. O conversaţie telefonică putea fi ascultată, dacă ar fi fost vreodată permisă. Scrisorile erau controlate pe eşantioane. Nu exista internet în închisoare.

Urmărea cu privirea vila. Aşteptă ceva fără să ştie ce. Fixă acoperişul plat. Ochii lui scrutară zăpada.

Se gândi: cum să intre în contact cu Steven? Să afle mai mult despre heroina importată pe ruta din Balcani? Ceea ce era bine, era tocmai faptul că Jorge nu fusese niciodată implicat în genul ăsta de afacere. Niciun risc pentru el şi prietenii lui.

Începuse să aibă o idee fixă. Un delir obsesional cu privire la Rado şi Mrado.

Uneori, vedea oameni în faţa casei. Pe R însuşi care intra. O femeie însoţită de o fată care avea în jur de şapte ani venea acasă pe la şase în fiecare seară. Fără îndoială soţia şi fiica lui Radovan, întorcându-se de la şcoală şi de la serviciu. Niciodată singure. Întotdeauna însoţite de un tip în costum, fizic slav – aparent un subordonat în ierarhia iugoslavilor. Mai târziu, Jorge află cine era tipul – se numea Stefanovic, garda de corp şi maşina de ucis

personală a familiei Radovan Kranjic.

Femeia conducea un Saab Cabriolet.

Radovan conducea un Lexus SUV.

O familie fericită.

Văzând fata de şapte ani, Jorge se gândi la fotografia Paolei, pe care Mrado i-o arătase în pădure. Nu dădea înapoi din faţa niciunei lovituri. Jorge putea şi el să dea asemenea lovituri. Să se ia de fată. Dar: ideea îi repugna. Fata era inocentă. În plus, era prea periculos.

Casa era atent supravegheată. De fiecare dată când se apropia cineva, un sistem de iluminare automat lumina aleea până la uşă. Uneori, când Stefanovic era acasă, uşa se deschidea înainte de a suna cineva. Semn că fusese prevenit de un fel de alarmă că se apropia cineva.

Jorge abandonă speranţa că atenţia asupra casei ar putea avea vreun rezultat. O pură pierdere de timp.

Patru zile mai târziu: o altă idee. Sună iar la Österåker. Puse câteva întrebări despre Steven. Întrebă pentru ce infracţiune fusese condamnat. Întrebă când fusese condamnat. Prin ce tribunal. Lăudă Suedia pentru pincipiul de „publicitate”, în sfârşit, puţin contează cum se chema asta. Jorge sună la Curtea de Apel din Stockholm. Îi rugă să le trimită verdictul care îl privea pe Steven Jonsson. Nicio problemă – nici măcar nu-i cerură numele.

A doua zi, în cutia poştală de scrisori a lui Fahdi: un verdict. Curtea de Apel din Stochkolm. Infracţiune împotriva legii stupefiantelor. Şase kilograme de heroină. Importată direct din Croaţia, proaspătă. Acuzaţii erau Steven Jonsson, Ilja Randic, Darko Kusovic. Steven fusese condamnat la şase ani de închisoare severă. Ilja la şase ani. Darko la doi ani. Acesta din urmă ieşise.

Nu era greu să-l găseşti pe Darko. Jorge îi luă numărul de mobil de la informaţii. Îl sună.

— Salut, numele meu este Jorge, un vechi tovarăş de la Österåker. Aş putea să-ţi pun câteva întrebări?

Vocea lui Darko trăda neîncrederea.

— Cine eşti, mă?

— Stai calm. Am fost în închisoare în acelaşi timp cu

Steven. Eram pe acelaşi culoar. Mi-ar plăcea să te întâlnesc dacă ai timp.

Jorge şarmantul. Simpaticul. Scoase câteva poveşti de puşcărie cu Steven. Reuşi să-l facă să înţeleagă pe Darko că fusese într-adevăr într-o celulă alături de Steven. Jorge glumea. Făcea pe imbecilul. Asta mergea întotdeauna.

Darko spuse până la urmă:

— Liniştit. Ţin minte asta. Acum sunt prins cu repararea Saabului, tot timpul. Putem să ne vedem, dar cu o condiţie: nu am chef să fiu amestecat în căcat. Înţelegi? Am renunţat la toate astea. Pot să-ţi povestesc ce am făcut Steven şi cu mine, dar din punctul meu de vedere. Nimic în plus. De acum încolo sunt cinstit.

Jorge se gândi: *Yeah right*, super cinstit.

Îşi dădură întâlnire.

Patru zile mai târziu, în drum spre întâlnirea cu Darko. Cinci fişicuri ardeau în buzunar. O mare parte din veniturile câştigate la Abdulkarim trecea în proiectul său de ură: un sector care hrăneşte, un sector care slăbeşte.

Intrară într-o cafenea de pe strada Kungsgatan. Brioşe cu afine şi cincizeci de feluri de cafele în spatele tejghelei. Plin de adolescenţi şi de mame în concediu de maternitate. Subiectele de conversaţie ale clientelei, în rezumat: tipi, amice, modele de cărucioare.

După câteva fraze de introducere inofensive şi promisiunea a trei mii de coroane, Darko se aşeză la masă. Cu o voce sumbră pe un fond de pălăvrăgeală descrise pregătirile speciale pe care le făcuse bossul său cu patru ani înainte. În ciuda reticenţei de la telefon, părea că nu-i pasă dacă este ascultat sau nu. Darko era unul dintre profesioniştii rutei prin Balcani. Cunoştea fiecare drum al contrabandei între Afganistan, Turcia, Tadjikistan şi Balcani. Şi apoi: frontierele Sloveniei, Italiei, Germaniei. Ştia toate posturile de vamă pe întreaga frontieră a fostei Iugoslavii. Ce treceri erau supravegheate. Ce vameşi puteau închide un ochi în schimbul câtorva dolari. Cei care cereau mai mult, cei care cereau mai puţin. Jorge era

impresionat. Puse o întrebare directă care-l privea pe Radovan.

Darko dădu din cap:

— Nu pot să spun nimic. Pot avea probleme. Am un fiu, are opt ani.

Jorge se gândi iar la fotografia surorii lui pe care i-o arătase Mrado pe ecranul mobilului în pădure, în după-amiaza aceea.

Insistă.

— Haide! Ajută-mă puţin. Două fişicuri pentru o informaţie?

— De ce aş avea încredere în tine?

— Băga-mi-aş, sună-l pe Steven şi întreabă-l, dacă crezi că sunt turnător. Cu Steven fumam marijuana pe ascuns la duşuri tot timpul cât am stat în închisoare. N-aş trăda niciodată un prieten al lui Steven.

Darko păru să se relaxeze la auzul numelui de Steven.

— Eşti încăpăţânat. Pentru cinci mii îţi spun toată povestea.

Nu se punea problema să negocieze. Jorge spuse:

— Bine. Cinci.

Darko continuă. La început, el şi Steven nu lucraseră pentru R, doar la ocazii. Prima dată, trecuseră patru kilograme de heroină, ascunse într-un tir încărcat cu lemn. Valoarea depăşea un milion şi jumătate. Planificaseră tot traseul în avans: căutaseră şoferi, supravegheaseră şoferii, mituiseră vameşii, îşi asiguraseră protecţia altor tipi din crima organizată de la Belgrad.

A doua oară, nu heroină trebuiau să treacă, ci altceva. Mult mai rău. Lui Jorge i se trezi interesul. Îl bombardă pe Darko cu întrebări.

Darko nervos. Privirea hăituită. Înghiţi cafeaua. Propuse să facă o plimbare.

Ieşiră.

Era o zi rece de februarie. Aerul curat, cerul albastru.

Jorge vorbea încontinuu. Trebuia să creeze un climat

de încredere. Bătea câmpii.

— Ar fi trebuit să fii acolo. Vara. Steven primise cincisprezece seminţe de canabis ascunse în strugurii pe care îi planta în curte. Ştii, canabisul are nevoie de multă apă.

Darko asculta. Se lăsa distras. Părea să se relaxeze.

— O problemă gravă: cum să uzi plantele? Steven a avut ideea genială să ne prefacem că urinăm deasupra, în timp ce, de fapt, vărsam un pahar de apă deasupra lor. Un om de pază l-a văzut, bineînţeles. A venit. A început fanfaronada: ce, urinezi pe gazon? Steven a negat totul. Bodyguardul, pentru a dovedi că Steven exact asta făcuse, s-a pus în patru labe să miroasă iarba. Mă urmăreşti? Atunci Steven i-a spus: în sfârşit avem dovada, e mult timp de când mă gândeam, câinii şi oamenii de pază – aveţi aceeaşi genă. Ce ne-am mai spart de râs!

Darko zâmbi.

— Mi s-a spus deja povestea asta. Steven e un tip tare!

Mergeau de-a lungul străzii Kungsgatan.

Darko avea să vorbească, se simţea lucrul ăsta. După cinci minute de linişte, începu să povestească:

— Steven şi cu mine lucram cu un sârb, Nenad. Un împuţit încrezut. Tipul avea legături la Belgrad. Se spunea că făcuse parte dintre Tigrii, care masacraseră treizeci de bosniaci la Srebrenica cu propriile mâini. Mai întâi ar fi dus bărbaţii într-o piaţă, legaţi strâns în funii, unde i-ar fi bătut până s-au prăbuşit în propria vomă. Apoi le-ar fi violat femeile, în faţa lor. Pe atunci nu se ştia că era un om de-al lui Radovan. Când făceam o treabă, instrucţiunile veneau direct de la Radovan. Aveam douăzeci la sută din valoarea mărfii. Destul cât să chefuieşti vreo şase luni, era timp să munceşti iar. Altă dată când am lucrat pentru Radovan eram sub regimul lui Nenad. Cred că era cu un an înainte să ajung în groapă. Ne-am întâlnit la Café Ogo, ştii, vechiul bar al lui Jokso. Nenad s-a prezentat, spunând că putem să-i spunem Patriotul, pentru că el susţinea mereu Marea Serbie. Pentru tipii ăştia, era ceva serios.

Era tare ca fierul, Nenad, dur, cu tatuaje de război la încheieturi. Alţi tipi stăteau în jurul mesei. Îmi amintesc că barul a fost închis cât a durat conversaţia. Dar l-am recunoscut pe unul Stefanovic, îl văzusem deja într-un bar. Un tip destul de tânăr care lucra pentru Radovan pe vremea aceea. Nenad ne-a periat. A vorbit de primul nostru transport, care reuşise. Ştia multe despre mine, dar nu era ceva uimitor, lucram adesea pentru iugoslavi. Şi eu sunt sârb.

Darko făcu o pauză. Ochii îi scânteiară, aprinşi de vechile amintiri. Şoc. Suspans. Ce era acest altceva?

Traversară piaţa Hötorget.

— Nenad a descris afacerea. Aşa-zisa enormă încărcătură de heroină. Acest lucru presupunea căutatul în camion, ca şi data trecută, în regiunea Belgrad. Containerele erau largi, ar fi ocupat mult spaţiu. Nu ratau nimic. Discutau toate lucrurile. Fixau două camioane grele înmatriculate în Germania care puteau să transporte fiecare câte două containere. Oficial, piese de maşini transportate din Turcia *via* Balcani. Nenad ne dădea ordine. Trebuiau cel puţin doi metri cubi de încărcătură în fiecare container. Odată, lângă Belgrad, legăturile noastre au ajuns într-un vechi autobuz al armatei, purtau veşminte militare şi mitraliere. Aduceau patru femei. Am crezut că o să ne invite să bem votcă şi să petrecem cu fetele. În clipa următoare, am înţeles. Nu fusese niciodată prevăzut că transportăm heroină. Trebuia să încărcăm oameni. La început am crezut că sunt refugiaţi.

Jorge şi Drako continuară să meargă încet de-a lungul străzii Vasagatan, trecură prin faţa gării centrale. Taxiurile făceau coadă. Jorge întrebă:

— Cine erau legăturile?

— Habar n-am. Dar am adus fetele aici. Ele nu au avut dreptul să iasă de acolo nici măcar o singură dată. În vara aia era cald ca naiba. Când am traversat Germania, termometrul indica treizeci şi şase de grade. Dumnezeu ştie cum au supravieţuit călătoriei. Treizeci de ore în doi metri cubi, imaginează-ţi! Bine, aveau apă să bea. Le-am

debarcat în portul Södra Hammarby, pe vremuri era o zonă industrială fără construcţii. Le văd şi acum feţele când au ieşit din containere – devastate de plâns, aproape negre. Cu pungi de cearcăne sub ochi, care le făceau să pară cu douăzeci de ani mai în vârstă. Dacă vreodată aş fi ştiut ce trebuia să transport, fir-ar al dracului! Dar aveau apă.

Jorge ignoră regretele lui Darko. În clipa aceasta, nu era important dacă prostituatele avuseseră sau nu apă. Întrebă:

— Cine v-a primit?

— Radovan, Nenad, Stefanovic şi alţi câţiva.

— Radovan?

— Da. L-am recunoscut datorită fotografiilor pe care le-am văzut la Café Ogo.

— Eşti sigur?

— La fel de sigur cum nu eram de heroina pe care o transportasem atunci.

— Cine erau ceilalţi?

— Habar n-am, îi cunoşteam doar pe Nenad şi Stefanovic. Îmi pare rău.

— Cât aţi primit?

— O sută cincizeci de mii fiecare. Asta acoperea totul. Incluzând bacşişul şi salariile şoferilor.

Jorge ardea în sinea lui. Fierbinte. Ură. O pistă. Radovan în mlaştina curvelor. Jorge sună atacul.

32

JW avea probleme de lux: pusese deoparte trei sute de mii în patru luni şi, în acelaşi timp, cheltuise ca un şeic arab – ce trebuia să facă cu banii?

Curând, va avea BMW-ul lui. Poate într-o lună. Poate în două luni. Fără îndoială o să fie totuşi unul de ocazie. Ezita încă între un BMW 330Ci package model 2003 drăguţ, sport, BMW 330 Cabriolet cu sistem de navigaţie, şi mai drăguţ, şi cel mai drăguţ: un BMW Z4 2,5. Pe acesta din urmă îl descoperise în paginile unui *Blocket*[16]. Era o maşină super frumoasă, de culoare argintie, cu interior de piele, care atingea o sută de kilometri la oră în şase

16 Ziar de mică publicitate. (n.tr.)

secunde de la pornire. O maşină de zmeu. Zmeul fiind chiar el.

Iată problema clasică a banilor murdari. Pe hârtie, JW nu câştiga nimic, trăia, după fişierele tătucului stat, din bursa de student, şapte mii cinci sute de coroane pe lună. Trebuia să înregistreze şi să asigure maşina. Prin urmare, tătucul stat ar putea vedea că el îşi cumpărase o maşină de trei sute de mii, chiar dacă el nu declară nici salarii, nici alte venituri. Tătucul stat şi-ar pune întrebări. În cel mai rău caz, tătucul stat ar avea bănuieli şi ar începe să se intereseze de JW. Soluţia standard era să recicleze banii murdari.

JW citea mult despre acest subiect, deşi documentaţia era destul de rară. Greu să găseşti informaţii. Îl întrebă pe Abdulkarim dacă ştia nişte combinaţii. Răspunsul arabului:

— JW-man, ştii, eu nu sunt contabil. Eu sunt arăbete. Suedia nu are oricum încredere în mine. Nu am nevoie de bani albi. Sunt în afară de toate astea.

JW încercă să-i explice avantajele integrării în sistemul legal. Abdulkarim ricană blând:

— Vino cu mine la Londra, fiindcă eşti economistul meu. Tu trebuie să te gândeşti. Dacă ai o idee bună, spune-mi. În acest caz, o să spăl şi eu zece la sută.

Arabul nu se înşela, să rămâi în afara sistemului era o alternativă. Nicio maşină, nicio asigurare, niciun apartament, plătind mereu cu banii jos.

Dar nu ăsta era drumul lui JW. El voia să fie cu totul înăuntru.

Trei zile după întoarcerea de la Robertsfors, JW se întrebă: ce-mi mai rămâne de acasă? Răspuns simplu: nimic. Şi totuşi, în forul lui interior, simţea că îi făcuse bine că se dusese acolo. Că se simţise în siguranţă. Că nu mai jucase. Că putuse să vorbească în dialectul lui. Că putuse să se plimbe în locuri fără nume. Că putuse lenevi în pat toată ziua fără să sune oameni pentru a-i întreba ce au de gând să facă seara.

În acelaşi timp, era plin de dispreţ. Părinţii lui erau

nişte ţărănoi. Nu se potriveau deloc cu personajul său.

În plus, era pe o pistă nouă: tipul Camillei era iugoslav. Ce însemna asta? Era probabil o informaţie pe care trebuia s-o dea poliţiei.

Dar ce făcea cu adevărat poliţia? JW li-l servise pe Jan Brunéus pe tavă, profesorul care profitase vizibil de sora lui. De ce nu avea nicio veste? Îi durea undeva de neliniştea şi tristeţea familiei Weslund?

În acelaşi timp, se simţea uşurat că luase legătura cu poliţia. Putea deci să se ocupe de altceva. Nu trebuia ca aceste cercetări asupra Camillei să-l îndepărteze prea mult de la propria carieră.

JW învăţă totul despre spălarea banilor. Cheia reuşitei era transferul dintr-un sistem economic în altul. Transferul dintr-un mediu murdar într-un mediu curat. Transferul pe cicluri, în trei etape esenţiale: plasamentul, ascunderea, reciclarea. Fără aceste trei etape, nu se închidea cercul. Plasamentul era necesar, pentru că vânzarea se făcea în bani gheaţă. Vânzarea de C, puţin contează genul clientelei, nu se făcea niciodată altfel. O frază fundamentală: *cash is king for cocaine consumers*. Avantajul în bani gheaţă: aceştia nu lăsau urme. Inconvenientul: erau bani suspecţi. Oamenii îşi puneau întrebări când vedeau teancuri de bancnote de cinci sute. Banii gheaţă trebuiau să fie transferaţi. Plasaţi. Convertiţi. În altă monedă, în zero şi unu într-un cont bancar. În acţiuni, opţiuni sau alte instrumente. În ceva ce nu atrăgea atenţia, uşor de manevrat, cât mai departe posibil de sursa veniturilor ilegale.

Transferul numărul doi privea ascunderea lor. Camuflarea banilor sub mantaua protectoare a activităţilor economice sau în alte mecanisme care ascundeau sursa veniturilor: conturile în bancă în ţări care garantau discreţia. Era vorba de întreruperea lanţului. De crearea mai multor straturi de tranzacţii. Originea banilor trebuia să fie invizibilă. Să folosească un nume de împrumut. Să utilizezi conturi numerotate. Să utilizezi un sistem care taie legăturile dintre tine şi frumoasele coroane.

Ultimul transfer era cel mai important, privea spălarea în sine a banilor, reintegrarea lor în economie. Odată banii plasaţi, puşi într-un cont, odată banii ascunşi, toate urmele distruse, era timpul pentru ultima etapă: accentul pe origini, crearea unei himere de sursă legitimă. Adesea surse impuse. Surse normale.

Spălarea banilor presupunea să joci după regulile statului. Banii gheaţă îşi pierdeau frumoasa flexibilitate, erau introduşi într-un sistem financiar în care totul este atent reglementat. Orice informaţie este înregistrată. Orice venit prelevat. Fiecare transfer înregistrat. Niciun venit neidentificat. Dar exista mijlocul de a trece prin ochiurile acestei site.

Vrei să reciclezi. Vrei să întrerupi acest lanţ. În acelaşi timp, vrei să ai un lanţ frumos pentru a-l arăta administraţiei. Sunt posibile două alternative. Fie să îngrămădeşti banii undeva unde legea discreţiei împiedică cercetările tătucului stat. Răspunsul la următoarele întrebări care se pun aici: de fapt, o tranzacţie a fost înregistrată, dar noi nu avem din nefericire dreptul de a o face publică. Fie să utilizezi un sistem pentru a crea o urmă. Răspuns pentru tătucul stat: bineînţeles, există tranzacţii înregistrate, priviţi-le.

Toată treaba cerea pregătiri. JW va avea BMW-ul său, uiteaşa. Punct. Înregistrat şi asigurat.

Trebuia să se grăbească. Voia să-l ia cât mai repede posibil.

O săptămână mai târziu, cumpărase de pe internet trei societăţi deja constituite la şase mii de coroane fiecare, indicând numele lui pe lista membrilor conducerii firmelor. Una era înregistrată în sectorul managementului evenimenţial, celelalte două în vânzarea de antichităţi. Perfect. A creat un capital de acţiuni pentru fiecare societate, o sută de mii de coroane, eliberând titluri de creanţă. El însuşi devenea debitor al societăţilor – un mod de a evita să fie obligat la a cheltui coroane adevărate în numele firmei. Schiţă un contract de angajare, prin care se angaja la societatea de evenimente. La final le dădu nişte

nume societăţilor. Se numeau JW Empire Antique 1 SA, JW Empire Antique 2 SA şi JW Consulting SA. Părea destul de profesionist.

Contactă oameni la Londra, prieteni cu Fredrik şi Putte care lucrau la London School of Economics. Puşti de bogătani care plăteau o sută de mii pe semestru pentru a li se asigura o formaţie bună. Ei nu-i cunoşteau pe alţii care lucrau deja la asta, speculatorii. JW dădu telefon după telefon. Voci nazale de plângăcioşi la celălalt capăt. Tipi care munceau zi şi noapte pentru a-şi legitima amorul propriu. El se referea de fiecare dată la băieţii care îi dăduseră numele. Asta îi va deschide multe uşi. Aducea nume noi. Englezi, indieni, italieni. Jumătate de lume muncea la Londra.

La final, după patru zile de convorbiri neîntrerupte cu Londra – factura telefonică depăşea cu siguranţă trei mii de coroane – putu să vorbească cu un angajat de la Central Union Bank din Île de Man. Un paradis fiscal cu un avantaj uriaş: secretul bancar. Perfect.

Îşi dădură întâlnire pentru săptămâna în care JW va veni la Londra în compania lui Abdulkarim.

Mai pe seară JW se va întâlni cu Sophie, la Aubergine, pe strada Linnegatan, pentru cină.

Era acasă, în faţa computerului, şi naviga pe internet. Se uita la obiectele scoase la vânzare. Maşini geniale. Îşi completă istoricul de achiziţii pe Excel. Reflectă la noi metode de vânzare. Făcu o analiză a cifrei sale de afaceri. Cântări avantajele spălării banilor. Se ridică. Era timpul să meargă s-o vadă pe Sophie. JW îmbrăcat ca de obicei: jeanşi Gucci, mocasini sau loafers, o cămaşă Pal Zileri cu dungi albastre şi butoni dubli la manşetă. Îşi puse paltonul de caşmir. Se îndreptă spre Aubergine. Zăpada murdară încadra străzile. Încălţările lui erau mai alunecoase ca o coajă de banană dată cu lubrifianţi. O zări pe Sophie prin fereastră. Era întotdeauna frumoasă, întotdeauna. Dar asta nu se vedea sută la sută când stătea jos. Când intră în restaurant, ea se ridică. Frumuseţea ei îl lovi ca un trăsnet. Doamne, cât era de frumoasă! Purta blujeanşi mulaţi, Sass

& Bide, încălţăminte cu toc de culoare neagră şi o bluză neagră cu decolteu larg, probabil de la magazinul Nathaliei Schutermans de pe strada Birger Jarlsgatan. Sophie era o obişnuită a magazinului.

Îi făcu cu ochiul, ca şi cum ar flirta cu ea. Ea zâmbi. Se îmbrăţişară şi se sărutară pe fugă.

JW luă loc. Comandă o bere. Sophie avea deja un pahar de vin roşu în faţă. Sala restaurantului era în formă de L. Ferestre mari. Mese joase vopsite în negru. Un bar în unghiul L-ului. Structuri de fier neterminate pe plafon făceau oficiul de lămpi, răspândind o lumină caldă. Clientela era compusă din avocaţi şi tipi din finanţe care îşi beau berea de după muncă, femei care îşi beau aperitivul şi cupluri din Östermalm care cinau tête-à-tête.

Comandară. JW îşi puse braţul după umerii Sophiei.

Ea bău o înghiţitură de vin.

— Pari obosit.

Adesea avea nişte maniere care îl enervau. Când îl fixa cu privirea, nu îl mai lăsa din ochi.

— Nu dorm destul, cred.

— Dar săptămâna trecută mi-ai spus că erai obosit pentru că ai dormit mult. Dormiseşi până la trei după-amiaza. Este recordul tău personal?

JW trecu un deget peste paharul său cu guler de spumă.

— Nu cred. Era weekendul în care mă întorsesem de la mama şi de la tata. Prea mult somn te rupe. Aproape că nu am făcut nimic la ei.

— E ciudat. Există întotdeauna un motiv pentru a fi obosit. Pot fi lucruri contradictorii. Un lucru straniu: când nu eşti rupt pentru că nu dormi destul, eşti rupt pentru că dormi prea mult, din cauza întunericului iarna sau din cauza luminii primăvara. Te simţi obosit când stai toată ziua şi tot atât de obosit când ai fost prea activ toată ziua.

— E adevărat. Toată lumea caută o scuză pentru a-şi explica oboseala. Rupt pentru că ai fost să-ţi lucrezi muşchii sau pentru că ţi-ai spart capul la un examen. Oamenii au întotdeauna un motiv pentru a fi obosiţi. Dar

ştiu de ce sunt pe cale să adorm. Am ieşit ieri.

JW povesti. Serata din ajun. Glumele porcoase ale băieţilor. Tripul de coca. Pălăvrăgea. Sophie era o excelentă ascultătoare, punea întrebările bune în momentul care trebuia, aproba din cap când trebuia, râdea când o glumă era cu adevărat bună. Sophie ştia o parte din adevăr – ştia că JW le vindea băieţilor – dar nu bănuia în ce măsură. Departe de asta.

Sophie se sprijini de spătarul scaunului. Tăcură un minut. Ascultară, fără să facă vreun gest, discuţiile de la celelalte mese.

În sfârşit, ea întrebă:

— Dar în afară de băieţi, cine sunt prietenii tăi?

În capul lui JW: proces de analiză la viteză şi stres maxim. Se gândi la câteva formule mincinoase. Ce să spui, băga-mi-aş? Că nu avea alţi prieteni decât băieţii – şi să pară un loser. Să inventeze nişte prieteni? Nu, capul îi va exploda sub presiunea atâtor minciuni. Soluţia: un compromis, să spună jumătate de adevăr.

— Pierd vremea cu o altă gaşcă. O să râzi.

— De ce aş râde?

— Pentru că sunt arăbeţi.

— Arăbeţi? O veritabilă surpriză în glas.

— În fine, genul ăsta. Facem chefuri, mergem la sală. Tăiem frunză la câini. JW simţi nevoia să se justifice. Sunt foarte simpatici, de fapt.

— N-aş fi crezut niciodată asta despre tine. Adesea mă întreb dacă te cunosc cu adevărat. Când i-aş putea întâlni?

Ah, la dracu'! JW nu se gândise că ea ar vrea să meargă până acolo. De obicei, nu se interesa de cei din afara cercului său de prieteni. Şi ea voia dintr-o dată să-i întâlnească pe Abdulkarim, Fahdi şi Jorge. O glumă, nu?

JW se strădui să-şi păstreze calmul. Spuse:

— Poate curând. O să vedem.

Urgenţă. Să schimbe subiectul de conversaţie. Începu să vorbească despre Sophie. Asta mergea, în general.

Îi puse întrebări despre Anna şi alte fete din Lundsberg. Bla-bla-uri despre cupluri. Subiectul preferat al Sophiei.

JW se întrebă dacă ea bănuia ce se întâmplase între el şi cea mai bună prietenă a ei în seara petrecută la Lövhälla Gård. Dar de ce şi-ar face ea griji, trecuseră deja şase luni de atunci!

Sophie i-o amintea pe Camilla. Era dezgustător.

Camilla semăna cu Sophie, cu mici diferenţe – Camillei îi lipsea într-o anumită măsură stăpânirea de sine.

Şi deodată, avu o iluminare. Sophie părea constant că joacă un joc cu el, era dificilă, păstra distanţa, dar poate că acesta era modul ei de a spune că i-ar plăcea ca el să-i dea toată afecţiunea lui. Ca el să se deschidă către ea. S-o lase să intre în lumea lui. Să-i povestească cine este cu adevărat. Să-i povestească ce nu îndrăznea să spună. Exact ca şi Camilla. Dură, distantă faţă de mama şi tata, mai ales faţă de Bengt, în timp ce ăsta nu era decât un mod de a se închide, pentru că nu avea cu adevărat parte de afecţiune. Făcea pe dura pentru că nu îndrăznea să se dezvăluie. Oare lipsa de afecţiune o aruncase în braţele acestui împuţit de Jan Brunéus? JW nu era sigur că voia să ştie adevărul.

Câteva zile mai târziu, pregătirile pentru plecarea la Londra erau în toi. JW se ocupă de biletele de avion. Rezervă cameră la hoteluri de lux. Făcu astfel încât să figureze pe lista de invitaţi: Chinawhite, Mayfair Club, Moore’s. Angajă un ghid turistic personal, închirie o limuzină, rezervă mese la restaurantele cele mai şic, căută cele mai bune baruri cu streaptease, contactă rechinii de bilete pentru a avea locuri la un meci al echipei Chelsea, verifică orarul de deschidere şi amplasamentul magazinelor de lux pe o hartă: Harvey Nichols, Harrods, Selfridges.

Abdulkarim va fi mulţumit. Singurul lucru care îl agasa pe JW: nu ştia pe cine se duceau să vadă şi de ce. Abdulkarim se limitase să spună:

— Big business.

Se vedeau adesea la Fahdi. El, Fahdi, Jorge şi uneori Abdulkarim. Fahdi se uita la filme porno şi cu bătrânul Van Damme. Altfel, nu făcea decât să vorbească despre oameni pe care îi tăbăcise şi despre Răul cu R mare: Statele Unite. JW şi Jorge făceau organigrama contactelor şi a dealerilor. Discutau despre stocuri, despre locurile de revindere, strategii de vânzare şi mai ales de import. În program, un megaimport din Brazilia.

Chilianul putea a ură şi a hotărâre. Tipul îşi urmărea proiectul lui, răzbunarea împotriva tipilor care-l rupseseră şi-l tăbăciseră.

În mare, JW se simţea bine în prezenta lor. Erau naturali prin comparaţie cu tovarăşii lui din Stureplan. Un pic cam neciopliţi în comportament, dar la bază având aceleaşi priorităţi ca şi băieţii lui – fete, bani, fiţe.

Într-o seară la Fahdi, înţelese aspectele afacerii cu coca pe care le ignorase până atunci. El, Jorge şi Fahdi erau tolăniţi pe canapele. Dăduseră telefoane dealerilor pentru a stabili întâlniri. Televizorul mergea ca zgomot de fundal. Scene de acţiune din Misiune Imposibilă 2 treceau cu încetinitorul. Lovituri cu pumnul şi picioare sângerânde, consumabile. Pentru Fahdi – inspiraţie. Începu să vorbească despre un tip pe care îl omorâse cu doi ani înainte. La început, JW glumi. Jorge vru să ştie mai mult. Îl întrebă pe Fahdi:

— Nu ţi-e teamă că ajungi la pârnaie?

Fahdi izbucni în râs şi spuse cu mândrie:

— Niciodată nu mi-e frică. Frica e pentru poponari.

— Şi ce-ai fi făcut dacă ar fi venit poliţiştii?

— Ai văzut *Leon*?

— Ce?

— Nu pricepi?

— Cum, ai arme în casă?

— *Habibi*, normal. Vreţi să-mi vedeţi arsenalul?

JW era cu adevărat curios. Îl urmă pe Fahdi în dormitor. Uşa de la dulap scârţâi. Fahdi răscoli în întuneric. Aruncă ceva pe pat. JW nu văzu la început ce era. În sfârşit înţelese, în faţa lui, pe pat, se găsea o puşcă

de vânătoare descompusă, un Winchester. Două tunuri. Cinci cutii galbene care conţineau cartuşe de acelaşi fel cu puşca. Două pistoale Glock. O lamă ascuţită cu bandă izolantă în loc de mâner. Faţa lui Fahdi strălucea ca a unui copil fericit.

— Şi iată cea mai tare chestie a mea.

Se întoarese spre dulap şi se aplecă în faţă. Scoase o carabină automată 5.

— Armă suedeză. Tare, nu?

JW se prefăcea calm. Dar era şocat – casa lui Fahdi era un adevărat cuib de vulturi. Un bunker plin de arme în suburbia tristă. Jorge zâmbi.

Când JW se întoarse în seara aceea acasă, uită s-o sune pe Sophie. Dormi prost.

33

Mrado debuta ca mesager al păcii. Treaba mergea destul de bine. Îşi spuse: poate mi-am ratat vocaţia, ar fi trebuit să lucrez pentru Naţiunile Unite. Apoi se întrerupse: *să fut Naţiunile Unite*, *au trădat Serbia*.

În trei săptămâni, făcuse turul şefilor. Magnus Linden, un extremist de dreapta cu ceafă groasă şi creier minuscul. Şeful Frăţiei Wolfpack. Ahmad Gafani, şeful Fittja Boys cu tatuajul ACAB clasic pe gât: All Cops Are Bastards. Naser – şeful albanezilor. Acesta din urmă abia vorbea suedeză, dar fura milioane pe an de la poporul suedez. Oameni care aveau prea multă putere. Psihopaţi. Fără respect. Fără inhibiţii. În acelaşi timp, aceşti tipi nu aveau planuri clare. Îşi dădea seama de asta: iugoslavii le erau mereu superiori. Ceilalţi aveau nevoie de un leader.

Hells Angels şi Bandidos reîncepuseră războiul. Doi morţi deja, pe câmpul de luptă. Fittja Boys se băteau pentru partea lor de profit din trei atacuri asupra transporturilor de fonduri pe care le făcuseră împreună cu Original Gangsters. În Kumla se băteau membri OG cu Bandidos. La Hall un membru HA îi găurise pielea unui gangster de-al lui Naser cu un stilou cu bilă. Patru lovituri rapide în gât. Repede-repede.

Deodată: un al treilea război mondial tocmai

izbucnise în jungla Stockholmului şi în periferia lui. La asta se adăuga proiectul Nova şi târfele astea de poliţişti care sug pula. Mrado era sigur că ei manipulau războiul. Că profitau de această dezlănţuire de ură şi violenţă. Oameni gata să caftească pentru a-şi băga duşmanul după gratii. Oameni gata să-şi asume riscuri în război, să lase garda jos, să diminueze măsurile de securitate. Poliţiştii se puteau infiltra. Să tragă informaţii. Până aici, rezultatul: mai mult de treizeci de persoane condamnate.

Mrado se duse într-o zonă industrială din Tullinge, aproape de cartierul general al celor de la Bandidos. Punct esenţial pentru Mrado în genul ăsta de întâlnire: nu se vedeau *în* bunkerul celor de la Bandidos. Trebuia să fie un teren neutru.

Noaptea precedentă dormise ca naiba. Se trezise la trei şi jumătate. Lac de apă. Stare de vomă. Învelit în cearşafuri. Amintirea Lovisei jucându-se în curte, în salon, pe canapea în faţa televizorului; făcând un om de zăpadă din bucăţi de cretă. Îl rodea insomnia. Whisky-ul nu-l ajuta deloc. Să dea drumul la muzică şi să asculte balade sârbeşti – nu mai mergea nici asta. Putea fi operaţional dormind trei sau patru ore câteva nopţi la rând. Dar nu mai multe săptămâni la rând. Trebuia să schimbe ceva în viaţa lui.

Cu trei zile înainte, vorbise cu unul dintre membrii Bandidos. Îl rugase să-i spună lui Jonas Haakonsen, şeful lor din Stockholm, că Mrado voia să-i vorbească despre anumite domenii de activitate. Îi lăsase numărul lui de mobil. Două ore mai târziu: un SMS. Un loc. O dată şi o oră. Şi „Vino singur.” Nimic altceva. După câte auzise Mrado, era stilul lui Haakonsen. Dramatic. Prudent. Mrado se gândi: haide, că doar nu suntem într-un rahat de film de spionaj din timpul războiului rece.

Mrado îl întâlnise pe Haakonsen cu ocazia partidei de golf a gangsterilor de anul trecut. Golful: o iniţiativă fantastică a unui vechi membru OG. Toţi cei care fuseseră în spatele gratiilor cel puţin doi ani, care aveau carte verde erau bineveniţi. Anul trecut jucaseră pe terenul de golf de

la Ulriksdal. Patruzeci şi doi de participanţi. Cefe largi şi antebraţe tatuate până la absurd. Mrado se simţise mic pe lângă unii dintre ei. Ar fi fost o ocazie perfectă de a vorbi despre repartiţia pieţei, dacă Mrado ar fi avut deja această misiune, numai dacă nu erau microfoane în fiecare ceaşcă de ceai, în fiecare bunker de nisip, în fiecare *green*.

Ce trebuie să ştim despre Bandidos? Stelele cele mai strălucitoare pe cerul gangsterilor din Suedia centrală. Îşi recrutau membrii dintre cei mai buni emigranţi, *via* clubul lor, X-team. Două baze în regiunea Stockholm: Tullinge şi Bålsta. Ultimul lor act: răpiseră un membru HA. Îl regăsiseră pe tip trei zile mai târziu. Cu pielea ca a unui leopard, urme de arsură de ţigară pe fiecare centimetru pătrat. Totuşi, ceea ce îi cauzase moartea, fusese soluţia pe care îl făcuseră să o ingurgiteze. Gangsterii MC erau în război, fără nici cea mai mică îndoială.

Afacerea celor de la Bandidos era asemănătoare cu cea pe care o practicau Hells Angels, cu ceva mai multe droguri. Cu alte cuvinte, contrabandă cu alcool, racket, unele delicte financiare ca falsa facturare, deturnarea de fonduri. Şi vindeau heroină şi canabis.

Mrado privea indicatoarele în direcţia Tullinge. Savura fiecare moment petrecut la volanul iubitului său Merţan. Motor V8. Interior de piele. Pneuri cu adevărat largi.

Dădu în spate, forţa brută a maşinii făcu să toarcă motorul. Plăcerea de a conduce în stare pură.

Ca zgomot de fond, un bla-bla radiofonic întrerupt de ştiri. Ceva despre americani în Orientul Mijlociu. Sentimente ambivalente ale lui Mrado. Detesta Statele Unite, în acelaşi timp îi plăcea să le rupă gura musulmanilor.

Lupta. Albul împotriva negrului. Europa împotriva Orientului. Responsabilitatea eternă a sârbilor. Cine le mulţumea pentru asta? Că rezistaseră timp de secole? Că păstraseră închisă poarta pentru restul Europei? Că se sacrificaseră? Mrado luptase el însuşi. Acum se plângeau de portul vălului şi de fundamentaliştii fanatici. Nu aveţi

decât să luaţi voi măsuri.

Sârbii făcuseră tot ce le stătuse în putinţă. Lumea le căzuse de sus, cu Statele Unite în cap. Poporul sârb nu datora nimic nimănui.

Lăsă sonorul mai încet. Autostrăzile astea erau al naibii de sucite. Săptămâna următoare se gândea s-o ducă pe Lovisa la Kolmården, la delfinariu. Poate că o va lua pe drumul naţional ca să ajungă acolo. Să profite.

Cerul era gri. Februarie era cea mai urâtă lună a anului? Mrado nu văzuse soarele de patru săptămâni. Maşinile de pe şosea erau pline de zăpadă murdară, noroioasă, urâtă. Tristă.

Problemele i se îngrămădeau în cap. Neliniştea şi teama în locul muzicii de la radio. Radovan era pe cale să-şi piardă încrederea în el. Poate că rumega asta de mult timp, ce ştia el. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea evident că Rado nu avusese niciodată încredere în el.

Mrado îi ascundea anumite lucruri, de exemplu faptul că firmele de spălare de bani şi videocluburile mergeau prost. Dar, mai ales: nu spusese nimic despre modul în care se gândea să întoarcă repartiţia pieţei în favoarea lui. Rado era împotriva lui fără îndoială pentru că ceruse o parte mai mare din tort. Pentru eşecul de la Kvarnen. Un noroc extraordinar că nu se alesese cu pedeapsă cu închisoarea în procesul ăla. Extra bonus pentru avocatul iugoslavilor, Martin Thomasson.

Trebuia ca Mrado să ia măsuri de precauţie împotriva ieşirilor lui Rado. Trebuia să vorbească cu Nenad.

De partea lui: Mrado se ocupase de Jorge. Cel mai bun punct: avea nevoie de Mrado pentru a repartiza piaţa între bande.

Cădeau fulgi moi de zăpadă. Ştergătoarele măturau parbrizul lent. Mări forţa aerului cald proiectat asupra geamurilor. Mâinile i se crispaseră pe volan. Se simţea înţepenit – vesta antiglonţ îi încetinea mişcările.

O luă spre Tullinge. Urmărea indicatoarele.

Şapte minute mai târziu, ajunse la destinaţie. Antrepozite gri şi joase de o parte şi de alta. Zăpadă pe acoperişuri.

Containere verzi aliniate. Panouri ale societăţii Ragnsells pe pereţii clădirii. Domeniul îngrădit al unei biserici. Mrado ştia unde se află bunkerul celor de la Bandidos, nu aici. Dar era totuşi teritoriul lor. De cealaltă parte, dacă vreodată încercau să-i întindă vreo capcană, puteau fi siguri că vor încasa pierderi – în vieţi omeneşti.

Parcă maşina. Rămase încă la volan un minut. Verifică dacă centura de siguranţă era bine fixată în locul ei. Scoase revolverul, încărcătorul era plin. Fără gloanţe în cartuş – o veche obişnuinţă de securitate. În final: îi trimise un SMS lui Radovan. „Intru acum. Îţi dau un semn două ore mai târziu. M.”

Inspiră adânc.

Era prima dată când se ducea singur la o întâlnire. De obicei, Ratko venea întotdeauna cu el. Închise ochii, zece secunde. Fără greşeli astăzi.

Ieşi din maşină. Fulgi mari de nea i se opriră în sprâncene. Vedea greu.

Mai departe, de cealaltă parte a bisericii, zări vag două persoane care se îndreptau spre el. Mrado rămase imobil. Cu mâna de-a lungul coapselor. Persoanele se apropiau. Siluetele lor deveneau din ce în ce mai clare. Nişte namile. Veste de piele, un *badge* pe buzunarul de la piept, sloganul Bandidos. Unul avea barba închisă, fără îndoială un negrotei. O bandană pe cap. Celălalt era un tip blond cu o faţă plină de cicatrice.

Bărbosul scoase o mănuşă de piele şi-i întinse mâna.

Mrado?

Mrado îi strânse şi el mâna.

— Exact. Tu cine eşti?

— Vicepreşedintele grupării Stockholm. James Khalil. Ai venit singur?

— Aşa cum am convenit. Respect înţelegerea. Te miră?

— Deloc. Bine ai venit. Haakonsen o să fie aici într-un

minut. Urmează-mă.

Mrado cunoştea jargonul. Cuvântul-cheie: respect. Fraze scurte şi dure. Fără semne de incertitudine. Să se întrebe dacă era locul pentru a pune ceva sub semnul întrebării. Dar să nu lipsească niciodată respectul.

Se îndreptară spre containere. Încălţămintea enormă a celor doi Bandidos lăsa urme adânci în zăpadă. Treizeci de metri mai departe, demară un camion. Părăsi domeniul. Mrado percepu mai multe zgomote care veneau din aceeaşi direcţie. Înţelese că zona industrială era în activitate.

James introduse o cheie într-un lacăt uriaş din uşa unui container de marfă. Deschise. Aprinse o lumină. Mrado văzu o masă. Trei scaune. Câteva sticle pe o masă. O lampă de şantier pe un suport de fier în plafon. Simplu. Practic. Răutăcios.

Înainte de a intra, Mrado spuse:

— Cred că este sigur.

James îi aruncă o privire. Părea că ezită să-i adreseze vreo frază sarcastică, dar reluă.

— Bineînţeles, spuse. Lucrăm după aceleaşi principii ca şi voi. Eficacitate – Invizibilitate.

James se duse să caute un scaun fără să-şi dea jos haina de piele. Îl rugă pe Mrado să ia loc. Tipul cu faţa plină de cicatrice rămase în faţa containerului. James se aşeză. Oferi de băut. Puse whisky într-un pahar pentru Mrado. Schimbară fraze de convenienţă. Băură puţin whisky. Aşteptară în linişte.

Trecură trei minute.

Mrado se gândi: dacă nu vine în cinci minute, mă car.

Ridică ochii din pahar. O sprânceană îi tresări în semn de interogaţie. James pricepu.

— O să ajungă dintr-o clipă într-alta. Nu avem intenţia să te facem să aştepţi.

Răspunsul acesta îi ajungea lui Mrado. Important este ca ei să înţeleagă cu adevărat ce au de făcut. Două minute mai târziu, uşa containerului se deschise. Jonas Haakonsen intră aplecând capul. Mrado se ridică. Îşi

strânseră mâinile.

Haakonsen se aşează pe al treilea scaun. James îi turnă whisky.

Jonas Haakonsen: cel puţin un metru nouăzeci şi cinci înălţime, coadă de cal şi barbă blondă grizonantă. Albul ochilor însângerat. O haină de piele cu badge-urile obişnuite. Pe spate: Bandidos MC, Stockholm, Sweden. Logo cu litere mari. Înconjurat cu manşete brodate. Ceva nebun în ochi, care îi amintea lui Mrado expresia pe care o observase pe faţa unora dintre oamenii lui Arkan. Ochii goi, ochii unui rechin. Ochii unui războinic psihopat. Care putea trece la atac în orice moment.

Haakonsen era un bărbat pe care trebuie să eviţi cu orice preţ să-l întâlneşti. Capabil să impună liniştea într-o sală de mese în puşcărie, când avea ceva de spus.

Îşi scoase haina de piele. Frigul din interior părea să nu-l deranjeze deloc. Sub haină, purta o vestă de piele. Sub vestă: un pulover negru cu mâneci lungi, pe care scria: *Noi suntem cei împotriva cărora părinţii tăi te-au pus mereu în gardă*. Ceafa îi era plină de tatuaje. Pe lobul urechii: emblema SS. Pe celălalt lob: literele BMC – Bandidos MC.

Lui Mrado nu-i păsa de atitudine, ci de ochi. Ştia ce văzuseră aceşti ochi. Toată lumea ştia. Jonas Haakonsen, nouăsprezece ani, în Danemarca. Şeful unei bande de băieţi din sudul Copenhagăi care ataca birouri de poştă şi vindea droguri uşoare. Într-o zi, dau o lovitură mare, la poşta centrală din Skanderborg. Trei tipi. Au intrat în clădire în momentul în care transportorul de fonduri lua banii din birou. Armele pe care le aveau: o puşcă de vânătoare cu două ţevi şi două topoare. Unul dintre bodyguarzi era iute. A închis lacătul seifului în care se găseau bancnotele. Dar Haakonsen era °i mai iute şi a luat casa – cu bodyguard cu tot. Hoţii au schimbat maşina undeva pe autostradă. Au mers prin câmpia daneză. Bodyguardul închis într-o ladă, ca în filmele de gangsteri americani. L-au găsit trei zile mai târziu, clătinându-se de-a lungul unui drum aproape de Skanderborg, rătăcind cu un tricou înfăşurat pe cap. Sânge uscat şi coagulat peste

tot. Medicul de pe ambulanţă i-a ridicat tricoul – ochii bodyguardului fuseseră scoşi. Haakonsen voise să-l facă să spună codul de securitate al seifului. Bodyguardul nu-l cunoştea, dar Haakonsen fusese fără milă. Acesta nu avusese ce să spună. Haakonsen îi scosese ochii, înfigându-i degetul mare în orbită. Mai întâi unul, apoi celălalt. Reuşise după aceea să stea ascuns trei săptămâni. Apoi îl săltaseră. Haakonsen nu se alesese decât cu cinci ani, datorită tinereţii sale. Ieşise după trei. Mai furios ca niciodată.

Haakonsen luă o înghiţitură de whisky. Spuse cu un uşor accent danez:

— Deci, faimosul Mrado. Ai mai rupt gâtul vreunei gorile de discotecă în ultimul timp?

— Se întâmplă, se întâmplă, spuse Mrado şi izbucni în râs. Trebuie să mă păstrez şi eu în formă, nu?

Mrado era uimit. Nu s-ar fi gândit că un tip ca Haakonsen să fi avut cunoştinţă despre incidentul de la Kvarnen.

— Şi ce mai face Seniorul vostru? întrebă Haakonsen.

— Extraordinar. Lui Radovan îi este foarte bine. Afacerile merg trăsnet. Tu?

— Mai bine ca niciodată. Bandidos sunt la Stockholm şi aici vor rămâne. O să vedeţi.

Era o glumă sau îl punea în gardă?

— Ce să vedem? Nişte mici răpciugoşi care visează să meargă pe motoare?

— Nu, nu vorbesc despre HA.

Mrado şi Haakonsen râseră zgomotos. James se amuză.

Atmosfera se detensionă. Vorbiră despre toate, despre maşina lui Mrado, despre vreme, despre ultimele noutăţi din lumea lor, despre membrul bandei lui Naser care fusese spintecat cu un stilou cu bilă. După Haakonsen, fusese un profesionist cel care făcuse treaba:

— Nu e atât de greu să dai în locul unde trebuie, dar e vorba de a te întoarce bine pentru a ucide dintr-o lovitură.

După zece minute, Mrado întrerupse discuţia pentru a ajunge la scopul vizitei sale.

— Ştii fără îndoială de ce vreau să te văd. Îl privi pe Haakonsen drept în ochi.

— Nu pot decât să ghicesc. Degetul meu cel mic mi-a spus că deja ai vorbit cu Magnus Linden şi cu Naser.

— Ştii deci ce vreau?

— Foarte probabil că vrei să semnez o încetare a focului cu HA. Vrei ca şi alte bande să se calmeze?

— Aproape. Lasă-mă să-ţi explic.

— Imediat. Mai întâi, vreau să fie clare anumite lucruri. Noi suntem oameni de onoare. Sunt sigur că şi voi, sârbii, aveţi regulile voastre. Noi le avem oricum pe ale noastre. Bandidos sunt o familie. Dacă îl răneşti pe unul dintr-ai noştri, răneşti pe toată lumea. Ca şi în cazul unui animal, dacă îi tai o labă, o să sufere tot corpul. Acum două luni, Jonny «Bonanza» Carlgren a fost doborât la Södertälje, în mijlocul pieţei. Bonanza îşi făcuse plinul la Systembolaget[17] în compania prietenei sale şi a altor două tipe. Patru gloanţe în stomac, dar primul în spate. Sub ochii femeii lui. S-a golit de sânge în jumătate de oră. Înţelegi, au tras pe la spate. Nici n-a avut timp să se întoarcă.

— Condoleanţe, dar ştiam povestea asta.

— Lasă-mă să termin.

Mrado se dezumflă. Voia să păstreze atmosfera plăcută. Făcu semn din cap că da.

— Bonanza era fratele meu. Înţelegi? Fratele meu Bandidos. Nu putem uita aşa ceva. Nimic nu ne poate opri din misiunea noastră. Hells Angels o să plătească. Şi încă foarte scump. Pe cel care a pus la cale lovitura împotriva lui Bonanza, l-am avut acum o lună. Acum o să-l luăm pe băiatul care a făcut porcăria asta.

Trecură zece secunde fără să spună nimic. Fără să întoarcă privirea.

— Aveţi tot dreptul de a răzbuna un frate de arme ucis. Dar aţi făcut deja lucrul ăsta. Cum tocmai ai spus.

17 Magazin cu autorizaţie de a vinde băuturi alcoolice. (n.a.)

Dacă nu mă înşel, voi l-aţi doborât pe Micke Lindgren. Şi-a băgat nasul unde nu trebuia. Trebuie să înţelegeţi că vă veţi distruge continuând în acest mod. Situaţia nu este simplă, chiar dacă te înţeleg. Nu e vorba numai despre Bandidos şi HA. Jonas, am fost în acest oraş mult mai mult timp decât voi. Astăzi eşti mare şi îmi place stilul tău, pe bune, dar tu mestecai încă gumă într-un BMX când eu rupeam oasele unora pentru prima dată. Tu abia înţepai câteva jucărioare când eu câştigasem primul milion din cocaină. Cunosc potenţialul acestui oraş. Există loc pentru noi toţi. Dar trebuie să ne descurcăm bine. De ce să ne vedem într-un împuţit de container? În mijlocul iernii? Ştii răspunsul. Tu şi cu mine suntem vizaţi de acest, pentru numele lui Dumnezeu, proiect Nova care mobilizează poliţia. Sunt la pândă. Dacă îţi petreci timpul făcând planuri furioase împotriva celor de la HA, în loc să-ţi pregăteşti apărarea împotriva ofensivei Nova, vei pune în pericol BMC. Ne vom distruge reciproc în război, iar ei ne vor ridica unul după altul. Urmând metoda mea, o să-i terminăm pe aceşti poponari de poliţişti.

Mrado îşi urmă munca de convingere. Haakonsen refuză tot ce privea pacea cu HA, dar ascultă restul. Vorbea de cele mai multe ori ca şef. Îşi expuse punctul de vedere. Se încălzi. James Khalil se făcea că nu observă nimic, rămăsese tăcut şi imobil. Mrado şi Haakonsen discutară despre repartiţia pieţei timp de o oră.

Preşedintele celor de la Bandidos acceptă în principiu ideea.

La sfârşit, ajunseră la un acord preliminar.

Mrado înghiţi conţinutul paharului său. Haakonsen se ridică. Deschise uşa. Mrado ieşi primul. Afară ningea în continuare.

Pe drumul de întoarcere în Mercedes. Mrado simţea că acordul era perfect. Cei de la Bandidos vor reduce racketul vestiarelor în centrul oraşului. Vor diminua de asemenea afacerea cu coca. Vor putea face orice doreau cu chestiunile lor economice. Vor întări racketul în restul regiunii. Vor creşte traficul de canabis.

Genial. Bine pentru Rado. Bine pentru Nenad. Dar mai ales bine pentru Mrado. Piaţa vestiarelor era salvată, ceea ce însemna că Mrado îşi păstra locul.

Îl sună pe Ratko. Vorbiră un minut.

Decise să-l sune şi pe Nenad, cel mai apropiat coleg al lui. Îi împărtăşi rezultatele negocierilor. Nenad: vizibil mulţumit.

— Nenad, tu şi cu mine vom putea vorbi despre propriile noastre afaceri într-una din următoarele patru luni, ce spui?

Era prima dată că Mrado propunea ceva la limita trădării faţă de Radovan. Dacă Nenad nu era persoana potrivită, Mrado nu avea decât, de aici încolo, să-şi numere zilele în termeni informatici – unu şi zero.

34

Strategia de urmat era aceea de a importa direct. Să cumpere direct de la sursă, din America de Sud. Astfel, evita înţelegerea cu un cartel de droguri. La acest nivel, nu erau încă organizaţi. Dar cu legăturile lui Abdulkarim, plus ideile lui Jorge, puteau ajunge la venituri grase.

Importul era nodul problemei. Şi ecuaţia consta în a importa cel mai mult posibil, cu un minimum de risc.

Până atunci importaseră cantităţi mici. Folosindu-se de cărăuşi, de poştă, ascunzând dozele în sticlele de şampanie, în tuburi de pastă de dinţi sau în pungile de bomboane. Expansiunea impunea însă cantităţi importante.

Misiunea principală a lui Jorge: să transfere produsele până în Suedia. Să vândă nu era o problemă – dificultatea era importul.

Jorge petrecuse ultimele săptămâni în felul următor: în maşina plantată în faţa vilei lui Radovan, la Fahdi stabilind planuri pentru import, la Söderort pentru a-şi face noi legături.

Îi trebuiau mai mulţi bani ca să aibă cu ce să-l termine pe Rado.

Avea nevoie de ura faţă de Rado pentru a putea continua să facă rost de bani.

Viaţă de evadat. Ură, proiecte, somn – o viaţă simplă.

Totul datorită lui Abdulkarim. Poate printr-un miracol arabul să accepte proiectul de răzbunare al lui Jorge. Fără îndoială că nu-i observa încordarea, că nu ştia faptul că tipul latino avea de gând să-l reducă la neant pe bossul iugoslav. Jorge, indirect recunoscător arabului pentru că se ocupase de el, îl luase sub acoperişul său, sub îngrijirea sa – de care beneficiase după loviturile lui Mrado. Abdulkarim investise mult în Jorge-boy. Dar Jorge ştia: va aştepta ceva în schimb.

Astăzi va avea loc prima sa tranzacţie adevărată, după luni de pregătire. Curierul brazilian. Grav.

Regula: să nu te foloseşti de cineva care ar atrage atenţia. Jorge ştia mai mult decât trebuia despre ea – Silvia Pasqual De Pizzaro. Legătura lui din São Paolo făcuse un raport: avea douăzeci şi nouă de ani. Născută la Campo Grande, aproape de frontiera cu Paraguay, acolo unde rata şomajului flirta cu înălţimile cerului. Nu făcuse decât şcoala primară. Avusese primul copil la optsprezece ani, o fată. De atunci, locuia la mama ei. Al doilea copil l-a avut la douăzeci de ani, al treilea la douăzeci şi doi. Taţii copiilor dispăruseră. Mama ei era croitoreasă, dar avea tuberculoză.

Vedea tabloul: mica familie complet falită. Silvia Pasqual făcea orice pentru a câştiga câţiva bănuţi. Trist? Nu. Asta e viaţa. Trebuia să-şi asume câteva riscuri pentru a ajunge undeva. Jorge ştia prea bine asta.

Metoda fu pusă la punct în detaliu de Jorge. Să cumpere două valize marca Samsonite Large, Magnesium Lite. Şmecheria: mânerele erau de aluminiu – goale pe interior. Cu o maşină de găurit, cu diametrul de patru milimetri, să facă o gaură în susul mânerului, dând la o parte cauciucul care formează o teacă în jurul aluminiului. Loc pentru o mie şase sute de grame de cocaină în fiecare mâner. Preţul total în stradă: cel puţin trei milioane. Bani făcuţi uşor.

La sfârşit, trebuia să introducă buline fărâmiţate de naftalină. Vor putea să scotocească interiorul valizei oricât

vor vrea, să pipăie peste tot, să-i facă o radiografie, să-l lase în toaletele celulei de la vamă timp de trei zile. Nu vor găsi nimic. *Nada*.

Asta nu ajunge. Se îndemna el însuşi: *s-o faci bine*. Jorge auzise vorbindu-se despre atâtea metode de transport geniale care dăduseră greş pentru că vameşii bănuiseră ceva. Când simt ceva suspect, nu lasă prada. Soluţia lui Jorge: să-i dea instrucţiuni exacte Silviei prin intermediul legăturii lor din Brazilia. Ea învăţa totul pe de rost: venea în Suedia pentru a face o vizită unora dintre membrii familiei care locuiau lângă Stockholm. Va rămâne o săptămână. Ea avea să primească un număr de telefon pe care îl va putea da în momentul în care i s-ar pune întrebări: un număr de la o cartelă a lui Jorge. Primi şi o adresă: o vilă care aparţinea unui naş al lui Fahdi. Îi vor trimite haine în valoare mai mare de cincizeci de dolari: nu trebuia să se vadă că era una dintre ultimele analfabete mizere din satele Braziliei. Trebuia să înveţe câteva fraze simple în engleză. Poate punctul cel mai important: o să facă escală la Londra şi nu se va vedea pe bilete că plecase de la Rio.

Ar trebui să meargă.

Sâmbătă după-amiaza. O zi luminoasă. În sfârşit.

Jorge se rezemă de gardul care înconjura biserica galbenă de lângă piaţa Odenplan. În faţă era hotelul Oden. Jorge era aici deja de două ore. O aştepta pe Silvia Pasqual De Pizzaro.

Trebuia să fi venit de o oră deja. Jorge: o anumită nelinişte, dar totul trebuia să se petreacă bine. Sună la aeroportul din Arlanda, avionul avea treizeci de minute întârziere. Femeia poate că nu prinsese autobuzul. Poate că avusese probleme cu controlul identităţii, cu câinii, cu poliţia din Arlanda. Jorge spera asta din tot sufletul.

Parcase cele două maşini ceva mai departe de strada Karlbergsvägen, să le vadă. Una: furată de Petter. Cealaltă: închiriată de Mehmed, prezentând un fals permis de închiriere. Clasă.

Acoliţii lui, Petter şi Mehmed – nişte boi. Vindeau

cocaină ca niciodată mai înainte. Jorge ţinea frâiele. Petter şi Mehmed făceau să meargă afacerile cu dealeri şi cu cei care revindeau, stabileau reţeaua de contacte şi răspândeau zvonuri. Făceau profit. Ambii veneau de la periferie. Ambii mai trăgeau câte o linie din când în când.

Petter: mai sudist decât cel mai fanatic dintre sudişti. Se credea în străinătate îndată ce trecea de Liljeholmen, când părăsea cartierul pentru a ajunge în centrul oraşului. Suporter al unui club de fotbal din Hammerby. Petrecăreţ. Canal de vânzare perfect pentru clasa muncitoare suedeză.

Mehmed: tunisian. Furnizor al imigranţilor, al arăbeţilor. Îi plăcea la nebunie să facă pe grozavul în al său Audi A4 pe străzile din centru, din Botkyrka. Erou pe piaţă.

Mehmed aştepta într-o maşină. Abia şi-ar fi luat Silvia cheile de la recepţie că el s-ar fi dus s-o vadă în camera de la hotel. Ar fi golit coca din valizele Samsonite. Le-ar fi urcat în maşină. S-ar fi dus în apartamentul lui Petter. I-ar fi dat zăpada. Petter ar fi cântărit-o, ar fi verificat calitatea, ar fi ambalat-o în pacheţele. În sfârşit, i-ar fi dat pacheţelele lui Jorge. Planul ar fi trebuit să fie waterproof.

Sarcina lui Jorge, înainte de orice, era de a supraveghea tranzacţia. Petter şi Mehmed erau băieţi buni – dar, de asemenea, tipic, erau băieţi care ar face orice pentru bani gheaţă. De exemplu, să-i înşele pe Abdulkarim şi pe Jorge cu privire la cantitatea de zăpadă. Nu aveau încredere în nimeni. Dar J-boy, mai catolic decât papa, mai implicase un tip: un tip care lucra în informatică şi care, pe vremuri, cumpăra direct de la Jorge. Informaticianul nu avea decât un rol mic. Era adus pentru a pune în scenă o mică piesă de teatru, din raţiuni de securitate. Pentru moment, aştepta în maşină, ceva mai departe, pe strada Odengatan. Jorge îşi spuse: pentru numele lui Dumnezeu, un plan beton.

Aştepta răbdător. Asta îi amintea de orele petrecute în faţa casei lui Radovan. Cu diferenţa că el ştia că aici se petrece ceva.

Reflectă. Unde se afla el faţă de Radovan? Înainte de orice: ura i se revărsase din plin. Devenea din ce în ce mai

puternică, cu fiecare zi. Respira ură. Mânca ură. Visa ură.

Să-l tăbăcească pe Mrado cu o bâtă de baseball. Să-i cotonogească picioarele, gura, fruntea. Să-i tragă în stomac cu o puşcă de vânătoare. Încercă să se liniştească. Să gândească mai mult logic. Cum putea să-l aranjeze pe R fără să-şi rişte pielea?

Informaţiile lui Darko erau utile. Jorge se interesase despre acest Nenad. Tipul făcea bani grămadă cu curvele. Nimeni nu ştia cum anume făcuse. Nimeni nu putea să stabilească o legătură între activităţile lui Rado şi cele ale lui Nenad. Dar asta se va întâmpla până la urmă. Jorge era convins. Exista fără îndoială ceva care le lega.

Jorge pusese întrebări oamenilor lui de legătură care ajunseseră să vadă fetele. Nu era greu să le găseşti – Fahdi era şi el genul care se ducea la curve.

Plictiseală în timp ce o aştepta pe Silvia Pasqual De Pizzaro.

Jorge se gândi la zilele precedente. Fahdi îl luase la bordel, într-un apartament din Hallonbergen. Culoarul unui atelier transformat în locuinţă, o casă a scării unde răsunau paşii, plante uscate în ghivece. Fahdi dăduse trei telefoane înainte de a ajunge acolo. Explica modul de funcţionare: din gură în gură. Prima dată, toţi clienţii îşi dădeau adevăratul nume matroanei, Jelena. Apoi, nu foloseau decât pseudonime sau nume de cod. Înţelegerea: adevăratul nume nu era notat nicăieri. Toate târfele munceau sub pseudonime. Vizitatorii trebuiau să fie recomandaţi de cineva înainte de a fi admişi. Probabil că matroana se informa şi ea asupra clienţilor. Pe internet, exista un site anonim – serverul fiind undeva în Anglia – unde puteai vedea imagini cu fetele. Puteai să faci o selecţie de acasă. Fie veneau ele la tine, fie te duceai tu în apartamentul din Hallonbergen. Fahdi prefera Hallonbergen.

Jorge îşi imaginase ceva drăguţ, luxos.

În loc de asta, rahatul cel mai urât pe care îl văzuse vreodată J-boy. O energie rea îl invadase încă de la intrare. Un vestibul tapisat în roşu. Două canapele îmbrăcate în

catifea, un fals covor persan. Un miros de fum şi transpiraţie. Pe fundal: Tom Jones. Ce rahat!

Jorge şi Fahdi îşi păstraseră paltoanele. O femeie veni spre ei. Super machiată. Cu părul roşu tăiat scurt. Un piept enorm. Unghii lungi şi curbate, cu siguranţă false. În jurul gâtului, perle false. Degete pline de inele. Hainele cele mai bizare pe care le văzuse vreodată Jorge. Un costum negru ce părea normal, dar când se întoarse, Jorge văzu o deschidere în V pe spate care cobora până la fund. Vorbea prost suedeza. Îl recunoscu pe Fahdi. Schimbară câteva politeţuri. Înţelese: matroana în persoană, Jelena.

Jorge şi Fahdi luară loc. Aşteptară.

După un sfert de oră, un bărbat ieşi în vestibul. Întoarse faţa părăsind apartamentul. Aranjament tacit: nu ne-am văzut niciodată. Femeia veni să-l caute pe Fahdi. Jorge zări repede un espressor în chiuveta de la bucătărie. Sentiment bizar. Matroana îşi bea cafeaua în linişte, ca la oricare alt loc de muncă. Cinci minute mai târziu, femeia îl duse pe Jorge în cameră. Un pat lat în mijloc. Nu prea aranjat. Un fotoliu. Storurile lăsate. Pe pat: târfa.

Jorge rămase în deschizătura uşii. O privi. Era mică. Nas mic. Poate drăguţă cândva. Astăzi, fără nicio expresie. Hainele: o cămaşă gri. Colanţi gri. O jupă ultrascurtă pe deasupra. Pantofi cu toc înalt. Lookul clasic de femeie uşoară. Nu. Se înşelase. Era totuşi drăguţă şi îl privea, cel puţin la fel de mult ca el.

— Bună, spuse Jorge.

— Bună, micuţule. Cum merge? Este prima dată când vii aici?

Un puternic accent din Europa de Est, dar totuşi comprehensibil. Jorge ceruse explicit una care să vorbească suedeza.

— Costă mult o muie?

— Patru sute. Pentru tine. Eşti drăguţ.

— Termină cu prostiile. Îţi dau cinci sute dacă îmi povesteşti câteva lucruri.

— Cum? Vrei să-ţi spun prostii?

— Nu, vreau să ştiu cum ai venit în Suedia.

Fata încremeni. Nu era de mirare. Fără îndoială că i se ordonase să nu vorbească decât despre futai, pizduţă, sulă.

Jorge încercă s-o calmeze.

— Bine, uită asta. Îţi dau trei sute pentru o muie.

Fata acceptă. Îşi descheie pantalonii.

Îi trase organul în jos. Jorge nu avea erecţie. Începu să i-o sugă.

Bizar. Murdar.

Jorge, uimit – n-ar fi crezut că va reacţiona aşa. Îi ceru să se oprească. Îi venea să vomite. Ea nu părea să-şi dea seama de ce se întâmplă. Sau, mai probabil, nu-i păsa dacă se îngălbenea la faţă sau cădea pe pat.

Două minute de linişte. Făcu să foşnească bancnotele între degete. Încercă din nou:

— Îţi dau o mie dacă îmi spui ce ştii despre Nenad. Îi arătă două bancnote de cinci sute.

Incredibil, dar ea îşi dădu drumul la gură. Teoria lui Jorge: văzând că plătise pentru sex, nu putea fi poliţist. Îi devenise familiar – un interlop victimă rămâne un interlop.

— Nu ştiu mare lucru. Dar toată lumea a auzit vorbindu-se despre Nenad.

Lui Jorge i se părea că vocea ei era îngheţată.

— Ce vi s-a spus despre el?

— Nenad decide. Nenad mare pericol. Frică de el.

— Cui? Vouă care munciţi aici sau peştilor voştri?

— La toţi. La fete, la peşti. Celor dinăuntru. A făcut multe oamenilor. Lucrează pentru Domnul R.

Jorge se gândi: vorbeşte mult, dar de fapt n-a spus nimic.

— Ce le-a făcut?

— Violuri, răpire, lucruri bolnave. A luat fete ca să facă lucruri bolnave. Toată lumea murea de frică. Dar mie nu-mi pasă.

— Şi domnul R, ce poţi spune despre el?

Fata ridică privirea. Lui Jorge i se păru că aproape surâdea.

— Domnul R. Ei spun, el are totdeauna o armă, ucide

pentru insultă, controlează oraşul. Boss peste Nenad, care e boss peste peşti, care sunt şefi peste noi. Ei spun, R este foarte rece. Foarte puternic. Răspândeşte un miros urât. Eu cred că exagerează. Domnul R nu este foarte rece. Domnul R nu răspândeşte miros urât. Domnul R răspândeşte parfum Hugo Boss.

Jorge stătea lângă ea pe pat. Era specială. Nu putea spune ce-l făcea să se gândească la asta, dar avea ceva anume. Era clar.

Cineva bătu la uşă. Jorge se ridică.

Matroana apăru în prag. Să întrebe când aveau să termine. Văzu că erau amândoi îmbrăcaţi. Jorge era pe cale să plece. Dădu din cap.

Matroana îl ghidă spre intrare.

În vestibul, Fahdi vorbea cu un bărbat care purta un pulover pe sub costum.

Jorge şi Fahdi părăsiră apartamentul.

— Cu cine pălăvrăgeai când am venit eu?

— Cu peştele. Cel care urmăreşte totul. Ce mai joc de lux!

Jorge se trezi din gândurile în care se afundase. Se uită la mobil. Întoarcerea pe pământ – Odenplan, în aşteptarea curierului, Silvia Pasqual De Pizzaro.

Jorge zări numărul pe ecran. Recunoscu cifrele înainte de a auzi soneria. Era Mehmed. Voia să ştie de ce nu se întâmplă nimic.

Silvia ar fi trebuit să ajungă la hotel de mult. Ceva puţea.

Închise. Continuă să aştepte. Fixă Hotelul Oden.

Un taxi ajunse de partea cealaltă a străzii, Top Cab. Preţ fix pentru cursa de la Arlanda, 350 de coroane. Şoferul coborî primul. Deschise portbagajul, scoase două valize Samsonite. O femeie coborî de pe locul pasagerilor.

Ea era, fără îndoială. Îmbrăcată în jeanşi negri, cu palton de catifea reiată. O bonetă peruviană.

Silvia Pasqual De Pizzaro. În sfârşit!

Trase valizele după ea până la hotel. Roţile scârţâiau pe aleea pietruită care ducea la intrarea în hotel.

Jorge stătea ca înţepenit. Mehmed rămase în maşină, aşteptând semnalul lui Jorge.

Jorge supraveghe intrarea timp de zece minute. Nimeni nu intră şi nu ieşi. Semn bun. Dacă poliţia era pe fază, ar fi anticipat fără îndoială intrarea în hotel pentru a intercepta omul la timp.

Jorge sună la recepţie. Întrebă dacă femeia urcase în camera ei. Îi dădură numărul direct. O sună pe Silvia. Răspunse. O engleză să plângi, nu alta. Trecuse fără probleme prin vamă. N-o urmărise nimeni. Aparent, aveau verde.

Jorge îi trimise un SMS lui Mehmed. Îi spuse să urce. Avea instrucţiuni să comande mâncare pentru prânz şi să o trimită Silviei. Când chelnerul va coborî, Mehmed îl va întreba dacă Silvia era singură în cameră. Dacă răspunsul era pozitiv, va urca şi va lua coca.

Jorge se aşeză în colţul hotelului. Supraveghea intrarea din lateral.

Aşteptă, cu telefonul în mână. Dacă o persoană suspectă ar fi intrat în hotel, l-ar fi sunat direct pe Mehmed. Planul B în caz de urmărire: Mehmed ar arunca marfa pe fereastra care dădea pe strada Hagagatan. Jorge o va lua de jos. Va fugi până la maşină. Va pleca în viteză.

Nimic tulbure la orizont.

Începea să se înnopteze. Neoanele galbene ale hotelului luceau slab.

Trecură zece minute. Jorge calculase cincisprezece minute pentru a scoate coca.

Mai trecură cinci minute.

Mehmed ieşi. Se scărpină în cap – semn că totul era bine. Într-o mână, ţinea o sacoşă de hârtie NK. Se îndreptă spre maşină. Jorge supraveghea împrejurimile. *A priori*, nimeni nu-i urmărea. Jorge îşi văzu agentul de control personal, informaticianul, ieşind din maşină. Super timing. Acesta mergea cu paşi repezi în urmărirea lui Mehmed. Îl prinse chiar în faţa maşinii. Se salutară. Jorge ştia ce-şi spuneau. Schimbau câteva politeţuri. Zi de weekend: nu prea mulţi oameni pe stradă. Merita să faci un pic de

cinema. Informaticianul întrebă cu voce tare ce cumpărase Mehmed de la NK. Mehmed spuse că o vestă. Jorge îl văzu pe tip uitându-se în sacoşă.

Totul merse foarte repede. Informaticianul îndesă mâna în sacoşă. O scoase. Îşi linse un deget. Gustă. Discutară încă patru secunde. Se despărţiră. Mehmed urcă în maşină. Demară. Informaticianul o luă de-a lungul străzii Karlbergsvägen, cu mobilul în mână. Jorge primi un SMS: „Curat.”

Nici Silvia, nici Mehmed nu îl înşelaseră. Marfa din sacoşa NK era bună. Informaticianul fusese o soluţie excelentă.

Jorge demară. Mări viteza ca să-l depăşească pe Mehmed, care aştepta la semaforul de pe strada Dalagatan. Apoi părăsiră cartierul.

Se îndreptară spre Sätra. Apartamentul lui Petter. Jorge aruncă o privire circulară. Compară maşinile. Încercă să vadă dacă îi urmărea cineva de mult. El şi Mehmed hotărâseră un traseu mai complicat decât era necesar. Dacă cineva voia să-i urmărească, ar fi fost repede reperat. Jorge nu uita greşeala pe care o făcuse cu Mrado şi Ratko.

Trecură prin strada St. Eriksgatan. Spre Kungsholmen. Între Mehmed şi Jorge, mereu un Saab 900 roşu. În spatele lui Jorge, mereu un Jaguar. Dar, pentru moment, Jorge şi Mehmed mergeau drept înainte. Mulţi şoferi aveau acelaşi drum cu ei. Normal ca aceleaşi maşini să rămână pe acelaşi drum până la piaţa Fridhemsplan. Vigilenţă.

După piaţa Fridhemsplan, o luară la stânga. Traversară parcul Rålambshov. Blocul zgârie-nori *Dagens Nyheter* în dreapta. Saabul roşu era mereu între ei.

Podul Västerbron. De-acum era noapte. Proiectoare luminau podul de jos. Lui Jorge i se părea cel mai frumos loc din oraş.

Tensiune. Crezu că vede partea stângă a cămăşii mişcându-se la fiecare bătaie a inimii. Îşi spuse: rezolvă chestia asta. Îmbogăţeşte-te.

Ceva din Saabul roşu îi atrase atenţia. O mişcare de pe scaunul din spate. Jorge se mai uită o dată. Ceva nu era în ordine.

Ajunseră la mijlocul podului Västerbron. Contururile oraşului pe un fond albastru închis. Siluete subţiri de clopotniţe asemenea unor tuburi de sticlă în câmpul vizual.

Jorge îşi scoase mobilul. Îl sună pe Mehmed. Îi spuse să schimbe ruta după pod. Jorge continua să observe ce se petrecea în interiorul Saabului. Văzu mai multe mişcări pe scaunul din spate. Persoanele din maşină înfăşurau ceva. Aprinse farurile. Direct în spatele Saabului. Bărbaţii de pe locurile din spate se desenară deodată ca într-o zi de vară însorită, se îmbrăcau cu nişte chestii ce păreau veste grele. Nu puteau fi decât un singur lucru – veste antiglonţ.

Băga-mi-aş!

Jorge apăsă frâna. Fruntea i se izbi de parbriz. Privi în direcţia Saabului. Se oprise. Privi în direcţia maşinii lui Mehmed. Se oprise şi el, aproximativ treizeci de metri mai departe. Aparent, părea să fie o încurcătură. Jorge privi în jos: Horntull. Girofare peste tot, băga-mi-aş!

Mierda.

Calcul rapid. Saabul dintre maşina lui Jorge şi cea a lui Mehmed îl neliniştea. Duşmanii, poliţia? Trebuia să acţioneze imediat.

Tipii din Saab coborâră. Trei. Doi dintre ei începură să alerge spre maşina lui Mehmed.

Cineva claxonă în spatele lui Jorge. Situaţie neverosimilă pentru o oră de vârf: de ce parcase cineva de-a latul pe podul Västerbron?

Jorge sări din maşină.

Alergă spre maşina lui Mehmed. Tipii din Saab se întoarseră. El alergă mai repede. Jorge, suplu – cu antrenamentul de evadare încă în muşchi. Era rapid. Ajunse la maşina lui Mehmed în acelaşi timp cu bărbaţii din Saab.

Totul se derula foarte repede.

Unul dintre bărbaţi deschise portiera maşinii lui Mehmed. Celălalt se întoarse spre Jorge. Îl prinse de

mână. Încercă să-l imobilizeze. Mehmed ţipă la Jorge:

— Cară-te, băga-mi-aş, sunt copoii!

Al treilea bărbat ajunse alergând şi se aruncă asupra lui Mehmed, încercând să-l imobilizeze pe scaunul şoferului. Cel care îl ţinea pe Jorge de braţ scoase o pereche de cătuşe. Urlă:

— Poliţia. Sunteţi suspectaţi că aţi încălcat legea stupefiantelor. Nu mai faceţi prostii. Toată echipa vă aşteaptă jos la Hornstull.

Jorge intră în panică. Dădu un picior în burtă poliţistului cu toată forţa. Omul ţipă. Jorge nu avea decât o idee în cap: coca din pungă. Puse mâna pe clanţă, deschise. Smulse punga NK. Poliţistul postat lângă portiera maşinii lui Mehmed se aruncă asupra lui Jorge, care făcu un pas înapoi. Dincolo de uşă. Poliţistul care primise un picior în coaie scoase o armă. Strigă ceva. Jorge începu să alerge. Poliţistul care încercase să se arunce asupra lui se lansă în urmărire. Jorge acceleră. Omul care îl urmărea era rapid. Jorge, mai rapid decât el. Mulţumea lui Dumnezeu pentru şedinţele de la Österåker şi puţinul antrenament pe care-l făcuse în ultimul timp. Poliţistul din spatele lui urla. Gândul esenţial din capul lui Jorge: *Hai*, *arată-le poliţailor*, *băga-mi-aş*. *Redu ritmul*. *Măreşte pasul*.

Alergă de-a lungul parapetului. Oamenii coborau din maşini, holbându-se la toate girofarele care urcau podul în sens invers.

În capul lui Jorge: aleargă, Jorge, aleargă. Fără Asics Doumax cu super tălpi. Fără turul cazărmii de la Österåker în picioare. Abia o şedinţă de antrenament, ceva sărituri la coardă în ultimele luni.

Era totuşi rapid.

Arunca piciorul de fiecare dată. Asfaltul rezona. Întunericul albastru al Stockhomului, ţipător. Întoarse capul. Se distanţase de căcănarul de poliţist.

Jorge zări Långholmen sub pod. Dacă ar sări, ce înălţime era? Mai mult decât cei şapte metri ai zidului de la Österåker?

Nu-i păsa de răspuns. Dacă reuşise o dată, putea s-o

mai facă şi a doua oară.

Jorge, regele fugarilor. Legenda evadaţilor. Nimeni n-ar putea să-l oprească. Îşi luă elan. Trecu parapetul. Privi în jos. Greu să vezi în întuneric. Punga NK îi atârna de cot. Stătea agăţat de pod. Astfel, îmblânzea căderea cu aproximativ doi metri. Îşi dădu drumul. Căzu.

35

JW stătea pe scaun în autobuzul pentru aeroportul Skavsta şi se gândea: încă două ore fără odihnă. Doamne, ce rău îmi pare că n-am decolat de pe Arlanda!

Încerca să se joace pe telefonul mobil: MiniGolf, Chesswizz, Arkanoid. Devenise maestru în descărcarea jocurilor. Începea clar să-şi bată mobilul la şah. Mândrie amestecată cu o anumită nelinişte – până unde putea merge?

Abdulkarim va lua avionul două zile mai târziu, British Airways, business class. Din Arlanda. Fahdi va călători cu SAS. Va pleca tot din Arlanda. Tipic.

Aşa trebuia. Călătoreau separat, cu companii diferite, la date diferite, din locuri diferite. Conform filosofiei lui Abdulkarim, prudenţa este un racursi. JW îşi spuse: un racursi pentru cine? Cu siguranţă nu pentru mine, băga-mi-aş, două ore într-un autobuz. Cel puţin o oră şi jumătate de aşteptare prevăzute la Skavsta, apoi traseul Stansted până în centrul Londrei, cel puţin două ore. Bravo.

Începu o nouă partidă de şah. Îşi dădu seama cât de prost se concentra, cât se sensibil era la stres. Îşi pipăi buzunarele în căutarea unei bucăţi de hârtie pe care notase codul – Ryan Air nu mai folosea bilete.

Aeroportul din Skavsta, un loc care, după JW, dădea un sens cuvântului bej. Tuburi largi de lumină inundau holul de la check-in. Un avion cu elice era agăţat de plafon, care de altfel părea să consiste din enorme tuburi de metal. Pe jos linoleum. Pereţii cu linoleum. Ghişeurile de la check-in – haideţi, ghiciţi – în linoleum verde.

O coadă şerpuia în direcţia celor două ghişeuri. JW puse rucsacurile jos. Unul era Louis Vuitton model larg. Preţul: o mie două sute de coroane. Singura problemă într-

un loc ca Skavsta era că toată lumea credea că era un fals. Dar exista totuşi riscul de a-i fi furat de bagajişti, dacă îşi dădeau seama că era veritabil. Continua să joace şah. Făcea să avanseze rucsacurile împigându-le cu piciorul. Se concentră asupra ecranului de la mobil. Mai mult de patruzeci de minute înainte de a ajunge la ghişeu. Se gândi: Ryan Air – să te fut.

După check-in, nu păstră decât un singur bagaj de mână, rucsacul Prada cu bandulieră. Controlul de securitate era foarte minuţios. Englezilor le era vizibil teamă de atacurile teroriste islamiste. JW spera că Abdulkarim va călători fără nimic pe cap. Centura Hermes a lui JW făcu aparatul să piuie. Trebui s-o scoată şi s-o pună într-un coş albastru. După ce trecu prin porţile detectoare, o sună pe Sophie. Vorbiră puţin. Ştia deja că pleca în călătorie şi cu cine pleca. După câteva minute, reveni cu întrebarea pe care o mai pusese şi înainte: „Când o să mi-i prezinţi, în sfârşit, şi mie?”

JW schimbă subiectul conversaţiei: „Nu poţi să-mi recomanzi nişte baruri super în Mayfair?” Sophie fusese de mai multe ori la Londra decât JW la Stochkolm înainte de a se stabili acolo. Debită o listă de locuri la modă. Continuară să vorbească: despre ultima aniversare a lui Jet-set Carl, despre gagica lui Nippe, despre ultimul trip de coca al lui Lollo. Nimic despre prietenii lui JW.

Îi era foame. Panourile indicau un restaurant undeva.

Îşi dădu seama: nişte împuţiţi. Trei feluri de mâncare pe meniu: *fish’n’ chips*, spaghete bolognese şi friptură de porc cu cartofi prăjiţi şi sos bearnez. Două fete înfăşurate în şaluri palestiniene şi cu bonete de lână pe cap, care le acopereau feţele, se aflau în faţa lui JW la coadă. Se plângeau fiindcă nu aveau alternative vegetariene. Casierul mormăi:

— Luaţi doar cartofi cu sos.

Integristele declinară oferta. Mai bombăniră preţ de un minut şi apoi se îndreptară spre chioşcul din aeroport să cumpere Snickers şi Festis.

JW comandă o porţie de *fish’n’ chips* şi se aşeză

aşteptând să-şi audă strigat numărul de ordine. Scoase ultimul număr din *Café* pe care îl cumpărase la gara centrală din Stockholm. Parcurse distrat un articol despre noua modă la flori pentru bărbaţi. Răsfoi rapid. De fapt nu-i păsa. Avea doar nevoie să-şi ocupe cu ceva mâinile.

Îi sosi mâncarea. Cel puţin un litru şi jumătate de sos picant acoperea peştele – o bombă de grăsime. În timp ce mânca, se întrebă dacă trebuia să-şi sune mama, îndată ce va termina masa. Să-i explice că descoperise legătura Camillei cu unul dintre profesorii de la Komvux. Să-i vorbească despre Ferrari.

Atâtea lucruri neclare. Dar telefonul ăsta era totuşi o idee proastă. Asta nu-i va provoca decât griji suplimentare mamei. Mai bine să lase poliţia să-şi facă treaba. Să ajungă la nişte rezultate. Să scotocească, să interogheze şi să ancheteze. Să descopere ei viaţa Camillei.

Îmbarcarea la terminal. Oamenii unul în spatele altuia la coada de aşteptare. JW se simţea obosit, se bucura la ideea că va putea dormi un pic în avion.

Un al doilea control de securitate. Verificară din nou paşapoartele. Pasagerii trebuiau să iasă pe o platformă unde era un frig de crăpau pietrele şi urla vântul, ca să urce în avion. Chiar şi stewardesele erau mai nasoale decât în zborul de la Arlanda. Îşi găsi un loc şi puse rucsacul Prada pe jos. O stewardesă îl rugă să-l urce în compartimentul pentru bagaje. JW nu prea voia. Insită. Stewardesa nu încercă să fie mai amabilă. Rucsacul fu aranjat sus.

Împuţiţi de împuţiţi de rahat. JW se jură: data următoare, business class.

Explicară consemnele de securitate. JW citi ziarul.

Avionul decolă.

Se lăsă pe spătarul scaunului. Închise ochii. Se relaxă.

„Bip, bip!”, ţipă cineva în spatele lui. Se întoarse. Se gândi: această zi e o catastrofă totală. JW nu-i văzuse urcându-se în avion. O bandă de fotbalişti deja aprinşi se aşezase în spatele lui. Unul dintre ei începu să urle până

când faţa i se înroşi cu totul. Ceilalţi îi ţineau isonul cu nişte rânjete isterice.

O stewardesă ajunse în fugă:

— Mă scuzaţi, vă pot ajuta cu ceva?

Tipul arătă un buton deasupra lui:

— Am apăsat pe butonul ăsta, dar nu face zgomot, aşa că am bipuit eu însumi.

Tipii se tăvăleau de râs.

Stewardesa ţipă. Şi mai multe râsete.

Ce zi! JW îi mulţumi lui Dumnezeu pentru iPod – dar râsul fotbaliştilor acoperea chiar şi muzica.

Două ore mai târziu: aterizare la Stansted. Şi mai somnoros, JW urmă grupul de pasageri trecând de controlul paşapoartelor până la banda de bagaje. Juca Chesswizz pe mobil. Cele două valize ale lui înaintară pe bandă. Păreau intacte. Bine. Ieşi prin vamă. Coborârea pe scara rulantă spre Stansted Express.

JW îşi calculă timpul total al călătoriei. Zborul: aproximativ două ore. Cu toate celelalte trasee: autobuz, metrou, taxi, plus aşteptarea – cu totul şase ore. Ryan Air, de rahat. Trenul intră în gară. O voce de femeie înregistrată anunţa: „*This train leaves for London Liverpool Street Station in three minutes*."

Urcă. Îşi căută un loc de unde putea să păstreze un ochi asupra rucsacului Louis Vuitton aflat în plasa de bagaje. Scoase din nou revista *Café*. Era clar mai cald în Anglia decât în Suedia. Transpira. Îşi scoase paltonul Dior. Îl puse pe genunchi.

Conductorul avea un accent fin de Cockney, JW abia înţelese când îl sfătui să cumpere bilete dus-întors.

JW îşi scoase mobilul şi-i trimise un SMS lui Abdulkarim să-l informeze că aterizase. Un altul Sophiei: „Hello, frumoasa mea, am aterizat. Aici e cald. Dormit bine în avion. Ce faci? Ne sunăm în câteva zile. Pupici. J."

Câteva ore mai târziu, se lungise pe pat în camera de hotel, proaspăt ieşit de la duş, frânt de oboseală. Dăduse câteva telefoane prietenilor lui Fredrik şi Jet-set Carl din Londra. Ca să programeze seara. Să testeze viaţa de

noapte. Să tragă tare şi, înainte de orice, să stabilească o reţea de contacte. Hotelul era situat în Bayswater. Un cuib de turişti – mochetă peste tot. Chiar şi în baie.

Rezervase camere şi pentru Abdulkarim şi Fahdi, pe care le-ar fi anulat a doua zi pentru nişte camere sigure într-un hotel de lux, dacă ceva i se va părea dubios. Pentru JW: al naibii de superfluu. Pentru Abdulkarim: telefoanele le erau fără îndoială ascultate. Poliţia va putea să ghicească unde locuiau, pe cine vor contacta, ce vor face la Londra. De aceea, schimbarea de hotel.

JW se gândi la Sophie. Insistase cu adevărat să afle cine îi sunt prietenii. Ce voia? De ce o interesa? Nu era întotdeauna sigur că ea căuta doar afecţiune. Superficialitatea era o virtute de prim rang în mediul din care provenea ea. În momentele lui cele mai negre, JW bănuia că va ieşi la lumină. Că toată această comedie se va termina.

De ce era atât de important? De ce nu se mulţumea el pur şi simplu cu ce era acum? Ce aştepta? Această ultimă întrebare îl ducea la alta – de ce să o caute pe Camilla? Ceva îl împinsese la asta. JW nu reuşise să se hotărască dacă el sau poliţia trebuia să descopere.

36

Trebuia ca asta să se schimbe curând. Şi avea să se schimbe.

Va pune totul în ordine. Radovan devenit glacial – semn rău. R trebuia să vadă că respectul pe care i-l arăta Mrado nu avea nimic cu respectul pe care i-l arătase pe vremuri lui Jokso. De fapt, exista o mare diferenţă – Jokso fusese un leader autentic: omul care îi dusese pe sârbi pe culmile crimei organizate din Stockholm. Uniţi, puternici, loiali. Radovan nu avea formatul necesar, un neputincios, un semănător de zâzanie. O carte falsă. Şi Mrado începu să întrevadă o cale nouă: poate că Nenad şi el vor face o bandă aparte.

În fine, vor găsi o soluţie. Astăzi nu se va mai gândi la tot acest rahat.

Astăzi este ziua lui cu Lovisa. Planificată. În detaliu.

Dorită incredibil de mult. De miercuri seara până joi seara. Prea scurt – dar e totuşi ceva.

Cu o zi înainte, închiriase ultimul desen animat Disney. Umflat de pop-corn. Băut Fanta. Mrado preparase bulete de carne de vită şi cartofi. Şi chiar varză acră. O ajutase pe Lovisa să ia pieliţa, să taie, să pună ketchup. Păcat că nu i-a plăcut varza acră, singurul fel sârbesc din farfurie.

Ce nenorocită de idilă!

Toată ziua era a lor. Ultima dată, fusese de rahat. Mrado nu putuse să o ia pe Lovisa, trebuise să-şi arate muşchii în faţa unui toxicoman care îl ameninţase pe Nenad. Tipul ăsta pusese mâna, nu se ştie cum, pe numărul de telefon al lui Nenad, şi sunase acasă, unde locuiau soţia şi copiii. *Poţi să te înţepi şi să cumperi droguri cât vrei, dar să nu mai plictiseşti niciodată familia lui Nenad*. Mrado şi Ratko fuseseră să-l caute pe nenorocit. Pedeapsa: nasul spart, o rană frumoasă la frunte. Iată ce se întâmplă când îţi izbeşti capul de un zid de beton pe o casă a scării la numărul 13 din strada Grödingevägen. O lamă cu tăiş dublu: Mrado voia să-şi vadă fiica, dar rata des ocazia. Regreta mereu după aceea. Îşi spunea: cineva trebuie să câştige bani pentru a-i oferi o viaţă frumoasă Lovisei. Mai bine decât să se plângă tot timpul, cum făcea mama ei, Annika Pramatia Sjöberg.

Era ora opt şi jumătate. Lovisa se uita la emisiunea de dimineaţă de la televizor. Cu părul încâlcit ca un trol. Mrado mai rămase câteva minute în pat. Apoi se ridică. O sărută pe Lovisa pe frunte. Coborî până la supermarket să cumpere un suc Tropicana extra cu pulpă, lapte şi musli. Prepară micul dejun: făcu cafeaua, umplu un pahar de suc. Unse cu unt o felie de pâine pentru Lovisa. Mâncau în faţa televizorului. Lovisa făcu murdar pe jos. Mrado bău cafea.

Două ore mai târziu, erau în autobuz în direcţia Gärdet. Mrado alesese să nu ia maşina, din cauza criticilor care se abătuseră asupra lui cu un pretins exces de viteză cu Lovisa alături. Detesta să cedeze criticilor Annikăi, dar mai bine să fie prudent, cel puţin în oraş.

Zăpada albă acoperea câmpul. Lovisa vorbea despre un om de zăpadă pe care îl făcuse la grădiniţă.

— Eu şi Olivia l-am făcut pe cel mai mare. Educatoarele ne-au dat un morcov pentru nas.

— Genial. Câţi bulgări de zăpadă aţi făcut?

— Trei. Apoi i-am pus o pălărie. Dar băieţii l-au distrus.

— Ah, ce urât! Şi voi ce aţi făcut?

— I-am spus doamnei, bineînţeles.

Lui Mrado aproape că nu-i venea nici lui să creadă, aruncă o privire circulară în autobuz. Nimeni nu părea să-şi dea seama – iată că bărbatul care pulverizase capul unui toxicoman cu două săptămâni înainte devenise tatăl perfect.

Coborâră la Muzeul Tehnologiilor.

Lovisa alergă spre maşinile şi instalaţiile de la intrare. Purta o haină matlasată cu un guler răsfrânt, pantaloni de Termolactyl verde şi cizme din piele pentru copii. Cizmele: contribuţia lui Mrado. Fata lui nu se va plimba cu nişte rahaturi de cizme din cauciuc.

Fetiţa era atât de plină de viaţă şi de o energie debordantă, imprudentă. Exact ca şi el când era copil, la Södertälje. Îşi aminti: la trei ani, Lovisa cobora scările alergând – nu se temea că ar fi putut să cadă. Doar înainte. Înfrunta riscul. Un lucru era sigur: nu-şi va consuma energia în aceleaşi lucruri ca şi el. Mrado atinse instalaţiile. Îi era frig. Lovisa sări pe o platformă în faţa unei maşini care semăna cu o antenă parabolică. Mrado se apropie. Lovisa îl rugă să citească inscripţia de pe panou. Ceva cu ajutorul căruia puteai auzi şoaptele de la distanţă. Lovisa nu înţelese. Mrado însă, da.

Îi făcu o demonstraţie. Merse înapoi spre o altă antenă parabolică, douăzeci de metri mai departe.

— Rămâi aici, Lovisa. Tata o să-ţi arate o chestie nemaipomenită.

Şuşotelile se auzeau de parcă ai fi fost faţă în faţă, ca de la gură la ureche. Lovisei îi plăcea la nebunie. Începu să şuşotească: vorbea despre povestea cu omul de zăpadă.

Despre Shrek. Despre buletele de carne de vită şi varza acră pe care le preparase tatăl în ajun.

Râseră.

Ajunşi în muzeu, îşi scoaseră hainele. Mrado se pregătise – purta o vestă pe sub palton. Nu voia să i se vadă tocul pistolului. Se simţea cafeneaua. Mrado se uitase pe internet ca să-şi stabilească programul – după vizită, se vor duce să bea ceva. Traversară sălile una după alta. Technorama: partea din muzeu care adăpostea experienţele pentru copii.

Într-o sală: aparate pentru a măsura forţa. Arătau cum puteai să inversezi raportul de forţe. Roţi de scripete, curele de piele, leviere, şuruburi, pene. Mrado de partea scurtă a balanţei, Lovisa de partea lungă. Mrado: o sută cincizeci de kilograme de muşchi. Lovisa: douăzeci şi şase de kilograme de fetiţă. Totuşi: ea reuşi să-l ridice pe Mrado în aer. Ca şi cum Lovisa ar fi fost mai grea decât tatăl ei. Lovisa se îneca de râs. Sufletul lui Mrado urla de bucurie.

Îşi continuară drumul. Testau maşinile, invenţiile, instalaţiile şi mecanismele în fiecare încăpere. Lovisa nu se oprea din vorbit. Mrado punea întrebări. Când în suedeză, când în sârbă. După un popas la cafea, se întoarseră acasă.

Lovisa se mai uită o dată la filmul Disney. Mrado pregăti o adevărată cină: cârnaţi şi macaroane de grâu integral, ketchup şi salată. Se odihniră o oră pe canapea. Aţipiră. Lovisa în braţele lui Mrado. Acesta gândi: nu am nevoie de nimic altceva în viaţă.

Lovisa îşi puse haina să iasă. Lui Mrado nu-i păsa dacă va primi reproşuri de la Annika – nu vor folosi transportul în comun pentru a merge la sala de forţă.

Era patru după-amiaza. Nu era multă lume la sală. Mrado îşi lucră gambele. Faţa i se schimonosi. Scoase nişte grohăituiri, apoi nişte gemete. Lovisa se juca pe covorul de stretching. Mrado încercă să surâdă între grimase. Lovisa era obişnuită.

Un tip de la recepţie se lăsă în genunchi alături de ea pe covor. Spuse în limbajul bebeluşilor:

— Ce ai făcut frumos cu tata azi?

Lui Mrado îi plăcu la nebunie răspunsul Lovisei:

— De ce-mi vorbeşti ca mami?

Curând se făcu ora cinci şi jumătate. Mrado avu grijă să nu întârzie. Atmosfera era şi aşa destul de urâtă, după ce îi dăduse ţeapă cu două săptămâni înainte Lovisei. Fata aşteptase patruzeci şi cinci de minute în faţa grădiniţei. Mrado trebuise să-i rupă gura unui toxicoman. Personalul sfârşise prin a o suna pe Annika, să vină să o ia pe micuţă. Rău.

După antrenament, se duseră la Gröndal. Şoseaua până la Essinge, arhiaglomerată. În maşină au ascultat muzică sârbească. Lovisa încerca să cânte refrenul.

O luă spre Stora Essingen. Coborî la Gröndal. Avea o sută zece pe partea limitată la şaptezeci de kilometri pe oră. Mrado nu se putu abţine. Frână brusc. Viteza era limitată la treizeci pe strada Gröndal. Făcu un efort. Păstră un tempo jos. Înaintă prudent până la casa Annikăi. O lăsă în faţa porţii. Rămase în maşină. O văzu bătând un cod la interfon. Deschise uşa cu amândouă mâinile, era grea. Dispăru înăuntru.

Plecată.

El se simţi plin de o căldură umană.

O zi de paternitate.

A doua zi după vizita Lovisei, întoarcere la realitate. În timpul celor două luni care trecuseră, Mrado îi întâlnise pe membrii cei mai importanţi ai lumii interlope locale: de la Stockholm până în Suedia Centrală. Hoţi, violatori, ucigaşi, regi ai drogurilor – puţin contează ce făcuseră atâta vreme cât au influenţă.

Rezultate neaşteptate. Mrado, uimit. Ascultau, examinau, reflectau. Cea mai mare parte dintre ei reveneau cu răspunsuri – vor face cum propunea el: pentru a-i contraataca pe împuţiţii de poliţişti, trebuiau să se pună de acord asupra unei repartiţii şi să pună capăt ostilităţilor. Consecinţa: înţelegerea care viza formarea de carteluri criminale la Stockholm prindea contur. Putea deveni un succes pentru Mrado.

Pagubele: proiectul Nova făcea ravagii, chiar şi

printre iugoslavi. Doi băieţi din serviciul lui Goran arestaţi. Bănuiţi de deturnare de fonduri.

Repartiţia pieţei pe scurt: Bandidos acceptaseră să lase să cadă traficul de cocaină în centrul oraşului şi racketul de vestiare. În schimb, întăriseră racketul în suburbiile din sud. Cei din HA vor pune accentul pe contrabanda cu alcool în toată Suedia Centrală. Vor reduce racketul. Îşi vor lărgi activităţile economice care le aduceau profit. Banda lui Naser: greu de influenţat. Aceştia se gândeau să rămână la heroină, ca şi înainte. Original Gangsters: mai ales atacuri asupra transporturilor de fonduri în toată Suedia. Nu neapărat un domeniu concurenţial. Totuşi, promiseseră că îşi vor reduce afacerile cu coca la periferie. Cale liberă spre nordul oraşului. Fucked For Life vor păstra afacerea cu marijuana în sudul Stockholmului, în timp ce ei se vor restrânge în partea de nord.

Mrado organizase totul. Evaluase diferitele pieţe. Cotele. Domeniile. Cântărit. Analizat. Vorbit cu mai mult de patruzeci de persoane. Făcuse lobby. Periase acolo unde era necesar. Rămăsese dur şi neînduplecat ca fierul când trebuia.

Cei mai mulţi aveau încredere, îl luau drept un iugoslav onest. Cântăreau avantajele propunerii lui. Sesizau riscurile pe care le presupunea Nova.

Pe scurt: aproape că reuşise să împartă piaţa. Cel mai bine din toate astea – vestiarele din centrul oraşului, care erau copilul lui, erau pe cale de a pune capăt oricărui conflict.

Pentru Mrado, personal: era un geniu. Mai rămâneau de convins: Magnus Linden, Frăţia Wolfpack.

Se vor vedea în pubul Golden Cave la Fittja. Pe teren neutru.

Lui Mrado îi plăcea Merţanul mai mult ca niciodată. Efectul creioanelor uitate de Lovisa. Mrado îi fixase cutia pe parbriz ca o icoană. Curând, va fi din nou miercuri. Puţin trafic. Uşor de condus. Se gândi la Wolfpack.

Frăţia fusese formată de o mână de prizoneri de la

Kumla, cu şapte ani înainte. Fondatorul, preşedintele autoproclamat, Danny „The Hood” Fitzpatrick. Pretindea că avusese ideea de a forma Frăţia după câţiva ani de închisoare, înţelegând şi că „suntem prea mulţi care trebuie să trăim suportând ca poliţia să arunce gaz lacrimogen în apartamentele noastre de aici şi de acolo şi să-şi aţintească pistoalele automate asupra noastră”. Obiectivul fusese de a copia ierarhia Hells Angels: Hang around, Prospect, Membru, Sergeant at arms şi Preşedinte. Dar, după câţiva ani, această bandă se găsea serios în rahat până în gât, preşedintele Frăţiei începuse o luptă pentru putere cu fratele lui Radovan. Izbucnise un război între iugoslavi şi Frăţie. A durat doi ani, trei persoane şi-au pierdut viaţa. Dar acum era istorie. În prezent, Frăţia avea un nou Preşedinte: Magnus Linden. Iugoslavii se calmaseră. Rana nu era însă complet închisă.

Mrado parcă maşina. Înainte de a o închide cu cheia, adresă rugăciunea obişnuită Dumnezeului maşinilor.

Nu avea niciun presentiment înainte de a se întâlni cu Linden, doar o slabă speranţă de a reuşi împărţirea pieţei. Nicio stare de iritare. Nicio teamă.

Intră în pub.

Îl reperă imediat pe Magnus Linden. Tipul ăsta respira răutate.

Pubul era aproape gol. O femeie de vârstă medie aşeza nişte pahare în spatele tejghelei. Vremea cinei trecuse de două ore şi sala se afundase pe jumătate în obscuritate. Pe fundal, Led Zeppelin: *Stairway to heaven*. Un clasic.

Linden se ridică, bălăngănindu-şi braţele. Nicio urmă de salut. Atitudine răuvoitoare. Mrado, în noul său rol de mediator, ignora faptul că Linden îl ignora. Îi întinse mâna. Îşi încrucişară privirile. Rămase aşa trei secunde.

Linden renunţă la atitudinea asta ostilă. Îi întinse şi el mâna. O strânse pe a lui Mrado.

— Bine ai venit aici. Vrei să mănânci ceva?

Gheaţa fusese spartă.

Comandară nişte bere. Stătură de vorbă.

Mrado cunoştea jocul la acest nivel. Au vorbit despre motoare, maşini, protecţie împotriva şocului. Linden părăsi locurile comune, în urechile lui Mrado asta suna ca filosofia HA:

— Trebuie să fii poponar ca să conduci o japoneză.

Mrado era de acord. Pe bune. Avusese multe maşini în viaţa lui, dar niciodată asiatice, şi chestia asta nu se va întâmpla niciodată.

Conversaţia mergea ca pe roate.

Apropierea de Linden era foarte diferită de altele – tipul era un rasist complet tarat. Vorbea fără încetare de negri depravaţi, de evrei comunişti şi de Mişcarea de Rezistenţă suedeză, un fel de organizaţie de foşti skins. Pe Mrado nu-l interesa. Unde erau banii în toată această discuţie de căcat?

Linden dădu din cap.

— Cum aş putea crede că o persoană din rasa slavă ar înţelege asta?

Lui Mrado începuse să-i fie lehamite de toată povestea.

— Acum ascultă-mă, *Hitler en herbe*. Nu-mi pasă de teoriile tale rasiste. Ştii ce vreau. Este vorba de noi. Lasă toată vorbăraia asta de rahat şi răspunde-mi. Eşti de acord cu împărţirea sau nu?

O manevră riscantă de a-l împinge pe Linden în tranşee. Fără îndoială că rupsese nişte gâturi pentru mai puţin de atât. Dar Mrado nu era „nişte gâturi”.

Linden făcu semn din cap că da. Luase hotărârea. Afacerea era pregătită.

Mrado, beat de bucurie, pe drumul de întoarcere. Îl sună pe Ratko să-i povestească. Îl sună pe Nenad.

— Frăţia a acceptat înţelegerea. Aşa cum ţi-am spus, poziţia noastră este asigurată. Pieţele noastre sunt liniştite.

— Meserie, Mrado! Să ne rugăm lui Dumnezeu ca ei să-şi ţină promisiunile. Vânzarea de coca în suburbii urcă săgeată. Singura limită e cerul. Acum, putem să tragem tare.

— Asta da, poţi spune asta.

Mrado reflectase mult timp asupra poziţiei lui Nenad. Era cu adevărat de partea bossului, sau nu? Mrado auzise zvonuri, ştia că Nenad avusese şi el fricţiuni cu Radovan. Era posibil ca Nenad să fie la fel de furios împotriva lui R ca şi el. O ipoteză pe care trebuia s-o verifice. Mrado încercă:

— Nu contează ce face Radovan, suntem *safe*.

— Da, nu contează ce face Radovan.

Nenad făcu o pauză. Tăcură. Apoi urmă:

— Mrado, jucăm în aceeaşi echipă, nu?

Cu întrebarea asta Nenad îl testa pe Mrado, aşa cum Mrado se gândise să-l testeze pe Nenad. Nenad *borderline* – Mrado şi Nenad împreună împotriva lui Radovan.

Stockholm City

Martie

PROIECTUL NOVA – NOILE ARME ALE POLIŢIEI ÎMPOTRIVA BANDELOR CRIMINALE DIN REGIUNE. Toţi au cazierul judiciar plin, sunt din ce în ce mai organizaţi şi mai violenţi şi formează tineri recruţi pentru furturi şi vânzare de droguri.

Furturile din cargouri, traficul de droguri, loviturile şi rănirile grave, proxenetismul şi portul ilegal de arme fac parte din viaţa lor de zi cu zi. În ciuda mai multor intervenţii puternice ale poliţiei, crima organizată din Stockholm a devenit din ce în ce mai sofisticată, mai violentă şi mai structurată. Nu trece nicio zi fără ca ziarele să nu aibă articole care relatează atacuri asupra transporturilor de fonduri, fapte de proxenetism sau acte violente care au loc în regiunea Stockholm.

Organizarea

Cei mai mulţi dintre aceşti gangsteri sunt criminali experimentaţi, cunoscuţi de poliţie şi multirecidivişti, care înainte acţionau adesea singuri sau în cadru mai puţin structurat. Evoluţia recentă indică o mai bună organizare şi o mai mare solidaritate cu mediul.

A lupta mai eficient împotriva crimei organizate, iată obiectivul care se găseşte în mod deosebit în atenţia

comisarului Kerstin Götberg, care a construit în interiorul poliţiei din Stockholm proiectul numit Nova, lansat anul trecut ca urmare a unei argumentaţii sensibile a faptelor de mare banditism din regiune. O sută cincizeci de persoane au primit astfel „semnalmentul Nova”, ceea ce înseamnă că toţi agenţii ştiu că arestarea uneia dintre aceste persoane este de înaltă prioritate, puţin contează crima de care este acuzat.

„Nu ne vom aştepta să ne cadă trofee în mâini. A-i putea închide pentru şapte sau opt ani nu este cu siguranţă neglijabil, dar nu este întotdeauna eficient. Vor fi supuşi unei presiuni permanente. Dacă am aduna toate cazurile nerezolvate din regiune, ajungem, ca regulă generală, să colectăm destule elemente pentru a-i face să compară în faţa unui judecător”, subliniază Leif Brunell, şeful serviciului de stupefiante al poliţiei criminale a departamentului şi, în egală măsură, director de operaţiuni în proiectul Nova.

Statut printre gangsteri

Când semnalmentele Nova au fost puse în funcţiune, criminalii aproape că vedeau în prezenţa lor pe listă un titlu onorific.

„În primul moment, asta înseamnă pentru ei că au atins un anume statut, dar, cu timpul, devine destul de neplăcut, pentru că îi face mai vizibili, lucru pe care vor cu orice preţ să-l evite”, după spusele inspectoarei Lena Olofsson care lucrează la proiectul Nova.

Numele grele ale crimei se organizează în reţele şi se specializează în diferite domenii. Pot apărea conflicte, atunci când mai multe bande îşi fac concurenţă pe aceeaşi piaţă.

Un cod al onoarei a dus la o cooperare între diverse bande, de exemplu Hells Angels şi Bandidos MC. Chiar şi reţeaua iugoslavă a cunoscut conflicte interne. În acest moment, problemele se cristalizează mai ales în sudul Stockholmului.

Tinerii încearcă să se integreze în bande

Grupurile criminale încearcă să recruteze masiv.

Foarte adesea, gangsterii cei mai experimentaţi sunt aceia care concep loviturile, şi nu cei tineri („cips-uri”), care le pun apoi în practică. Uneori, sunt însoţiţi de membri mai în vârstă şi mai experimentaţi care îi „năşesc”.

37

Şi-au dat întâlnire în centrul comercial Sollentuna. Aici, Jorge se simţea acasă. Galeriile erau populate de magazinele obişnuite: H&M, Systembolaget, B&R Jucării, Intersport, Duka, Lindes, Magazin Tehnologic. Şi hard discount ICA. Jorge îşi aminti pentru o clipă locul unde mâncarea pe care o cumpărase acolo îi căzuse pe jos, chiar înainte de a-l toca iugoslavii. Apoi, îşi aminti cum se droga când era adolescent.

Teama lui Jorge de a fi recunoscut revenise. Se întâmplase o dată, cu trei săptămâni înainte, şi sigur la Sollentuna. Cartierul cel mai periculos pentru el, acolo unde erau cele mai multe persoane susceptibile de a-l recunoaşte. Venise pentru a întâlni un băiat care vindea pentru el pe strada Malmvägen. Pe casa scării, se încrucişase cu o femeie care o cunoştea pe maică-sa. Încercase să facă o glumă, adresându-i-se în dialect chilian: „Jorgelio. Ti-ai îndulcit pilula în Africa?” O ignorase. Ieşise din casă, cu inima bătând mai repede decât un *drum’n’bass* prins de panică.

Încercă să se convingă singur: nu trebuia să-şi facă nicio grijă. Sunt foarte jos pe lista poliţiei. M-am schimbat fizic. Sunt altul. Era prima, după multe luni, care îl recunoscuse.

Cumpărară fiecare o coca-cola de la tutungerie. Jorge, prostituata de la bordelul Hallonbergen şi amicul ei, un tip pe care Jorge nu îl mai văzuse înainte.

Tipul: un suedez enorm. Cel puţin doi metri şi cinci. Un metru lăţime, nicio diferenţă între ceafă şi cap. Nu e sigur că tipul poate să meargă fără ca nişte muşchi uriaşi de pe coapsă să se lovească.

— E Micke, spuse fata.

Jorge se întrebă dacă era amicul sau peştele ei. Nu avu curajul să întrebe. Îi era ruşine că o plătise să se culce

cu el cu o săptămână mai înainte. Întrebare în sinea lui: îi era ruşine pentru că lucrul ca atare era stânjenitor sau pentru că fusese nasol? Jorge ridică o sprânceană în semn de întrebare pentru târfă: ce caută aici?

Fata înţelese. Spuse:

— Stai liniştit. Voia doar să vină cu mine. Să se asigure că nu risc nimic.

— Şi o să asculte tot ce o să vorbim? Nu se poate aşa ceva.

Tipul răspunse, cu o voce uimitor de ascuţită:

— Calmos, tovarăşe. O să mă depărtez câţiva metri.

Foarte tulbure situaţia. De ce îl adusese? J-boy nu voia să rişte. J-boy ştie unde poate duce lipsa de vigilenţă cu privire la şef. Spuse:

— Poţi să rămâi pe aproape, dar, în acest caz, mergi în faţă. Aşa te pot vedea.

Uriaşul îl privi lung. Îşi pocni degetele. Jorge îl ignoră. Repetă:

— Dacă vrea banii, faceţi ce spun eu.

Fata era de acord, acceptă condiţiile. Merseră prin centrul comercial. Ieşiră prin uşile culisante, spre parcul din spatele centrului Sollentuna. În linişte.

Uriaşul – mereu şase sau şapte metri în faţa lor.

Jorge, dealer-ul cel mai fericit din oraş. Reuşise marea tragere pe sfoară, *grande*. Regele cocainei, super clasă. Şterpelise sacoşa NK plină de cocaină chiar de sub nasul poliţiştilor. Trăsese un sprint – poliţiştii ăştia erau nişte molâi – se agăţase de pod şi apoi sărise. Aterizare pe zăpadă la Långholmen. Piciorul îi suportase săritura. Era cât pe ce să explodeze când îşi dăduse seama că Långholmen este o insulă. Apoi îşi dădu seama: Suedia este o ţară minunată unde iarna rimează cu gheaţa. O luă spre sud, spre Hornstull. Alergă pe gheaţă. Era destul de subţire, dar rezista. Alergă printre case de-a lungul plajei Bergsund. Ieşi pe celalaltă parte. Liniştit. Strigă un taxi pe strada Ringvägen.

A doua veste bună: le-ar fi fost poate greu să aibă probe împotriva lui Mehmed. Nu avea altceva de făcut

decât să spere că ei nu vor reuşi niciodată să dovedească faptul că posedase cocaină. De fapt, statul reuşise ca regulă generală să dovedească ce anume voia să dovedească. La drept vorbind, era o ruşine totală pentru ei: îl lăsaseră să plece pe Mehmed cu *real stuff*. Motivul probabil: ştiau că cineva se va duce să testeze zăpada şi voiau să ajungă la adevăratul şef. Perdanţi – nu era uşor să pună mâna pe J-boy.

Singura umbră din tablou: cum se putuse întâmpla aşa ceva?

Răspunsul cel mai probabil era că Silvia, cărăuşul, o făcuse de rahat. Poate că dăduse răspunsuri proaste la întrebările vameşilor. Poate că aveau câini. Poate, gând secret, că îi turnase cineva.

Pentru moment nu-i mai păsa. Coca era a lui, a lui Abdulkarim. Cel puţin trei milioane de euro la preţul străzii, brut. Periferia Stockholmului era a lor.

Jorge şi fata se apropiară de partea împădurită. Uriaşul mergea înainte. Un strat gros de zăpadă acoperea solul, un alb minunat. Aleile bine pietruite. Jorge avea adidaşi în picioare – era deci foarte mulţumit de conştiinţa profesională a administraţiei parcului. Ea se întoarse spre el, făcându-i semn că este gata să vorbească.

— E bine că ai venit, spuse el.

— Nu este gratuit.

— Normal. Cum ne-am înţeles.

— Da. De unde vrei să încep?

— Ai putea începe cu numele tău.

— Spune-mi Nadja. Ce vrei să ştii?

— Ia-o de la început. Cum ai ajuns în Suedia?

Nu era prea vorbăreaţă. Jorge se gândi: este mignonă. Avea ceva special: făcea pe dura, dar în acelaşi timp simţeai că vrea să lase un mesaj. El îşi dădu seama. Se lăsase convinsă prea uşor. Era prea zeloasă. Prima dată când o văzuse, la bordelul din acel apartament, îi spusese că Domnul R mirosea a parfum Hugo Boss. Jorge întrebase oamenii ce însemna genul ăsta de lucruri. Era adevărat. Lui Radovan îi plăcea Hugo Boss. Sub toate formele.

Costume, cămăşi, paltoane. After-shave.

Cum de putea ea să ştie că el mirosea a Hugo Boss? Erau doar două alternative posibile. Fie îi spusese cineva, dar era puţin probabil, fie îi fusese foarte apropiat. Alternativa a doua făcea din ea pista cea mai interesantă pe care o descoperise Jorge până acum.

Fata voia să lase un mesaj. Curajul ei îl impresiona.

Îi povesti despre sosirea ei din Bosnia-Herţegovina cu şase ani înainte. Avea optsprezece ani. Violată în patru reprize de miliţiile sârbeşti în adolescenţă. Ceruse azil politic în Suedia. Locuise în tabăra de refugiaţi de lângă Gnesta timp de doi ani. După experienţele din ţara ei, crezuse că ştie ce înseamnă termenul *birocraţie*. Azi, ştia ce înseamnă cu adevărat. Viaţa nu era decât o mare hazna. Două ore pe zi, se ducea la cursul de suedeză pentru străini. Dotată. Învăţa repede. Restul zilei, îl petrecea în pat. Se uita la teleshopping şi la filmele de dimineaţă într-o suedeză pe care n-o înţelegea. Încercase odată să se ducă la magazinele din centrul Stockholmului – din cele două mii de coroane pe lună, o mie după deducerea banilor pe care îi trimitea familiei la Sarajevo, nu-i mai rămânea nimic. Ea nu se mai întorsese niciodată. Se închisese în cameră. Dormea, se uita la televizor, asculta radioul. La limita apatiei. Se gândise: doar banii o vor ajuta să iasă din această mizerie. Într-o seară, unul dintre vecinii de culoar o invită la o marijuana acasă la el. Sentimentul ei: singura experienţă frumoasă pe care o trăise de la începerea catastrofei în Bosnia. Avea să continue în felul următor: se adunau mai mulţi o dată pe săptămână în bârlogul vecinului. Doar să stea, atât. Fumau. Se relaxau. Problema: nevoia disperată de bani. Încetă să mai trimită bani familiei. Asta nu ajuta însă la nimic. Datoriile creşteau. Acelaşi vecin veni cu soluţia – o făcea şi el – aducea acasă bărbaţi de mai multe ori pe săptămână – le desfăcea pantalonii, le-o sugea puţin. Asta îi aducea câteva bancnote de o sută. Apoi, noaptea, se strângeau în camera vecinului. Fumau ţigări cu marijuana şi mai mari. Inspirau şi mai profund. Uitau de tot rahatul.

Sistemul ăsta funcţiona de mai multe luni. Apoi apărură alţi tipi. Din fosta Iugoslavie, sârbi. Ea nu le recunoscu feţele. Doar stilul. Băieţii lui Arkan. Spuneau ce aveau de făcut, ei sau vecinului. Când aveau de făcut. Cât trebuiau să ceară.

Numărul de clienţi crescuse. Banii veneau.

Nu i s-a acordat drept de azil. Avea acum de ales: să rămână ilegal sau să se întoarcă în ţara zguduită de război, bântuită de amintiri violente. Alese prima alternativă. Se adâncea din ce în ce mai mult în sistemul proxeneţilor.

O lăsară să locuiască împreună cu alte fete într-un apartament atent supravegheat. Adesea băieţii veneau acolo. Adesea le duceau în alte locuri. Estimau că ea avea un talent special pentru limba suedeză şi pentru alte lucruri şi atunci i se încredinţă un job de lux: să-i însoţească pe tipi la restaurant, să fie drăguţă. Poate să se lase acostată de un tip care i-ar oferi ceva de băut. Poate să meargă în fustă scurtă la petrecerile prin vile şi să facă pe servitoarea. Tipi care aveau să o mângâie, să o pipăie. Care aveau să o târască în camere dosnice. Dobitoci care nu aveau să o plătească niciodată direct.

Întorcându-se, în fiecare seară îşi rula o marijuana. Adesea lua şi câteva pastile de Sobril. Din când în când amesteca ţigările cu alte amfetamine – în limbajul toxicomanilor: o bombă atomică. Proxeneţii sârbi le procurau droguri. Făceau astfel încât să nu protesteze.

După şase luni – resimţi primele semne ale lipsei când nu-şi lua doza zilnică de marijuana sau de amfetamine.

Jorge puse puţine întrebări. O lăsă să povestească în ritmul ei. Dar nu era doar asta: simţea în egală măsură ceva pentru Nadja.

Îl pocni ca un fulger: simţea milă. Şi încă un lucru: un fel de tandreţe. Atunci abordară doar subiecte mai interesante. Uriaşul arunca regulat o privire în spatele lui, verificând ca ei să fie mereu acolo şi ca distanţa să nu devină prea mare. Jorge presupuse că nu lăsa niciodată să scape târfele care erau sub controlul lui. Jorge aruncă o

privire spre Nadja.

— Poţi să-mi dai detalii despre acest job de lux?

— A durat cam doi ani. Adesea, ne duceau undeva să ne machieze. Să ne facă frumoase. Alegeau haine pentru noi. De multe ori chestii scumpe: mătase, fuste de mătase. Pantofi cu toc înalt din piele fină. O cosmeticiană m-a învăţat să merg cu genul ăsta de pantofi. Fără să tremur. Ne spuneau despre ce trebuie să vorbim, ce trebuie să facem cu tipii ăia.

— Unde?

— Peste tot. În oraş, în suburbii şic, cred. Restaurante din Stureplan. Alte părţi ale oraşului. De patru sau cinci ori am petrecut weekendul cu câte un tip. Suedezii fac la fel.

Jorge îşi rafina tehnica interogatoriului. Voia să pună întrebări bune. Să n-o împingă prea departe, trebuia să continue să povestească. Voia ca ea să vorbească, pentru binele ei.

— Ce trebuie să faci ca să fii invitat la o asemenea seară?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, dacă aş vrea să particip la una din petrecerile astea din oraş. Ce ar trebui să fac?

— Nu mai am jobul ăsta de lux. Nu mai sunt destul de tânără şi de frumoasă. Sunt pe panta descendentă. Prea multe amfetamine. Dacă vrei să te duci la o petrecere, îţi trebuie mulţi bani. Fetele sunt scumpe acolo.

Un surâs fals.

— Dar dacă totuşi vreau? Cu cine trebuie să vorbesc?

— Sunt mulţi cu care poţi să vorbeşti. Ai amintit de Nenad. Întreabă-l pe el.

— Nu este posibil. Mai sunt şi alţii? Cine organiza petrecerile cele mai tari?

— Suedezii. Bogaţii.

— Ştii vreun nume?

— Încearcă cu Jonas sau Karl. Ei angajau cosmeticienele, cele care ne machiau.

— Ştii vreun nume de familie?

— Nu. Numele de familie suedeze – greu. Nu ni le spuneau niciodată. Doar poreclele.

— Aveau porecle?

— Da, Jonas, era Jonte. Lui Karl i se spunea Jätte Karl sau ceva de genul ăsta.

— Cine altcineva era implicat?

— Vorbeşte cu Domnul R, dacă ai curaj.

— Participă la aceste seri? Amicul tău ştie că te-ai culcat cu el?

Se opri.

— Cum de ştii asta?

Jorge, în maniera lui Sherlock:

— Pur şi simplu, ştiu.

Îşi continuară drumul, întoarcerea la centrul comercial.

— Micke nu este amicul meu. Ci ochii lui Nenad asupra mea. Ochiul Domnului R. Nu ştie cu cine eram. De ce trebuie să ştie?

— De ce îţi permite să vorbeşti cu mine?

— Micke nu este ca toţi ceilalţi. Îl urăşte pe Domnul R. Micke mi-a promis că mă ajută să ies din acest rahat.

— De ce?

— Îl urăşte pe Domnul R, ţi-am spus. Munceşte doar pentru bani. I se rupe.

— Despre ce vorbeşti?

— Micke este un băiat bun. Jigodia aia de sârb care lucrează pentru Domnul R i-a rupt gamba la sala de forţă. Mrado a lăsat să-i cadă o greutate super grea pe picior. Apoi sârbul l-a lovit, fără niciun motiv. Atunci, Micke a vrut să lucreze pentru Nenad. Înţelegi. Micke e mare. Dar totuşi. Pricepi cum sunt oamenii despre care pui întrebări?

Jorge înţelegea.

Ură.

Sete.

Vânătoare.

38

Abdulkarim şi Fahdi ajunseră la Londra două zile după JW.

Plecară să caute pistolul imediat după aterizare. Luară un taxi până la Euston Square, unde îi aştepta un negru în faţa unui chioşc cu ziare la ieşirea de la metrou. Îi strecurară un plic ce conţinea suma asupra căreia conveniseră. Tipul numără rapid şi făcu da din cap. Apoi le dădu o bucată de hârtie.

Abdulkarim nu avea chef să se lase înşelat, făcu în aşa fel încât tipul să nu aibă loc de nicio mişcare, îl ţinu cu ei. Dacă nu avea cumva arma, acesta avea să o încaseze din plin.

Casetele de la biroul de păstare a bagajelor se deschideau cu un cod. Tipul le arătă imediat bonul şi codul scris pe bileţelul de hârtie. În cutie se găsea un sac de sport. Fahdi apucă sacul şi băgă mâna înăuntru. Pipăi. Un surâs larg.

Pentru restul zilei, JW angajase un ghid care să le arate atracţiile turistice ale oraşului. Abdulkarim fericit. Nu fusese în străinătate de când ajunsese în Suedia, în 1985, pe atunci fiind încă copil.

Văzură Parlamentul, Big Ben-ul, Turnul Londrei, făcură un ocol prin London Eye. Preferatul lui Abdulkarim: Turnul Londrei, muzeul ororilor cu păpuşile de ceară deformate, ghilotinele, instrumentele de tortură, spânzurătorile. Ghidul era un suedez de patruzeci de ani care trăia în Londra de douăzeci şi şapte de ani. Obişnuit cu grupuri şcolare în călătorii lingvistice şi cu grupuri din Suedia Centrală. Nu prea se legau lucrurile între ghid şi clienţii zilei. Se aşteptase cu siguranţă la oameni normali şi simpatici. În loc de asta, Abdulkarim şi Fahdi îl bombardau cu întrebări. Unde se afla discoteca cea mai apropiată unde se făcea striptease? Ai vreo idee care este preţul cocainei? Ne ajuţi să găsim nişte marijuana nu prea scumpă?

Picături de transpiraţie nervoasă îi perlau fruntea. Era total neliniştit.

JW se amuza.

Când ziua ajunse la final, ghidul părea terminat. Cu privirea hăituită, fără îndoială de teamă ca nu cumva să

apară un poliţist din colţul străzii şi să-l surprindă. Ei îi mulţumiră şi îi lăsară un bacşiş frumos.

În momentul plecării, Abdulkarim întrebă:

— Ne gândeam să mergem la *Hothouse Inn* în seara asta. Poţi să vii?

The Hothouse Inn: JW le procurase invitaţii. Era unul dintre cluburile de striptease de top din Soho.

Truc de nebun – genul de ghid care spune da.

Abdulkarim făcu o grimasă.

— Au! Era o glumă. Nu aveam intenţia să mergem. Al naibii de trist. Faci şi tu chestii de astea?

Ghidul era roşu ca o sfeclă. Cel de la semafor, palid în comparaţie cu el. Întoarse spatele şi dispăru.

Izbucniră în râs.

A doua zi. JW, Abdulkarim şi Fahdi invadară zona de shopping.

Londra, oraş-lumină al magazinelor de lux: Selfridges, Harrods. Dar cel mai bun dintre toate: Harvey Nichols. Rezervaseră o limuzină pentru toată ziua.

În ajun, JW se instalase în acelaşi hotel cu Abdulkarim, după ce acesta din urmă se convinsese că era sigur. Fahdi ajunse ceva mai târziu, în aceeaşi zi.

Începură printr-un brunch XXL: cârnaţi, slănină, cotlete, pulpe de pui, cartofi soté, clătite în sirop, şapte feluri diferite de pâine, musli, cereale Kellogg's, omletă, trei feluri de suc proaspăt, dulceaţă, Marmite, Vegemite, grămezi de brânză – Stilton, Cheddar, Brie – compot, Nutella, îngheţată, salată de fructe. Cantităţi incredibile.

Se ghiftuiau. Fahdi adora ouăle prăjite, le stivuise pe două farfurii. Femeile de la masa de alături făcură ochii mari de uimire. Abdulkarim comandă suc de fructe presate în patru reprize. Lui JW îi era şi nu-i era ruşine! Îşi ajusta butonii de la manşetă şi arunca priviri în direcţia vecinilor de masă. Le făcu cu ochiul.

Savura situaţia, într-un fel.

Limuzina veni să-i caute la ora unu.

Abdulkarim era în top, etala toţi banii pe care îi făcuseră cu cocaina pe care Jorge o adusese cu ajutorul

braziliencei. Pălăvrăgi despre ce vor face la Londra. Toate târfele care vor face cunoştinţă cu scula lui. Toţi huliganii care vor face cunoştinţă cu pumnul lui Fahdi.

Abdulkarim nu ştiuse să vorbească despre altceva toată seara trecută – fuga legendară a lui Jorge în lungul podului Västerbron. JW era impresionat. Trei kilograme de coca doar pentru ei. Exact ce le trebuia, o cantitate adevărată.

Se opriră în faţă la Selfridges. Abdulkarim deschise portiera şi privi afară. Urlă, într-o engleză stâlcită:

— Du-ne în altă parte. Aici nu e destul de şic.

JW se uită cruciş la Fahdi care râdea batjocoritor. Abdulkarim trăsese oare o linie înainte de micul dejun?

Şoferul nici măcar nu mişcă. Comportamentul lui Abdulkarim era probabil nimic în comparaţie cu cel al oamenilor cu adevărat bogaţi şi celebri pe care-i transporta.

Îşi continuară turul în maşină. Trotuarele erau ticsite de oameni, străzile ticsite de maşini. Autobuze clasice cu imperială treceau pe lângă ei şi opreau în staţii. Limuzina parcă în faţă la Harvey Nichols.

Intrară în magazin şi găsiră repede raionul de îmbrăcăminte pentru bărbaţi. Era uriaş. Pentru JW, un fanatic al shoppingului, dependent de lux, era una dintre cele mai frumoase zile din viaţă.

Saliva, îi curgeau balele, vibra în ritmul consumismului. Mecca mărcilor: Dior, Alexandre of London, Fendi, Giuseppe Zanotti, Canali, Hugo Boss, Prada, Cerruti 1881, Ralph Lauren, Comme des Garmons, Costume National, Dolce & Gabbana, Duffer of St. George, Yves Saint Laurent, Dunhill, Calvin Klein, Armani, Givenchy, Energie, Evisu, Gianfranco Ferre, Versace, Gucci, Guerlain, Helmut Lang, Hermes, Iceberg, Issey Miyake, J Lindeberg, Christian Lacroix, Jean Paul Gaultier, CP Company, John Galliano, John Smedley, Kenzo, Lacoste, Marc Jacobs, Dries Van Noten, Martin Margiela, Miu Miu, Nicole Farhi, Oscar de la Renta, Paul Smith, Punk Royal, Ermenegildo Zegna, Roberto Cavalli, Jil Sander, Burberry,

Tod’s, Tommy Hilfiger, Trussardi, Valentino, Yohji Yamamoto. Toate erau acolo.

Abdulkarim se lăsă însoţit de un vânzător prin tot magazinul, pe unde se plimbă cu un cărucior. Alese costume, cămăşi, încălţăminte şi pulovere.

JW făcu şi el shopping. Alese un club-blazer Alexandre Savile Row, jeanşi Helmut Lang, două cămăşi, una Paul Smith, alta Prada şi o curea tot Prada. Factura totală se ridica la o mie de lire.

Fahdi părea pierdut. Se simţea cel mai bine într-o haină simplă de piele şi în bluejeanşi, cumpără deci jeanşi Hilfiger şi o haină de piele Gucci: logic. Haina costa doar ea singură trei mii de lire. Gucci– atributul preferat al oricărui tip din înalta societate.

JW se gândi că totul ar fi fost mai uşor odată ce ar fi spălat banii. Ideea de a putea utiliza un card de credit era ademenitoare. Sentimentul după care tânjea: să poată să arunce pe tejghea un card *American Express Platinium*.

Au fost ajutaţi să ducă toate sacoşele şi toate pungile până la limuzină. Angajaţii magazinului păreau obişnuiţi cu asta. Londra era locul celor superbogaţi.

Limuzina mergea de-a lungul Sloane Street, strada de paradă a vaselor amiral ale magazinelor de lux: Louis Vuitton, Prada, Gucci, Chanel şi Hermes unul lângă altul.

Ochii lui JW se lipeau de logourile care atârnau deasupra vitrinelor. După un minut, Abdulkarim începu să urle. Coborâră din automobil.

Abdulkarim alergă spre magazinul Louis Vuitton. JW îi privi pantalonii largi care fluturau în vânt şi haina prea scurtă deasupra vestei şi se gândi: ar trebui să fie interzis să te îmbraci aşa. Bodygardul de la uşa magazinului aruncă mai întâi o privire sceptică asupra lui Abdulkarim – un negru dement şi lat în spate? Apoi zări limuzina. Îl lăsă să intre.

Petrecură o oră şi jumătate plimbându-se în lungul străzii. Factura finală pentru JW era de patru mii de lire, plus ce cheltuise la Harvey Nichols. Trofee pe care să le arate băieţilor la întoarcere: un portofel de piele Gucci, un

palton Miu Miu, o cămaşă Burberry. Nu era rău deloc.

Deodată îi trecu prin minte un gând: era viaţa lui sau doar un bluff? JW se simţea excitat, aproape extatic. În ciuda a orice, nu putu să se împiedice să nu se gândească la Camilla şi la ce trebuise să simtă plimbându-se cu un bărbat din Belgrad într-un Ferrari galben. Până la ce punct JW şi ea se asemănau?

Luară prânzul la *Wagamama*, la capătul Sloane Street, un lanţ de restaurante asiatice la modă. Interiorul sobru decorat, totul în alb. Abdulkarim se plânse: era carne în aproape toate felurile.

— Mâine este sărbătoare, spuse, mâncăm într-un loc halal.

Fahdi păru surprins:

— Ce sărbătorim?

Abdulkarim rânji.

— Prietene, mâine o să-i vedem pe oamenii pentru care am venit aici. Mâine o să ştim dacă ajungem milionari.

39

Mrado se odihnea pe canapea după o şedinţă de antrenament. Muşchii obosiţi. Părul umed. Şi saţietate – îşi luase două cutii de ton, paste şi un cocktail de substitute proteinice. Un Ultra Builder 5000, două pliculeţe – dianabol, steroizi anabolizanţi şi androgeni de top.

Lenevea, se uita la Fight Club pe Eurosport. K-1, Elimination Tournament. Comenta fostul campion de catch[18], Jörgen Kruth. Analiza jocul de picioare, de pumni, de genunchi. Cu o voce nazală, inertă care lungea cuvintele – tipul primise prea multe lovituri în nas.

Unul dintre cei mai mari, Remy Bonjasky, era pe cale să-şi demoleze adversarul pe ring. Îl imobilizase în colţul lui. Îi înfundă genunchiul în stomac. Lovi jos, la pulpe. Adversarul urlă de durere. Bonjasky lansă două croşeuri rapide de stânga. Tipul nu avu timp să se apere. Proteza de dinţi zbură. Înainte ca arbitrul să poată întrerupe lupta, Bonjasky termină cu o lovitură de picior circulară care îi

18 Lupte libre, în limba engleză în original. (n.red.)

lovi urechea stângă. Un adevărat knockout: adversarul era inconştient înainte de a se prăbuşi la pământ. Mrado n-ar fi putut-o face mai bine.

În ultimele zile, Mrado era din nou în formă. Se antrena ca un nebun. Mai multă serotonină eliberată. Somn mai bun. Bandele sub control – reuşise. Un compromis acceptat aproape în unanimitate, pe cale să se realizeze. Ştia ce era în joc – atâta vreme cât toată lumea se limita la domeniul său, afacerea avea să meargă. Poliţia va pierde. Banii vor curge.

Mobilul începu să sune.

La celălalt capăt: Stefanovic.

— Salut, Mrado. Ce faci? spuse pe un ton impersonal. Mrado se întrebă de ce.

— Totul e bine. Tu?

— Bine, mersi. Unde eşti?

— Acasă. De ce?

— Rămâi acolo. Te căutăm noi.

— Da, dar ce s-a întâmplat?

— Trebuie să mergi la Radovan. *Bilo mu je sudeno*.

Apoi închise.

Bilo mu je sudeno – e destinul tău, Mrado.

Capul i se învârtea. Canapeaua deveni inconfortabilă. Se ridică. Dădu mai mic sonorul televizorului. Se învârti în jurul canapelei.

Legea gangsterilor: dacă vin să te caute, nu te întorci niciodată. Ca mafia din filme. Podul Brooklyn în ploaie. Te strivesc cu maşina. Nu te mai întorci!

Gândurile i se învălmăşiră în cap. Trebuia să se baricadeze? Unde se putea duce? Toată viaţa lui era aici. Apartamentul, activităţile, fiica lui.

Care era problema cu Radovan? Oare nu putuse să uite ce îi ceruse Mrado? Să uite dorinţa de a cere o parte mai mare din veniturile de la vestiare? Ştia el că Mrado aranjase repartiţia pieţei astfel încât să-şi favorizeze propriile afaceri? Mai rău: bossul iugoslav îi bănuia dorinţa de a face o bandă separată? Nu, era imposibil. Mrado îi adusese lui Rado piaţa crimei din Stockholm pe platou de

argint. Bossul iugoslav trebuia să-i fie recunoscător. Poate că totul mergea bine, poate că R nu-i voia pielea.

Se aşează la loc pe canapea. Încercă să reflecteze clar. Să găsească mijloace de apărare. Mai bine să gestioneze lucrurile ca un bărbat adevărat. Sârbeşte. Mrado avea, în ciuda a orice, o poziţie puternică: activităţile lui, acordul pe care îl încheiase pentru repartiţia pieţei îl protejau. Era inamovibil.

Douăsprezece minute mai târziu, sună telefonul fix. Din nou Stefanovic. Mrado îşi luă tocul, puse revolverul în el şi fixă un cuţit lung în lungul coapsei sub pantaloni. Coborî scările.

Un Range Rover cu geamurile opace aştepta în stradă. Mrado nu văzuse încă această maşină. Nu era nici a lui Radovan, nici a lui Stefanovic.

Portiera era deschisă.

Mrado luă loc pe scaunul pasagerului. La volan: un tânăr sârb. Mrado îl văzuse deja, era unul dintre oamenii prezenţi peste tot ai lui Stefanovic. Pe scaunul din spate: Stefanovic.

Maşina demară. Stefanovic:

— Salut. Sper că eşti bine.

Mrado nu răspunse. Scrută atmosfera. Interpreta situaţia.

— Te apasă ceva? De ce eşti aşa tăcut?

Mrado se întoarse. Stefanovic – impecabil în costumul său. Ca de obicei.

Mrado privi din nou în faţă. Era încă zi, abia începuse să se înnsereze.

— Sunt bine. Ti-am spus deja la telefon. Ai memorie scurtă. Sau e ceva care te apasă pe tine?

Cinism total imitându-l pe Stefanovic, care râse artificial.

— Dacă eşti prost dispus, mai bine să nu mai vorbim. N-am ajunge decât la o vorbărie de rahat, nu?

Mrado nu răspunse.

Traversară centrul şi ieşiră din oraş în direcţia Lidingö. Linişte de plumb în maşină. Lucrurile luau o

turnură deloc plăcută.

Mrado evaluă mijloacele de atac: să-şi scoată Smith & Wesson-ul ca să-i tragă un glonţ în cap şoferului. Putea merge, dar Stefanovic era probabil înarmat şi el. Ar fi avut timp să-i facă mai multe găuri deloc virtuale în occiput înainte ca maşina să se oprească. Cealaltă posibilitate: să se întoarcă, să tragă un foc bine ţintit asupra lui Stefanovic. Dar, de asemenea – ca în cazul linşării şoferului – Stefanovic putea fi mai rapid decât el. Ultima idee: să-i doboare pe cei doi bărbaţi când vor coborî din maşină.

Se gândi la Lovisa.

Maşina încetini.

O luă pe un drum îngust care urca abrupt pe o colină din pădurea Lill-Jans. Range Rover-ul era o alegere bună, se gândi Mrado.

În sfârşit, maşina se opri. Stefanovic îi ceru să coboare. Mrado nu fusese niciodată în locurile astea. Cercetă cu privirea împrejurimile. Stefanovic şi şoferul rămaseră în maşină. Rău, rău. Mrado nu putea face nimic – nici măcar nu vedea prin geamurile fumurii. Să tragă ar fi fost absurd.

Se aflau pe un platou. O singură clădire în faţa lui: un turn de douăzeci de metri înălţime. Suprarealist.

Era adevărat? Privirea i se plimba pe corpul de ciment pictat în roşu al turnului – văzu explicaţia – era o trambulină pentru săriturile cu schiuri.

Aparent, se aflau undeva la liziera pădurii Lill-Jans, în faţa unei trambuline pentru săriturile cu schiuri. De rău augur.

Uşa de la baza turnului se deschise. Un bărbat pe care îl recunoscu îi făcu semn să intre.

În interior, parterul turnului părea proaspăt renovat. Un mic birou de recepţie. Afişe pe pereţi: *Bine aţi venit în sala de conferinţe a colibei pescarilor*. Până la cincizeci de persoane. Perfect pentru reuniunile cu ocazia lansărilor, petrecerilor de firme sau conferinţelor.

O privire în spate – Stefanovic şi şoferul coborâseră din maşină.

Nu era momentul să încerce cine ştie ce. Bărbatul din faţa lui Mrado îi ceru să-i încredinţeze revolverul. I-l dădu. Patul pistolului din lemn de nuc era rece.

Sus, în turn, nu era decât o încăpere. Cu ferestre mari pe fiecare dintre cele trei laturi. Afară mai era încă puţină lumină, Mrado admiră priveliştea asupra pădurii Lill-Jans, până la Östermalm. Ceva mai departe, zări primăria. Turnurile bisericii. În depărtare strălucea Globul. Stockholm se desfăşura în faţa ochilor săi.

Gândul lui Mrado: de ce nimănui nu i-a venit ideea să deschidă un restaurant de lux în acest loc? În mijlocul încăperii se afla o masă pătrată. O faţă de masă albă. Candelabre enorme. Tacâmuri.

De cealaltă parte a mesei: Radovan într-un costum închis la culoare. Spuse în sârbă:

— Bine ai venit, Mrado. Cum ţi se pare locul ăsta? Stilat, nu? Eu însumi l-am găsit. Făceam jogging în pădure, un du-te-vino pe potecile astea. Această colină m-a intrigat. Am urcat şi am găsit asta.

Mrado evaluă strategiile care puteau fi adoptate. Marmură. Stilul încrederii. Mrado alese stilul drept-la-ţintă.

— E frumos, Radovan. Cum de am onoarea să fiu invitat la o cină aici?

— O să ajungem şi acolo. Lasă-mă să termin povestea. De fapt, e o veche trambulină de sărituri cu schiurile. Au închis-o la sfârşitul anilor optzeci şi au lăsat-o să mucegăiască, goală. Am cumpărat-o anul trecut şi sunt pe cale să o refac în întregime. Va avea curând o sală de conferinţă. O sală de petreceri. Poate deveni un loc al naibii de la modă. Ce zici?

Radovan se apropie de masă. Îi oferi un scaun lui Mrado. Doar pentru că Mrado fusese forţat să rămână în picioare timp de un minut – fusese un semn rău.

Radovan îşi continuă balivernele despre trambulină.

— Ştii câte asemenea locuri uitate există în Stockholm? Săptămâna trecută, am adus şapte polonezi ca să renoveze aici.

Aici, sus, va fi un restaurant cu cele mai elegante separeuri. Oamenii vor putea face ce vor aici. Radovan le va face rost de fete, de mâncare, de băutură, de tot.

O femeie intră în încăpere împingând un cărucior plin cu băuturi. Servi Dry Martini. Măslinele străluceau, fiecare străpunsă de o scobitoare. Uşa fiind deschisă, Mrado îşi simţi părul ridicându-i-se pe ceafă. Ştiu instinctiv că ei erau acolo, la uşă: Stefanovic, şoferul, omul care îi întâmpinase jos. Gata să facă uz de violenţă, la nevoie.

Radovan nu-şi asuma riscuri.

Mrado se gândi: n-ar fi rău să fac un lucru negândit în momentul ăsta – dar acum sau niciodată. Femeia deschise uşa: sendvişuri Skagen. Turnă vin alb în pahare. Începură să mănânce.

După ce luă câteva îmbucături, Rado puse tacâmurile pe masă. Vorbi în timp ce mânca:

— Mrado, e important să înţelegi situaţia noastră. Nu vreau să te învăţ mare lucru, dar ascultă totuşi ce vrea Radovan să-ţi povestească. Suntem pe cale de a intra într-o fază nouă. O eră nouă. Oameni noi. Un mod diferit de lucru. Ştii asta. În zilele noastre, există mai mulţi jucători pe piaţă decât acum douăzeci de ani, când am început. Când nu existam decât noi şi câţiva bătrâni pistolari leneşi, Svartenbrandt şi Clark Olofsson. Dar astăzi, Suedia are o altă faţă. Bande precum MC sunt aici pentru a dura veşnic. Bandele de tineri şi puşcăriaşi sunt bine organizate, UE a abolit frontierele. Cea mai mare schimbare este că şi albanezii, şi mafia rusă, şi nu puţini turbulenţi din Estonia, şi alţii ne fac concurenţă. Europa de Vest nu şi-a pierdut numai forţa. Estul este aici. Globalizarea schimbă datele.

Mrado nu spuse nimic. Ştia că lui Rado îi plăcea să se audă vorbind.

—Jucăm pe o piaţă internaţională. Şi acolo se găseşte soluţia. Tito ne ţinea pe toţi pe drumul cel drept. Ştiam care e treaba cu economia de piaţă. Dar aici în Vest şi în ţările libere din Est, facem astfel încât oamenii să primească ce doresc – legea supremă a pieţei. Fiindcă exact asta este crima – esenţa economiei de piaţă. Crima

este bine reglată, liberă, urmează legea cererii şi a ofertei. Fără intervenţia statului. Fără planificare, decrete comuniste sau tutelă exagerată. Din contră, exact ca pe piaţa liberă, cel mai puternic câştigă. Asta este viitorul. Şi pentru a ajunge acolo, va trebui să găsim metodele adecvate. Să ne alegem domeniile în funcţie de raportul câştig/riscuri. Să minimizăm costurile de oportunitate. Să investim încontinuu, să injectăm veniturile în noi branşe. Nu ne putem permite să stăm cu braţele încrucişate. Este mult mai eficient să angajăm consultanţi şi să lucrăm pe microcelule decât să administrăm o mare discotecă, dacă vrei. Avem nu puţine de învăţat de la această reţea teroristă musulmană. Abia se cunosc. Şi totuşi, lucrează în vederea aceluiaşi obiectiv. Dacă o celulă se opreşte, asta nu afectează tabloul general. Trebuie să lucrăm şi noi în acelaşi mod. Ca să vorbim în termeni precişi, asta se cheamă o formaţiune *clusters*. Să uităm vechea organizaţie ierarhică. Un antreprenor suedez s-a exprimat astfel: să demolăm piramidele. Sună bine, aşa cred.

Mrado îl fixa pe Radovan. Încetase să mai mănânce.

Femeia intră. Ridică farfuriile şi umplu din nou paharele.

— Ne cunoaştem branşele. Dar suntem prost organizaţi. Asta este problema. S-a vorbit mult despre economie acum câţiva ani. Nu ştiu dacă a mers şi pentru noi, Mrado. Prioritatea este noua piaţă. Trebuie să asimilăm un nou mod de gândire. Să ieşim din cercul nostru strâmt, etnic. Să mergem să recrutăm în suburbii. Să ţesem legături cu organizaţiile ruseşti şi estoniene. Să descentralizăm. Să mizăm mai mult pe externalizare. Să controlăm fluxul, nu neapărat activităţile principale. Mă urmăreşti?

Mrado dădu lent din cap. Aştepta ca Radovan să-şi termine monologul pe jumătate isteric.

— Bine. Drogurile merg bine. Coca este o reuşită totală. Târfele merg şi mai bine. Nici nu-ţi poţi imagina câţi bărbaţi suedezi calcă pe alături după toţi aceşti ani de corectitudine politică. Sunt gata să plătească nu ştiu ce

preţ. Şi apoi această lege a homosexualilor împotriva prostituţiei. Nu face decât să ne întărească poziţia. Bordelurile din apartamente sunt la fel de mari ca în Las Vegas, nu se poate nicio petrecere de familie din Djursholm fără târfe de lux. Este un vis. Eşti fondatorul serviciului nostru de telefonie erotică. Îţi aminteşti?

— Radovan, ce spui tu este foarte interesant. Ştiu toate astea, dar unde apar eu în toată această poveste?

— Mulţumesc că ai adus asta în discuţie. Ai servit foarte bine organizaţia. Ai făcut muncă bună pentru mine. Şi pentru Jokso. Dar timpurile s-au schimbat. Nu mai există niciun loc pentru tine în ceea ce tocmai am descris. Din nefericire. Sunt dezolat. Ceea ce ai făcut tu, acordul pentru împărţirea pieţei, este extraordinar. Datorită legăturilor pe care le ai şi modului în care procedezi. Dar acum s-a terminat. Nu pot avea încredere în tine. De ce? Ştii deja răspunsul. Îl coci de ani de zile. Răspunsul este pentru că nu mai am încredere în tine. Nu mă consideri un şef. Adică unul căruia îi urmezi ordinele fără să discuţi. Ceri prea mult. Pe noua piaţă, indivizii vor trebui să acţioneze autonom. Dar niciodată împotriva intereselor lui Radovan.

Tonul lui Radovan se înăspri.

— Mrado, uită-te pe fereastră. Priveşte Stockholmul. Este oraşul *meu*. Nimeni nu mi-l va lua. Asta ţi-am explicat. Este piaţa mea. Iată ce nu ai înţeles tu. Ai impresia că bănetul ne curge în buzunare datorită ţie. Că tu şi cu mine lucrăm împreună la acelaşi nivel. Uită asta. Sunt noul Jokso. Sunt generalul tău. Mie trebuie să-mi mulţumeşti pentru pâinea pe care o mănânci. Pentru neînsemnata ta viaţă. Pentru poziţia ta de căcat. Şi ţie ţi-a trecut prin căpăţână să pretinzi o parte mai mare din vestiare. Să pretinzi. Nu merge aşa. Dar cel mai rău este că ai încercat să mă păcăleşti. Ai împărţit piaţa în funcţie de interesele tale. Nu este nicio problemă să lucrezi pe cont propriu, dar niciodată împotriva mea.

Mrado încercă să-l întrerupă.

— Radovan, nu ştiu despre ce vorbeşti. Nu te-am

păcălit.

Radovan i-o tăie aproape ţipând.

— Ajunge cu porcăriile! Ştiu ce ştiu. Eşti în afară. Nu înţelegi? Nimeni nu-l sfidează pe Radovan. Eşti exclus din afacerea cu vestiarele. Afară. Te întorci la punctul de pornire. După toţi aceşti ani, mă cunoşti. Am păstrat întotdeauna un ochi asupra ta. Ştiu cum gândeşti. Să spunem, mai degrabă, ştiu că nu te gândeşti. Că nu mă consideri şeful tău, superiorul tău, nenorocitul tău de preşedinte. Aşa cum ar trebui. Dar acum s-a terminat. Eşti *has been*, amice.

Mrado se aşteptă să primească un glonţ în cap tras din spate.

Nimic.

Radovan îi făcu semn femeii să continue cu mâncarea. Aduse felul principal. Mrado înţelese: va trăi. Într-o situaţie nouă. Degradat. În ruşine.

Radovan reluă conversaţia ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic:

— Steak-ul ăsta nu este incredibil de fraged? L-am adus direct din Belgia.

40

Lăsând la o parte proiectul răzbunare-împotriva-lui-Radovan-Kranjic, viaţa lui Jorge era marfă. Făcea bani grămadă. Aprecia compania lui Abdulkarim, a lui Fahdi, a lui Petter şi a altor dealeri din reţea. Petrecuse momente plăcute şi cu Mehmed. Era chiar păcat pentru el – niciodată nu era sigur că poliţiştii nu-l vor băga la zdup. Se bucura chiar şi de compania tipului ăstuia din Östermalm, JW. Dar băiatul era dus. Ai fi zis că juca un rol dublu. Frecventa două lumi diferite, afişa un stil arogant. În acelaşi timp, era vizibil onest şi curios, avid de a învăţa totul de la Jorge. Tipul avea mai ales o poftă nebună de a face bani uşor.

Jorge, în ceea ce-l privea, voia să aibă acces la cea de-a doua viaţă a lui JW – Stureplan. Jorge o arsese şi el de nenumărate ori prin barurile de acolo. Vrăjise gagici înecându-le în şampanie. Strecurase o bancnotă

bodyguarzilor pentru a intra. Adusese carne proaspătă.

Dar ceva îi lipsea lui Jorge. Îi urmărea pe tipii suedezi. Nu conta sumele pe care le cheltuia, nu va ajunge niciodată la nivelul lor. O simţea. Fiecare exclus din oraş simţea lucrul ăsta. Nu contau toate eforturile, părul plin de gel, hainele frumoase, onoarea intactă şi maşinile de top – nu făceau parte din Lume.

La fiecare întoarcere îl aştepta umilirea. Asta se vedea în reacţiile vânzătoarelor, în ocolul pe care îl făceau bătrânele mame pe trotuar şi în privirile poliţiştilor. Reieşea din ochii bodyguarzilor, din grimasele tipelor, din gesturile barmanilor. Mesajul, mai clar decât politica de segregare dusă de oraşul Stockholm – tu eşti tu şi vei fi întotdeauna la margine.

JW, Abdulkarim şi Fahdi erau la Londra. Pentru a încheia o mare afacere. Sarcina lui Jorge era să rămână acasă, să aibă grijă de vânzări. Să facă astfel încât vânzarea drogurilor extra introduse de Silvia să prindă viteză. Nicio grijă în privinţa asta, zăpada se topea mai repede decât o îngheţată Magnum la soare.

Jorge închiriase un apartament în Helenelund. Proximitatea vechiului său teren de vânătoare îi făcea bine. Îl subînchiriase de la o legătură a lui Abdulkarim. Îl amenajase cu chestii costisitoare: ecran plat o sută zece centimetri, DVD, combină muzicală, Xbox, laptop.

Îi plăcea viaţa noului Jorge. Metisul Jorge într-un demers energic. Îi plăceau noii săi prieteni. Obişnuinţele lui. Teancurile frumoase de bancnote.

Rodea, urla – ura.

Trecuseră trei zile de la întrevederea cu Nadja, prostituata. Mai multe întrebări rămăseseră tot suspendate. Cine era acest uriaş Micke şi cum l-ar putea ajuta pe Jorge? Cine erau tipii pe care îi menţionase: Jonas şi Karl, alias Jätte Karl? Cum va reuşi să se infiltreze în mlaştina prostituţiei lui Radovan?

Era stresat. Nu ajungea nicăieri. Nicio oprire ca să facă de planton în faţa casei lui Radovan, fiindcă nu avea niciun sens. Poate ar fi trebuit să-şi reconsidere strategia.

Să mizeze pe informaţiile despre traficul de droguri al lui Radovan. Nu. Prea periculos. Pentru Jorge însuşi şi pentru cei care îi erau dragi.

Pista prostituatelor era cea mai bună. La asta se adăuga faptul că jobul pentru Abdulkarim îi lua din ce în ce mai mult timp. Trebuia să-l înlocuiască pe Mehmed. Să recruteze băieţi noi. Ideile lui Jorge: poate vărul lui, Sergio. Poate Eddie. Poate tovarăşul său Rolando, când va ieşi de la Österåker.

Sergio era un erou care îl ajutase pe Jorge să iasă de acolo. Până acum fusese recompensat cu câteva amărâte de bancnote de o mie. Merita mai mult. Jorge voia să-i permită să aibă o parte din beneficiile din C: acelaşi lucru pentru Eddie. Şi Rolando – tipul îl învăţase cu generozitate toate chestiile despre coca. Avea dreptul la o recompensă.

În ultimele zile, o sunase pe matroană de cel puţin douăzeci de ori. Pentru a rezerva o întâlnire cu Nadja. Ca s-o revadă. Nu avea chef de plimbare. Doar nevoia de a pune câteva întrebări suplimentare. Şi, mai mult – să i-o sugă din nou. Se gândi: nu, era deja ciudat atunci când n-o cunoşteam deloc. Voia s-o vadă dintr-un alt motiv.

Reuşi până la urmă s-o întâlnească pe matroană. Îi suflă pseudonimul pe care îl primise la prima lui vizită. Ea îl aprobă. Putea să vină chiar în aceeaşi seară. Luă metroul până la Hallonbergen.

Ploua. Aerul mai degrabă călduţ. Se simţea mirosul de kebap. Ultima dată, Jorge venise cu maşina, dar de data asta, regele cărţilor se uitase în Pagini Aurii. Le memorase. Ar fi găsit drumul cu ochii închişi.

Casa roşie cu aspect de hangar, într-o nuanţă ceva mai maronie, plonjase în lumina roz a crepusculului. Formă codul la poartă. Luă ascensorul până sus. Ieşi pe culoar. Sună la uşă. Vizorul se făcu negru – cu siguranţă ochiul cuiva de cealaltă parte. Îşi spuse numele cu voce tare. Uşa fu deschisă de bărbatul cu care Fahdi vorbise la ultima lor vizită. Aceleaşi haine. Pulover cu glugă pe sub haină.

Jorge repetă pseudonimul. Putu să intre.

Ceru s-o vadă pe Nadja. Aceeaşi muzică în sala de

aşteptare. Ce lipsă de fantezie!

Bărbatul făcu un semn din cap şi îl însoţi pe Jorge până în cameră. Deschise uşa. Îl lăsă să intre. Acelaşi pat. Cearşafurile desfăcute ca şi data trecută. Acelaşi fotoliu. Aceleaşi jaluzele rulante trase. Pe pat – nu era târfa care trebuia.

Jorge se opri în prag şi se întoarse. Tipul nu mai era în spatele lui. Se uită la fata din pat. Şi ea era mignonă. Cu un piept mai generos decât Nadja. O fustă super scurtă. Un maiou mulat cu un decolteu enorm. Portjartiere.

— Am cerut să văd pe altcineva. Unde este Nadja?

Fata răspunse într-o engleză pe jumătate comprehensibilă:

— Nu înţeleg.

Jorge spuse în engleză:

— Vreau s-o văd pe Nadja.

Poate că era din instinct. Jorge nu era oricine – era totuşi un fugar evadat – mereu sub tensiune. Ca regulă generală, îi mirosea de la distanţă pe jegoşii de poliţişti. Dar şi când era vorba de Radovan.

Se întoarse spre uşă. Alergă traversând sala de aşteptare. Îl auzi pe bărbatul care purta un pulover cu glugă strigându-l pe numele fictiv. Nu se întoarse. Deschisese deja uşa. O luă pe culoarul hangarului alergând. Aproape că înghiţi scările. Afară. Departe.

Jorge nu văzuse niciodată o expresie atât de distorsionată ca a fetei când înţelesese pe cine voia să vadă. Aparent – numele de Nadja îi inspira teroare.

Ceva puţea. Ceva suna atroce de fals.

A doua zi. Jorge la toaletă, pe budă. Un apel pe mobil – număr ascuns. Nu neapărat neobişnuit. Cei care îl sunau îşi ascundeau adesea numerele. Decise să răspundă în ciuda situaţiei stânjenitoare.

— Bună, mă numesc Sophie şi sunt prietena lui JW.

Jorge, surprins la puterea o mie. Îl auzise vorbind de Sophie pe JW. Dar de ce îl suna ea tocmai pe el? Şi cum de avea numărul lui de telefon, cu toate aceste reguli stricte dictate de Abdulkarim cum că nu trebuie să comunice cu

necunoscuţi.

— Ah, salut. Am auzit mult vorbindu-se despre tine.

Ea râse uşor.

— Şi ce ai auzit?

— Până în punctul în care el visează să facă o familie împreună cu tine.

Linişte de cealaltă parte. Nu pricepuse gluma.

— Ascultă, JW este la Londra, poate să-ţi pară cam ciudat, dar mi-ar plăcea să ne vedem într-una din zilele astea. Să bem o cafea sau ceva de genul ăsta?

— Fără JW?

— Da, prefer aşa. M-aş bucura să-i întâlnesc prietenii. Dar este încăpăţânat ca un catâr. Ştii cum e, sunt multe lucruri despre care nu vorbeşte.

Jorge ştia. JW juca un joc dublu.

— Super, crezi că ne-am putea vedea înainte de întoarcerea lui JW? Nu e nimic cu adevărat neobişnuit, doar aşa.

Instinctul lui Jorge îi spunea nu. Dar curiozitatea – ei bine, de ce nu? Şi el voia să ştie ceva mai multe despre JW. Poate să găsească un mod de a-l urma în lumea în care se învârtea.

— Se întoarce în patru zile. Ne vedem în seara asta?

Îşi dădură întâlnire. Sophie părea mulţumită.

Jorge mai rămase câteva minute pe budă, terminându-şi treaba.

Reflecţie. Trebuia să fie prudent. Dispariţia Nadjei, foarte tulbure. Comportamentul bărbatului în pulover cu glugă, la fel de tulbure. Ştia că voia s-o vadă pe Nadja. De ce nu-i spusese că nu era acolo? *Big question*: unde era? Şi acum: deodată un apel de la femeia lui JW. Exista vreo legătură?

Concluzie: să nu-şi asume niciun risc cu această Sophie. Poate fi un bluff.

Seara, luă metroul până la gara centrală. Jorge tot nu-şi cumpărase maşină. Prioritate după îndeplinirea proiectului Rado: să-şi facă rost de o maşină frumoasă.

Întâlnirea prevăzută cu cea care spunea că este

Sophie. Ultimii metri, pe jos. Nu era zăpadă pe stradă.

Jorge îşi amintea permisia supravegheată pe care o avusese pe când era la Österåker. Se plimbase exact în acelaşi loc.

Într-o zi călduroasă de august. Trei gardieni remorcă. Dacă ar fi ştiut pentru ce erau aceşti adidaşi Asics! Imbecili.

O luă la dreapta pe strada Birger Jarlsgatan. Neoanele de deasupra galeriilor străluceau. Logoul Nokia, iată-l, dacă vrei.

Zece metri înainte de Café Alberts, opri un tânăr. Caschetă pusă invers pe cap. Un micuţ din cartiere care rătăcise drumul. Îi oferi o sută de coroane pentru un serviciu.

Tipul intră la Alberts.

Ieşi un minut mai târziu. Mai trecu un minut.

Ieşi Sophie.

Jorge nu-şi credea ochilor. Sophie: cea mai tare bombă pe care o văzuse vreodată. Sex-appeal-ul în persoană. Un şal negru brodat înfăşurat neglijent în jurul gâtului. O haină neagră din piele fină, stil motor, fără întăriturі la coate sau umeri. Jeanşi mulaţi. Ştia că JW aparţinea lumii din Stureplan. Dar asta – oho, ce pisică!

Sophie îi aruncă o privire interogatoare. Bineînţeles că venise singură. Jorge, mulţumit. Mai încrezător. Schiţă un surâs. Se salutară. Ea propuse Sturehof. Nicio problemă cu intrarea. Motiv evident: Sophie intra întotdeauna, orice ar fi.

Trecură pe partea cu restaurantul, îndreptându-se spre bar. Jorge comandă un pahar de bere pentru el şi un pahar de vin roşu pentru Sophie.

— Aşa, Sophie, sunt încântat să te văd. Îmi pare rău pentru comportamentul ciudat de la Alberts. Mi se întâmplă să fiu un pic nebun.

Ea îi aruncă o privire crucişă. Jorge se gândi: oare îşi dă seama de ce n-a vrut s-o întâlnească în locul pe care îl alesese ea?

— Nu-ţi place la Alberts?

— Nu am nimic împotrivă, dar e prea mult zgomot acolo.

— Şi crezi că aici e altfel?

— Era doar pentru a glumi.

Jorge era atent. Pronunţă cuvintele cât mai fără dialect posibil, evitând limbajul oraşului.

Abandonară subiectul. Sophie începu să-l chestioneze. Ce făcea. De când îl cunoştea pe JW. Jorge păstra toate răspunsurile sub control. Voia să fie sigur că Sophie era exact ceea ce voia ea să pară. Totul părea adevărat.

Impresia lui Jorge: Sophie profund interesată de viaţa lui JW. Dar avea ceva în plus – îl interoga. Insistent. Voia să ştie anumite lucruri despre care Jorge nu era sigur că JW ar fi vrut ca ea să le ştie. Nu era sigur nici că Abdulkarim ar fi fost de acord. Nu contează până în ce punct persoana în discuţie era legată la ochi.

Turnă la greu. Povesti că el împreună cu JW petreceau bine împreună. Vedeau filme. Jucau jocuri video. Beau bere. Jucau fotbal. Făceau petreceri, adesea. Dar nimic despre afacerea cu C.

— Petreceţi? întrebă Sophie. Unde?

Jorge în căutarea unui răspuns bun. Mormăi ceva despre un bar din Helenelund. Sophie întrebă:

— Trageţi câte o linie din când în când?

Jorge luă o înghiţitură de bere, gândindu-se la ce trebuia să răspundă. Se aruncă.

— Se întâmplă. Tu?

Ea făcu cu ochiul.

— Da, se întâmplă. Adesea mă întreb dacă JW nu ia un pic cam mult.

— Nu cred. El nu face gafe. E un băiat stilat, are clasă. Ştii, mă învaţă multe lucruri despre lumea voastră.

Jorge uimit el însuşi. Se deschidea în faţa unei străine. Sophie, la rândul ei, se deschise în egală măsură, vorbi despre neliniştile ei. JW devenise cam angoasat în ultimul timp. Muncea mai puţin pentru facultate. Avea un ritm de viaţă bizar. Dormea prost. Ea voia să-l cunoască

mai bine ca să-l poată ajuta. Jorge o ascultă. Înţelese de ce voise să-l vadă.

Timpul trecea. Vorbiră de alte lucruri: filme, baruri din jurul Stureplanului, studiile Sophiei, stilul vestimentar al lui JW, familia lui Jorge.

O combinaţie curioasă: fugarul fals metis, rege de periferie al cocainei. Cu femeia de departe cea mai frumoasă din Stockholm. Încă şi mai curios: se simţeau bine împreună.

Miezul nopţii. Stătuseră de vorbă timp de peste trei ore.

Gândindu-se mai târziu la lucrul ăsta, Jorge îşi spuse: hazardul construieşte turnuri bizare. Întâlneşti pe cineva pentru prima dată în viaţă. A doua zi, revezi aceeaşi persoană. Auzi un cuvânt pe care nu l-ai mai auzit până acum. Câteva ore mai târziu, cineva foloseşte acest cuvânt şi-l auzi pentru a doua oară în viaţă. Atunci, cineva cunoscut se dovedeşte a fi înrudit cu altcineva pe care-l ştiai, dar nu ţi-ai dat niciodată seama. Sau, chiar în momentul în care te gândeşti la o persoană, aceasta intră împreună cu tine în metrou. Care sunt şansele să se întâmple lucrul ăsta? Şi totuşi se întâmplă.

Poate că nu este hazardul. Poate că existenţa se compune dintr-o ţesătură de coincidenţe înnodate între ele. Frânturi de informaţie. Legate şi ataşate unele de altele prin ceea ce noi numim hazard.

Jorge nu-şi bătea capul. Singurul său credo: *cash is king*.

Nu putea însă să nu se întrebe: ce se întâmplase la Sturehof trebuia să fie o pură coincidenţă. Sau nu.

Câţiva tipi trecură pe lângă ei. Costume, cămăşi descheiate. Jeanşi drepţi. Butoni la manşete. Ceasuri scumpe. Bucle largi la curele cu monograma unor mărci de lux. Şi mai ales – părul pomădat. Tinerii auriţi din Stureplan

Sophie se ridică. Îi sărută pe obraji, pe fiecare. Râse la glumele lor.

După Jorge: evident că bucuria pe care o arăta

văzându-i era jucată. Jorge nu a fost prezentat. Se putea aştepta la asta. Acest lucru însă îl răni. Tipii din lumea mare dispărură în barul O, partea din Stureplan unde se ţineau petreceri. Întrebă:

— Cine erau?

— Nimeni în mod special. Simple cunoştinţe.

Sophie păru stânjenită. Jorge se gândi: îi este ruşine că nu m-a prezentat.

— Prieteni cu JW?

— Unii dintre ei îl cunosc pe JW.

— Care?

— Cel în costum cu dungi, Nippe. Pe cel cu palton negru îl cheamă Fredrik. E şi el un prieten al lui Jet-set Carl. Îl ştii?

În capul lui Jorge: Jet-set Carl. Suna cunoscut. Reflectă. Jet-set Carl. Căută prin amintiri. Jätte Karl.

— Jet-set Carl. Cine este?

Sophie povesti: discotecile şi petrecerile. „Jet-set Carl este cel mai mare organizator de petreceri din Stureplan. Chiar dacă uneori se comportă ca un mizerabil cu fetele, ca să fim corecţi."

Aceste ultime cuvinte îl puseră în alertă.

Strigăte în mintea lui Jorge – ca matadorii din desenul animat *Povestea taurului Ferdinand* difuzat în fiecare an de Anul Nou: îl vom avea, îl vom avea!

41

JW se trezi de dimineaţă. Se simţea, devorat de stres. Ştia care era programul zilei: era ziua Z în care, dacă totul mergea aşa cum fusese prevăzut, aveau să întâlnească nişte băieţi cu adevărat importanţi. Pe cei care aveau contact direct cu cartelurile din America de Sud. Pe cei capabili să livreze cargouri uriaşe. Pe cei care îi vor oferi lui JW o carieră planetară în sectorul C.

Singur în restaurantul hotelului, citind un ziar şi bându-şi cafeaua, aştepta ca Abdulkarim şi Fahdi să coboare. Se simţea agitat de o nervozitate neobişnuită.

Cu o zi înainte, cheltuise mai mult de şaizeci de mii de coroane. Haine, rucsac, încălţăminte, mâncare, clubul

de streaptease din Soho. Mai târziu în noapte, se duseseră la Chinawhite – unde masa costa cel puţin 500 de lire – banii îi fugeau printre degete. Şi, cel puţin acum, pentru prima dată, nu mai erau furnizori de coca. Ciudat nu i se părea că aruncase atâţia bani pe fereastră, ci ce-ar spune părinţii lui dacă ar afla aşa ceva.

Îi trimise un SMS Sophiei. Acum i se părea atât de departe, deşi era poate persoana care îl cunoştea cel mai bine. Singura căreia îi dezvăluise viaţa sa dublă. Dar nu îi spusese totul: copilăria, originile lui rămâneau lucruri despre care nu vorbea. Îi era ruşine de propriile origini modeste şi nu voia să-i povestească toată istoria Camillei. Se îndoia de relaţia lor tocmai din acest motiv. Dacă nici măcar nu putea să-i vorbească despre toate astea prietenei sale, cât de apropiat îi era de fapt?

JW puse ziarul pe masă. Două gânduri i se cristalizară clar în minte. *Number one*: trebuia să petreacă mai mult timp cu Sophie. Celălalt era mai penibil: trebuia să-i mărturisească originile sale. L-ar putea ajuta să înţeleagă mai mult anumite lucruri.

Fahdi coborî când ceasul bătea zece şi jumătate. Mâncară împreună, aşteptându-l pe Abdulkarim.

Nu apăru.

Ora unsprezece.

Mai trecură cincisprezece minute.

Fahdi părea neliniştit. Totuşi, nu avea chef să-l trezească degeaba pe Abdul. Exista ceva de care JW nu avea cunoştinţă? Ceva de care lui Fahdi să-i fie teamă?

Miezul zilei.

Nemaiaşteptând, JW urcă. Bătu la uşa lui Abdulkarim. Niciun zgomot. Bătu din nou. Nimic. Două posibilităţi: fie Abdulkarim era încă terminat după evenimentele nopţii, fie i se întâmplase ceva. Ceea ce ar explica nervozitatea lui Fahdi. JW se gândi: cine erau de fapt oamenii pe care trebuiau să-i întâlnească azi?

Ciocăni. Ascultă la uşă. Niciun zgomot. Bătu cu pumnul. În sfârşit, auzi vocea lui Abdulkarim înăuntru.

JW deschise uşa. Abdulkarim era aşezat pe jos.

Spuse:

— Îmi pare rău. Am întârziat pentru rugăciunea de dimineaţă.

— Te rogi?

— Încerc. Din nefericire sunt un om rău. Nu am întotdeauna curaj.

— De ce?

— De ce, ce?

— Păi de ce te rogi?

— Tu nu poţi înţelege, JW, eşti suedez. Mă închin în faţa lui Allah. Corpul meu este aplecat spre pământ, din care este făcut. Îmi spun, şi tuturor oamenilor, negri sau albi, suedezi adevăraţi sau imigranţi, bogaţi sau săraci – că Allah, cel adevărat, este creatorul şi dumnezeul lor.

Abdulkarim era serios.

În urechile lui JW, asta suna ca o vorbărie de rahat, formule scuipate, dar nu avea nici chef, nici timp să discute alegerile din viaţa lui Abdulkarim. Se gândi: o să vedem noi într-o zi ce contează cu adevărat – banii sau Allah.

Erau în întârziere.

Abdulkarim sări peste micul dejun.

JW, Abdulkarim şi Fahdi în drum spre nord, spre Birmingham. Două ore şi jumătate de călătorie în taxi, într-o berlină care oferea destul spaţiu ca să-şi întindă picioarele. Abdulkarim nu voise să stea înghesuit într-o zi atât de mare. Erau în drum spre nişte tipi importanţi.

Ar fi putut să ia trenul, autobuzul sau avionul. Dar era mai bine cu maşina, mai sigur, mai calm. Şi mai ales în stilul gangster. La naiba, de ce să iei autobuzul când poţi să faci pe importantul în limuzină?

Abdul detalie glumind planul zilei. Primise un apel de la un necunoscut şi conveniseră locul şi ora: gara centrală. „*Don’t be late*.”

Şoferul dăduse drumul la radio. Basul făcea să vibreze boxele instalate în spate. Ultrabritish. Era un tânăr indian. Abdulkarim învăţase un nou cuvânt englezesc: *Pakis*. JW se gândi: dacă îţi place, Abdulkarim, nu-ţi pune

în cap să pronunţi acum acest cuvânt.

Afară se întindea un peisaj superb. Sate adăpostind industrii tradiţionale, înconjurate de câmpuri ondulate şi fertile. Râuri care şerpuiau liniştit sub şosea. Un peisaj idilic de câmpie englezească.

Venise primăvara. Pe lângă Stockholm, era cald. Abdulkarim era obosit, adormise cu capul pe geam. Fahdi şi JW schimbau scurte comentarii şi povesteau despre viaţa nocturnă din Londra.

— Te-ai culcat cu vreo streapteuză?

JW se gândi la filmele porno care rulau non-stop la Fahdi.

— Nu. Tu?

— Mă crezi poponar? Normal că da.

— Aici, în Anglia?

— Nu, băga-mi-aş! Sunt prea scumpe. Cursul lirei e prea ridicat.

JW rânji.

Se gândi la relaţia lor. Ar fi putut spune că era de natură strict profesională, pigmentată cu un pic de vorbărie amuzantă. Dar JW simţea altceva: în străfundul lui, Fahdi era un tip bine. Nu avea prejudecăţi, nu-şi bătea joc de nimic, nu dispreţuia pe nimeni. Nu avea pretenţii. Se mulţumea cu două lucruri în viaţă – să-şi joace muşchii şi să fută din când în când. Afacerea cu droguri – motivaţia lui părea mai degrabă să sublinieze o legătură obscură cu Abdulkarim, decât o căutare de aventură, de bani sau de putere.

Şoferul începu să vorbească. Menţionă Stratford-upon- Avon şi pe Shakespeare. JW privi pe fereastră şi zări un panou cu numele oraşului şi dedesubt: *The home of William Shakespeare*.

Traversară periferia Birminghamului. Reşedinţe înconjurate de grădini bine întreţinute. Case particulare lipite unele de altele. Corzi de întins rufele, paralele, prinse de stâlpi în curţile mici. Un oraş industrial mai tipic britanic decât tot ce şi-ar fi putut închipui JW. Ajunseră în centru. Casele semănau cu cele din Londra, dar erau mai

joase. Case de cărămidă roşie, speciale, înguste, cu o scară exterioară cu platformă, ferestre longiline, Starbucks Café, McDo, librării, tonete cu kebap. Fără arbori, fără biciclete.

Taxiul opri pe pod aproape de gară. Un tren trecu pe deasupra cu o viteză foarte mare. Vacarmul era asurzitor.

Coborâră din maşină. Plătiră şoferul şi îi luară numărul de telefon. Conveniră să-l sune peste patru ore sau mai târziu, dacă aveau nevoie de o maşină pentru a se întoarce la Londra. Coborâră scara care ducea înăuntru, în gară.

Un chioşc de ziare în hol: locul fixat pentru întâlnire.

Nu era greu să priceapă cine anume îi aştepta: doi tipi în costum, cu haine de piele închise la culoare, jeanşi Valentino negri şi încălţăminte de piele stăteau înţepeniţi în faţa buticului. Purtau uniformă sau ce? Un fizic specific englezesc, cu părul tern şi tenul foarte deschis. Unul dintre ei purta un breton care îi acoperea fruntea, iar lui JW asta i se păru că îi dădea un aer de împărat. Celălalt afişa o cărare pieptănată cu grijă.

Abdulkarim se duse drept spre ei şi se prezentă în anglosuedeza lui de arab.

Nicio uimire. Niciun zâmbet.

Îi urmară pe bărbaţi până la un microbuz, unde primiră invitaţia să se instaleze în spate, în timp ce ceilalţi se urcară în faţă.

Bărbatul cu cărare, după JW: un extremist de dreapta cu o figură posacă. Îi întrebă cum călătoriseră. JW se gândi: este clar englez, după cum pronunţă cuvintele. Abdulkarim sporovăi un timp. Când ajunseră în zona industrială, extremistul de dreapta le arătă trei eşarfe şi îi rugă pe Abdulkarim, JW şi Fahdi să le lege ei înşişi la ochi. Apoi le ceru să se aşeze jos, pe podeaua microbuzului. Îl ascultară.

Se lungiră pe jos, fără să spună nimic, orbi.

Englezii puseră muzică.

Sentimentul lui JW: una dintre primele dăţi din viaţa lui când cunoştea cu adevărat teama. Dar, de fapt, pe cine urmau să întâlnească? Unde îi duceau? Unde va ajunge el

dacă Abdulkarim s-ar fi enervat? Afacerea îi păru dintr-o dată mai mare şi mai periculoasă decât atunci când planificase călătoria, în cadrul securizat de la Stockholm.

Un lucru era sigur: vor merge să vadă nişte tipi al naibii de puternici, care evitau lumina.

După douăzeci de minute, Abdulkarim întrebă:

— Cât timp ne veţi mai ţine îngrămădiţi ca sardelele?

Englezii izbucniră în râs. Îi răspunseră:

— Doar câteva minute.

După aproximativ zece minute, JW simţi că drumul se schimbase. Poate erau pietricele, poate erau dale.

Extremistul de dreapta le ceru să-şi scoată eşarfele şi să se aşeze la loc. JW privi pe fereastră. Erau înconjuraţi de un peisaj englezesc, asemănător cu cel pe care îl văzuseră venind de la Londra. Mergeau pe un drum îngust spre nişte clădiri.

Fahdi părea nemulţumit. Se uita cruciş în direcţia lui Abdulkarim, încordat şi curios de perspectiva afacerilor grave.

Microbuzul se opri. Îi rugară să coboare.

În faţa lor se ridica un depozit de piatră cu stâlpi frumoşi de lemn, care se afla în vecinătatea unei case înconjurate de numeroase sere. JW nu reuşea să priceapă – pură idilă campestră. Unde era marfa?

Doi bărbaţi ieşiră afară. Unul era enorm, nu numai că era înalt, mai era şi foarte gras. Cu toate acestea, avea alura unui boxer de categorie grea. Îşi purta greutatea ca pe o armă – nu ca pe o povară. Celălalt era mai scund şi mai slab. Îmbrăcat cu o manta din piele, care îi cobora până la glezne, şi nişte încălţări înalte.

Jucăriile fetiş ale regilor drogurilor sunt de obicei maşinile sport, ceasurile de lux, fetele frumoase. Dar, mai presus de orice, adoră diamantele. În urechea bărbatului cu manta de piele – un enorm diamant. Existenţa lui spunea clar: el era cel care lua deciziile.

Abdulkarim redeveni stăpân pe situaţie şi le întinse mâna.

Tipul cu manta de piele le spuse, cu un accent

puternic:

— Bine aţi venit în Warrick County. Acest loc este numit *uzina*. Sunt Chris. Îl arătă cu degetul pe bărbatul enorm de lângă el: el este John, poate mai cunoscut sub numele de *the doorman*. A lucrat mult timp ca bodyguard. Acum a găsit un sector care se plăteşte mai bine. Ştiţi, înainte, munca lui era de a da afară persoanele cărora, azi, le vinde marfa. De altfel, vă rog să ne scuzaţi pentru neplăcerile pe care a trebuit să le suportaţi în timpul călătoriei. Înţelegeţi cu siguranţă punctul nostru de vedere.

Abdulkarim îşi scoase engleza din buzunar. Voluntar sau nu, vorbea ca un rapper american:

— Se-nţelege. Nu supărare. Suntem fericiţi să fim aici şi convinşi că vizita va fi rodnică.

Chris şi Abdulkarim discutară câteva minute. Schimbară formule de politeţe – marile afaceri aveau nevoie de lungi ritualuri.

— Cred cu adevărat că *nu-ştiu-cuvântul-în-engleză* îi va face să fie mulţumiţi.

— *Principals*, ăsta este cuvântul, şefii tăi, bossul, îl ajută Chris.

JW aruncă o privire circulară. Mai departe, în spatele unei sere, se zăreau alţi doi oameni. Cu arma la umăr, destul de vizibili în lumina zilei. Mai departe pe alee, alţi indivizi. Locul era foarte bine supravegheat. Începu să priceapă: poate că, până la urmă, nu e chiar aşa prostesc să se instaleze la ţară.

JW numără cel puţin şase sere în rând, una lângă alta. Aproximativ treizeci de metri lungime, doi metri înălţime. Casa era mare, cu toate ferestrele acoperite de perdele. Din depozit se auzea un lătrat de câine.

Chris îi invită în casă. Înăuntru, mirosea a urină de pisică. La intrare, halate de lucru şi prosoape erau agăţate de perete. Chris îşi scoase pardesiul. Îi conduse într-o bucătărie mare care mirosea a balegă. Un contrast bizar. Chris, cu această piatră uriaşă în ureche, purtând un costum pe care JW bănuia că îl făcuse la un mare creator,

în casa asta împuţită.

Îi rugă să ia loc. Îi întrebă ce vor să bea. Apoi îi servi pe fiecare cu câte un whisky. O producţie bună: *Single Malt*, *Isle of Jura*, vechi de douăzeci şi opt de ani. Se aşezară. John rămase în picioare, cu spatele la perete, fără să-i scape din ochi.

Chris părea mulţumit.

— Încă o dată, bine aţi venit. Înainte de a începe, trebuie să vă cer să ne încredinţaţi armele.

Pe faţa lui zâmbitoare, JW văzu clar cum în ochi îi apăruse o scânteie pe care o îndreptă în direcţia lui Fahdi.

— Şi să acceptaţi un mic control de securitate.

Fahdi privi în direcţia lui Abdulkarim.

O dilemă – fie, în mod excepţional, lăsau garda jos, fie se întorceau cu coada-ntre picioare. Asta putea fi o capcană, poate că aveau nişte impostori în faţă. Ceea ce, în sinea lui Abdul, a făcut să încline balanţa a fost faptul că fără îndoială diamantul din urechea lui Chris era veritabil, se vedea. Niciun anchetator n-ar purta aşa ceva, nu numai fiindcă era scump, ci şi pentru că îl făcea un împuţit de poponar.

Abdul spuse în suedeză:

— Staţi liniştiţi, astăzi trebuie să jucăm după regulile lor.

Fahdi scoase pistolul din buzunar şi îl puse pe masă în faţa lui. Chris se aplecă în faţă. Îl apucă, îl cântări, îl returnă. Citi inscripţia.

— Drăguţ. Zastava M57, 7,63 mm. Fiabil. Aproape la fel de puţine rateuri ca un UZI.

Îi scoase încărcătorul. Îl puse pe masă. Apoi, le indică o cameră alăturată. Cei doi bărbaţi care conduseseră microbuzul îi aşteptau. Le cerură să-şi scoată puloverele şi pantalonii, dar putură să-şi păstreze chiloţii. Încet, îi cercetară de sus în jos, sub toate cusăturile. JW se uita chiorâş în direcţia lui Abdulkarim, care avea o atitudine de parcă ăsta ar fi fost cel mai normal lucru de pe lume – o verificare corporală făcută de cei doi tipi pe jumătate psihopaţi, care îi forţaseră deja să se întindă pe jos în

microbuz. Presupuse că arabul mai suportase acest gen de controale.

Undă verde. Cinci minute mai târziu, erau înapoi în bucătărie, unde Chris îi întâmpină cu un zâmbet.

— Iată deci formalităţile terminate. Sunt neliniştit întotdeauna când am de-a face cu tipi mari dotaţi cu arme mici. Personal, nu sunt atât de mare, dar, Dumnezeule, am una dintre aceste arme. Rânji şi se atinse între picioare. Se întoarse spre John ca şi cum i-ar fi căutat aprobarea.

— Să rămânem un pic aici, e linişte, şi să savurăm acest whisky delicios. Cum a fost la Londra?

Gargara şi politeţurile au mai durat încă o jumătate de oră. Abdulkarim incarna perfect rolul şefului de bandă. A povestit cu un veritabil entuziasm serile de la Londra, a enumerat locurile pe care le-au vizitat, a vorbit despre shopping, despre Turnul Londrei şi despre ghidul pe care îl şocaseră.

— Londra e o adevărată metropolă. Ştii, în fine, Stockholm, este ca un pipi în Mississippi prin comparaţie, ce să mai... Dar are totuşi metrou.

În sinea lui, JW murea de râs. Care era posibilitatea ca Chris să priceapă glumele arabului cu fluviul american? După ce golise fiecare câte trei pahare, Chris s-a ridicat anunţând:

— Să ne întoarcem la afacerile noastre. O să vă arăt domeniul. Bănuiesc că sunteţi curioşi.

Au ieşit din casă şi l-au urmat pe Chris în magazie.

Bărbaţii cu arme la umăr stăteau mai departe în spatele casei. Chris s-a oprit la intrare. Înăuntru se auzeau nişte câini lătrând.

— Cum v-am spus, numim această fermă *uzina*. Veţi înţelege curând de ce. Înainte de a vă arăta ceva mai mult, lăsaţi-mă să vă spun doar atât – avem soluţia la problemele voastre. Livrăm. În cursul anului trecut, am realizat transporturi de mai mult de cinci tone de marfă. Ştim să facem acest lucru. O să înţelegeţi.

A deschis poarta. Duhoarea l-a pocnit direct în faţă pe JW, un miros acid de mizerie şi excremente. Cuşti de-a

lungul pereţilor. În cuşti – câini. Cuştile aveau câte doi metri între ele, cu cel puţin patru animale în fiecare. Din plafon luminau neoane. La intrarea în depozit îi întâmpină un lătrat asurzitor. Animalele păreau isterice. Se mişcau frenetic şi săreau la vizitatori. Unii câini aveau pielea jupuită, zgâriată şi pătată. În alte cuşti, erau în stare mai bună. Alţii, cu păr lung şi lins, erau mai calmi. Alţii păreau adormiţi, erau făcuţi ghem. Chris spuse:

— Daţi-mi voie să vă prezint primul nostru produs de livrare. L-am utilizat cu succes în ţări ca Norvegia, Franţa şi Germania.

De pe unul dintre culoare veni spre ei un bărbat, îmbrăcat cu o bluză albă de medic şi încălţat cu cizme de cauciuc. Chris îl salută:

— Bună, Pughs. Poţi să le arăţi… mă rog, ştii tu?!

Pughs dădu din cap în semn că da. Deschise o cuşcă în care animalele erau liniştite şi scoase un câine cu pielea mai degrabă fină. JW se gândi că era un Golden Retriever. Pughs apucă pielea animalului din dreptul axilei, în faţă, şi spuse cu o voce răguşită:

— Eu operez. Ei îmi spun veterinar, dar astea sunt prostii. Sunt chirurg sută la sută. Priviţi aici. Le făcu semn să se apropie. Am făcut o operaţie cu patru săculeţe conţinând cu totul şase sute de grame de coca, sub pielea acestei jigodii.

JW se aplecă în faţă. Locul unde Pughs arătase cu degetul nu era nimic altceva decât un pliu între labele câinelui. Nicio cicatrice, după cum se vedea.

— Îi trebuie o lună să se vindece şi încă două luni pentru ca părul să crească la loc suficient de mult.

Chris reluă frâiele conversaţiei.

— Am trimis mai mult de treizeci de animale. Merge de fiecare dată. Dar cei mai mulţi câini pe care îi avem aici i-am primit direct din America de Sud. Aşa, importăm cantităţi mari.

JW se mai întoarse o dată înainte de a-şi continua drumul prin clădire. Cu totul, se găseau cam cincizeci de animale în cuşti. Făcu un calcul: dacă jumătate dintre

aceste potăi transportaseră marfă, asta făcea cincisprezece kilograme. Cincisprezece kilograme – pe străzile din Stockholm, însemnau aproape cincisprezece milioane.

Era impresionat: o megaafacere într-un grajd de ţară.

Pughs târî câinele înapoi în cuşcă. Chris îi conduse mai departe, spre o uşă. Ajunseră într-o încăpere nouă cu plafon înalt. Văzură două maşini mari de metal verde. Doi bărbaţi lucrau la una dintre ele. Maşinile îi amintiră lui JW de strungurile pe care le aveau la cursurile de activităţi practice din liceu. Chris explică:

— Al doilea produs al nostru. Fabricăm cutii de conserve. Uitaţi-vă bine. Maşinile corespund exact celor utilizate de Mr. Greenpacking, de exemplu. Le umplem după comandă. Le transportăm cu avionul.

Abdulkarim puse prima lui întrebare. Părea fascinat:

— De ce luaţi avionul? Nu este mai ieftin cu vaporul?

— Bună întrebare. Vama este întotdeauna cu ochii în patru. Tot ce fac este să scotocească cargourile de conserve, ei ştiu bine acest lucru. Câţiva prieteni ai mei au luat pedepse grele pentru asta acum câţiva ani. Încă putrezesc în gaură. Ascultă bine: avem legături cu un tip. Ei vând mâncare ce se serveşte în avion. Ideea e simplă. Să luăm un zbor în care, să zicem, zece pachete de mâncare conţin conserve umplute de noi. Zece persoane au comandat acest meniu special care este, cel mai adesea, mâncare vegetariană. Mănâncă tot, în afară de cutia de conserve, de care nu se ating. În loc de asta, aruncă cutia intactă în căruciorul pubelă pe care stewardesele îl poartă prin avion după ce se termină masa. Pubela cu cutiile de conservă este apoi luată în grijă de complicii noştri de la colecta resturilor din aeroport. Şmecheria – cei care comandă meniul nu fac neapărat parte din echipa noastră. Contactăm doar câţiva puşti care merg la Ibiza, îi rugăm să comande mâncare vegetariană, şi iată. În acest fel, am trimis patru kilograme de amfetamine la Costa Rica săptămâna trecută.

— Şi nu se întâmplă ca un puşti rău să ia o cutie şi să

n-o arunce, aşa cum ar trebui?

— Se întâmplă. Acest puşti rău nu s-a mai întors niciodată din Costa Rica.

JW, fascinat. Totul era în stil mare, al naibii de rău, incredibil de suprarealist. Era o industrie de ambalare a drogurilor, un vis de transport, o minunată filosofie a logisticii.

Ploşniţă.

Chris le făcu semn să-l urmeze. John mergea în spate, în maşina de făcut curăţenie.

Ieşiră din depozit şi se îndreptară spre sere.

Abdulkarim puse întrebări de statistică. Ce procent de reuşită aveau cu transporturile? Ce încărcătură puteau asigura? Ce cantităţi importau ei? Din ce ţări? Pe cine reprezentau? Chris explică. Importau de peste tot din lume. Cocaina venea direct din America de Sud. Warrick County era ultimul care ajusta preţul. O reambalau, o revindeau, înlăturau riscurile, alegeau destinaţiile, se asigurau că există întotdeauna cerere. Un cartel al furnizorilor europeni la cel mai înalt vârf. Răspunsul lui Chris la ultima întrebare a lui Abdul:

— Credeam că ai fost informat. Suntem braţul lung al unui cartel. Nu contează care, dar poţi fi sigur că o să-ţi facem un preţ bun. Garantat.

Se apropiară de sere. JW descoperi că acestea se întindeau mai mult decât crezuse. Chris se opri în faţa uneia dintre ele, arătând-o cu degetul.

— Cultivăm tot felul de lucruri.

Deschise uşa. Nu era umiditate, ci fură izbiţi de o undă de răcoare şi de prospeţime. JW se aştepta să vadă o junglă de canabis. Sau, mai degrabă, rânduri de plante de coca. Nu. Pe pământ, rânduri lungi de varză albă, mică şi încă foarte verde. Un mare semn de întrebare se citi pe faţa lui Abdulkarim. Se aşteptase la acelaşi lucru ca şi JW. Fahdi aruncă o privire în direcţia lui Chris – e o glumă?

Chris făcu un gest larg întinzând braţele, şi râse.

— Mă aşteptam la asta. Toată lumea reacţionează la fel. Ce dracu', nu cultivă iarbă? Nu cultivă coca? Uitaţi

treaba asta. Cultivăm varză. Nu v-aţi gândit încă la asta, dar nu aţi văzut nimic ilegal aici. Aţi văzut câini. Dar aţi văzut praful alb? Aţi văzut doi băieţi care fabricau cutii de conserve, dar nu aţi văzut cu ce sunt umplute. Trebuie să pricepeţi treaba asta. Nu vrem să riscăm. Dacă poliţia face o razie aici, avem măcar puţină securitate. Marfa o depozităm într-un alt loc. Când vine momentul s-o punem în animale, în cutii sau în altceva, o aducem aici sub cea mai mare supraveghere şi totul se petrece foarte, foarte repede. Am redus la maximum şansele ca aceşti împuţiţi de poliţişti să ne prindă în flagrant.

Abdulkarim fixa în continuare varza. Chris urmă:

— Aici, nu am terminat încă, dar este al treilea produs al nostru, cel mai mare.

Scoase câteva fotografii din buzunarul de la haină şi i le arătă lui Abdulkarim şi lui JW. În prima fotografie: o varză albă, dublă faţă de cele din sere. În fotografia următoare: ceva mai mare. În centru, o punguţă de plastic, înnodată, de aproximativ cinci centimetri înălţime şi patru lăţime. Fotografia următoare: aceeaşi plantă, care crescuse şi mai mult. Foile începuseră să se învelească în jurul punguţei. Mai departe: planta şi punguţa. Acum foile de varză îl ascundeau aproape în întregime. Fotografia următoare: planta ajunsă la maturitate, punguţa dispăruse. Ultima fotografie: trei lăzi pline cu varză.

JW înţelese înaintea lui Abdulkarim:

— Doamne!

Chris îi întinse fotografiile lui Abdulkarim:

— Da, exact. Este divin.

JW spuse în suedeză:

— Nu înţelegi? Trebuie să crească plantele cu drogul înăuntru. Uită-te la fotografia cu lăzile. Poţi trimite câte vrei.

— *Allah Akhbar*, se minună Abdulkarim.

Pe drumul de întoarcere, în limuzină, Abdulkarim trăgea pe nas. Se pusese într-un scaun şi cânta, cu o Fanta în mână. În jurul nasului – cercurile de coca.

JW era ca beat înainte de a trage măcar o linie. Fahdi

încerca să comunice cu şoferul. Voia să schimbe postul de radio.

Întâlnirea de la Warrick County se terminase cu un expozeu al lui Chris asupra unor principii economice. Abdulkarim promisese că va reflecta asupra lor. Îşi luaseră rămas-bun. Chris îi strecurase un plic mic lui Abdulkarim – în interior se afla pudra pe care tocmai o consumau. JW întrebă de ce nu semnaseră imediat un acord. Avea calculele gata în cap, afacerea o să aibă un profit enorm.

— Nu, tu nu pricepi. Nu eu sunt bossul cel mare. Nici Chris. Adevăraţii gangsteri se vor întâlni mâine, la Londra. Dacă ai noroc, poate o să vii.

Era pentru prima dată, cu ocazia călătoriei, că JW realiza: exista cineva deasupra lui Abdulkarim.

Două zile mai târziu, schimbară din nou hotelul. Abdulkarim îi ceruse lui JW să aştepte toată ziua în cameră. Ceva urma să se întâmple, era clar ca lumina zilei. JW se uita la televizor, fuma, în ciuda interdicţiei, şi se juca pe mobil. Era mai agitat ca niciodată. Încercă să citească, dar nu reuşi. O sună pe Sophie. Nu răspunse. Se gândi la ea, se masturbă, ejaculă pe unul din şerveţelele gratuite de la hotel. Bău şampanie la minibar, fumă din nou, se uită la publicitatea de la televiziunea engleză. Le trimise SMS-uri Sophiei, mamei, lui Nippe, lui Fredrik, lui Jet-set Carl. Se jucă din nou pe mobil, îşi umplu cada, dar până la urmă nu mai ajunse să facă baie. Citi *FHM*. Se holbă la gagicile de la paginile din mijloc.

La ora trei, coborî în stradă, cumpără un Twix şi nişte Cola Light la jumătate. Apoi, comandă un sendviş la room-service. Se gândi: de ce Abdulkarim nu vine?

Întorcându-se în cameră, se aşeză pe pat şi îşi masă picioarele. Se gândi la Camilla. La întoarcerea în Suedia, o să încerce din nou toate pistele. O să sune din nou la poliţie – trebuia să ştie unde ajunseseră cu cercetările. Dar, de aici încolo: concentrare pe afacerea cu C.

În sfârşit, la ora patru, cineva bătu la uşă.

Abdulkarim îl aştepta pe culoar:

— Vrea să vii şi tu. I-am spus ce am văzut. Am

discutat despre toate. Acum, vrea să ştie părerea ta. Să te aibă drept calculator. A venit momentul. Momentul negocierilor. Tu şi bossul.

Inima lui JW bubuia. Înţelese ce însemna asta.

— A mers repede pentru tine, amice. Îţi aminteşti când am venit să te caut în faţă la Kvarnen? Al naibii că nu ai zis nu.

Te-aş fi întrebat a doua oară. Ştii? Şi acum, tu eşti la masa negocierilor cu bossul. Cu şeful meu. Nu eu.

JW se întrebă dacă nu există şi câteva urme de gelozie în vocea lui Abdulkarim. Îşi puse blazerul nou şi îi aduse în gând laude lui Harvey Nichols pentru hainele luate. Îşi puse paltonul de caşmir. Se simţea nou cu totul.

Abdulkarim îi spusese la ce hotel trebuia să se ducă: la *Savoy*. Nu era super cool? *Savoy*, unul dintre cele mai bune zece hoteluri din lume. În West End. Cu un restaurant care primise ca bonus o stea în Ghidul Michelin.

JW se gândi mai înainte. Încrederea în sine este un remediu pentru tot, cum era, pentru el, Kharma. Anunţă la recepţie. După zece minute veni un bărbat îmbrăcat în costum cu o croială de super clasă, cu o batistă de mătase în buzunarul de la piept. Avea părul dat cu briantină şi târa un picior când mergea. Era imposibil să-l ratezi – un adevărat rege al cocainei.

Se prezentă în suedeză, cu un uşor accent.

— Salut, JW. Am auzit multe despre tine. Mă numesc Nenad. Lucrez cu Abdulkarim din când în când.

Falsă modestie. Pentru a fi mai exact, ar fi trebuit să spună: Abdulkarim lucrează pentru mine. Îi făcea plăcere să vorbească suedeză. Discutară puţin despre nimicuri. Nenad nu rămânea decât o noapte la Londra. Trebuia ca negocierile să meargă repede. JW se recunoscu în Nenad – un tip din Stureplan cu gene proaste. Luară loc în barul hotelului. Nenad comandă coniac, din cel mai bun. Lustre mari erau suspendate de plafon. Covoare adevărate erau etalate sub fotoliile din piele, cu un design clasic. Scrumiere de argint.

Nenad punea întrebările. JW astupa găurile acolo

unde Abdulkarim nu înţelesese sau înţelesese prost. Nenad părea că vrea să tragă tare. Vedea potenţialul, riscurile, posibilităţile. După o oră de discuţii, merse drept la ţintă: înainte de orice, voiau cea mai mare cantitate posibilă, dacă se poate, sub formă de căpăţâni de varză.

JW era de acord. Au continuat discuţia. Preţurile din Anglia, dar mai ales preţurile din Stockholm. Metode de depozitare, de transport, mărirea pieţei. Strategiile de vânzare, fineţurile de revânzare, noi persoane de angajat. Mod de plată: *Money Transfer*, sistemul SWIFT sau în bani gheaţă. JW învăţase mult din conversaţiile cu Jorge. Ascultase cuvintele lui Jorge, părerile lui şi ideile sale ieşind prin propria-i gură.

Lui Nenad îi plăceau limbajul şi ideile lui JW.

Când au terminat şi-a aprins un trabuc.

— JW, treci în revistă tot ce tocmai am spus. În seara asta la şapte vom negocia cu cealaltă parte, vreau să te am alături. Trebuie să ai toate calculele gata.

S-a ridicat şi i-a mulţumit lui Nenad. Trebuia să se încline.

— O să ne vedem curând. Va fi cool.

Lui JW i se părea că pluteşte pe nori. Îşi aminti clipa în care hotărâse pentru prima dată să vândă coca, în taxiul lui Abdulkarim. Acum – şapte luni mai târziu – discuta *big business* cu Nenad la Savoy. JW dăduse lovitura. Cu adevărat. Curând, se vor duce să negocieze la sânge cel mai tare deal din lume.

42

Două lucruri naşpa. Unul, fusese umilit. Al doilea, nu mai avea loc de muncă.

Trei lucruri bune. Făcea încă parte din Organizaţie – nu fusese cu totul aruncat în stradă. Mai avea încă energie – mijloacele de a avansa, poate fără R. Şi trei, era încă în viaţă. Trecuseră două zile de la evenimentele de la trambulina de schi. Mrado îşi amintea în detaliu discursul lui Radovan. Putea cita câteva cuvinte, accentul, gestul.

Rado se încălzise. Maniac. Puternic. Pofta de a ucide îi dădea mâncărimi.

Dar nimic. Mrado plecase ca de la o întâlnire obişnuită cu R. La sfârşitul cinei, vorbiseră despre chestiuni generale – maşini, cluburi de noapte, spălarea banilor, idei pentru banii cash. Şi totuşi, era decăzut din drepturi.

Pe drumul de întoarcere, în Range Rover, domnise liniştea. Singurul lucru la care se gândise Mrado: Jokso n-ar fi gestionat niciodată situaţia aşa. N-ar fi fost la fel de isteric. Nu şi-ar fi lăsat partenerul să cadă.

Mrado îşi continua viaţa în ciuda umilirii suferite. Se ducea la sala de forţă. Se ducea la Pancrease. Lupta cu o frenezie pe care nu o mai cunoscuse de mult. Omar Elalbaui, mulţumit.

— Ai un elan sacru în lovitura de dreapta, iugoslavule! îi striga în timp ce se antrena pe ring. Să-l auzi pe Elalbaui strigând aşa în Pancrease – senzaţie.

Se gândea: trebuia oare să nu-i pese de ordinul lui Rado, şi să se întoarcă la vestiare? Chiar înainte de a sfârşi acest gând, înţelese ce de rahat era acest impuls. Kamikaze.

Dar, de cealaltă parte – Radovan nu era nemuritor. Se dădea drept Jokso, dar, ca şi în cazul acestuia, totul se putea răsturna de la un moment la altul.

Să spargă monopolul lui Rado: *nu era imposibil*.

Trebuia să-şi pună în aplicare această idee.

Gândurile lui Mrado pluteau în viraje. În acelaşi timp, se creiona un plan: forţa lui stătea în legăturile pe care le avea, ar trebui să-i poată da cu tifla lui Rado, să-l rupă pe nenorocitul ăsta de trădător. Dacă începuse să reorganizeze ierarhia iugoslavilor, era posbil ca şi altul să fi fost regulat în acelaşi fel. Trebuia ca Mrado să afle cine.

Dădea atenţie tuturor zvonurilor. Asculta telefonul arab. Ratko ştia nu puţine lucruri. Bobban de asemenea. Radovan era pe cale să se îndepărteze şi de alţii.

Mrado încerca să ghicească. Fără îndoială nu Goran. Nu Stefanovic. Să fie vorba de prietenul lui, de Nenad?

Mrado începu pregătirile pentru a-şi duce la bun sfârşit proiectul începând cu ziua următoare. Se gândea să

joace ca la o mână de poker, deşi asta îl băgase în rahat ultima dată la cazinou: *the big slick*. Binar, totul sau nimic. Mrado luă o decizie. Va miza totul – *all in*.

Mrado împotriva celui mai puternic bărbat al lumii interlope din Stockholm. Îi trebuia un plan bun. Mrado împotriva delfinului de Jokso. Trebuia viclenie. Mrado împotriva unui poponar. Mrado va câştiga meciul – trebuia doar să creadă asta. Îşi scoase agenda pe care n-o mai folosise de când îl căutase pe bărbatul latino care evadase. Se gândi din nou la ce făcuse pentru Rado pentru a-l găsi pe acest căcăcios. Îi rupsese degetele femeii vărului acestuia. Aşteptase zi şi noapte în maşină pentru a interoga vagabonzi în faţa căminului. Îl rupsese pe latino. Şi aşa îi mulţumea? Mrado luase o decizie – nu se va lăsa umilit aşa de uşor.

Scrise în susul unei pagini: a rămâne în viaţă.

Făcu o listă de măsuri pe care trebuia să le ia. Să-şi schimbe apartamentul. Alternativă: să se mute, să închirieze de la un particular, să cumpere o vilă pe un nume fals, să facă rost de o rulotă. Se uită la ce notase – să facă rost de o rulotă. Nu era credibil. Dar nu tăie. Era timpul pentru a face un brainstorming. Toate ideile vor fi aşternute pe hârtie.

Continuă. Să-şi schimbe maşina. Să cumpere un câine: un pitbull terrier, un ciobănesc sau un alt câine de apărare. Să păstreze tot timpul vesta antiglonţ. Să-şi procure un revolver mai uşor, pe care să-l poată purta toată ziua. Să instaleze o alarmă mai bună în maşină şi în apartament. Să-şi ia o gardă de corp. Alegeri posbile: Ratko, Bobban, Mahmud. În cine putea avea încredere?

Să nu se mai antreneze la Fitness Club. Să nu se mai antreneze la Pancrease. Să nu mai ia masa la Clara’s sau la Bronco’s. Să-şi schimbe mobilul, şi cartela. Să înceapă să se antreneze într-o altă sală de forţă. Să-şi schimbe obiceiurile. Să folosească trasee diferite pentru a ajunge în acelaşi loc. Să-şi schimbe planificarea şedinţelor de antrenament. Să facă astfel încât Lovisa să se mute, să-şi schimbe şcoala, să locuiască la o adresă secretă. Să-şi ia o

căsuţă poştală. Să noteze şi să strângă maximum de probe despre afacerile lui Radovan şi să le păstreze într-un loc sigur. *Cea mai bună asigurare*.

Se uită încă o dată pe listă. Fidel obiceiului, sublinie un cuvânt – Lovisa. Esenţial. Cel mai greu. O sună pe mama fetei, obiectul urii sale, Annika. Nu răspunse nimeni. Lăsă un mesaj pe robot. Spera ca ea să-l sune, în ciuda tuturor disputelor pe care le avuseseră în timpul procesului. Luă o altă decizie – va încerca să lupte împotriva lui R. Dar trebuia să o facă încet, cu calm. În niciun caz să nu se grăbească. Pregătirile erau punctul principal.

Două zile mai târziu. Vocea tremurătoare a lui Nenad la celălalt capăt al firului.

— Mrado, eşti într-un loc mai liniştit?

— Da. Ce faci? Când te-ai întors de la Londra?

Interesul lui Mrado se deşteptase. Tonul vocii lui Nenad trăda ceva anume.

— M-am întors acum câteva zile. E nemaipomenit acolo. S-a petrecut ceva pe aici? Ce face fiica ta? Ai spatele asigurat?

Nenad alunecase cu ultima întrebare printre celelalte, ca şi cum ar fi întrebat despre rezultatul ultimului meci de la televizor, o chestie foarte normală.

— Zilele astea? În timp ce tu şi cu mine suntem în colimator în proiectul Nova? *Ich dont think so*.

— Ne putem vedea în faţă la Ringen în douăzeci de minute? E important.

Timpul era urât. Luna lui martie, tenace, făcea să se prelungească vremea rea. Şi centrul din Ringen era la fel de trist ca şi cerul. Chiar în faţă la Ringen: enorma intrare de la Hotel Clarion iluminată de neoane multicolore. Era ora trei şi un sfert după-amiaza. Într-o duminică.

Nenad ajunse, cu gulerul de blană de la palton ridicat – din blană de vizon şi cu o barbă nerasă de trei zile. În privirea lui, Mrado zări ceva pe care nu-l mai văzuse niciodată în ochii lui Nenad. Mrado se gândi: este panică, teamă sau pur şi simplu confuzie? I se întâmplase ceva lui

Nenad, asta era evident.

Intrară la Clarion. Nenad i se adresă unei mignone de la recepţie. Întrevederea fusese evident bine pregătită – rezervase minispa. Urcară scara. Mirosul de clor se simţea deja de pe culoar. Ajunseră în faţa unei alte recepţii. Primiră prosoape care purtau monograma Clarion brodată cu fir de aur. Pantofi din catifea. Fiecare câte un set de flacoane: gel de duş, şampon, balsam, loţiune relaxantă. Bureţi de baie. Uşa care dădea spre spa era aburită.

Se îndreptară direct spre duşuri. Se spălară. Nu le păsa de bazin. Nenad se asigurase, aveau şi o minisaună. Putea primi trei persoane pe rândul superior şi trei mai jos. Scânduri de lemn clasic acopereau pereţii şi plafonul. Pe o parte se afla o fereastră rotundă care dădea pe podul Skanstullsbron – ultraurban. Dement.

Se aşezară fiecare pe prosopul lui. Mrado studie încă o dată faţa lui Nenad. Acea expresie diferită în ochi era tot acolo, mai mult, părea obosit. Nu era egoul lui încrezător, ca de obicei. Ceva nu mergea.

— Mrado, eşti singurul în care am încredere în momentul acesta.

Mrado merse direct la ţintă.

— Ce s-a întâmplat?

— O catastrofă.

— Nu mă miră. Musteşti de ură. Lasă-mă să ghicesc. Căcaturi cu Rado?

— O mie. Eram sigur că eşti la curent. Mi-au dat cu piciorul în cur. M-au degradat. M-au umilit.

— Povesteşte.

Tactica lui Mrado: să aştepte înainte de a arunca bomba.

— M-am întors de la Londra alaltăieri. Acolo, am reuşit cel mai mare deal en gros făcut *ever*. Nici nu poţi să-ţi imaginezi cât este de mare. La ce duce asta? Rado mă sună la prima oră a dimineţii. Eu, pe cale să i-o trag celei mai frumoase femei din Östermalm pe care am adus-o vreodată acasă. Mă duc. La el, vreau să spun. Stefanovic mă însoţeşte la bibliotecă. O adevărată audienţă la Rado.

Clasic. Apoi, îmi ţine un discurs lung despre împuţitele lui de idei, o grămadă de bla-blauri despre un nou concept de organizare. Termină informându-mă că n-o să mai fiu responsabil cu businessul de C, că o să fiu mutat în sectorul de call-girls. Că nu sunt bun de nimic. Că pot să-mi uit rolul în grup. Şi tu ştii, eu rămân trăsnit, fără să mă pot mişca, şi încasez. Simţeam presiunea, dacă aş fi încercat ceva, aş fi terminat acolo, definitiv, cu viaţa. Stefanovic era la pândă. Jigodia. Aşa îmi mulţumesc. Să-mi bag! Eu care tocmai am realizat dealul secolului la Londra. Cel mai tare *ever*.

Reacţia lui Nenad spre deosebire de cea a lui Mrado – mai sănătoasă, mai copilărească, mai supărată. Mrado îl invidia. Era un mod bun de a înghiţi rahatul. Punând plombe.

— Nenad, mi s-a întâmplat acelaşi lucru cu o zi în urmă.

Gura lui Nenad părea o gaură căscată în căldura din saună. Suportaseră amândoi acelaşi tratament. Dar, mai ales, resimţeau uşurarea de a nu fi singuri. De a avea pe cineva cu care să împartă nenorocirea. Cineva cu care să poţi pregăti contraatacul.

Au discutat timp de două ore. În saună şi afară. Întinşi pe şezlonguri de lemn în faţa saunei. Sub duş. În bazin. Au vărsat polonicurile pline de apă pe pietrele arzânde. Au crescut umiditatea. Au respirat pe gură. Au discutat. Au analizat. Au reflectat.

De ce fuseseră degradaţi? Ce mijloace aveau pentru a reacţiona? Să accepte situaţia un moment sau să replice direct?

Mrado i-a povestit în detaliu cum încercase să ia o bucată mai mare din prăjitură pe frontul vestiarelor şi cum lucrase la împărţirea pieţei. Ce persoane i-ar putea ajuta. Cu cine avusese un contact bun, Jonas Haakonsen de la Bandidos şi Magnus Linden de la Frăţia Wolfpack, printre alţii. Dar, înainte de orice, a vorbit despre sentimentul unei crize de încredere între el şi R.

Nu vorbiseră niciodată atât de deschis despre

situaţia din sânul Organizaţiei. Şi, ceea ce îi reconforta, era faptul că împărtăşeau atâtea puncte de vedere în privinţa lui Rado.

Când s-au despărţit, fixaseră trei principii. Formau o echipă din acel moment. Îşi vor ţine gura asupra acestor fapte. Şi, singura cale – fie căderea lui Radovan, fie a lor. Războiul fusese declarat.

43

În prezent era clar – i se întâmplase ceva.

Jorge o sunase pe matroană de cel puţin cincisprezece ori pe zi în ultimele patruzeci şi opt de ore. Rezultatul: nu mai răspundea. Soneriile răsunau în gol. Fără îndoială că îşi schimbase abonamentul. Înainte de asta, îi servise de fiecare dată acelaşi răspuns:

— Îmi pare rău, dar habar n-am unde este Nadja acum.

Da, dar bineînţeles – *mentirosa*. Pe scurt, legătura era evidentă: dispariţia Nadjei, groaza pe care o văzuse în ochii târfei când fusese cu ea în cameră, minciunile matroanei.

Întrebarea care îl frământa: era din cauza lui? Asta îl muncea, îl chinuia. Totuşi, filosofia lui Jorge: nimeni nu este responsabil pentru nimeni. Viaţa este prea scurtă ca să putem aştepta liniştiţi ca banii să ne cadă din cer. Ocupă-te de afacerile tale şi lasă-i pe alţii să se descurce singuri. Era valabil şi pentru dealerii de coca. Era valabil şi pentru vânzătorii de ţigări de la Österåker. Dar, în acest caz, era mânat de altceva. Jorge se vedea ca un Nemesis al iugoslavilor. Iar războiul lui îi punea şi pe alţii în pericol. Ştia deja lucrul ăsta. Începuseră prin a o ameninţa pe Paola. Acum Nadja dispăruse. Unde era? Ce ştia ea?

Odată ce va descoperi ce i se întâmplase fetei – Radovan va plăti şi pentru asta. Proiectul R nu devenea decât şi mai important.

Abdulkarim şi Fahdi se întorseseră de la Londra. Era clar că încheiaseră o megaafacere acolo. Abdulkarim îl sunase. Nu lăsase nimic să transpire. Semne totuşi clare – o voce la limita extazului. Informaţii lapidare: o livrare va

ajunge în câteva luni. Nu spusese nici ce, nici cât, nici de unde venea, nici exact când, nici cum. În plus, le ceruse să vândă gramele pe care Jorge le importase cu ajutorul braziliencei. Şi, de asemenea, cantităţi mai mici care aşteptau în depozite. Înainte de orice, trebuiau să-şi mai lărgească piaţa. Mai multe canale de vânzare, mai multe persoane implicate, mai mult spaţiu.

Coca cunoştea o adevărată expansiune. Până la urmă, Jorge era mulţumit că rămăsese în Suedia. Se gândi la momentul în care JW se aplecase asupra lui în pădure, expunându-i proiectul lui Abdulkarim de a dezvolta afacerea la periferie. Acum, banii curgeau în valuri, mai bine decât la cine ştie ce antrepriză CAC 40. Iată un băiat al oraşului care urmase calea regală.

În lumea ideilor lui Jorge, banii se transformau puţin câte puţin în mijloc. Nu mai erau un scop în sine, ci un instrument plin de potenţial care i-ar permite să realizeze proiectul R. Faza următoare – să lucreze la dosarul Jätte Karl. Jorge ştia un lucru: Radovan se băgase în proxenetism. O branşă a afacerilor pe care o dirija Nenad. Fetele veneau din fosta Iugoslavie °i din alte ţări din Est. *Lilja 4-ever*. Erau implicate şi femei suedeze. Bordelul în care slujise Nadja făcea parte din sistem. Locul era condus de Jelena Lukic, matroana, şi de tipul în costum. Jorge îi căutase numele: Zlatko Petrovic. Nadja avea un peşte sau un amic – uriaşul, Micke. Rolul acestuia din urmă: nu era clar. Mai interesant: acest apartament nu era singurul în imperiul curvelor lui Radovan. Existau mai multe. De la case de toleranţă împuţite până la locuri mai drăguţe, cu fete mai frumoase. Nadja povestise despre aceste lucruri: suedezii luau parte la petreceri care nu aveau decât un singur scop: ca toţi aceşti tipi nenorociţi să poată să-şi înmoaie şi ei biscuitul. Îi plăteau cu siguranţă un preţ bun lui Radovan. În plus, acest lucru îi aducea relaţii bossului iugoslav, asigurându-i astfel spatele. Problema: nimic nu permitea să ajungi până la Radovan, nici măcar până la Nenad. Toată lumea ştia cine este în spate, dar nimeni nu vedea nimic. Cu o excepţie: Nadja îl întâlnise pe Radovan

cu o anumită ocazie. Trebuia s-o revadă. Să ştie mai mult.

După părerea Nadjei, două persoane aduceau fete la aceste petreceri: un anume Jonte şi un anume Jätte Karl. După părerea Sophiei, Jet-set Carl: *hit-boy* din Stureplan, organizator de petreceri, prinţul numărul unu al chiolhanurilor.

Jorge credea că numele seamănă prea mult ca să fie o simplă coincidenţă.

Seara. Jorge, cald. Cu Fahdi în bârlogul lupului. Votcă, Schweppes Schizan şi iarbă pe masă. Pahare IKEA, cuburi de gheaţă pe jumătate topite într-o farfurie adâncă, şerveţele şi o brichetă. La televizor: Jenna Jameson urcată pe doi soldaţi americani musculoşi, cu sonorul închis. În boxe: Usher. Fahdi îl informă cu un ton sobru:

— Primul negru care a reuşit să intre cu trei hituri în topul din State. Rasişti împuţiţi.

Fahdi se afla evident sub influenţa lui Abdulkarim. Credea că Statele Unite sunt regatul răului. Se folosea de fiecare ocazie pentru a-i umili.

Planul lui Jorge pentru seara aceea era simplu. Vor ieşi în oraş. Vor lua cu asalt Stureplanul. Îl vor găsi pe Jet-set Carl. Apoi, Jorge va avea o scurtă conversaţie cu el. La sfârşit, Fahdi şi el îşi vor găsi fiecare câte o blondă. Cu un pic de noroc, vor juca meciul afară. Fahdi nu se oprea din vorbit despre Londra. Arbora mândru haina Gucci. Descria stripteuzele cele mai tari, magazinele de clasă, cea mai mare aglomeraţie de oameni pe care o văzuse vreodată. Îşi arăta pistolul pe care îl avusese acolo.

Jorge, pe jumătate impresionat. Îşi aminti de arsenalul pe care Fahdi îl ascundea în dulap. Tipul era o armurărie ambulantă.

Înghiţiră băuturile. Jorge se ridică.

— Luăm ceva să ne ameţim un pic? Arătă spre bucătărie unde aveau balanţele şi plicurile în mijlocul săculeţelor pline de coca. Fahdi se ridică şi el.

— Pentru noi sau ca să vindem?

— Nu vindem. Aproape că am încetat vânzarea directă spre consumator. De altfel, acesta este terenul lui

JW. Nu ne facem concurenţă nouă înşine. Când se întoarce?

— Habar n-am. Voia să aranjeze nişte chestii în Anglia. Să mai rămână câteva zile.

Jorge se gândi: Fahdi – în comparaţie cu el, persoanjele din *Dumb* & *Dumber* erau nişte genii. Nu pricepea regula jocului. Piramida: unii vindeau în stradă, alţii vindeau revânzătorilor, alţii vindeau revânzătorilor care vindeau altor revânzători. Jorge, de ceva timp, aproape de top. Dar Fahdi avea puncte tari – o anume gentileţe şi, evident, muşchi.

Chemară un taxi. La celălalt capăt, robotul: „Dacă doriţi să rezervaţi un taxi care merge direct în strada Rosenhillsvägen, apăsaţi tasta 1.” Jorge spuse:

— De ce sunt obligaţi să urle de fiecare dată numele străzii de două ori mai tare decât restul frazei? Îţi sună în urechi toată seara.

Jorge apăsă tasta 1.

Coborâră în stradă. Săriră în taxi.

Stureplan în plină desfăşurare. Au coborât aproape de Svampen. S-au uitat în jur. De unde să înceapă? Locurile care ţineau loc de faruri în noaptea din Stockholm urmau o clasificare recunoscută de toată lumea. Kharma, Laroy, Plaza şi Kitchen – pentru cei mai bogaţi, cei mai şic, cei mai buni. Sturehof, Sturecompagniet, Lydmar Hotel – un nivel mai jos: pentru cei frumoşi, cei şic, un public mai vârstnic. Spy Bar,

Clara’s – aparţineau mafiei iugoslave: locul în care veneau să se relaxeze bodybuilderii şi vedetele. Lab, East – o clientelă specială. Undici, Crazy Horse: pentru marea masă leneşă a suedezilor obişnuiţi şi bine crescuţi.

O ecuaţie simplă: trebuiau să intre în prima clasă. Super dificil. Mai ales că amândoi erau imigranţi, iar asta le era scris cu cretă pe frunte.

Începură cu Kitchen. O coadă mare, fete de şaptesprezece ani care purtau atât de puţine haine că le-ar fi fost frig chiar şi într-o noapte de vară. Băieţi din Östermalm cu paltoane pufoase şi păr gelat. Uscături de

vârstă medie încotoşmănite în paltoane luxoase, de asemenea cu părul gelat. Tipi care îşi petreceau întreaga viaţă în jurul acestei pieţe. Care lucrau în bănci comerciale din împrejurimile Stureplanului, luau dejunul şi cina în restaurantele din străzile Biblioteksgatan, Birger Jarlsgatan şi Grev Turegatan, care locuiau la doi paşi de străzile Brahegatan, Kommendörsgatan, Linnegatan. Şi care, bineînţeles, ieşeau seara în Stureplan.

În faţă, la coadă, legendarul Paddan. Numele lui adevărat: Peter Strömquist. Profilul tipic al locuitorului din Stockholm. Puşti de bogătani. Super important. Putea să intre în toate locurile unde adevăraţii BCBG – cei care aveau un minimum de amor-propriu – visau să fie invitaţi. Ştia totul şi cunoştea pe toată lumea. Semn bun că se pregătea să intre în Kitchen.

Din punctul de vedere al lui Jorge – o lume unde marginalitatea era accentuată. Această masă umană era o adevărată societate feudală. Un pumn de oameni care acordau dreptul de intrare. Alţii făceau pe micii seniori asupra teritoriului Stockholmului. Alţii erau regi, precum acest Jet-set Carl. Unii îşi vindeau sufletul ca să devină mercenari sau bodyguarzi. Imigranţii, jos, cu puţin noroc, ajungeau poate să pătrundă ca cerşetori. Singura îndrăzneală pe care o cunoştea: să dea mită.

Fahdi le-a croit drum. I-a dat brutal la o parte pe puşti. Cu o bancnotă de cinci sute în mână. Bodyguardul îl privi mai întâi cu un aer uimit. Mesajul: păi… poţi foarte bine să-ţi dai seama şi singur că TU, tu n-o să intri aici. Văzu bancnota. Aruncă o privire inchizitorială spre Jorge. Îi lăsă să intre. Strâns.

Muzica la maximum, o chestie care semăna mai degrabă cu un amestec de sonerii de mobil. La bar, o bandă de tipi vrăjeau două gagici cu şampanie din frapiere. Fetele dansau în jurul lor. Făceau cu ochiul. Se lăsau invitate. Fahdi s-a dus la bar. A luat două beri. Jorge a coborât scara pentru a ajunge la etajul inferior, trecând pe lângă masa de mixaj a DJ-ului. În seara asta, era DJ Sonic. Un tip normal care, prin hazard, devenise mascota

puştilor din Östermalm. Un parvenit care spera să ajungă cât mai sus. Care arunca zâmbete cu subînţeles către nouăzeci la sută dintre tipele care treceau prin faţa lui. Jorge a recunoscut câteva feţe. Pe el însă nu-l recunoştea nimeni. Datorită lui Abdulkarim şi autobronzantului. Şi totuşi – J-boy, tot negru. Valoare zero.

A pipăit pe orbeşte fundul unei fete. Privire înspăimântată.

— Calm, micuţo, voiam doar să te întreb dacă l-ai văzut pe Jet-set Carl în seara asta.

Răspuns negativ. Nu ştia despre cine anume vorbeşte.

A întrebat alte persoane. Fahdi şi-a făcut şi el apariţia, cu două beri în mână. Voia să ştie ce punea la cale Jorge.

Nu era chip să-i explice.

S-a îndepărtat de el dansând. A întrebat alte persoane.

Fetele bronzate. Tipii semănau toţi cu JW. Jorge urca şi cobora scara. Se apleca în faţă şi urla în urechile oamenilor. Încerca să pară neutru. Pentru a evita să se creadă că voia să agaţe. A continuat aşa timp de patruzeci de minute.

În sfârşit, o fată i-a răspuns urlând – abia se auzea din cauza muzicii: „E aproape întotdeauna la Kharma.”

Jorge nici măcar n-a mai încercat să-l caute pe Fahdi în mulţime. Nu-l vedea. A încercat să-l caute pe mobil. Nu se auzea nici măcar soneria. Fahdi nu avea nicio şansă să audă telefonul, cu muzica atât de tare.

A renunţat. A ieşit în stradă. A urcat din nou pe strada Sturegatan. I-a trimis un SMS lui Fahdi: „Am plecat la Kharma. Ne întâlnim acolo.”

Coada părea o masă organică deghizată într-o grămadă umană. Umilirea era cu atât mai mare la zero grade – rasismul scuipat drept în faţă.

Momentul bun. Privirea cu coada ochiului. În mâna gorilei de la intrare. Banii. 500. Contact vizual. Mâna bodyguardului care face un semn. Treci.

Jorge înăuntru. Îşi repeta: Jorge, ai intrat.

Perfecto.

A comandat o sticlă de Heineken la bar. S-a uitat în jur. A recunoscut alţi câţiva imigranţi norocoşi în jurul unei mese. Jorge a înaintat spre ei. Nu l-au recunoscut. Dar a simţit totuşi că ei împărtăşeau o anumită simpatie pentru el, ştiau că se află în aceeaşi situaţie ca şi ei. Nu în locul lui, şi fericit.

Au discutat un pic. Au pus note fetelor. S-au uitat la sâni. La funduleţe. Jorge le-a oferit câte o linie la fiecare. S-au întors spre perete. Pe versoul unei cărţi de credit, sniff, sniff. Mergea.

Lumea accelera. Jorge era în top.

L-a întrebat pe barman despre Jet-set Carl. „Nicio grijă, a răspuns băiatul de dincolo de tejghea, vine întotdeauna la unu, se postează la casă şi întâmpină oamenii.”

Jet-set Carl: bărbatul târfelor.

Jorge aştepta. Imigranţii de la masă trecuseră la ofensivă, vrăjeau liceenele de la Djursholm. Ciocnire de culturi de magnitudine 10. Fără îndoială fetele nu schimbaseră până acum niciodată măcar un singur cuvânt cu cineva din afara frontierelor europene, în afară de băiatul din cealaltă clasă, care fusese adoptat. Părerea tipilor, simplu: *toate fetele suedeze mă doresc*, *de asta sunt curve*.

Jorge urmărea jocul. Tipii plăteau băuturile. Se purtau cât puteau ei de bine. Fetele consumau şi le ascultau poveştile.

În acelaşi timp, îi dispreţuiam Pentru Jorge, singurul mod în care putea trage concluziile era că fetele îşi umflau gâtlejul.

O oră.

Un tip, poate Jet-set Carl, se afla în spatele casei, la intrare. Îmbrăcat într-un costum cu dungi albe. Jeanşi. Mocasini cu cataramă Gucci. Le saluta pe toate fetele frumoase care intrau. Toate vibraţiile strigau: niciodată acest tip nu o să piardă nici măcar o fărâmă din încrederea

în sine.

Jorge s-a îndreptat spre el.

— Salut.

Jet-set Carl se întoarse, mirat.

— Jet-set Carl, tu eşti?

Tipul abia-şi putu reţine un zâmbet.

— Da. Cei care mă cunosc aşa îmi spun.

Accentul pe cuvintele: cei care mă cunosc – mesaj adresat lui J-boy – nu contează cine eşti, tu NU mă cunoşti.

— Am auzit mult vorbindu-se despre tine. Nu doar că eşti managerul discotecii, ci şi că eşti un tip foarte simpatic. Şi alte lucruri.

Jet-set Carl puse o mână pe umărul lui Jorge. Erau de aceeaşi înălţime.

— Îmi pare rău, nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Mi s-a vorbit despre tine şi despre Jonte. Chestii drăguţe pe care le organizaţi împreună.

O anume licărire în privirea lui Jet-set Carl. O strălucire maliţioasă. Apoi reveni la egoul său jovial.

— Îmi pare rău. Drăguţ că te-am întâlnit, dar trebuie să muncesc. Vorbim mai târziu. O seară frumoasă!

Jorgelito pus pe liber. Dar intuise ceva în privirea lui Jet-set Carl. Îi trimise mai multe SMS-uri lui Fahdi. Un răspuns: „Vânt bun în seara asta. Allah mă ajută. O pisicuţă m-a invitat la ea.” Fahdi a reuşit o lovitură. Jos pălăria!

Jorge îi regăsi pe imigranţi în jurul mesei. Era ora două. Efectul cocainei scădea. Se duse la budă. Scoase treizeci de miligrame de zăpadă. Trase o linie bună.

Pe toţi dracii! Explozie de energie. Intrase într-a cincea. Părăsi WC-urile. Se apropie din nou de Jet-set Carl.

— Ai un minut să discutăm?

Jet-set Carl afişă o mină contrariată.

— Îmi pare rău, trebuie să muncesc. Vorbim mai târziu? Făcu un gest cu mâna.

Jorge avea chef să vorbească acum. Tare. Prea târziu.

Jorge simţi prin spate cum îl ridică nişte mâini. Încercă să se întoarcă, dar capul îi era prins ca într-o menghină. Nişte braţe enorme. Mănuşile unei gorile.

Ţipă. Îl luară. Afară.

Se gândi, dezumflat: unde era Fahdi când ai nevoie de el, fir-ar al dracului?

Jorgelito, aruncat afară. Un megaloser cu onoarea terfelită. Negru în Kharma, *be aware*. Nu eşti binevenit. Reţine mesajul.

Dar ştia un lucru – nu-i va mai lăsa pe iugoslavi sau pe vreunul dintre aliaţii lor să-l târască în noroi. Coca îl aprinsese de tot. Jorge nu abandonă. Asta era seara. Seara proiectului.

Poponarul ăsta de Radovan îi va simţi gustul. Cu Jet-set Carl sau fără Jet-set Carl. Nu-i păsa de el. Jorge va găsi informaţiile de care avea nevoie fără el.

Trebuia să-i mai vorbească o dată Nadjei.

Fahdi îi dăduse numărul lui Zlatko Petrovic. Jorge încercase să-l sune de o mie de ori. Degeaba.

Era din nou în mijlocul Stureplanului. În spate, vânzătorii de cârnaţi, adolescenţii ghiftuiţi, BCBG frigorifice, cvadragenari beţi.

Îşi scoase mobilul. Niciun mesaj de la Fahdi. Ceea ce însemna: meci în afară pentru el. Formă numărul gagiului, a lui Zlatko.

Suna.

În sfârşit, pentru prima dată, cineva răspunse la acest număr.

— Alo?

— Salut, am chef să petrec un moment bun în seara asta.

— Ai sunat la adresa potrivită. Numele?

Jorge dădu numele fictiv al lui Fahdi.

Zlatko răspunse:

— *All right*. Bineînţeles că putem să organizăm ceva.

— Super. Aş vrea s-o văd pe Nadja.

Linişte la celălalt capăt al firului. Jorge repetă:

— N-ai priceput? Nadja, îmi place mult fata asta.

— Nu ştiu ce vrei. Dar ea nu mai este la noi. *Sorry*.

Răceală în vocea lui Zlatko: mai rău decât o votcă congelată.

— Unde aş putea s-o întâlnesc? Era foarte drăguţă.

— Ascultă, micuţule. Să nu mai pui niciodată întrebări despre Nadja. Nu este la noi. Nu ştiu cine eşti. Încă un cuvânt despre această târfă de Nadja şi o să venim să-ţi rupem gâtul.

Conversaţia se întrerupse – Zlatko apăsase pe butonul roşu.

Jorge era într-un taxi cu care se îndrepta spre apartamentul lui Fahdi. Angoasat. Drogat.

Direct pe retină: Paola şi Nadja. Şi ceilalţi: Mrado, Ratko, Radovan. Se va duce să le dea foc. Să o răzbune pe Nadja. Îl va face pe Radovan să plătească cu un glonţ în cap. Masacrându-l la liziera pădurii. Chipul Paolei, crispat.

Fragmente haotice din existenţa lui.

Ură.

Paola.

Ură.

Gaura curului lui Radovan.

Pendejo.

Şoferul de taxi îl urmărea cu un aer neliniştit.

— Să te însoţesc până sus, amice?

Jorge refuză oferta. Îl rugă să-l aştepte jos.

Urcă la Fahdi. Jorge păstra întotdeauna cheile la el – păstra cheile de la depozit, săculeţele, balanţele. Deschise. Strigă. Nimeni. Fahdi era fără îndoială pe cale să profite de ceea ce visase tot timpul.

Direct la dulap.

Jorge ştia ce caută. Fahdi le-o arătase cu mândrie, lui şi lui JW, cu o lună mai devreme. Se aplecă în faţă. Scotoci. Luă puşca de vânătoare. O desfăcu apăsând pe levier. Puse două cartuşe roşii la fel de mari ca tuburile de bomboane. Băgă o mână de cartuşe în buzunar. Acesta se umflă.

Ascunse puşca sub haină. Nu se vedea nimic. Avantajul carabinelor cu două ţevi. Taxiul era tot în stradă. Tremura, parcă era beat.

Trase pe nas ultimele miligrame de coca în timp ce taxiul demara. Nu era clar dacă şoferul îşi dăduse seama de ceva.

Hallonbergen.

Vântul sufla rece pe culoarul de la mansardă. Trebui să lase să cadă o săniuţă sprijinită de perete. Aparent, printre vecinii bordelului se găseau familii normale, cu copii. Sună. Cineva se uită pe vizor. O voce din interior:

— Cum te numeşti?

Matroana, fără îndoială. Jorge speră că Zlatko nu-i spusese încă nimic despre apelul său de acum cincisprezece minute. Îi dădu încă o dată porecla lui Fahdi. Avea şi o parolă. Le ştia pe ambele.

Femeia deschise uşa. Iat-o, matroana în ţinută bizară – costumul cu crăpătura la spate. Super machiată. Dezgustătoare.

Jorge închise uşa după el. Merse direct la ţintă:

— Vreau s-o văd pe Nadja.

Matroana se făcu stacojie. În gardă. Spuse într-o suedeză cu accent spart din Est:

— Ascultă, nu mai este aici. Dacă tu m-ai sunat de mii de ori – *piss off*.

Agresivitate neaşteptată. Atitudine ameninţătoare împinsă la extrem.

J-boy era pe punctul de a exploda. Senzaţii explozive aţâţate de cocaină loveau în valuri succesive dincolo de frunte. Era ultima dată când un sârb îşi bătea joc de el. Făcu un pas în direcţia monstrului de femeie.

— Jigodie împuţită, dacă nu-mi spui unde o găsesc pe Nadja, îţi rup gâtul.

Matroana ridică vocea deodată:

— La ce-ţi trebuie, dobitocule?

Efectul ridicării tonului: Zlatko ieşi din umbră, pe culoar.

Matroana ţipa. Urlă că Jorge trebuie să se ducă naibii. Că va regreta comportamentul.

Zlatko se postă la treizeci de centimetri de Jorge, cu răsuflarea mirosind a rahat, şi spuse cu o voce calmă:

— Ce ţi-am spus la telefon? Eşti tare de urechi? Încetează cu astea. Cară-te!

Stilul super sârbesc. Îi amintea de Mrado.

Rănile pe spate i se treziră. Şi cele de pe picioare. Şi de pe braţe.

Jorge apucă brusc puşca de vânătoare. Tir asupra lui Zlatko. Burta dispăru. În locul ei, o gaură căscată. Intestinele întinse pe peretele din spate. Matroana urlă.

Un alt tir – capul dispăru. Creier împrăştiat pe canapeaua de catifea. Reculul – arma îl lovi pe Jorge într-un punct sensibil al umerilor. Durere.

Jorge basculă ţeava de la puşcă. Vârî din nou mâna în buzunar. Reîncărcă, două cartuşe noi.

Un bărbat ajunse pe culoar. Cu o faţă albă ca de ceară. Cu spatele gol. Pantalonii descheiaţi. În stare de şoc. Jorge trase. Rată. O gaură de un metru pătrat în peretele de ipsos. Un nor de praf. Alergă spre bărbat. Tipul se aplecase asupra pantalonilor care îi căzeau. Plânse. Scheună. Jorge, deasupra lui. Cele două ţevi ale puştii deasupra capului. Scotoci prin buzunarele tipului. Găsi portofelul. Scoase un permis de conducere. Cu voce tare:

— Torsten Johansson. Nu m-ai văzut niciodată.

Tipul gemea întins la pământ.

Altfel, în apartament, se făcuse o linişte de mormânt.

— Scoate mobilul. Pe burtă. Cu mâinile deasupra capului. Am câteva lucruri de rezolvat.

Tipul nu mişca. Rămăsese cu braţele în jurul capului. Cu genunchii aduşi la piept în poziţia fetusului.

— Nu înţelegi suedeza? Fă ce ţi-am spus. Imediat.

Tipul se lungi la pământ. Căuta prin buzunarele de la pantaloni. Scoase un mobil. I-l dădu lui Jorge. Duse mâinile la ceafă. Jorge, din nou, ameninţător:

— Nu m-ai văzut niciodată.

Se duse să se uite în camerele fetelor. Într-una din ele, o fată ghemuită într-un colţ, cu capul între genunchi – nu era Nadja.

Jorge se întoarse la intrare. Ignoră corpurile. Merse drept, trecând prin tot acel haos. În bucătărie. Loc înspăimântător. O masă mică din lemn alb şi un scaun făcut din tuburi de alamă, cu un şezut confortabil. Pete de cafea peste tot. O pagină de publicitate pentru pizzeriile

din Hallonbergen era agăţată pe uşa frigiderului împreună cu prietenii campaniei sociodemocrate de la alegerile parlamentare din 2002.

Un laptop pe masă. Confirmarea a ceea ce Jorge bănuise. Mai mult, era deschis. Jorge se aşează pe scaun. Era branşat la încărcător. Întrebare: dacă îl debranşa, oare va ţine bateria sau se va închide? Jorge nu era chiar un geniu al informaticii. Dar ştia un lucru: dacă laptopul se închidea, exista riscul să aibă nevoie de o parolă pentru a-l reporni. Dacă nu va reuşi să intre în fişiere, sărea totul în aer. Raţionamente într-un creier înţesat de cocaină: nu mai putea rămâne mult timp în apartament. Atinsese oare ceva? Nu. Îşi asumă riscul – debranşă laptopul de la priză. Se uită la ecran. Dumnezeu era de partea lui Jorge. Computerul rămăsese deschis.

Alergă spre uşa de la intrare. Traversă vestibulul. Chiar înainte de a pune mâna pe clanţa uşii, auzi soneria unui telefon. Soneria *Old Phone* de la Sony Ericsson suna ca un telefon vechi cu disc. Un mobil. Fie cel al scofâlcitului, al matroanei, al tipului sau al uneia dintre prostituate. Se uită la mobilul scofâlcitului. Nu era al lui. Jorge ascultă atent. Văzu sângele. Bucăţi de creier pe pereţi şi pe podea. În sfârşit îl localiză. Îl scoase din buzunarele tipului. Într-o mână ţinea puşca. Căută în costumul tipului. Vibraţiile, net perceptibile. Scoase telefonul. Pe ecran, o combinaţie de litere: JSC. Nu putea fi decât o persoană – acest nenorocit de Carl.

Jorge răspunse:

— Da.

— Bună, eu sunt. Poţi să mi-o trimiţi pe cea cu sâni mari într-un taxi?

Jorge, perplex. Tipul părea super ameţit. Ce trebuia să zică? Să încerce să-l imite pe Zlatko? Bolborosi cât de bine putea:

— Îmi pare rău, nu e aici.

— Băga-mi-aş!

Un gând: să spună ceva, să găsească ceva abil. O chestie care să-l ajute să înainteze în proiect.

— Şi, când ai următoarea chestie tare, de fapt?

— Ar trebui să ştii, omule. Pe 29, peste cincisprezece zile. Cea cu ţâţe mari chiar nu este acolo?

Jet-set Carl sufla mai rău decât un boxer profesionist după un knockout. Jorge avu o idee genială:

— Chiar îmi pare rău, dar nu este. Ascultă, încă ceva. Am văzut un tip astăzi care trebuie neapărat să vină pe 29.

— Gândeşte-te puţin. Nu se poate.

— Ba da, la naiba. Nenad l-a găsit OK. Voia doar să ştii şi tu. Numele lui fictiv este Daniel Cabrera.

— Ah, îţi trebuie un cod?

— Da, va fi cool. Poţi să mă urmăreşti?

— Te urmăresc. Vorbeşti ca ultimul dintre avocaţi. Îţi trimit un răspuns curând. Mai vorbim.

Jorge înfundă mobilul în buzunar. Puşca sub vestă. Laptopul îl păstră în mână.

Aruncă o ultimă privire fugară asupra corpurilor. Îi veni să vomite.

Crezuse că este călit, după toată violenţa pe care o urmărise la video când era puşti. De fapt, era exact invers, se simţea şi mai rău din cauza acestui rahat pe care îl văzuse la televizor. Sau era efectul cocainei.

Îşi lăsă mâneca puloverului să alunece peste palmă înainte de a atinge clanţa de la intrare. Nicio echipă a poliţiei ştiinţifice nu-i va găsi amprentele digitale. Ieşi. Simţi mobilul lui Zlatko vibrând scurt în buzunar – SMS de la Jet-set Carl. Afară se întuneca.

Hallonbergen by night.

Nimeni pe străzi.

44

JW era ÎN avion, cursa pentru Île de Man. Manx Airways asigura şase zboruri pe zi. Zborul dura aproximativ o oră între Heathrow şi aeroportul de la periferia Douglasului, principalul oraş al insulei. În comparaţie cu RyanAir, era ca ziua cu noaptea: relaxant, agreabil, cordial.

Era chiar deasupra unui nor mic, gândindu-se la cantitatea pe care o putea transporta graţie contactelor de

la *Warrick County*. Preţurile şi curbele care urcau săgeată. Concursul de împrejurări cu C – un viitor luminos. Ideile arabului se concretizau. JW era un om bogat.

Cu două zile înainte, îl întâlnise pe Nenad la un hotel din Londra. Superiorul lui Abdul afişa un alt stil faţă de cel al arabului. Un feeling bun când întâlnise acest mit, această eminenţă cenuşie. Se apropia de top.

Negocierile cu englezii din partea lui Nenad merseseră bine. Se reuniseră într-o sală de conferinţe a hotelului. Nenad rezervase o cameră pentru a încheia târgul, dar primul lucru pe care l-au cerut englezii a fost să schimbe locul. Lui Nenad i-a plăcut la nebunie – era o chestiune de securitate, erau mai la curent decât Abdulkarim.

Sala negocierilor era amenajată în stil rococo. În centru, trona o masă ovală din lemn de nuc, iar pe pereţi aplice din cristal care împrăştiau o lumină difuză. Nu semăna deloc cu sufrageria lui Abdulkarim.

Englezii semănau cu nişte huligani. Departe de stilul lui Chris – tipul care îi primise pe JW, Abdulkarim şi Fahdi la uzina de ambalaje. Şeful avea în jur de cincizeci de ani, cu părul lins şi grizonant, pieptănat pe spate şi cu hainele desperecheate, o cămaşă Paul & Shark, un sacou Burberry şi pantaloni Prada. Avea o faţă plină de cicatrice şi un limbaj destul de cuminte. Degaja o încredere în sine extrem de puternică. Celălalt era solid şi nu-şi ascundea talia în haine ample, aşa că părea destul de ridicol: puloverul Pringle se întindea în jurul colăceilor de grăsime. Dar puţin după schimbul de politeţuri, impresiile acestea s-au volatilizat – tipul solid era cu adevărat un dur. JW avea o agendă şi un calculator în faţa lui. Grasul calcula totul în cap.

Negociară preţul mărfii, diferitele tipuri de calitate, mijloacele de transport, sistemul de plată. Trecură în revistă cheltuielile şi reţetele. Vamă, depozitare, reţele concurente, firme care ar putea servi de acoperire. Un mod de a se asigura că niciuna dintre părţi nu se lasă descoperită. Ce se va întâmpla dacă încărcătura dispărea

pe drum. Cine se ocupa cu adevărat de transport, de fapt?

Englezii erau prudenţi. Acţionau cu o metodă care părea bine elaborată. După două ore, Nenad ceru o pauză.

Urcară în camera lui Nenad. Compararã poziţia lor în negocieri cu calculele dinainte. Înţelegerea pe care Nenad voia s-o facă era de a avea cocaina la puritate de 90% transportată în căpăţâni de varză, pentru mai puţin de trei sute cincizeci pe gram. Asta ar însemna cu siguranţă două containere, o mie cinci sute de verze în fiecare. Cu totul: două mii de căpăţâni de verze umplute cu zăpadă. Cincizeci de grame de fiecare legumă, ceea ce însemna o sută de kilograme de cocainã transportate cu camionul şi feribotul.

Ar trebui o mică sumă de bani suplimentară pentru firma de transport, pentru ca aceştia să separe containerele respective de cele care transportă varză normală. Şi, de asemenea, câteva bancnote pentru adevăratul furnizor de varză. În Suedia, vor avea nevoie de un buget pentru cheltuielile de transport cu camionul, controlul minimal al containerelor, precum şi pentru preţul de vânzare şi de distribuţie. Factura pentru englezi: între treizeci şi patruzeci de milioane. Preţul străzii la Stockholm, incluzând scăderile de preţ aşteptate: între şaptezeci şi optzeci de milioane. Un profit enorm.

La capătul unei ore şi jumătate de discuţii în cameră, Nenad luase o decizie. Afacerea merita cu adevărat să fie încheiată. Pentru el, obţinerea preţului celui mai scăzut nu era o prioritate absolută, în schimb solicita un nivel de securitate infailibil, cel mai ridicat posibil.

După o oră şi jumătate de discuţii în cameră, Nenad ajunsese la o decizie. Afacerea merita să fie încheiată. Pentru el, să obţină preţul cel mai mic nu era o prioritate absolută, dar, în schimb, pretindea un nivel de securitate perfect, cel mai bun posibil.

Coborâră.

Continuară negocierile cu englezii. Atmosfera era excelentă. Sub suprafaţă se ghicea atitudinea englezilor: ştiţi foarte bine că nu veţi face o afacere mai bună nicăieri

altundeva. Un avantaj psihologic pentru ei. Mental, acest lucru le dădea putere.

Negocierile se lungiseră, trecuseră încă două ore. JW era copleşit de toate aceste cifre, aceste pentru sau contra, aceste calcule. În acelaşi timp, se păstra în gardă. Spre ora două, partenerii ajunseră la un acord preliminar. Tensiunea scăzu. Nenad întinse mâna celui mai în vârstă dintre englezi. Se priviră drept în ochi – codul de onoare pentru a parafa acordul.

Urmau să se revadă a doua zi la prânz pentru a confirma faptul că tranzacţia fusese bine efectuată. Nenad şi JW se aşezară la piano-barul hotelului. Iugoslavul comandă două coniacuri.

—JW, mulţumesc de ajutor. Complimentele mele lui Abdulkarim.

— Mulţumesc că m-ai lăsat să iau parte la toate astea. A fost foarte interesant. Cred că am făcut o afacere bună.

— Şi eu. După ce bem un pahar, o să sun la Stockholm pentru confirmarea unor cifre, să sperăm că toată afacerea va căpăta girul.

— Girul cui?

— JW, mai bine să nu pui întrebări.

JW nu răspunse. Văzu apărând aceeaşi asprime pe chipul lui Abdulkarim când voise să vorbească despre şeful cel mare – arabul nu-l menţionase niciodată, în timp ce JW îi făcuse capul calendar cu întrebări. Închizători etanşe separau diferitele nivele în ierarhia dealerilor.

— Încă o chestie. Nu m-ai întâlnit niciodată. Nu mă cunoşti. Nu-mi strigi numele în restaurante dacă mă vezi. Nu-mi pronunţi niciodată numele, indiferent despre cine e vorba.

JW făcu un semn că înţelesese.

— Dacă faci asta, intri în rahat, spuse Nenad pe un ton serios.

— Nu-ţi face griji, înţeleg. Într-adevăr. Înţeleg.

Avionul era mic, nu avea decât un fotoliu pe rând.

JW fu constrâns să-şi păstreze mobilul închis. Avea o

stare de febrilitate pe care o suporta cu greu. Se gândea la chestiunea cu poliţia. Ajunseseră la vreun rezultat? Poate vor avea noutăţi la întoarcerea lui. Dacă nu, trebuia să-şi sune mama şi să-i povestească totul? Ea i se părea la mii de kilometri distanţă de toate astea. Iar Bengt părea încă şi mai departe, pe cale să dispară din tablou.

Afară, timp cenuşiu tipic pentru Anglia. Nu zărea nici măcar marea din avion, în ciuda altitudinii joase la care zburau.

Căpitanul anunţă: douăsprezece grade la sol.

La intrarea în faza de aterizare, avionul traversă ceaţa. Burniţă. Insula se ivi deodată. Vălurită şi înverzită.

JW pe Île de Man. Avea un plan de îndeplinit.

Oraşul lui Douglas era pe coastă. Un feeling *so british*. Hoteluri, bănci, stabilimente financiare din abundenţă. Altfel, se vedeau puţini oameni – iarna nu era sezon, doar bancheri şi finanţişti pe străzi. Erau bine înţoliţi, îndrăzneţi şi în concordanţă cu regulile jocului din Île de Man – paradisul secretului bancar.

Este de la sine înţeles că şi alte locuri în Europa puteau oferi aceleaşi avantaje: Luxemburg, Elveţia, Liechtenstein, Insulele Anglo-Normande. Dar aceste locuri trezeau suspiciuni. Controlorii de la fisc şi specialiştii în criminalitate financiară reacţionau de fiecare dată la vederea conturilor deschise în aceste ţări. Île de Man era ceva mai discret şi oferea aceleaşi condiţii avantajoase.

Ideea fundamentală a jurisdicţiei *offshore* – să faciliteze crearea de societăţi, confidenţialitatea afacerilor, să întărească secretul bancar, să garanteze sustragerea de la impozite.

JW luă o cameră pentru noapte la un hotel micuţ. Servicii de top: fiecare membru al personalului îl primi strigându-l pe nume. Adevărată clasă.

O luă pe promenada plajei în direcţia sediului principal al Central Union Bank. Întâlnirea fusese fixată cu o lună înainte, cu Darren Bell, un *senior associate*. Din surse sigure, Darren Bell era o persoană de mare încredere.

Clădirea în care se pregătea să intre era ultra şic. Era vizibilă de la mai mult de o sută de metri. Primii zece metri din partea inferioară erau în întregime din sticlă. Lifturi exterioare duceau până la etajul al doilea, ficuşi benjamina enormi, canapele Ligne Roset gri, uşor vizibile din exterior. JW trecu de uşile pivotante înalte de trei metri. Se anunţă la recepţie.

Măsură holul. Corpuri de iluminat din sticlă şi metal cromat suspendate de cabluri de oţel fine. Podeaua de marmură. Canapelele Ligne Roset – goale. Se gândi: s-o fi aşezat cineva pe ele?

Nu avu timp să-şi termine gândul. Un bărbat ieşi din lift şi se prezentă. Era Darren Bell.

Era impecabil îmbrăcat, cu o haină gri încheiată la doi nasturi, o batistă de mătase în buzunarul de la piept, o cămaşă bleu cu dungi albe şi butonii de manşetă auriţi. Cravata era cu motive în zigzag roşu, gri şi bleu, cu un mininod megaenglezesc. Încălţăminte Church perforată. JW adora stilul ăsta – într-un cuvânt *corporate* în toată splendoarea.

El însuşi era îmbrăcat mai puţin formal. Cu noul blazer, o cămaşă albă pe dedesubt, fără cravată. Pantaloni din bumbac. Corect, dar lejer, pe deplin adevărat – hainele clientului trebuie să fie mai modeste decât ale consilierului.

Luară ascensorul. Discutară puţin. Darren Bell şi dialectul lui irlandez – politeţea personificată şi nişte ochi înţelegători.

Sala de conferinţe era mică şi dădea spre golf. Două tablouri impresioniste erau agăţate pe pereţi. Afară zgomot. Darren Bell glumi:

— Bine aţi venit în supa tipică a insulei noastre.

Darren îl rugă pe JW să-i spună ce dorinţe avea.

Îi explică de ce anume avea nevoie. JW nu putea să vorbească despre tot, dar totuşi, esenţialul, adică faptul că avea nevoie de un cont secret în care să poată cu uşurinţă să livreze bani. De preferinţă prin internet. Sau sume cash direct la sucursala Central Union Bank din Marea Britanie.

Mai mult, avea nevoie de două societăţi cu sediul în Île de Man. Una în domeniul consulting pentru întreprinderi mici şi mijlocii. Cealaltă trebuia pentru moment să rămână inactivă, dar totuşi gata să fie activată pentru o scurtă perioadă. Proprietarii acestora trebuiau să rămână secreţi. Trebuia pentru fiecare un cont bancar securizat. Şi firma de consulting trebuia să fie în măsură să întocmească documente privind bunuri cu destinaţia o societate anonimă din Suedia.

Darren Bell lua notiţe, dând din cap. Totul era posibil. Regulile de pe insulă permiteau aproape totul – avea să se gândească la o propunere. Îl rugă pe JW să revină a doua zi.

A doua zi, JW îl întâlni din nou pe Darren Bell. Bancherul era îmbrăcat la fel ca în prima zi, în afară de cămaşă. Buna impresie pe care şi-o făcuse JW primi o lovitură. Acesta se întrebă: de ce nu şi-a schimbat cel puţin cravata?

Darren puse câteva capturi de ecran Power Point pe masă. Cifre, explicaţii, grafice ale posibilităţilor de virare, depozite, tranzacţii. Explică ce anume calculase în ultimele douăzeci şi patru de ore. Două societăţi pe loc, fiecare cu câte un cont pe numele lui. Discreţie absolută privind proprietatea, conform legislaţiei de pe insulă. Un alt cont, deţinut de JW, accesibil doar celor care deţineau o combinaţie de cifre date. În final, îi prezentă contractele de finanţare, de costuri, contractele pentru depozitele bancare, cele de discreţie profesională, formularele pentru procuri şi comisioanele, gata să fie completate. Costurile de administrare pentru un cont: patru mii de lire fiecare în momentul creării. Trei mii costul de administrare pe an. Documentele pentru împrumuturi: patru mii de lire. Cu totul: două sute de mii de coroane de plată.

JW se gândi: Darren Bell are o slujbă dată naibii de bună.

Darren părea mulţumit.

— Cred că totul este aşa cum trebuie, *sir*. Singurul lucru care ne trebuie acum este propunerea de nume

pentru firmele dumneavoastră.

JW nu se putu împiedica să nu arboreze un zâmbet fericit. John Grisham – poţi dormi liniştit. Aici era adevărat. JW va deţine în curând propriul sistem de spălare a banilor. Fantastic.

45

Mrado în centrul comercial din Ringen. La supermarchetul ICA. Pregătea ziua pe care o va petrece cu Lovisa săptămâna asta.

Noaptea trecută nu dormise. Se gândise la ziua asta, la viitorul lui.

Trebuia să facă nişte cumpărături. De obicei cămara, frigiderul şi congelatorul erau goale. Doar barul era plin. Dar, de când tribunalul îi confirmase dreptul de vizită pentru Lovisa, devenise primordial pentru Mrado să fie un tată bun. Erau senzaţii noi pentru el – nu avea obiceiul să gătească. Şi totuşi, când Lovisa era la el, încerca să pregătească micul dejun, prânzul şi cina.

Nici nu-şi mai amintea de când nu mai cumpărase atâta mâncare.

Coşul roşu într-o mână. Lista de cumpărături în cealaltă. Greu de luat marfa în timp ce te uitai şi pe lista de cumpărături. O mână ocupată cu lista, cealaltă cu luatul de pe rafturi – unde să mai ţină şi coşul? Lui Mrado îi veni o idee inovatoare: să facă nişte suporturi care să permită fixarea listei pe coş. Asta le-ar lăsa clienţilor o mână liberă, cu care să poată lua produsele de pe raft. Poate şi o agrafă acolo unde trebuia prinsă lista. Poate chiar pe telefonul mobil? Iar alături publicitatea pentru ofertele promoţionale. Mrado continuă să-şi dezvolte ideea.

Luă: macaroane, ketchup, bulete de carne de vită, roşii – era important să aibă legume. Va fi un tată util.

Se gândi la cealaltă listă – trebuia să-şi pună la adăpost viaţa lui şi pe a Lovisei. Să lupte împotriva pericolului. S-o protejeze pe Lovisa. S-o facă să se mute. Să se protejeze pe el însuşi. Deja îşi vânduse maşina şi-şi schimbase mobilul. Săptămâna asta, va avea timp să-şi procure cea mai bună vestă antiglonţ, o nouă căsuţă

poştală şi să studieze piaţa de alarme.

Pactul încheiat cu Nenad părea stabil. Radovan şi-o va lua rău de tot. Va regreta că îi înţepase. Radovan ar avea nevoie de o lecţie, pe limba sârbilor. Poţi să te joci de-a durul – dar nu-ţi trădezi niciodată prietenii. Cine se credea nenorocitul ăsta?

Mrado căută ceva bun pentru desert. Rătăcea prin mijlocul raioanelor de îngheţată şi prăjituri. O îngheţată sau o prăjitură, asta era întrebarea. Nu, nu trebuia să cumpere chestiile astea nesănătoase. O să opteze pentru o salată de fructe. Luă portocale, mere, kiwi şi banane. Uimit de el însuşi – Dumnezeule, era nemaipomenit!

Nu se potrivea cu mediul. Ciudat – începea să resimtă, în circumstanţe cu totul obişnuite, aceleaşi angoase ca oamenii de la care storcea bani, pe care îi împingea la mărturisiri, pe care îi ameninţa cu moartea. La o tonetă de kebap, într-o pizzerie, pe stradă. Avea impresia că oamenii îi dădeau jos masca, vedeau clar dincolo de ea. Că îl considerau un cetăţean de mâna a doua, un criminal parazit, un tată rău.

Şi totuşi, când se uita la oamenii din magazin – îşi dădea seama că ei erau cei care ar fi avut nevoie de o descărcare serioasă. Să simtă tensiunea, excitaţia. Să urce adrenalina pe ringul Pancrease. O doză de serotonină rupând nasul cuiva. Pocnetul acela, de scândură uscată, atunci când cele două articulaţii de sus ale mâinii se izbeau de partea cartilaginoasă a unui nas. Mrado ştia ce înseamnă să trăieşti.

Răsfoia o revistă de telefonie pe care o luase de la raionul de ziare din faţa casei. Servicii noi: televiziunea pe mobil, cartea albastră pe mobil, filme X pe mobil. Cineva îl strigă.

— Mrado, tu eşti?

Mrado ridică capul. Îi fu ruşine. Să citească acolo în loc să cumpere. Stânjenitor.

— Ce mai faci?

Îl recunoscu pe tip. Nu-l mai văzuse de mult timp. Un fost coleg de clasă din Södertälje, Martin. Intelectualul

clasei.

— Martin, mă bucur să te văd.

— La naiba, Mrado, nu ne-am văzut de o groază de ani. Ai fost la întâlnirea foştilor elevi? Când a fost asta?

Întâlnirea foştilor colegi: zece ani după terminarea liceului. Avea şaisprezece ani atunci. Mai întâi se hotărâse să nu-i pese. Apoi alesese să le arate el lor. Bătăuşul pe care îl detestau era tot un bătăuş. Cu o diferenţă: acum câştiga un morman de bani. Cu o oră înainte, petrecuse cu Ratko într-un pub din apropiere. Dăduse pe gât trei cutii de bere şi două pahare mari de whisky. Abia după toate astea se simţise gata să meargă.

— Da, întâlnirea foştilor colegi. Mda. Tu ce faci, cu ce te ocupi?

Mrado ocoli subiectul. Reuniunea se terminase cu un fiasco: Mrado îi spărsese gura unor doi vechi provocatori. Nimic nu se schimbase, întotdeauna i-au vrut pielea. Nu pricepuseră ce devenise el între timp.

— Lucrez la tribunal, răspunse Martin.

Mrado, uimit. Martin în hanorac verde, blugi rupţi, şapcă Von Dutch. Părea atât de soft, atât de tânăr! Nu prea arăta a jurist.

— Interesant. Eşti judecător?

— Da, sunt judecător adjunct la Tribunalul Svea. Curtea de apel, ştii. Nu e rău. Suntem sub efectiv, îngrozitor de mult, tragem la jug ca animalele. Adesea facem săptămâni de şaizeci de ore. Tot ce facem este să garantăm respectul legii în această ţară. Bineînţeles, aşa cum ştii, asta nu are nimic prestigios. Chiar nimic. De multe ori, ne punem întrebări asupra valorilor acestei ţări. În State, oamenii care fac studii au un alt statut. Nu, tribunalul este o mare porcărie. Pe bune, este o chestie bolnavă. Aş câştiga de trei ori salariul meu în mediul privat.

— De ce nu te duci atunci în privat?

Martin îşi dădu pe spate şapca Van Dutch.

— Pentru că eu cred în toate astea. Tribunalele eficiente şi un sistem juridic pentru care lucrează cei mai

buni jurişti protejează statul de drept. Posibilitatea oamenilor de a putea face apel la o judecată sau la o decizie. Lucrul la dosare ia mai puţin timp, se evită greşelile, putem face judecăţile gândite şi echitabile.

Mrado spera să nu trebuiască să vorbească despre ocupaţia lui. Spuse:

— Să fii mulţumit că lucrezi într-un domeniu în care crezi.

— Încă mai cred. Vreau să spun că trimitem oameni dincolo de gratii, dar pleava se multiplică exponenţial. Crimele sunt din ce în ce mai grave, mai numeroase, mai îndrăzneţe. Poliţia nu are mijloacele de a le urmări. Îi condamnă cât mai repede posibil, dar îi revedem după doi ani, după ce au petrecut puţin timp în puşcărie. Adesea, comit exact aceeaşi crimă pentru care au fost deja condamnaţi. Crezi că se schimbă? Nici măcar părul. Curând, gangsterii vor domni asupra acestui oraş, îţi jur. Poate că va trebui mai degrabă să lucrăm pentru ei, de fapt. Mai mulţi bani. Ha ha! Altfel, ce faci?

În capul lui Mrado: iat-o, întrebarea. Oare ce să răspunzi unui judecător? Într-un anume fel, Mrado îl plăcea pe tip. În acelaşi timp, simţea: mai bine să nu vorbeşti cu un fanatic al legii, dacă se îndoia de afacerile lui Mrado, lucrurile puteau ajunge în rahat.

— Mă ocup cu tecul.

Se gândi: *îi servesc trucul meu obişnuit – de fapt, chiar am o firmă în sectorul ăsta. Cu o cifră de afaceri nu chiar de o sută de mii pe an, dar totuşi, o acoperire perfectă.*

— Eşti tâmplar?

— Într-un fel. Fac mai mult import.

Mrado îşi dori un moment să încheie discuţia, să se oprească cu minciunile. Puse revista de telefonie în coş. Se îndreptă spre casă.

— Martin, mi-a făcut plăcere să te văd, dar acum trebuie să plec. Am întâlnire cu fiica mea.

Martin zâmbi. Îşi trase din nou şapca pe spate. Cu un aer interesat.

Îşi strânseră mâinile. Mrado se aşeză la coadă la casă. Se gândi: în fiecare săptămână, tipul ăsta trimite oameni ca mine dincolo de gratii. Dacă ar şti!

Mrado nu-şi putu stăpâni tulburarea. Oare ştia deja? Dacă venise doar pentru a încerca să-i dobândească încrederea? *La dracu', ar trebui cu adevărat să termin. Pentru mine. Pentru Lovisa.*

Dar, în acelaşi timp, o altă voce urla în el: şi dacă termini? Cine eşti dacă nu te răzbuni pe Radovan? Un nimeni.

Martin locuise pe aceeaşi stradă cu Mrado până în ultimul an de liceu. Apoi se mutase într-un cartier mai şic din nordul oraşului.

Îi amintise de copilărie. Mrado ajunsese în Suedia cu părinţii când avea trei ani. Imigraţie economică. Saab-Scania. Södertälje căuta muncitori. Cu câţiva ani în urmă, Suedia ridicase obligativitatea vizei pentru cetăţenii iugoslavi. Grecii, finlandezii, italienii şi iugoslavii erau ca un furnicar în Suedia. Mai târziu, sirienii şi turcii au invadat această ţară. Pe vremea aceea, iugoslavii se sprijineau unii pe alţii. Nicio diferenţă între sârbi, croaţi şi bosniaci. Tito era eroul lor. Cum se mai înşelaseră! Naivi. Creduli. Crezuseră că pot avea încredere în croaţi şi bosniaci. Astăzi – Mrado n-ar fi urinat pe un bosniac nici dacă l-ar fi văzut arzând.

Îl numiseră proiectul de milioane. Şi toată lumea muncea mult. Mrado, în felul său. În fiecare zi, rupea gâtul cuiva sau cineva îi rupea lui gâtul. Erau mereu agresivi, înarmaţi. Mai numeroşi. Strângeau din dinţi. Nu povesteau niciodată nimic acasă. Se antrenau dur. Învăţau să încaseze lovituri. Înainte de orice, învăţau să dea lovituri. *Shootfighting* la nivelul de bază – lovituri în tibie, în stomac, muşcături, smulgeri, ţintit asupra ochilor. Stăpânea de pe atunci luptele. Cea mai tare lovitură, regele prinderilor care fac rău. Un nume în Södertälje.

Îl respectau. Era un solitar. Nimeni nu i se punea de-a curmezişul în drum. După liceu, aproape că nu mai văzuse niciodată vreun coleg. În loc de asta, începuse o

pregătire de electrician de telecomunicaţii la liceul Ericsson aproape de Telefonplan. A întrerupt în al doilea an şi a început să lucreze ca bodyguard de discotecă. Apoi, o ascensiune fulgerătoare în sânul mafiei iugoslave. Şi, acum, era gata să preia comanda.

Mrado se uită spre casieră. Se gândi: dacă ar fi fost un tată adevărat, ar fi avut card ICA. În loc de asta, scoase un teanc de bancnote din buzunar. Toate noi. Casierei nu-i păsa.

Îl văzu pe Martin aşezându-se la rând. Se uită în altă parte.

Memorandum

(Confidenţial, conform articolelor 9 şi 12 din Legea confidenţialităţii)

— PROIECT NOVA – MĂSURI LUATE DE POLIŢIA MUNICIPALĂ ÎMPOTRIVA CRIMEI ORGANIZATE

Criminalitatea legată de cetăţenii din Balcani pe teritoriul municipalităţii din Stockholm

Raportul nr. 9

Arierplan

Acest memorandum se bazează pe rapoartele şi informaţiile Grupului de Intervenţii Speciale şi ale Comisiei de anchetă din Norrmalm asupra delincvenţei, care cooperează cu poliţia municipală în scopul combaterii crimei organizate în Stockholm (numită în continuare „Comisia de anchetă”). Metodele folosite sunt elaborarea unei cartografii bazate pe rezultatele investigaţiilor făcute de poliţia din Stockholm, pe culegerea de informaţii pe lângă persoanele infiltrate în reţeaua criminală (numite „indici”), punerea sub ascultare, precum şi fuziunea registrelor necesare.

Acest memorandum a fost stabilit ca urmare a asasinării a două persoane active în sânul mafiei iugoslave, descrisă mai amplu în raportul nr. 7 (numit în continuare „Organizaţia”).

Pe 16 martie a.c., două persoane au fost găsite moarte într-un apartament din Hallonbergen. Este foarte probabil vorba despre crime. Comisia de anchetă a putut

constata că acestea decedaseră prin moarte violentă. Echipa prevăzuse de mult timp să supravegheze apartamentul. Bănuia că este o locuinţă de trecere clandestină. Ora morţii celor două persoane asasinate a fost estimată între 3 şi 5, pe 15 martie. În ambele cazuri, moartea a fost cauzată de gloanţe de calibru mare trase în stomac, respectiv în cap. Prelevări asupra victimelor au fost trimise Institutului medico-legal pentru analiză. Arma, o puşcă de vânătoare, foarte probabil de tip Winchester, sistem cu pompă, model 12, calibru 12-80, nu a putut fi identificată. Echipa însărcinată cu ancheta a procedat la o anchetă de învecinare. Din cauza orei târzii la care a fost comis actul, puţine persoane erau treze şi ar fi putut observa mişcările suspecte din cartier. Comisia de anchetă crede că actul are legătură cu conflictele interne din sânul Organizaţiei.

O femeie, care se prostitua probabil în acest bordel din apartamentul citat mai sus, a fost dată dispărută pe 13 martie a.c.

Actorii

Zlatko Petrovic: proxenet aflat direct în subordinea lui Nenad Korhan (la rândul lui în subordinea lui Radovan Kranjic, descris în raportul nr. 7), 700712-9131, născut în fosta Iugoslavie, astăzi Serbia şi Muntenegru. Ajuns în Suedia la vârsta de şase ani.

Mai întâi a lucrat ca bodyguard şi antrenor pentru diferite sporturi de luptă. Ultimele venituri impozitate: 124 000 de coroane, pentru cursuri de sporturi de luptă, precum şi pentru o a doua activitate de bodyguard, şi câştiguri la joc.

Condamnat în trecut de mai multe ori. 1987: lovire şi rănire. 1989: furt, port ilegal de arme (şase luni de închisoare severă). 1990: tentativă de crimă, furt (şase ani de închisoare severă). 1997: ameninţări, port ilegal de arme, hărţuire sexuală (opt luni de închisoare severă). 2001: proxenetism, lovire şi rănire (un an de închisoare severă).

Petrovic are reputaţia ca fiind foarte violent, mai ales

faţă de femei. Încă de la sfârşitul anilor 90, este bănuit că se află în fruntea mai multor bordeluri instalate în apartamente de la periferiile oraşului, în cooperare cu Korhan. Activ în Hallonbergen din 2002.

Comisia de anchetă a încercat să se infiltreze în această reţea în timpul ultimelor trei luni. Cel care s-a infiltrat (X), sub numele de Micke, considerat că ar fi trecut la început prin baza de recrutare a Organizaţiei, făcea pe „ajutorul de proxenet”, numit paznic al târfelor, pentru prostituata care a dispărut. A observat un număr mare de persoane şi de vizitatori suspecţi care s-au apropiat de prostituate în cursul acestor ultime săptămâni. O legătură cu crima pare să existe, conform raportului lui X, anexa 1.

Jelena Lukic: numită „matroana”, aflată direct în subordinea lui Korhan, 720329-0288, născută în fosta Iugoslavie, astăzi Serbia şi Muntenegru. Venită în Suedia la vârsta de doi ani.

În trecut, a lucrat ca maseuză şi pedichiuristă. Veniturile depuse pentru impozitare pe anul trecut se ridică la 214 000 de coroane, venit care se compune din economii, chitanţe din activităţile de maseuză şi jocuri de noroc.

Nu a fost condamnată decât pentru infracţiuni rutiere.

Lukic este implicată în proxenetism de la sfârşitul anilor 90. „Grajdul” ei alcătuit din trei sau patru prostituate a fost preluat de Korhan în 2002, când a început să coopereze cu Petrovic, mai ales în bordelul din Hallonbergen, mai sus-citat. Lukic a fost bănuită în egală măsură că a condus un serviciu numit de „escort-girls”, alcătuit din şapte sau opt femei, în principal cetăţene suedeze. „Escortgirls” erau închiriate cu ocazia unor evenimente speciale, de exemplu pentru a da o reprezentaţie în faţa unor clienţi ai unor societăţi străine, pentru a servi drept „dame de companie” cu ocazia unor reuniuni ale cluburilor de gentlemeni sau cu ocazia unor petreceri private.

Conflicte interne

Comisia de anchetă a primit informaţii că în sânul Organizaţiei au izbucnit conflicte interne. Un membru al Oragnizaţiei, care serveşte drept gardă de corp lui Radovan Kranjic, a menţionat în faţa „indiciilor” echipei însărcinate cu ancheta că anumite persoane din sânul Organizaţiei au fost „eradicate”. Mrado Slovovic (descris în raportul nr. 7) şi Nenad Korhan au fost „degradaţi” şi demişi din funcţiile lor de responsabili cu racketul vestiarelor şi cu traficul de cocaină, precum şi cu proxenetismul în Stockholm. Kranjic a decis să le retrogradeze pe aceste două persoane în ierarhie şi să încredinţeze misiunea şi responsabilităţile lor altora. Ipoteza Comisiei de anchetă este că ar fi vorba despre o eliminare a persoanelor, deoarece ar putea să reprezinte o ameninţare pentru Kranjic.

Comisia de anchetă consideră că actele criminale ale lui Petrovic şi Lukic au legătură cu conflictele interne descrise mai sus. Cu câteva zile înainte de crimă, bordelul a fost vizitat în mai multe rânduri de către un bărbat, după raportul lui X. Bărbatul o contactase şi pe prostituata care ulterior a dispărut şi pe care o întâlnise cel puţin o dată în afara numitului bordel. Relaţiile dintre femeie şi acest bărbat nu sunt foarte bine cunoscute, X neputând rămâne în compania lor cu ocazia acestor întrevederi. Bărbatul are tenul închis, părul negru, în jur de treizeci de ani. De pe 13 martie a.c., prostituata nu s-a mai aflat în contact cu X, de aceea poliţia a dat-o dispărută. Comisia de anchetă urmăreşte mai multe piste privind moartea celor două persoane. Una presupune că este vorba despre o moarte plătită de Kranjic, pentru a-l împiedica pe Korhan, care şi-ar fi declarat independenţa, de a-i face concurenţă. După o altă teorie, Korhan şi Slovovic ar fi comis aceste acte pentru a ameninţa afacerile lui Kranjic.

Ca urmare a evenimentelor descrise mai sus, Comisia de anchetă propune următoarele măsuri:

1. Continuarea cercetărilor despre bărbatul de treizeci de ani care a întâlnit-o în mai multe rânduri pe

prostituata dispărută.

2. Continuarea cercetărilor asupra prostituatei dispărute.

3. Căutarea tuturor celorlalte femei bănuite că ar fi practicat prostituţia în bordel.

4. Căutarea unor clienţi care au cumpărat unele servicii din acest bordel.

5. Continuarea anchetei asupra lui Slovovic şi Korhan.

Bugetul alocat acestor măsuri, cf. Anexa 2.

Comisarul Björn Stavgård Anchetator special Stefan Krans

46

Jorge, angoasat. Petrecuse toată săptămâna închis în casă – bolnav, sau aşa părea.

Abdulkarim îl întrebase:

— Hei, băga-mi-aş, ce ţi s-a întâmplat, Jorge? Ai febră, sau ce? Trebuie să te ocupi de vânzare.

Se gândise fără încetare la noaptea aceea. Refăcuse evenimentele în cap. *Play*/*rewind* – *Play*/*rewind*. Uneori, imagine cu imagine. Ca un regizor.

Uciderea cu puşca de vânătoare a fost negândită, periculoasă. Idiotul idioţilor. Trecu încă o dată situaţia în revistă. Îi rămânea doar să spere că nu lăsase nicio amprentă ADN la locul faptei. Intrase pur şi simplu, îi omorâse pe cei doi iugoslavi împuţiţi, luase laptopul şi mobilul. Nu atinsese nimic cu mâinile, nici măcar clanţa uşii, pentru care se folosise de pulover. Nu nimerise în mijlocul vreunei încăierări ca să se lase cu smulgere de păr sau cu vărsare de sânge. Îşi păstrase tot timpul şapca – normal, nu pierduse niciun fir de păr. Totul ar fi trebuit să fie sigur.

Dobitocul îşi va ţine cu siguranţă pliscul. Dacă îl va turna pe Jorge, îl va turna pe cont propriu. Nimeni altcineva din apartament nu-l văzuse, târfa din cameră nici măcar nu ridicase capul. Şi vecinii, oare îl văzuseră? La patru dimineaţa? Copoii vor bate la toate porţile. Îi vor interoga pe vecinii din tot Hallonbergenul. Exista riscul să-

l fi văzut cineva. Dar – riscul era minim. Semnalmentele lui corespundeau altor mii.

Calm.

Poate că îi găseau amprentele paşilor, ţinând cont de trecutul lui. Dar primul lucru pe care Jorge îl făcuse a doua zi dimineaţa fusese de a umple încălţămintea cu pietre şi de a o arunca în lacul Edsviken.

Marele pericol – Fahdi îi va pune poate întrebări. Dacă se va uita la armă. Dacă simţea mirosul de praf de puşcă sau dacă îşi dădea seama că lipsesc cartuşe. Dacă trăgea astfel singura concluzie logică: o legătură cu ultima supernoutate a acestei lumi de jos.

Toată lumea specula. Făcea teorii. Analiza. Abdulkarim bănuia un nenorocit care nu avusese cu ce să plătească. De frică să nu-l facă să ciripească, pusese gloanţele şi îi omorâse pe singurii care îi puteau distruge viaţa. Fahdi îi bănuia pe alţi iugoslavi. Se şuşotea că este o luptă internă. Divizia care ţinea de mafia barurilor. JW îi bănuia pe alţi gangsteri, care speculau asupra împărţirii pieţei de către crima organizată în oraş pentru a aplana războiul dintre HA şi Bandidos.

Jorge merge cu capul în jos. Să te ascunzi după o evadare nonviolentă dintr-o închisoare unde efectuai o pedeapsă pentru trafic de droguri era una. Să evadezi ca urmare a unei duble crime este cu totul altceva.

Speranţa lui – ca nicio pistă să nu ducă la el.

Şi totuşi: lui Jorge i-ar fi plăcut foarte mult să-i trimită un salut lui Radovan. Doar pentru ca iugoslavul să ştie cine se afla pe urmele lui şi de ce. Mesajul: ăsta nu este decât începutul, o răzbunare pentru ce i-ai făcut Nadjei şi pentru ce mi-ai făcut mie.

Mare baftă avea – computerul pe care îl luase rămăsese deschis după ce îl debranşase. Acuzatul dăduse lovitura. Altă lovitură norocoasă – trebuia să se logheze pentru a-l scoate din stand by. Control, Alt, Suppr. şi ceru un nume de utilizator şi o parolă. Jorge nu putea să intre. Avea nevoie de ajutor.

Rahat.

Poate că avea să găsească un hacker care să accepte jobul: să intre în computerul cel mai căutat din tot Stockholmul.

Dar nu astăzi. Astăzi, va merge s-o vadă pe Paola.

Era pentru prima dată după evadare că se ducea la ea. Cea mai lungă perioadă de separaţie din viaţa lor. Venise la Österåker cu câteva luni înainte să evadeze. Se plânsese că el se îngrăşase. Oare nu pricepea în ce mediu trăia el? Jorge nu mai risca nimic. Îi era mai teamă ca niciodată de un control al poliţiei. Înainte de a-i doborî pe matroană şi peşte – dacă poliţiştii l-ar fi prins, s-ar fi întors pentru totdeauna la puşcărie. Va lua şi mai mult din cauza evadării. Ceea ce el realizase atât de frumos, fără violenţă, fără crimă, fără fapte suplimentare pentru care ar fi putut să fie condamnat. Cel mai rău lucru care putea să i se întâmple era să nu i se acorde scutirea de pedeapsă la final. Dar acum, după nebunia cu împuşcăturile din Hallonbergen, era diferit. Dacă îl arestau, risca să fie pentru totdeauna. Sau cel puţin doisprezece ani. Teama pe care o simţise până acum i se părea aproape ridicolă. Acum însă, era serios.

Şi totuşi, când Paola îi trimisese un SMS, nu mai putuse să stea mult timp acasă. Avea nevoie de calm. De contact cu cealaltă jumătate a sa. Cum de avusese Paola numărul lui de telefon? Nu ştia cine anume putuse să i-l dea. Poate Sergio. În acest caz, ea era în pericol. Nu trebuia să-i păstreze numărul, pentru binele ei. Avea să-şi schimbe abonamentul.

Luă transportul în comun. Cumpără chiar şi bilet. Nu se punea problema de blat. Coborî la staţia Liljeholmen. Peronul de beton fusese reamenajat. După Jorge: nicio ameliorare. Venise cu metroul din direcţia Norsborg şi mergea la Fruängen. Cinci minute de aşteptare.

Aştepta răbdător la capătul peronului. Îi plăcea partea asta de staţie. Cei câţiva metri liberi care îl separau de tren când acesta oprea. Un deşert, un apendice abandonat, o porţiune însingurată, uitată în jungla subterană. Tipi ameţiţi care urinau pe şine, gangsteri care

îşi dădeau mobilul tinerilor, cupluri care se sărutau, raţe şi porumbei care îşi lăsau găinaţul acolo. Şi, mai ales, *taggeri*[19] care atacau tristeţea cimentului cu graffitiul lor. Personalului de securitate nu-i păsa, familiile cu copii aşteptau în mijlocul peronului ca să nu se streseze atunci când un tren mai scurt ajungea în staţie.

Metroul cu destinaţia Fruängen intră în staţie. Jorge urcă. Vocea conductorului anunţă: „Direcţia: Fruängen.” Jorge recunoscu vocea, un frumos accent african, se mai urcase într-un metrou condus de acest mecanic. Izbucni în râs. Se gândi: oare rapperul Daddy Boastin să fie acela care conducea vagoanele?

Hägersten, mai exact Västertorp, nu se afla prea departe. Zări strada Störtloppsvägen aproape de piscină. Curând, o va revedea în sfârşit pe Paola.

Zona muncitorească era un paradis în comparaţie cu cartierul Sollentuna, unde crescuse Jorge. Piscina cu dale galbene înconjurată de sculpturi în marmură trona în mijlocul imobilelor ca un loc de adunare călduros.

Se îndreptă spre blocul de apartamente modeste în care locuia Paola.

Formă codul pe care ea i-l trimisese prin SMS. Liftul nu funcţiona. Urcă scara gândindu-se la JW. Un tip bine. Un prieten. Jorge simţea pentru el o anumită afecţiune. I se confesase cu câteva zile în urmă, vorbindu-i despre cât de mult îi datora. Îi spuse unui tip din clasa de sus: „Nimeni altcineva nu mi-a salvat vreodată viaţa. Fără tine aş fi crăpat acolo.” Citise emoţia pe chipul lui JW: „Dacă n-ai fi venit.”

Ajunsese la ultimul etaj. Aşteptă. Respiră. Sună la uşă.

Şi iat-o. Se scursese mai mult de un an de când se văzuseră ultima dată. Lacrimi în ochi. Mai drăguţă decât în amintirile lui. Mai puternică. Mirosea frumos.

Se instalară în bucătărie, pe nişte scaune de răchită. Două postere pe pereţi: Che Guevara şi un tablou abstract

19 Persoană care face graffiti pe faţade sau în locurile publice. (n.red.)

de Servando Cabrera Moreno.

Paola puse apă la încălzit pentru ceai.

Lui Jorge i se părea că părul îi scânteia. Negru ca noaptea, mai închis decât al lui, chiar dacă el îl vopsea. Parcă îi vedea chipul pentru prima dată. Semăna puţin cu mama lor. Dar ceva nu mergea. Chiar dacă lacrimile i se uscaseră după câteva minute, părea preocupată de ceva.

— Ce face mama? Dialectul lui chilian, mai puternic ca de obicei, cu un *s* pronunţat normal, un ton mai dulce decât spaniola din Spania.

— Ca de obicei. O dor umerii. Se întreabă ce faci şi de ce.

Puse apa în două ceşti. Apoi un pliculeţ de ceai într-una dintre ele.

— Poţi să-i transmiţi salutări, să-i spui că sunt super bine şi că fac ce trebuie să fac.

— Cum „trebuie”? Eşti inteligent, ai fi putut termina şcoala şi apoi să mergi mai departe!

Scoase pliculeţul de ceai. Îl puse în cealaltă ceaşcă. Doar pentru a da culoare apei. Lui Jorge i se părea că face totul foarte încet.

— Opreşte-te, Paola. N-am chef să înghit chestii de astea. Am făcut alegerea mea. Nu poate toată lumea să trăiască aşa ca tine. Vă iubesc, ştii asta. Spune-i şi mamei.

— Îţi accept alegerea. Dar îi faci rău mamei, trebuie să pricepi asta. Credea că te vei regăsi după şcoală. Nu contează că nu înţelege lumea în care trăieşti. Însă o mâhneşte. Nu poţi să te duci s-o vezi?

— Nu acum. Trebuie să-mi văd de viaţa mea. E prea instabilă, deocamdată. Totul este al dracu’ de instabil.

Abandonară subiectul ăsta de conversaţie. Paola tăcu o clipă.

Apoi povesti despre studiile ei. Despre viaţa ei, despre prietenul ei cu care relaţia nu mergea, despre angajarea în asociaţia studenţilor de la Litere, despre prietenele ei care plecau în călătorie de studii la Manchester. O viaţă bine pusă la punct. O viaţă normală. Pentru Jorge, un teren necunoscut. Puse întrebări despre

părul lui creţ, despre pielea mată şi despre nasul pocit. El râse.

— Ştii deja răspunsul. Sunt evadat. Nu m-ai recunoscut?

Ea zâmbi.

În mintea lui Jorge: flashbackuri. Ea şi el în parcul de distracţii Liseberg, cu ocazia unei vizite a mătuşii din Hisingen. O zi întreagă la Göteborg. Avea poate şapte ani, iar Paola în jur de doisprezece. Voiau să urce în Flumride, atracţia vedetă, şi trebuiseră să mintă asupra vârstei ca să-i lase să intre. Braţele Paolei în jurul lui pe buturugă. Urcau lent. Ea îi murmura la ureche, în spaniolă, pentru ca ceilalţi puşti să nu înţeleagă: „Dacă nu eşti cuminte, îţi dau drumul.” Jorge, îngrozit. Totuşi – nu chiar: înţelesese, în sfârşit, crezuse că înţelege. Se întorsese. Zâmbetul Paolei – era doar o glumă. Jorge râsese.

— Eşti atât de calm. Eşti supărat? întrebă Paola.

— Îţi aminteşti când eram în parcul Liseberg? În Flumride?

Deodată, ea deveni serioasă.

— Jorgelito, de fapt de cine fugi?

Tăcere.

— Ce vrei să spui? De poliţie, normal.

— Acum câteva luni, am fost ameninţată la universitate, şi nu era poliţia.

Ochii lui Jorge se închiseră deodată la culoare – şi nu era din cauza lentilelor de contact.

Ura.

— Ştiu, Paola. N-o să se mai întâmple. Cel care a făcut asta o să fie pedepsit. Îţi jur pe mormântul tatălui nostru.

Ea dădu din cap.

— Nu este nevoie să pedepseşti pe nimeni.

— Nu înţelegi. Nu pot trăi liniştit atâta vreme cât cei care te-au ameninţat vor rămâne nepedepsiţi. Toată viaţa mea m-au futut, băga-mi-aş! Rodriguez, asistenţii sociali, poliţiştii. Şi acum împuţiţii ăştia de iugoslavi. La Österåker, am învăţat să rămân liniştit când am de câştigat, dar şi să

mă ridic atunci când este nevoie. Sunt cineva. Ştiai lucrul ăsta? Câştig bani ca lumea. Sunt pe cale să avansez. Am o carieră. Un plan.

— Ar trebui să te mai gândeşti o dată.

— Nu vreau să vorbesc cu tine despre asta. Nu putem pur şi simplu să ne relaxăm?

Încordarea dispăru la fel de repede cum apăruse.

Schimbară subiectul.

Timpul trecea repede. Jorge nu îndrăznea să rămână mult timp. Băură ceaiul. Paola îl servi. Un pliculeţ nou de data asta. Un pic de apă rece în ceaşcă pentru ca Jorge să-l poată bea imediat.

La intrare se găsea un birou IKEA. Jorge îl recunoscu, venea din apartamentul din strada Malmvägen unde crescuseră. Un şir de botine de piele cu tocuri înalte, nişte adidaşi, nişte mocasini şi o pereche de cizmuliţe Bally.

— Ai bani să cumperi astea? Jorge arătă cu degetul cizmuliţele Bally.

— Le am de la amicul meu, dobitocul ăsta.

— De ce?

Paola zâmbi din nou.

— Te prinzi greu, frăţioare. Nu mă vezi? Nu mai pot merge cu tocuri înalte. O să fiu ca mama.

De obicei, metroul îl făcea să doarmă. Nu acum. Aprinsese o ţigară.

J-boy va fi unchi.

Foaaarte grav.

Îi va trebui timp pentru asta.

Va trebui să lanseze o lovitură foarte repede împotriva nenorociţilor ăstora, înainte ca Paola să nască. Să câştige maximum de bani înainte de naşterea micuţului. Nepotul lui va avea dreptul la tot ceea ce un unchi îi poate oferi. Nepotul lui va avea un unchi care îi va pedepsi pe toţi cei care vor îndrăzni să se ia de familia Salinas Barrio.

47

Angrenajul prin care se spălau banii era complex, dar JW era bine informat. Fără încetare, UE publica noi

regulamente şi directive, înfiinţa comisii şi dispunea anchete. Cooperarea dintre bănci, instituţii financiare şi organisme de credit se îmbunătăţea. Limitele pentru notificări erau mai mici, controalele încrucişate creşteau, se puneau mai multe întrebări. UE exercita o presiune constantă asupra inspecţiei finanţelor. Inspecţia finanţelor exercita o presiune asupra băncilor. Băncile puneau presiune pe clienţi.

Imposibil să rămâi sub limitele pentru notificări atunci când sumele atingeau un anumit nivel. Fiecare bancă forma un ansamblu coerent: un virament într-un cont de filială se vedea peste tot. Controalele electronice făceau legătura între toate sumele suspecte.

Dar JW era acum expert în metode de spălare a banilor. Îşi făcuse relaţii, crease un climat de încredere, găsise soluţii. În fiecare bancă, un contact se ocupa de firmele lui suedeze şi de conturile afiliate, conform liniei de credit pe care o avea. Zâmbete şi discursuri frumoase pentru a explica succesul pe care îl obţinuse în sectorul mobilei vechi englezeşti, unde folosise mult cash. Atâta timp cât credeau că face o afacere legală, totul mergea. De fiecare dată când pleca să facă o vizită contactelor sale din Handelsbanken sau SEB, avea o sută de mii în rucsacul Prada.

Trecuse o săptămână de la întoarcerea din Anglia. Planul era mortal: odată ce ar fi depus banii în conturi, ar fi avut de ales, pentru a-i transfera în insulă, între două posibilităţi pe care le pusese la punct. Prima – să plătească pentru marketing firmelor engleze care utilizau contul societăţilor de pe insulă. JW fusese inspirat de scandalul cu şpaga de la Ericsson. Trucul consta în faptul că nu era vorba de simple viramente, ci de plăţi. Era mai logic şi nimeni nu şi-ar pune întrebări – un cumpărător de mobile englezeşti are nevoie să facă marketing în Anglia. Contactele sale ar vedea asta ca pe lucrul cel mai natural din lume. A doua posibilitate, pentru a diversifica metodele, era de a îndesa bancnote de o mie într-o cutie şi de a o trimite prin poştă pe Île de Man. Acolo, altcineva ar

deschide pachetul şi ar depune bani în conturile societăţilor. Această soluţie era mai periculoasă, dar nu putea să călătorească el însuşi cu prea mulţi bani în buzunar. Detectoarele de la aeroport reacţionau imediat la firele metalice conţinute de bancnote.

Băncile suedeze nu-şi puneau nicio întrebare referitoare la viramentele destinate plăţii unei munci. JW fabricase singur facturi false. Nici măcar un grafician adevărat n-ar fi putut să creeze logouri pentru un marketing englez mai autentice decât o făcuse el. Era mulţumit!

Coroanele treceau frontierele fie sub formă electronică pe calea unei plăţi în Suedia, fie pe căi poştale din insulă. Conturile erau controlate de societăţi. Secretul bancar împiedica faptul ca acestea să urce până la societăţi. Banii erau la el, fără ca nimeni din Suedia să-şi dea seama de asta. Apoi, societăţile din insulă împrumutau bani firmelor sale din Suedia. Această etapă însemna reintroducerea banilor în economie. În întregime *clean*, *cash*, curaţi. Exact aici era îndrăzneala: toată lumea poate fi bogată pe credit. Tătucul stat nu va pune întrebări. O să poată chiar să-şi deducă impozitele.

Odată ajuns la agenţia Handelsbanken, luă un număr de ordine. În timp ce-şi aştepta rândul, se uita la ecranul care afişa cotaţiile la bursă. Urcau. JW investise deja în câteva acţiuni: Ericsson, H&M, SCA. Un melanj bun – acţiuni al căror curs crescuse cu trei sute la sută în ultimul timp. H&M, societate care mergea bine, chiar şi într-o conjunctură slabă. Şi SCA – siguranţa liniştită a pădurilor. Totul cimentat cu două mici firme, una de produse informatice care fabrica rutere şi o societate de biotehnologie care dezvolta medicamente împotriva maladiei Alzheimer. În plus, acţiunile erau un mod suplimentar de a recicla banii. Câştigurile de la bursă erau supuse impozitelor, considerate legale, şi nu suscitau nicio întrebare. Erau integrate în sistem. În viitor, poate va trebui să ia legătura cu un agent pentru a spăla veniturile din ce în ce mai mari.

Bursa îi permitea în plus să aibă un subiect de conversaţie cu băieţii. Băieţii şi acţiunile, ca Abdulkarim şi cocaina. Cu cât erau mai mulţi bani în joc, cu atât avea mai multe subiecte de conversaţie.

JW se uită la rând, era mai rău decât la înregistrările Skavska. Cele cincizeci de mii de coroane pe care le scosese din sacul Prada cântăreau greu în buzunarul interior al paltonului Dior. JW se gândi: dacă cineva ar încerca să-l înjunghie, teancul de bancnote i-ar salva viaţa.

Se gândi iar la ferma şi la conservele ei ca sfârşit de campanie engleză. Chris, responsabilul locului, nu era decât un subaltern al huliganilor care luau deciziile importante. Asta îi va procura o senzaţie ultracool, i se va face rău dacă nu îi va vorbi despre asta Sophiei.

Fu rândul lui să ajungă la ghişeu.

Avansă.

Îşi dădu seama că mâinile îi erau transpirate.

Încercă să zâmbească.

— Aş putea să vorbesc cu Annika Westermark?

Angajatul îi întoarse zâmbetul.

— Bineînţeles. O clipă. Mă duc să o caut.

Un calcul prost pentru JW. Crezuse că se va putea duce în biroul consilierei sale şi că îi va da banii acolo. Că va evita să treacă pe la ghişeul normal.

Annika Westermark apăru în spatele ferestrei, îmbrăcată într-un costum sobru în stilul bancherilor, exact ca şi ultima dată când o văzuse pentru a-i vorbi despre activitatea de anticar.

JW se aplecă înainte:

— Bună ziua. Sunteţi bine?

— Foarte bine, mulţumesc. Dumneavoastră?

JW se lansă în numărul lui special de tânăr-antreprenorenergic-şi-dinamic.

— Da, super. Merge excelent. Luna asta a fost un adevărat succes, a fost supercool. Am avut trei arhitecţi de interioare care mi-au cumpărat o grămadă de canapele.

Râse. Annika afişă un interes politicos. JW îi explicase că plăţile se presupunea că fuseseră acoperite

tot timpul de cheltuielile de marketing din Anglia. Îi povestise pe scurt mai înainte bancherei sale – toată afacerea cu antichităţi englezeşti se baza pe achiziţii bine analizate şi gândite în Marea Britanie, ceea ce necesita un marketing susţinut. Ea părea să fi înţeles.

Îi întinse teancul de bancnote, înfăşurat în plastic, în timp ce îi prezenta factura falsă. Le trecu prin fereastra ghişeului.

Annika scoase biletele. Îşi linse degetul arătător – dezgustător – şi numără. O sută de bancnote de cinci sute. Verifică pe factură.

Era oare sceptică? Făcu *mm*, *mm*.

JW încercă o diversiune.

— Nu mă simt în largul meu când mă plimb cu tot salariul în buzunar pe stradă.

Femeia îi strecură o bucăţică de hârtie.

— Iată chitanţa dumneavoastră.

Totul mergea. Angajatei nu-i păsa, înghiţise povestea. Un vărsământ de cincizeci de mii în bancnote cash – nimic neobişnuit în asta. Ceea ce ea nu ştia: el proiectase să verse încă cincizeci de mii la SEB, în plus faţă de cei cincizeci de mii trimişi cu poşta. În două zile, societăţile de pe insulă vor fi mai bogate cu o sută cincizeci de mii.

Se gândi: cum va reacţiona ea dacă va veni luna viitoare cu două sute cincizeci de mii? Va vedea la momentul potrivit. Îi mulţumi şi ieşi.

Piaţa Norrmalmstorg, plină de cabinete de avocatură, părea o arenă. Toată lumea trebuia să-şi dea seama de aura lui – era un câştigător.

În drum spre SEB, *Kent* în căştile iPod-ului. Siguranţa amară a suedezului: „*Voi fura o comoară*. *Se ascunde la capătul curcubeului*. *Este a mea*, *comoara eşti tu*.” Se gândi la părinţi. Cum ar reacţiona dacă ar afla despre chestiunea cu Jan Brunéus? Nu vor face nimic în continuare? Se vor afunda mai departe, plângându-şi propriul destin în tristeţe? Poate că vor face ceva. Împotriva a toate astea. Mingea era la ei, trebuiau să pună presiune asupra poliţiei. Pentru a afla ce se întâmplase cu

adevărat.

Urcă pe strada Nybrogatan. Un nou magazin se deschisese în locul unui coafor. JW se gândi: această stradă are fără îndoială rata de faliment cea mai ridicată din Stockholm. Niciun magazin nu supravieţuieşte mai mult de un an.

Miezul zilei. Ar fi trebuit să înveţe pentru facultate, se întreba dacă voia s-o vadă pe Sophie seara, nu reuşise să se hotărască. Se gândi: de fapt, sunt un geniu al vieţii sociale. *Talentatul domn Ripley* în versiune suedeză. Se integrase perfect în lumea băieţilor din Stureplan – învăţase manierele claselor superioare, juca rolul, râdea la glumele lor, le imita modul de a vorbi. Dar se integrase, de asemenea, în lumea lui Abdulkarim şi în sfera dealerilor, cu jargonul lor de periferie, cu romantismul violenţei, cu aritmetica drogurilor. Totul mergea de minune cu Fahdi – această gorilă în acelaşi timp blândă şi foarte periculoasă. Se înţelegea bine cu Petter şi cu ceilalţi dealeri. Şi cu Jorge avea o relaţie specială.

Aceasta ieşise la lumină de curând. JW şi Jorge se reîntâlniseră la Fahdi, ca de obicei. Masa din bucătărie era acoperită de cântare, săculeţe, plicuri. Cântăreau marfa, o puneau în săculeţe, o amestecau cu zahăr – ajungeau astfel, foarte simplu, să le crească profitul de la zece la douăzeci de procente – discutând despre progresele lui Jorge care asigura periferia şi despre călătoria lui JW la Londra. După un moment, Jorge spuse:

— Nimeni nu mi-a mai salvat viaţa până acum. Aş fi fost mort dacă n-ai fi venit.

JW se gândi: era adevărat. Dacă atunci, în pădure, nu l-ar fi găsit pe chilian bătut, rupt, Jorge ar fi dat ortul popii. Nu se recunoscu pe el însuşi, deodată sentimental la ideea că făcuse o faptă bună.

JW râse:

— Nu merită osteneala, facem întotdeauna ce spune Abdul, nu?

— Pe bune, *hombre*, mi-ai salvat viaţa. N-o să uit niciodată.

Jorge ridică capul. Privirea fixă, serioasă, elocventă. Spuse:

— Aş face orice pentru tine, JW. Nu contează când. Să nu uiţi asta.

În acel moment, JW nu prea dăduse mare atenţie faptului. Dar azi, îndreptându-se spre banca din strada Nybrogatan, îi reveni în minte această întâmplare. Sentimentul că există cineva pe lume care ar face orice pentru el era foarte plăcut. Era o asigurare. Poate chiar adevărata prietenie.

Se hotărî să mănânce înainte de a se duce la bancă. Intră în *Café Cream* şi comandă o *ciabatta* cu salam şi brânză brie şi o coca-cola.

Se aşeză singur pe un scaun înalt aproape de fereastră şi privi afară. Lumea era mică în sânul acestei *high society*. Privea oamenii care treceau pe trotuar şi recunoştea mai mult de o treime din bobocii din Östermalm de la nouăsprezece la douăzeci şi patru de ani. Acelaşi lucru putea spune despre snobii care aveau în jur de douăzeci şi cinci de ani – bărbaţi în costum pe care îi întâlnea de obicei la Kharma sau Leroy, chiar dacă, acolo, erau în jeanşi, cămaşă descheiată, haină şi cu foamea în ochi. Singurul lucru care le rămânea în stradă – părul gelat. Se gândi: în ce lume trăise Camilla? În partea neagră sau în partea albă din Stureplan?

Îi aduseră sendvişul. JW îl desfăcu şi îşi găsi nefericirea. În principiu, mânca orice. După ce părăsise casa părinţilor săi, învăţase repede să-i placă aproape totul, lucruri pe care alţii le condamnau: hering, sushi, caviar, cepe mici albe. Doar cu două lucruri nu reuşise să se obişnuiască: ţelină şi capere. În *ciabatta* – salată şi capere. În salată – bucăţi de ţelină.

Nenorociţii!

Îi luă două minute să scoată tot acest rahat.

Apoi, înghiţi sendvişul jucând şah pe mobil. Goli paharul de coca-cola, lăsă jumătate de *ciabatta* şi ieşi.

Salută doi tipi cu care se intersectă. Tovarăşi cu care se vedea regulat în discotecă.

Îşi continuă drumul pe strada Nybrogatan. Saluhallen se afla la stânga – JW se ducea acolo din ce în ce mai des pentru a-şi face cumpărăturile.

Uşile pivotante de la intrarea în agenţia SEB nu se deschideau automat. Trebuia să împingi. Abia ajuns înăuntru, JW îşi pipăi buzunarul pentru a verifica dacă pachetul era acolo, cele cincizeci de mii în plus faţă de ce trimisese.

Luă un număr de ordine. Holul era aproape gol, în ciuda distribuitoarelor şi a automatelor de schimb. Ecranele destinate cursului de la bursă afişau cifre noi. JW se uită la ele. Apoi îi veni rândul.

Aruncă o privire în jurul lui, în cazul în care poliţia sau alte persoane suspecte ar fi fost prin preajmă, dar totul părea în ordine.

Angajata de la casă avea părul vopsit cu hena. JW ceru să vină persoana care se ocupa de conturile lui, tot o femeie. Angajata îi spuse că persoana nu era acolo, dar că el putea fără probleme să-i încredinţeze ei suma respectivă. Nu era nemaipomenit, dar era în regulă.

— Merge? spuse o voce în spatele lui.

JW se întoarse. Îl văzu pe Nippe însoţit de o fată. Nippe privi teancul de bancnote pe care JW tocmai îl întinsese funcţionarei.

Rahat.

JW se stăpâni. Îşi păstră sângele rece, rămase calm. În mintea lui: la dracu', mare ruşine, Nippe a văzut banii în mâinile funcţionarei. Ce e de făcut?

— Bună, Nippe.

Se uită la fată. Nippe o prezentă.

— Ea este Emma.

JW scoase un suspin. Nippe îi aruncă o privire întrebătoare. JW:

— „Emma nu există decât în imaginaţia mea, dar este drăguţă."

Cei doi păreau două semne de întrebare. JW mai încercă o dată:

— Nu vă amintiţi de *Arborele de căţărat din Kalle*,

cântecul lui Jojje Wadenius care era dat frecvent la televizor?

Fredonă melodia şi termină din nou cu un suspin profund.

JW râse, regretă imediat gluma, îi fu ruşine – fusese cu adevărat ridicol. Nu era decât un împuţit de poponar, un curist. Nippe spuse:

— Nu ştiu cântecul ăsta. Ascultă, trebuie să rezolv la bancă. Pe altă dată.

Nippe se aşeză la ghişeul în faţa căruia stătuse la rând. JW îşi primi chitanţa pentru depunere. Se îndreptă spre ieşire. Nippe nu-i făcu semn cu capul când trecu de uşi. Se răciseră relaţiile între ei? Pe drumul de întoarcere, se întrebă ce fusese mai stânjenitor. Faptul că Nippe văzuse teancul de bancnote sau gluma deocheată?

48

Nenad îl sunase la un nou număr de telefon – chiar şi el părea că începuse să ia măsuri de siguranţă. Mrado pălăvrăgi puţin cu el, apoi ajunseră să vorbească despre moartea proxenetului şi a matroanei. Asasinul, necunoscut. Nenad, şocat. Înainte ca Radovan să-l înlăture, Zlatko şi Jelena fuseseră cei mai buni oameni ai lui. Radovan şi Mrado se lansară în ipoteze. Radovan care voia să-şi lichideze anumiţi supuşi? Un nenorocit care nu voia să aibă probleme cu nevasta? Altcineva?

Bănuielile lui Mrado: fie un nenorocit panicat, fie, în cel mai rău dintre cazuri, un bordel concurent. Poate ruşii. Poate HA. În acest caz, împuşcăturile fuseseră o pură declaraţie de război. Problema lui Nenad: ce însemna asta pentru el? Dacă nu era opera lui Radovan, bănuielile vor cădea din nou asupra lui?

Începea să fie şi mai important faptul că trebuiau să-şi dezvolte planul comun.

Nenad îşi explică ideea care răsuna ca o muzică folk în urechile lui Mrado.

— Ştii, am un tip care lucrează pentru mine, un arab, se numeşte Abdulkarim. În principiu, el se ocupă de afacerea cu coca. Îmi dă raportul din când în când. Eu

negociez marile afaceri, dau directivele, dar rămân în umbră. Acum, avem un proiect de expansiune care se află pe calea cea bună. Să vindem mai ieftin în periferii. Ceilalţi pot continua să vândă un gram pe ici pe colo în discoteca din centru sau la petrecerile bogaţilor cu o mie de coroane gramul. Dar noi vindem douăzeci de grame aici, douăzeci de grame dincolo. Cu şapte sute gramul. E vorba de cantitate. Merge de minune.

— Mi-ai spus deja asta alatăieri. Cum merg lucrurile azi?

— Bună întrebare. Cum pot să-mi păstrez controlul asupra lui Abdulkarim după ce am fost retrogradat de Radovan? Abdul îi este loial lui Rado, nu mă va asculta. Nu mă va urma. Va continua ca şi cum n-am existat niciodată. Dar ascultă-mă. În mod normal, nu ştiu pe cine foloseşte arabul, dar la Londra, Abdul mi-a trimis un tip special, un tip cu adevărat conectat, ca să mă ajute la negocieri. Spirit viu. Iute. Munceşte pentru Abdul de-abia de un an. Cunoaşte bine sectorul cocainei. Este fiabil. Abdul crede că tipul este un arivist. În realitate, este un păduche de la ţară care vrea să facă parte din lumea bună. Un biet muritor de foame. Făcea taxi la negru doar pentru a avea cu ce să iasă cu amicii şi cheltuia tot ce câştiga bând şampanie. Se droga prin Kharma, Kitchen şi toate locurile alea. Tipul joacă un dublu rol. După Abdul, amicii lui nici măcar nu ştiu cine este în realitate. Destul de tragic, de fapt, dar este bine pentru noi.

Adesea, lui Mrado i se lua de Nenad. Ce vorbărie de doi bani! Îşi fixase mobilul între ureche şi umeri. Arunca năvoade. Îşi aminti că avea nevoie de mâini libere. Nu mai voia să rămână acasă pentru a continua conversaţia. Ieşi.

— Nu te mai învârti în jurul cozii, Nenad.

— Stai calm. Îl cheamă JW, ştie tot despre deal-ul pe care l-am făcut la Londra. A calculat fiecare liră, fiecare coroană. A finalizat itinerariile de transport, persoanele implicate, vânzătorii. Ne putem folosi de el.

— Începe să devină interesant.

— Vrea acelaşi lucru ca şi ceilalţi, bani. Dar mereu

mai mult. După spusele lui Abdulkarim, şi-a deschis nişte conturi pe o insulă. Înţelegi, tipul crede că va deveni multimilionar. Asta spune mult despre ambiţiile lui.

— Uimitor, tipul ar face orice pentru bani.

— Bingo! Noi doi o să stăm liniştiţi. Continuând ceea ce am discutat la Clarion. O să ne jucăm cu nenorocitul ăsta de Rado. Să părem că ne-am lăsat umiliţi. Abdulkarim poate să gestioneze cocaina. Să creadă că nu mai sunt pe val. Continuăm să lucrăm pentru Rado, nu mai contează ce mizerii o să ne facă. Tu te dai la o parte de la vestiare, eu o să ies din afacerea cu cocaină. Când o să ajungă marfa, Rado va avea deja pe altcineva pentru a-i da ordine arabului, cu siguranţă acela va fi Goran. Dar asta nu va duce de fapt nicăieri. Şmenul va fi că noi vom avea omul nostru în joc, bobocul. Trebuie doar să-i facem o ofertă căreia nu-i va putea rezista. Va fi cârtiţa noastră în ringul duşmanului.

Mrado o luase de-a lungul străzii Ringvägen. Deodată, îl plăcea la nebunie pe Nenad. Proxenetul era extatic:

— Când va ajunge marfa şi, crede-mă, este o grămadă de marfă, mult mai multe kilograme decât ridici tu la sală, cea mai multă din Suedia *ever*. O să fim acolo. Gata să luăm ce este al nostru. Gata să vindem.

Lui Mrado i se făcu pielea de găină.

— Eşti incredibil. Când ne putem vedea să vorbim, astăzi?

— Vino la Hirschenkeller în seara asta. Am chef de nişte steak şi să mi se trimită nişte femei.

Mrado izbucni în râs. Închise. Pe ecranul mobilului: mai mult de şaptesprezece minute de conversaţie. Urechea i se înroşise şi era caldă. Prea multe microunde sau excitaţia următoarei lovituri?

Mrado se întoarse acasă de la antrenament. Se va duce s-o caute pe Lovisa, apoi vor merge împreună să vadă o piesă de teatru pentru copii pe strada Atlasgatan, la Vasastan. Mâncă un baton Gainomax Recovery.

Mrado şi Nenad: un duo infernal. Laurel şi Hardy.

Combinaţie imbatabilă.

Continuaseră să vorbească zilnic, să-şi elaboreze planul. Cum puteau să-l distrugă pe Rado? Acest Dumnezeu autoproclamat al sârbilor.

Un lucru îl muncea pe Mrado: trebuia ca Lovisa să schimbe şcoala. Annika nu înţelesese despre ce anume vorbise Mrado. Credea că este încă un rahat pe care îl inventează împotriva ei. Ce era de făcut?

În anumite zile, insomniile îl aduceau la capătul puterilor.

Când sună Nenad, Mrado înţelese imediat despre ce era vorba.

Dădu drumul la CD-ul din maşină.

— Am vorbit astăzi cu el.

— Şi? Ce spune?

Nenad – maestrul vorbăriei.

— Ne-am văzut la Texas Smokehouse, pentru prânz. În sfârşit, l-am sunat ca să-l chem, ce să mai! Mi-a recunoscut vocea imediat. Bun, m-a ajutat la Londra, nu este chiar aşa uimitor. I-am spus doar că am o treabă cu el, poate că îi era teamă. Crezuse că intrase în rahat cu ceva. Nu contează, ne-am văzut.

— Ce-a spus?

— Tipul este un *wannabe-boboc* la pătrat, ba nu, la cub. Chestia asta se vedea deja la Londra, dar aici şi mai mult. A salutat aproape fiecare gagică valabilă din Östermalm care trecea pe stradă. De fapt, incredibil că lucrurile s-au legat între el şi arab.

Mrado coti pe strada unde se afla grădiniţa Lovisei. Ea îl aştepta în spatele gardului. Inima lui Mrado se strânse – dacă i s-ar întâmpla ceva, ar fi terminat. Nenad continua să divagheze.

— Haide! Treci la fapte. Nu am timp.

— Stai aşa. Acest JW este un tip cool. Este de partea noastră. Dar trebuie să-i spunem preţul. Iată deal-ul: el stă cu ochii pe livrare. Îmi face un raport detaliat. Mă previne când soseşte. Unde soseşte. Cum va fi transportată. Stocată. Cine o va păstra. În ziua respectivă, o să ne

ocupăm de restul. În plus, o să ne deschidă noi pieţe.

— Pare fantastic!

— Nu este totul. Este capabil să spele o grămadă de bani. Cu adevărat. Nu videocluburi nenorocite. Nu spălătorii. Chestii tari. Conturi numerotate. Societăţi fantomă. Un paradis fiscal. Lotul cel mare.

— Băga-mi-aş, este de necrezut. Cât vrea?

— Douăzeci şi cinci la sută din prăjitură.

Mrado simţi că nu mai are aer. Nu-i lipsea deloc încrederea în sine acestui JW. Trebuia să se gândească.

— Nenad, trebuie să plec. Mă duc să-mi caut fiica. Vorbim mai târziu.

Mrado avea în faţă o seară şi o zi cu Lovisa.

Viaţa.

Să înghiţi pe nemestecate oferta acestui JW – o bomboană.

Lovisa deschise portiera. Mrado nu avea puterea să înfrunte asistentele sociale. Ea se apropie de maşină. La naiba, de ce este totul atât de complicat?

49

Trebuia ca proiectul R să continue. Vizita la sora lui îi făcuse bine. Jorge se regăsea puţin câte puţin, chiar dacă Hallonbergen îl bântuia în fiecare noapte.

Îşi rumega planurile. Incidentul de la bordel îi permisese, datorită hazardului, să aducă o carte nouă în joc. Era mai mult decât meritată – după toate aceste zile triste petrecute supraveghindu-l pe Radovan. O nouă pistă – se invitase, prin Jet-set Carl, la un fel de petrecere de lux. Primise prin SMS o parolă pe mobilul proxenetului pe care îl doborâse şi o notase în aceeaşi noapte, când ajunsese la Fahdi. Apartamentul era gol. Jorge pusese la loc puşca în dulap. Ştersese ţevile. Apoi, aruncase mobilul într-o pubelă, iar cartela SIM într-un canal de scurgere.

Chestia la care se invitase va avea loc în seara asta. Întrebări: pentru cine anume se dădea o astfel de petrecere? Nu ştia că trebuia să fie invitat sau că trebuia să se prezinte în calitate de slujbaş al lui Nenad. Se aşteptau poate să supravegheze, să pregătească, să

ghideze târfele. Mai rău: nu avea nici cea mai mică idee în ce loc se va ţine această fină petrecere.

Nu-i păsa de primele întrebări. Avea să se lămurească la faţa locului. Ultima – o va rezolva urmărindu-l pe Jet-set Carl toată ziua.

Jorge ştia adresa magnatului.

Îşi puse în practică planul, evitând orice risc – de la opt dimineaţa aştepta într-un Saab furat cu geamurile din spate vopsite în faţa casei lui Jet-set Carl. Nu avea chef să-l rateze pe băiat, în cazul în care acesta ar fi plecat de dimineaţă. Sorbea dintr-o cafea. Se pişă într-o sticlă de plastic. Asculta radioul. Poate că era cam exagerat să fie acolo la opt dimineaţa într-o zi de weekend – tipul n-ar ieşi niciodată înainte de douăsprezece şi jumătate.

Jorge se gândi: ce viaţă! Jet-set Carl organiza petreceri, trăgea pe nas, futea gagici. Nu trăsese niciodată la galere. Nu ştia decât asfaltul. Stricat, banii babacului, puţind de amor-propriu.

Şi totuşi, Jorge visa la asta – să fie ca el. Ştia că fiecare tip de jos care fuma iarbă voia să fie ca Jet-set Carl. Dar nu vor intra niciodată în asemenea cercuri. Mai bine să înceteze imediat să viseze.

Jet-set Carl purta un pulover cu glugă pe sub un palton negru. Şapcă. Stan Smith în picioare. Jorge nu putu să nu remarce până în ce punct stilul lui vestimentar semăna cu al tipului căruia îi găurise stomacul cu două săptămâni înainte în Hallonbergen.

Jorge demară. Inutil – Jet-set Carl nu merse decât câţiva metri, până la snack-ul de pe strada Storgatan. Cumpără lapte şi pâine prăjită. Dispăru din nou în spatele porţii. Jorge aşteptă răbdător în maşină. Mâncă salata cu pui pe care şi-o adusese. Îşi îndreptă gândurile spre el însuşi: încep să devin un profi al filajului, aş putea să ard benzină la greu pentru fete. De ce să nu-mi deschid o agenţie?

Ora patru. Jet-set Carl ieşi din nou. Aceleaşi haine ca înainte – deci încă nu era gata de acţiune. Jorge coborî din maşină. Păstră distanţa cuvenită. Cu gluga pe cap. O

pereche de ochelari de soare pe nas. Jorge, franc: transformist pur.

Jet-set Carl avea un pas energic. Pe teritoriul propriu, pe care îl marcase urinând. Se aşează la o masă la Tures, în Galeriile Sture. La aproximativ şapte sute de metri de locuinţa lui.

Geografia, un joc de copii într-un pătrat aurit – strada Karlavägen – strada Sturegatan – strada Riddargatan – strada Narvavägen.

Jorge se instală la Grodan, de cealaltă parte a străzii. Citi un ziar. Bău coca. Îl observă pe Jet-set Carl prin ferestrele mari ale Galeriilor Sture. Tipul bea o cafea cu una dintre fetele din Östermalm. Poate cea mai mignonă pe care o văzuse Jorge vreodată.

Jet-set *man* îşi trecu mâna prin păr. Jorge se întrebă cu câte fete ieşea el în acelaşi timp.

Trecură două ore. Se despărţiră pupându-se. Jorge văzuse bine? Fusese o tentativă de a o pupa pe buze? Fata se eschivase? Nu-i era prea clar.

Jet-set *man* se întoarse singur.

Ora şase şi jumătate. Jorge, tot în maşină, întrebându-se când va avea totuşi parte de acţiune. Era lihnit de foame. Se gândi la toate orele petrecute în faţa casei lui Rado. Se gândi la toate persoanele care îl ajutaseră.

Pe bord, raza albastră a ceasului digital arăta ora şapte.

Uşa de la intrarea casei se deschise. Jet-set Carl ieşi din nou, îmbrăcat aşa cum şi-l amintea Jorge. Acelaşi palton ca adineauri dar, pe dedesubt, se ghicea o cămaşă descheiată. Schimbase pantofii Stan Smith cu nişte încălţări ascuţite din piele ceruită. Părul făcut cu placa şi dat cu briantină.

Coborî în stradă. Deschise o maşină enormă – un Hummer. Publicitate pentru o marcă de votcă scrisă cu litere albe pe laturi. Maşina – era marketing. Un 4X4 normal – poţi să şi dormi în el. Monstrul era mai încăpător decât un camion de mare tonaj.

Jet-set Carl se îndreptă spre sud. Jorge rămase la câteva maşini în spatele lui. Hummer-ul se vedea de departe. Capota depăşea acoperişurile altor maşini, ale suedezilor cumsecade, cu un metru. Jorge considera asta cu adevărat de top.

O luară pe strada Nynäsvägen traversând Enskede. Hotelul Globen scânteia ca o minge uriaşă de cocaină. O luară prin Handen, apoi prin Jordbro. Apoi la stânga. Strada 227. Întunericul devenea din ce în ce mai compact. Câmpia întinsă a străzii, rece. O maşină între Jorge şi Hummer. Spera că maşina îl va împiedica pe Jet-set Carl să le vadă pe celelalte maşini care îl urmau. Pe scaunul din spate. Jorge agăţase pe un umeraş un costum aranjat cu grijă. Măsuri de precauţie – dacă era cod vestimentar acolo unde se ducea.

Din ce în ce mai multe case. Traversară un pod jos. Pe un panou: *Bine aţi venit la Dalarö*. Hummer-ul o luă la stânga imediat după pod. Maşina care era între ei continuă totuşi spre dreapta. Jorge prins în menghină, trebuia să aleagă o cale: să îndrăznească să-l urmeze pe Jet-set Carl? Îşi juca ultima carte. Încercă să uite riscurile. O luară pe strada Smådalarövägen.

După cinci minute de mers, Jet-set Carl încetini. Semnaliză că face dreapta. Urcă o alee mică şi păru că se opreşte, dar Jorge merse înainte. Încercă să vadă ce făcea. Greu de distins ceva în întuneric. Aleea nu era luminată.

Mai continuă puţin. Strada era o fundătură. La capăt, un rond. În jur, un teren de golf. Jorge parcă maşina. Îşi puse gluga. Privi în jur. Ieşi.

Mai departe, o alee, apoi o casă mare. Un panou: *Hanul din Smådalarö*. Câteva maşini parcate în faţă. Jorge făcu o jumătate de tur şi o luă din nou pe alee. Căuta locul unde întorsese Jet-set Carl. Îl găsi imediat: un gard de metal negru bara accesul către un drum mic. Agăţate de un stâlp al gardului, o cameră şi un panou: *Domeniu privat. Supravegheat de Falck Security*. Jorge păstră o distanţă suficientă. Îşi croi drum prin pădure pe lângă gard. Pădurea îi amintea de ceea ce nu putea să uite:

loviturile de ciomag ale lui Mrado. Un lucru era sigur, J-boy nu va abandona niciodată. Deja simţise gustul. Doi nenorociţi de iugoslavi la pământ. Deschide bine ochii, Radovan, Jorgelito o să te prindă.

După o oră de îngheţat coaiele, Jorge văzu o maşină intrând pe poartă, dar nu avu timp să vadă dacă şoferul se identificase la cameră ca să poată intra. Era ora nouă. Întuneric deplin în pădure.

Jorge văzu pe cineva mişcând de cealaltă parte a gardului. Scrută întunericul. Îi zări distinct. Două persoane. Cu şepci. Evident – un fel de bodyguarzi. Douăzeci de minute. Începură să apară maşinile. BMW. Merţan. Jaguar. Câteva Porsche. Ici şi colo câte un Volvo. Un Bentley. Un Ferrari galben.

Uneori: camera îi recunoştea pe cei care veneau. Grilajul se deschidea fără zgomot. Maşina intra. Alteori: unul dintre bodyguarzi ieşea printr-o poartă alăturată şi schimba câteva cuvinte cu pasagerii din maşină. Grilajul se deschidea.

Procedura se repeta cu fiecare maşină. Cel puţin douăzeci. Jorge înţelese ce avea de făcut. Încerca să-şi dea seama cum arătau hainele pe care le purtau bărbaţii din maşini. Îl zări pe unul – costum, bineînţeles.

J-boy: profesionistul profesioniştilor – *divinas* – se pregătise pentru asta.

Se întoarse la maşină. Îşi puse cămaşa şi costumul. Ezită dacă să-şi pună sau nu cravata. În sfârşit – fără.

Merse în maşină până în faţa porţilor. Spre cameră. Îi chiorăiau maţele, ca o mlaştină. Mâinile transpirate umeziseră volanul. Maşina – singurul Saab. Mediocru şi suspect. Lăsă geamul. Privi în direcţia camerei. Nimic. Rămase acolo. Încercă să se detensioneze.

Saab. Negru. Fără cravată.

Apăru unul dintre bodyguarzi.

Nişte obraji rotunzi şi palizi se aplecară spre el.

— Vă pot ajuta?

Jorge încercă să-şi reducă accentul de periferie la minimum.

— Da, desigur. Trebuie să aştept întotdeauna atât de mult ca să pot intra? Nu este destul loc în parcare?

— Îmi pare rău. Aici este o proprietate privată. Aveţi întâlnire?

Jorge cu un zâmbet larg.

— Da, poţi să spui şi aşa. Cu o suupeer seară.

Bodyguardul se gândi rapid. Părea deconcentrat de siguranţa pe care o afişa Jorge.

— Vă pot întreba care este numele dumneavoastră?

— Salută-l pe Carl din partea lui Daniel Cabrera.

Paznicul făcu doi paşi în spate. Vorbi la un telefon mobil sau la un talkie-walkie. Se întoarse. Calmul suveran al întoarcerii.

— Nu vă cunoaşte. Vă rog să părăsiţi locul imediat.

Jorge îşi păstră sângele rece.

— Îţi baţi joc de mine? Aminteşte-i. Spune-i că este Daniel Cabrera şi că *Moet este pe drum*. Poate verifica pe mobil, dacă nu-şi aminteşte.

Bodyguardul se eschivă din nou. Vorbi la telefon. Jorge se rugă cu toate forţele lui. După douăzeci de secunde – grilajul se deschise.

J-boy era înăuntru.

Îşi parcă maşina lângă celelalte. Numără cu totul cinci Porsche. Cum era locul, de fapt? Casa din faţa lui era enormă. Trei etaje. Nişte coloane încadrau intrarea. Cel mai rău stil Beverly Hills. Exista aşa ceva în Suedia? Un mare da.

Muzica răsuna din interior. Un bărbat tocmai ieşea dintr-un BMW. Se îndreptă spre intrarea în casă. Jorge se apropie de tipul care îi aruncă o privire rapidă în spate. Îl zări. Îl ignoră. Continuă. Jorge îl prinse din urmă. Îi întinse mâna.

— Bună. Mă numesc Daniel. Ni se promite o seară frumoasă, nu? zise şi rânji.

Bărbatul îl privi.

— De regulă, este simpatic. Nu v-am mai văzut.

— Nu mă miră. Tocmai m-am întors de la New York, unde am petrecut mai mulţi ani. Un oraş dat naibii de

frumos. Deja îmi lipseşte.

Ajunseră la intrare. Jorge avu timp să se gândească: nu ştiu nici măcar cu ce ocazie sunt invitat. Uşa se deschise din interior înainte ca ei să fi apucat să bată. Un tip în costum, la dungă, cu maxilarul pătrat, ţinea uşa. Încă un bodyguard, dar mai elegant îmbrăcat. Îl salută pe bărbatul cu care tocmai vorbise Jorge şi care trecuse. Se benoclă la Jorge. Neîncrezător.

Îi făcu semn să se oprească. Vru să-i ştie numele. Jorge afişă atitudinea cea mai pretenţioasă cu putinţă:

— Sunt Daniel Cabrera.

Bodyguardul îl întrebă:

— Îl cunoaşteţi pe Claes?

Jorge presupuse că făcea referire la tipul care tocmai intrase. Şi care, între timp, se debarasase de palton şi era pe cale să dispară în spatele unei uşi imense de lemn masiv. Jorge se aruncă:

— Bineînţeles că îl cunosc pe Claes.

Bodyguardul tot neîncrezător. Sună pe cineva pe mobil. Făcu da din cap. Către Jorge:

— Scuzaţi-mă. Nu am fost informat că sunteţi invitat. Bine aţi venit!

J-boy – noul James Bond.

Părea că printre personal domneşte o confuzie la fel de mare ca şi cea a lui Jorge. Crezuse că trebuie să lucreze pentru Nenad. Acum, părea să fie un invitat. Ai intrat în horă trebuie să joci.

La vestiare, o fată îi luă haina. Bine că a scăpat de ea. Nu mergea deloc cu decorul. Îl rugă să-i dea şi telefonul. Jorge nu crâcni. I-l pasă. Nu merita să caute şi alte probleme.

Mai întâi, nu reacţiona în niciun fel. Nici când tipul, Claes, îşi lăsase paltonul, nici când fata îi luase haina. Dar, în acel moment, se uitase cu coada ochiului la fata de la vestiare. Purta o fustă atât de scurtă, că i se vedeau fesele pe jumătate. Portjartiere care se terminau prinse pe coapse, lăsând descoperiţi doi centimetri de piele promiţătoare. În sus roz, nu chiar genul de târfa, dar un

decolteu destul de adânc pentru a oferi un frumos tablou clienţilor de la vestiare.

Evident – nu era o angajată a vestiarelor obişnuite. Avea toate atributele unei call-girl.

Jorge deschise uşa de lemn închisă la culoare prin care Claes dispăruse în casă. Traversă un culoar. Lumina deveni mai vie. Muzică de party. Râsete şi vorbărie. La celălalt capăt, o altă uşă închisă. Chiar înainte de a o deschide – Jorge simţi fum de ţigară. Odată deschisă: ireal.

O cameră ticsită.

Bărbaţi. Bine îmbrăcaţi, mulţi dintre ei la costum şi cravată. Alţii, ca Jorge, în costum, dar fără cravată, cu câţiva nasturi descheiaţi la cămaşă. Alţii în haină şi pantaloni desperecheaţi. Tâmplele grizonante. Gropiţe adânci în obraji când zâmbeau. Toţi păreau să aibă între patruzeci şi şaizeci de ani.

O mulţime de bodyguarzi şi de gorile. Toţi tineri. Bărbaţi. Îmbrăcaţi sobru – haină, pantaloni albaştri. Pulovere polo închise şi cămăşi fără cravată. Jet-set Carl trecu pe lângă el ca o săgeată. Cu un pahar de şampanie în fiecare mână.

Frapant – toate fetele erau nişte derivate ale fetei de la vestiar. Fustă foarte scurtă, string, ciorapi cu portjartier. Sus top, cămăşuţe care mai mult dezveleau decât ascundeau. Portjartiere vizibile, piept siliconat bine garnisit, tocuri înalte, buze încărcate de ruj. Erau pentru toate gusturile: micuţe, înalte şi slabe, mari. Cu sânii mari. Brunete, blonde, asiatice. Fete cu pofta în privire. Fete cu ochii goi.

Cu toate acestea, nicio impresie urâtă. Jorge, indus în eroare. Ba chiar o impresie de viaţă bună. Se aruncă la rândul lui în masa de oameni. Calculă repede. Cel puţin patruzeci de bărbaţi şi acelaşi număr de femei sau, fără îndoială, mai multe şi o duzină de membri ai personalului. Muzică de fundal. Ţigări cu străluciri roşiatice în mâini ridate.

Era absolut clar, un fel de bordel, dar în ce măsură? Lui Jorge îi lipseau indiciile pentru a elucida întrebarea. În

acelaşi timp, atmosfera era una de mare petrecere privată. Teoretic:

ar fi putut fi amicii proprietarului casei şi partenerii lor de viaţă. Dar nu se putea ca toţi aceşti bătrâni să aibă însoţitoare atât de tinere. Prea frumos să fie adevărat. Sau cunoştinţele masculine ale proprietarului, plus câteva gagici pentru a înviora puţin atmosfera. Dar ceva în plus plutea în aer. Jorge mai mătură o dată camera cu privirea.

Încăperea era enormă. O lustră uriaşă spânzura din plafon. De-a lungul pereţilor, o grămadă de spoturi. În colţuri, boxe. O parte din încăpere era ocupată de un bar, unde lucrau un tip şi patru tipe, care serveau băuturi în stânga şi-n dreapta. Cea mai mare parte a domnilor – strânşi în grupuri sau înconjuraţi de fete. În mijloc, sub lustră, dansau cinci fete – oriunde în altă parte mişcările lor ar fi fost considerate abuziv de provocatoare.

Jorge se postă la bar. Comandă un gin tonic. Ezita. Cum trebuia să se comporte? Unde trebuia să ajungă? LA DRACU', ÎN CE RAHAT SE BĂGASE?

Luă o înghiţitură mare din băutură. Ceru un trabuc, Habana Corona. Nu era rău deloc. Fata din spatele barului îi întinse o brichetă. Mică, flacără ultrafierbinte. Fata făcu o mişcare îndrăzneaţă. Jorge se uită în altă parte. Trase un fum.

Încercă să gândească clar. Nu trebuia să se lase stăpânit de panică. Trebuia să rămână calm.

Recunoştea pe cineva? Exista cineva care ar fi putut să-l recunoască? Domnii: suedezi, toţi înstăriţi. Ţinută, strălucire, atitudine. Semnele marcante ale puterii. Jorge nu recunoştea nici măcar un chip. Deci, şi varianta inversă trebuia să fie valabilă, n-ar fi trebuit să-l recunoască nimeni. Personalul: mai mulţi iugoslavi şi Jet-set Carl, precum şi câţiva dintre angajaţii săi, organizatori de petreceri. Magnaţi. Jorge nu credea că Jet-set *man* l-ar putea recunoaşte după seara de la Kharma: era beat ca un porc. Cel mai mare risc: ca Jet-set Carl să fie în mod special neîncrezător după masacrul din Hallonbergen. Pe de altă parte, nu anulase această petrecere. Tipul nu se

temea pentru pielea lui.

Jorge nu-i văzuse nici pe Radovan, nici pe Nenad. Oare erau acolo?

Nu se lăsă cuprins de spaimă: unul printre o sută de persoane. Cei care fuseseră invitaţi credeau fără îndoială că e un bodyguard. Iar bodyguarzii, la rândul lor, credeau cu siguranţă că era invitat.

Jorge parcurse cu privirea sala. Reflectă asupra pasului următor. Ascultă conversaţia dintre doi domni de lângă el, de la bar.

Unul: privirea fugară. Se uita fără încetare la fetele din cameră. Celălalt, mai calm, fuma o ţigară trăgând puternic în piept. Păreau să se cunoască foarte bine.

— Aceste petreceri sunt din ce în ce mai bune.

Bărbatul cu trabucul izbucni în râs.

— Organizate cu mare grijă anul ăsta, mi se pare.

— Fetele astea pe care le aduce – mă înnebunesc.

— Tocmai pentru asta le şi aduc. Nu ai fost la Christopher Sandberg acum două luni, nu?

— Nu, nu-l ştiu. A fost bine?

— O la la! Minunat. Christopher a fost o gazdă la fel de bună ca şi Sven aici.

— Am auzit spunându-se că Christopher şi-a cumpărat o casă nouă aproape de tine.

— Adevărat. Pe strada Valevägen. Trebuie să-i meargă bine afacerile, fiindcă este un cuibuşor drăguţ. Tipul rânji.

— A dat o lovitură bună în Germania, din câte mi s-a spus.

— Da, piaţa urcă săgeată acolo. Cifrele au crescut cu treizeci de procente pe an.

— Este incredibil. Uite, asta cu sâni. Ce mai perniţe.

— Cred că este pentru tine.

Bărbatul cu privirea fugară o fixă pe fată. O dezbrăcă din priviri, măsurând-o de sus în jos. Apoi, îşi muie buzele în pahar. Se întoarse spre bărbatul cu trabucul.

— Mă întreb doar un lucru. Ştiu că aceste petreceri sunt sigure şi toate astea, dar cum poţi fi sigur că niciun

intrus nu se infiltrează aici? Mi se întâmplă să mă trezesc lac de sudoare când mă gândesc la petrecerea de anul trecut de aici. În fine, dacă ar afla ceva Christina, ştii...

— Nicio grijă. Are poliţia la degetul mic. Cei care l-au ajutat să organizeze petrecerea sunt tipi ca lumea. Iar cei care trag sforile în poliţie nu s-ar lega niciodată de genul ăsta de petreceri. Din câte am auzit vorbindu-se băieţii care se ocupă de organizare ar putea să-i bage rău în rahat pe păzitorii legii, dacă le-ar veni vreo idee să ne deranjeze. Comisarii de poliţie, chiar şi ei, fac adesea prostii. Ajunge să ştii doar care sunt.

— Băga-mi-aş, e genial. Îmi place la nebunie.

Tipii ciocniră paharele.

Jorge era în stare de şoc. Radovan să fi fost în spatele a toate astea? În acest caz, era un geniu. Bărbaţii care deţineau puterea cu sprijinul mafiei iugoslave. O combinaţie absolut imbatabilă. Până în această seară – căci acum, J-boy va avea ac de cojocul lor.

Rămase la bar. Scrută mulţimea pentru a vedea dacă Radovan sau altcineva cunoscut se afla acolo. După un minut, muzica se întrerupse. Cineva făcu un *hm, hm* într-un microfon. Bărbaţii din jurul lui Jorge tăcură. Fetele se opriră din dans. Spoturile luminoase se îndreptară spre bar.

Un bărbat urcă pe tejghea. Cu grijă, de teamă să nu cadă. Nu era chiar un tânăr atlet – gras, în costum, dar fără cravată. Părul grizonant pieptănat cu grijă. Ochii – în lumina specială a camerei – păreau lăptoşi, albi.

— Bună seara la toată lumea. Îmi face plăcere să vă văd aici în seara asta.

Într-o mână, tipul ţinea un pahar de şampanie. În cealaltă, microfonul.

— După cum ştiţi, organizez o petrecere o dată pe an. Găsesc că este frumos să ne întâlnim doar între noi, băieţii.

Făcu o pauză elocventă după cuvântul „băiat”. Hohotele de râs aşteptate izbucniră.

— Sper că toată lumea va petrece o seară agreabilă.

În câteva secunde, o să termin, ca să putem pune din nou muzică şi să petrecem nebuneşte restul nopţii. Înainte de a ciocni în cinstea petrecerii, mi-ar plăcea doar să le mulţumesc celor care au făcut posibilă această seară. Radovan Kranjic şi Carl Malmer care organizează, printre alte lucruri, şi genul acesta de evenimente. Să-i aplaudăm.

Aplauze. Jorge observă – bărbaţii cu mai mult entuziasm decât femeile. Tipul cocoţat pe tejghea ţinu un toast pentru invitaţi. A trebuit apoi să fie ajutat să coboare. Muzica reîncepu. Câţiva tipi începură să danseze cu fetele pe ringul de dans.

O oră mai târziu.

Petrecerea degenerase. *Eyes wide shut*, dar, în realitate, în versiune Smådalarö. Se terminase pălăvrăgeala. Bătrânii aveau poftă să pună mâna pe nişte funduleţe tinere. Fetele erau pregătite să-i lase s-o facă. Fuseseră plătite, era evident.

Peste tot, bătrânii pipăiau fetele. Mâinile erau sub sutiene, degetele între picioare, limba în urechi. O discotecă plină de liceeni, cu două lucruri diferite: unu – treizeci de ani diferenţă în fiecare cuplu, al doilea – bătrânii plătiseră pentru distracţie. Fetele, mereu docile.

În ochii fiecărui bătrân – lubricitatea, dezlănţuită.

Jorge încerca să rămână în mişcare. Să nu întârzie prea mult timp în acelaşi loc. Să evite să atragă atenţia cuiva. Dansă un sfert de oră cu o fată mică şi grasă care vorbea cu un puternic accent din Est şi avea pupilele ca o ureche de ac. În plin trip de cocaină sau alt excitant. Se gândi la Nadja. Fărâmiturile poveştii ei începeau să formeze un tablou. Însă Radovan lipsea.

Timp de încă un sfert de oră, Jorge se rezemă de un fotoliu şi purtă o conversaţie incomprehensibilă cu un tip din sectorul financiar. Totul pe un ton foarte politicos. Petrecu un sfert de oră la toaletă.

Auzi numele celui care organiza petrecerea: Sven Bolinder. Cine era?

Mai mulţi tipi şi destule fete părăsiseră încăperea. Jorge neliniştit: aveau să se întorcă? O întrebă pe fata din

Est cu care dansase. Când îi răspunse – Jorge îşi ţipă uimirea – era şi mai tare decât îşi imaginase.

— Cu siguranţă au urcat în camere. Vrei să mergem să vedem şi noi?

Băga-mi-aş!

Camerele.

Gazda nu doar că adusese târfele. Împrumuta şi camerele.

Nivel înalt. Drăguţ aranjat. Forma de prostituţie cea mai ordinară, cea mai murdară, cea mai simplă – te duci, plăteşti, primeşti o cameră şi o fată – transformată în: am fost invitat la o petrecere singur, fără nevastă-mea, din întâmplare era acolo o super gagică, s-a aprins când m-a văzut, am alunecat într-o cameră goală din casă pentru a petrece un moment plăcut.

Refuză propunerea. Nicio cameră pentru el.

Se gândi: unde sunt? Nicăieri. Nicio dovadă împotriva lui Radovan. Trebuie să fac ceva, acum. Înainte de a se sparge cu totul pentru a face ceea ce au venit să facă.

Îi veni o idee. Se apropie de barman. Se prefăcu ameţit de băutură.

— Scuzaţi-mă. Se poate da un telefon de aici?

— Nu cred, îmi pare rău. Aveţi nevoie de un taxi? Mă ocup eu.

— Nu. E un telefon privat. Mi-am lăsat mobilul la vestiare. N-aş putea să-l împrumut pe al dumneavoastră un minut? Jorge agita o bancnotă de o mie. Plătesc, evident.

Barmanul nu se uită la bancnotă. Continuă să-şi prepare cocktailul, cu gheaţă şi fragi într-un mixer.

Îşi asumă un risc enorm. Posibil ca ei să aibă o politică strictă în privinţa telefoanelor mobile. Sau doar îl rugaseră din politeţe să lase telefonul la intrare. Putea să meargă.

— De acord.

Barmanul îi întinse telefonul.

— Ies doar să dau apelul. Îmi trebuie puţină linişte. E OK?

— *Yep.*[20]

Drăguţ, J-boy.

Jorge luă mobilul. Se întoarse. Era bine ce gândea. Iugoslavii şi magnaţii au ceva în comun: adoră gadgeturile. Oricăruia dintre cele două grupuri ar fi aparţinut barmanul, Jorge ghicise corect. Un mobil cu aparat foto.

Jorge se lansă. Nu i se acorda nici cea mai mică atenţie. Supravegherea se relaxase după ce invitaţii începuseră să dispară prin camere.

Se prefăcu că vorbeşte la telefon. Păstră telefonul la câţiva centimetri de ureche. De fapt – fotografierea mergea de minune. Luă o grămadă de imagini. Nu-i păsa dacă barmanul va pune întrebări. Verifică repede câteva fotografii. Calitatea era de rahat, nu îndrăznea să folosească flash-ul. Lumina proastă şi distanţa – fotografiile erau mişcate şi sumbre. Abia se vedea că erau nişte oameni acolo.

Aşa nu se putea. Şterse pozele.

Încercă să se apropie de fotolii. Greu de găsit poziţia. Decise să-şi asume riscul. Ţinu telefonul în faţă. Făcu poze noi. Verifică iar. Un pic mai bine, dar tot neclare.

În cazul în care. Deschise meniul mms. Activă trimiterea de fotografii. Îşi înscrise adresa de *hotmail* Trimise o fotografie. Apoi alte două.

Deschise ochii. Îl văzu pe barman îndreptându-se spre el, însoţit de gorila de la intrare. Băga-mi-aş. Trimise alte două fotografii. Zâmbi. Se întoarse la meniul principal. Întinse telefonul barmanului. Acesta ţipa pentru a acoperi muzica.

— Aţi spus că vreţi să ieşiţi. Ce faceţi aici?

Jorge se făcu că nu pricepe.

— Nimic grav. Am dat doar un telefon. Până la urmă, am rămas înăuntru.

Tipul de la intrare nu părea mulţumit.

— Nu este voie cu mobile aici, ştiţi foarte bine, nu?

Jorge repetă:

---

20 Da, variantă în limbaj familiar, în engleza americană în original. (n.red.)

— Am vorbit doar cu un prieten. Care este problema? Jorge se străduia să pară sigur pe el. Poate ar trebui să discutăm cu Sven Bolinder?

Bodyguardul ezită.

Jorge continuă – ţinând cont că strategia aceasta dăduse roade în faţa gorilei.

— Haideţi! Mergem să discutăm cu Sven. Aparent, nu vreţi să-mi împrumutaţi un telefon ca să dau un apel scurt.

Îl arătă cu degetul pe Sven Bolinder. Bătrânul era aşezat într-unul dintre fotolii, strâns în braţe de una dintre fetele care nu părea să aibă mai mult de şaptesprezece ani. Bodyguardul ezită şi mai mult. Jorge plusă.

— Cu siguranţă are chef să fie deranjat acum.

Tensiune în aer.

Barmanul aruncă o privire în direcţia gorilei. Acesta renunţă. Se scuză. Ieşi.

Jorge rămase în aparenţă calm. În adâncul sufletului – era extrem de stresat. Simţi că trebuie să plece cât mai repede posibil. Se îndreptă spre vestiare. Când îi dădu haina, fata spuse cu un accent de nedefinit:

— Ce păcat că pleci deja, pisoiaş.

Jorge, tăcut.

Îşi puse haina.

Ie°i.

Nu se intersectă cu niciun bodyguard.

Demară. Se apropie de gard.

Era doisprezece şi jumătate.

Grilajul se deschise. Ajunse în stradă. Lăsă Smådalarö în urmă. Lăsă în urma lui rahatul cel mai degenerat din epoca lui Pinochet încoace.

Se gândi: puternicii se distrează regeşte.

Să vă fut în gură.

Jorge este regele.

50

Sentimentul că joacă un joc dublu îi dădea frisoane. În acelaşi timp, era bizar şi obositor – prea multe minciuni de controlat în cap. Problema era că JW prefera să-şi consacre energia mai degrabă propriilor minciuni decât

pregătirii examenului de finanţe internaţionale, fără de care ar fi riscat să o ia în altă direcţie.

Îl considerau drept cineva din înalta societate. În realitate, era un putregai ordinar, care făcea bani în modul cel mai murdar posibil. Abdulkarim credea că muncea făcând bani pentru el, care administra afacerea de C. În realitate, JW se umplea de bani trădându-l pe Abdul pentru a-l ajuta pe Nenad.

Dar pe cine trăda cu adevărat? Dincolo de şefi, erau alţi şefi. Muncea pentru Abdulkarim, care lucra pentru Nenad, care, în mod vizibil, lucra sau lucrase pentru altcineva. Pe cine trăda el dacă lucra pentru Abdulkarim muncind în acelaşi timp pentru Nenad? Era evident, exista cineva în spatele afacerii. Dar cine? Şeful iugoslav în persoană, Radovan? Şeful iugoslav al unei alte branşe? Alt gangster? JW nici măcar nu dorea să ghicească. În plus, nu era problema lui, de fapt.

Trecuseră două săptămâni de la oferta lui Nenad. Interese opuse se luptau în forul lui interior. JW era avid de bani gheaţă. De cealaltă parte, îi era totuşi teamă de cei pe care îi trăda, oricine ar fi fost la capătul firului. Cântărea motivele pro şi contra. Avantajele mergeau într-un singur sens. Mai întâi, banii. Apoi, pe locul al doilea, banii. Acelaşi lucru în al treilea rând. Oricum, trăia mai periculos decât ar fi îndrăznit să-şi imagineze vreodată. De ce să nu se joace de-a ruptul gâtului şi să nu încaseze la maximum? Nu avea niciun motiv. Având în vedere că voia să trăiască asemenea unui rege al drogurilor, atât de departe privea. Îl auzise pe Jorge recitând deviza rapperilor gangsteri: *Get rich or die trying*[21]. Maxima zilei.

Inconvenientele erau incalculabile. Factor important: pericolul. Cei pe care îi va trăda cu siguranţă nu vor sări în sus de bucurie. Riscul de a fi reperat de brigada antidrog va creşte. Riscul de a fi turnat va creşte şi el, va veni din mai multe părţi în acelaşi timp.

Dar, îşi repeta el – banii.

---

21 Să devii bogat sau să mori încercând, în limba engleză în original. (n.tr.)

Îi luă două două zile să se decidă. Preferă crema cremei lui Abdulkarim, cei de un calibru mare unui păduche de arab, alese cash-ul, acceptă pericolul. Nenad, pur şi simplu.

Planul pe care îl făcuse pe Île de Man pica la fix, îi folosea încă şi mai mult decât crezuse.

Călătoria în Anglia îi permisese să se odihnească. JW reuşi să nu se mai gândească la Camilla. Realitatea din Stockholm îl stresa. Adesea, se gândea să se mute, îndată ce va strânge destui bani.

Abdulkarim era iritat peste măsură în perspectiva megalivrării, înţelegerea de la Londra avea mirosul succesului. Dar mai erau trei luni până atunci: înainte de operaţie, trebuia ca verzele să crească suficient. Arabul, JW şi Jorge începuseră să discute despre distribuţia acestor cantităţi mai importante decât toate celelalte pe care le manipulaseră vreodată. Nu avea chef să provoace o mare cădere a preţurilor. Le-ar trebui mai mulţi dealeri şi mai multe firme. Şi mai ales le trebuia un plan pentru transport şi logistică.

Mediul din Stockholm era încă sub şocul dublei omucideri din Hallonbergen. Toată lumea specula. Lui JW nu-i păsa. Un peşte şi o matroană de bordel omorâţi. *So what*? Nimic nu avea de-a face cu sectorul lui.

A doua zi, bău o cafea cu Sophie la Foam. Locul ideal pentru oameni care, duminica, au chef să se cherchelească. Interiorul era amenajat *ă l'italienne*, stilul Starck. Cei mahmuri nu vedeau deloc, fetele aveau o prospeţime matematic imposibilă pentru a doua zi de după seara de băută. Tipii erau îngrijiţi, duşaţi, proaspeţi, li se simţea parfumul în aer.

JW şi Sophie comandară clătite cu sirop de arţar, banane şi îngheţată. Specialitatea bistroului.

JW puse întrebarea care îl sâcâia de ceva timp:

— De ce ţii atât de mult să-mi întâlneşti prietenii?

Sophie lăsă linguriţa să alunece în îngheţată fără să spună nimic. JW se gândi: de ce comandă îngheţată dacă n-o mănâncă?

— Alo, cu tine vorbesc.

Sophie ridică ochii.

— JW, gândeşte-te puţin. Normal că vreau să-i întâlnesc.

— De ce? La ce ţi-ar folosi?

— Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine. Suntem de patru luni împreună şi credeam că o să trecem la un alt nivel al relaţiei noastre. Acum, îmi dau seama că *suntem* la nivelul următor. Că nu ştiu nimic despre tine. Este ciudat că ai o grămadă de prieteni pe care mi-i ascunzi.

— Nu-i ascund. Dar nu sunt interesanţi. Sunt mârlani şi necioplţi. Nu merită osteneala de a face un întreg circ.

— Jorge mi s-a părut supersimpatic. Am discutat o seară întreagă. De acord, nu este chiar ca prietenii mei sau ca ceilalţi prieteni ai tăi. Vine dintr-o lume pe care noi n-o cunoaştem. Găsesc că este interesant. Un tip care a trebuit să se lupte pentru a ajunge undeva. Pentru că cei mai mulţi dintre oamenii pe care îi cunosc s-au născut cu linguriţa de argint în gură, cum spune regele. Nu-i aşa?

— Poate că aşa este. Regele, ce mai, este foarte tare.

JW se gândi la rândul lui. Ce ştia exact Sophie? Continuă:

— Nippe a vrut să ştie cine era tipul cu care erai la Sturehof. Trebuia neapărat să te duci chiar la Sturehof cu Jorge?

— Eşti mârlan acum. Ti-e ruşine sau ce? Asumă-ţi ceea ce eşti. L-am găsit extra pe Jorge. Un băiat rău. Mi-a vorbit o grămadă despre copilăria lui. Ghetoul adevărat, să ştii, în clasa lui de la colegiu, nu erau decât patru suedezi. Şi eu care nu cunosc aproape pe nimeni ai cărui părinţi să nu se fi născut în Europa. Sincer vorbind, Stockholm este un adevărat Johannesburg, mi se pare.

Cuvintele Sophiei îşi urmară drumul lor în mintea lui JW. Ce ştia ea cu adevărat despre el? JW avea chef să schimbe subiectul. De obicei, era mai abil în domeniul ăsta. Dar acum nu mai ştia ce să spună.

Rămaseră muţi ca peştii. Cu ochii în îngheţata care se topea lent.

51

Era clar, trebuia ca Mrado să-şi asigure spatele – să facă în aşa fel încât Rado să nu-i poată face rău atât de uşor. Înainte de orice, să nu-i facă rău Lovisei. Dar înţelegea în acelaşi timp că nu exista securitate absolută. Poţi să bruiezi pistele ca să fii greu de găsit în Stockholm, dar rămânea totuşi şansa să fii găsit. Mrado însuşi pusese mâna pe tipul latino evadat în câteva zile.

Cea mai bună asigurare de viaţă a lui Mrado: strânsese probe beton împotriva lui Rado, care ar fi fost suficiente să-l trimită pentru cel puţin o sută de ani în închisoare. Dosarul lui asupra bossului iugoslav conţinea, dacă l-ar fi trimis vreodată poliţiei: incitare la crimă, maltratare, furt. Proxenetism, fraudă, port ilegal de armă, spălare de bani. Marea problemă în toate astea – Mrado era implicat personal în aproape toate aceste istorii. O sută de ani pentru Rado ar fi însemnat cel puţin cincizeci pentru el însuşi.

Codul de onoare îi împiedica pe amândoi să se acuze în faţa unui judecător. Acordul tacit: ne reglăm problemele singuri.

Mrado şi Nenad nu aruncaseră încă bomba. Mai erau câteva luni de linişte. Va vedea el Radovan – ei nu vor accepta să fie futuţi. Îl vor părăsi. Mrado punea cap la cap deja formulele.

— Nenorocit bătrân, o să ne facem propria afacere.

Dar deocamdată jucau încet. Nu se grăbeau cu nimic.

Procedeul normal pentru un asemenea plan era de a întâlni o altă bandă. Existau băieţi din Frăţia Wolfpack care se întâlneau cu Bandidos, tipi din OG care se întâlneau cu cei din Fucked For Life. Dar aici: Mrado plus Nenad egal forţă. Suficiente contacte şi reţele. Toată repartiţia pieţei se va prăbuşi ca un castel de cărţi de joc, dacă se vor retrage. Radovan va pierde controlul. Un bun debut pentru Mrado şi Nenad.

Mrado era acasă şi dăduse telefoane toată ziua pentru a se pregăti. Îşi făcuse un abonament nou de mobil, în mod normal nimeni n-ar fi putut să-l asculte.

Căutase în rubrica de publicitate apartamente la particulari. Mai multe variante care îi conveneau. Cea mai interesantă în momentul ăsta: un apartament de trei camere de şaizeci şi opt de metri pătraţi în Skanstull. Şapte mii pe lună. Mrado îl vizionase. Corespundea de minune cu situaţia lui. Se găsea sub acoperişul unei case cu grilaj pe interiorul uşii de la intrare şi se putea instala o alarmă. Cel mai bun lucru: apartamentul împărţea balconul cu vecinul. Din punctul de vedere al lui Mrado: dacă lucrurile se înrăutăţeau, putea să se strecoare la vecin prin balcon. O ieşire perfectă.

Încerca disperat s-o întâlnească pe Annika. Ea ştia că Mrado fusese implicat în treburi murdare, o să fie şi mai mult împotriva lui când avea să afle că aceste lucruri vor afecta viaţa Lovisei şi chiar şi pe a ei. În acelaşi timp va înţelege. Fiica ei putea fi în pericol.

Mrado spera că Lovisa şi Annika vor rămâne departe de apartamentul lor în timpul vacanţei de vară. Ideea lui Mrado pentru după vacanţă: Lovisa va merge la altă şcoală. Annika îşi va schimba adresa. Îşi vor schimba amândouă numele de familie. Astfel va fi mai greu să fie găsite. O sună pe Annika pentri a milioana oară săptămâna asta. În sfârşit, răspunse:

— Bună, eu sunt.

— Bună.

— Eşti supărată?

— Încetează, Mrado. Ştii că nu am chef să vorbesc cu tine. Avocaţii noştri se ocupă de vorbărie.

Mrado rămase calm. Luă atitudinea sa cea mai bună.

— Ai dreptate, Annika. Şi mie mi-ar plăcea să evit conversaţia asta. Dar ştii situaţia. Mă gândesc la Lovisa.

— Nu eşti normal. De zece ani mă plâng de stilul tău de viaţă. În faţa tribunalului negi cu obstinaţie că eşti un criminal. Te aperi spunând că exagerez. Că mint. Şi acum, că ai promis că vei face eforturi, că ai dreptul de vizită la două săptămâni şi autoritate parentală comună, mă suni cerând tot felul de chestii.

— Ştiu, dar este pentru a o proteja pe Lovisa. Şi pe

tine, de altfel.

— Ştiu. Nu este corect că ne-ai amestecat în maşinaţiunile tale.

— Este vorba despre Lovisa acum, Annika. Îmi pare foarte rău că s-a ajuns aici.

Conversaţia se învârtea în cerc. Mrado în situaţia de perdant/perdant. Dacă nu reuşea s-o protejeze pe Lovisa, nu va îndrăzni să se răzbune pe Radovan şi viaţa lui va sfârşi rău. Dacă ar proteja-o pe Lovisa, nu ar mai revedea-o – şi va merge până la capătul capătului.

Annika se lamenta de reaua credinţă a lui Mrado. În alte circumstanţe, i-ar fi închis telefonul în nas. Dar nu acum. Ultima lui şansă – s-o cumpere.

— Te rog, Annika! Ascultă-mă o secundă. Lasă-mă să-mi termin fraza. Înţeleg că eşti furioasă. Şi eu sunt la fel. Dar, încă o dată, nu este vina mea. Alte persoane ne ameninţă, pe voi şi pe mine. Situaţia a scăpat de sub control. Trebuie s-o protejăm pe Lovisa. Peste două luni începe vacanţa mare. Vreau să rămâneţi departe de Gröndal şi de grădiniţă toată vara. Vă plătesc o casă de vacanţă sau o călătorie. Nicio grijă. După vacanţă o să vă schimbaţi locuinţa şi şcoala.

— Ascultă, mergi prea departe. Ti-am spus deja că nici nu se pune problema.

— Ascultă-mă până la capăt. Dacă-mi accepţi propunerea, nu sunteţi obligate să plecaţi departe de Gröndal, doar destul de departe pentru ca ea să-şi schimbe şcoala, renunţ la autoritatea parentală şi la dreptul de vizită.

Annika tăcu.

El îi aştepta reacţia. Se juca cu degetul pe o pată de cacao pe care o făcuse Lovisa cu ocazia ultimei ei vizite.

— O să renunţi complet la autoritatea parentală?

— Da. Dar poate o să-mi permiţi s-o văd pe Lovisa din când în când.

— Doar în prezenţa mea.

— O să vorbim despre asta mai târziu. Ce vrei să faci vara asta? Vrei o casă de vacanţă? Vrei să călătoreşti? O

să-ţi plătesc tot ce vrei, aşa cum ţi-am promis.

— Când ne vedem cu avocaţii pentru a regla toate astea?

— Când vrei.

Mai discutară cinci minute. Conveniră să se vadă cu avocaţii în cursul săptămânii. Annika va căuta o destinaţie de vacanţă.

Sentimentele de după conversaţie, contradictorii. Mai întâi, victorie. Lovisa în cea mai mare siguranţă însemna să fie departe de proiectul lui de atac împotriva lui Radovan. Apoi resimţi greutatea. De câte ori avea s-o vadă pe Lovisa? Era important să-şi amintească ce anume făcea din el un bărbat – demnitatea – nimeni nu avea să-l calce în picioare pe Mrado.

Odată ce Radovan va fi înlăturat, totul va merge bine.

La două ore după conversaţia cu Annika, se întâlni cu Nenad.

Merseră la Kelly's, pe strada Folkungagatan. Era ora opt. Barul, deja plin de rockeri hard aproape de pensie şi de muncitori. Esenţa acestui bistrou: berea tare şi friptura grasă de porc. Zgomotos şi agresiv. Lui Mrado îi plăcea la nebunie la Kelly's.

Pe primul loc în agenda lor, marea livrare de coca. Cele două întrebări mai importante: cum aveau să pună mâna pe marfa, cum aveau s-o vândă? Nenad fusese tăiat din reţea pentru că-l trădase pe Radovan. Abdulkarim era noul şef.

Arabul nu ştia nimic despre dubla loialitate a lui Nenad. Tipul ar face orice pentru a câştiga puncte pe lângă Rado. Chiar dacă Nenad i-ar oferi o parte din tort. Concluzia: mai bine să-l ţină în afara loviturii. Abdul nu ştiuse oficial că Nenad nu era cel mai înalt grad în ierarhie. Dar arabul făcuse pe prostul. Înţelesese la un moment dat cine era în spatele afacerii. Că Radovan îi va vâna pe toţi cei care îl vor trăda, pe toţi cei care vor trece de partea lui Nenad.

Soluţia se numea JW.

În loc să se folosească de Abdulkarim, ei puteau să-l

lase pe JW să dezvolte canale de vânzare paralele. Şi periferia? Abdul avea alţi supuşi care trudeau pentru el. JW îi cunoştea pe cei mai mulţi. Câţiva latinos, arabi, suedezi. Nenad stăpânea noua strategie de vânzare care viza clasa de mijloc. Nu lipseau pepinierele de recrutare, pentru că Mrado avea contacte la OG care ar fi intrat poate în joc. Reţeaua lui de contacte se lărgise într-o manieră exponenţială de când făcuse împărţirea pieţei.

O altă problemă pusă pe masă: videocluburile lui Mrado, în rahat. De când Radovan îl degradase pe Mrado, bossul iugoslav nu mai băgase bani în societăţi. Se scurseseră trei săptămâni de atunci. Problema: fără cash – impozitul pe profit se baza pe taxele fiscale ale anului precedent. Pe atunci, trei sute de mii pe lună. Acum, mai puţin de şaizeci de mii. Pe scurt: tătucul stat va omorî societăţile cu taxele. Efectul şi mai de rahat – Mrado nu va mai avea acces la bani albi. Avea totuşi nevoie de bani albi pentru a plăti închirierea casei de vacanţă şi apartamentul destinat s-o pună în siguranţă pe Lovisa.

Băga-mi-aş.

Şi totuşi, Mrado era mulţumit. O zi bună. Înţelegerea cu Annika, pe loc. Pregătirile cu Nenad, în curs. Partida o să înceapă curând. Miza: o sută de mii de grame de cocaină. Miza în sens spiritual: să devină noii regi ai cocainei în Stockholm.

52

Se scursese o săptămână de la noaptea din Smådalarö. Jorge ţinea capul în nisip. Poliţia lucra din greu la „crima de la bordel”, cum o botezase *Expressen*. Ce porcărie – nimănui nu-i păsa de cei doi megacriminali sârbi.

Jorge trăgea de timp pe acasă. Uneori, dacă era nevoie, ieşea să se ocupe de lucruri urgente privind vânzarea şi distribuţia, dar nu des. Cu totul, nu scosese nasul afară decât de trei ori. Abdulkarim era mulţumit atâta timp cât obiectivul lui rămânea stabil – să răspândească aurul alb prin periferii. Să micşoreze preţul: să pună un anumit plafon. Să transforme: să luăm câteva

beri? în: tragem câteva linii?

Mergea. Jorge revindea către opt contacte diferite în periferia din Nord. Din Solna până în Märsta. Tipi care cunoşteau cartierul. Oameni ca lumea. Revindeau în puburi, pizerii, discoteci, săli de biliard, centre comerciale, parcuri. În plus, distribuia şi în anumite cartiere din Sud.

Petter, pasionat de fotbal, era *main man-ul* lui. Ţinea un ochi pe dealeri. Se ocupa de logistică. Se plimba toată ziua prin oraş, cu buzunarele pline de pliculeţe. Îşi spunea el însuşi *tunul de zăpadă*. Lipsea doar o mică ritornelă[22] obsedantă.

Le vindea tinerilor. La petreceri, în apartamente sau în vile, în faţa standurilor de cârnaţi sau în centrele de animaţie.

În camerele de zi, în sălile de aşteptare din gări, în subsolurile blocurilor ieftine.

O invazie de cocaină calculată şi stăpânită la periferie.

Ploua cu bani. Abdulkarim era generos. Până acum, Jorge strânsese mai mult de patru sute de mii. Păstra jumătate de bani acasă, ascunsă în şase casete de DVD-uri pe etajeră. Bancnote de o mie rulate şi aliniate una lângă alta ca ţigările. Restul era înfundat într-o tulpină mică aproape de Halenelund. În maniera piraţilor.

Consuma o parte, dar păstra grosul.

Nu reuşea să-şi păstreze calmul. Se trezea cel puţin o dată pe oră noaptea.

Îl urmăreau imagini de coşmar. Canapele înspumate de creier. Pereţii de la Österåker, pe care îi vedea din interior. Tipi cu nişte limbi care semănau cu nişte penisuri sculate. Nu era nevoie de Freud pentru a interpreta aşa ceva.

Lui Jorge îi era frică.

Dacă se întorcea în închisoare, cu siguranţă avea să fie pentru toată viaţa.

Aşa ceva nu era posibil, trebuia să fie tâmpit.

Trebuia să acţioneze. Trebuia să-şi tragă partea lui

22 Refren. (n.red.)

din toată această situaţie.

Södermalm. Direcţia strada Lundagatan. Teren necunoscut pentru Jorge. Staţia de metrou se numea Zinkensdamm. Jorge coborî pe peron. Un puternic curent de aer îi biciui faţa când urcă scările spre ieşire.

Timpul de afară, mai blând. Se simţea primăvara.

Strada Lundagatan. Mai multă zăpadă în parcul Skinnarvik. Jorge ştia zvonurile: un cuib de homosexuali.

Numărul cincisprezece.

Formă codul de intrare pe care îl primise. O mie nouă sute paisprezece. Jorge se gândi: oamenii nu au imaginaţie. Aproape toate codurile de intrare încep cu unu şi nouă. Ca şi datele.

Verifică numele pe plăcuţele din casa scării. Etajul trei: Ahl. Era un loc bun. Luă liftul.

Din interiorul apartamentului se auzea o muzică plăcută. Sună la uşă.

Nimic.

Sună din nou. Muzica se întrerupse.

Cineva deschidea yala pe dinăuntru.

Un tip îmbrăcat în pantaloni de jogging şi maiou deschise uşa. Cu părul ciufulit, ochelari rotunzi şi gravă problemă cu acneea. Caricatura unui *nerd*[23].

Jorge se prezentă. Fu invitat să intre.

Vorbiseră la telefon cu două zile înainte. Conveniseră ora şi locul. Richard Ahl: un trântor de douăzeci şi unu de ani care începuse nişte studii de audiovizual la Universitatea din Södertörn şi câştiga bani de buzunar muncind pentru asistenţa tehnică Windows XP seara. Un trăgător de elită care petrecea cel puţin opt ore pe zi în labirintul *Counter Strike*, cu puşca în mână. Richard, un guru al jocurilor în reţea.

— Trebuie să te antrenezi dacă vrei să devii profesionist. Ştii cât bănet se poate face în domeniul ăsta? îl întrebă el pe Jorge, după ce îi explicase cu ce se ocupă.

Lui Jorge nu-i păsa. El abia se pricepea la Gameboy. Chestii mai avansate nu făceau parte din repertoriul lui.

---

23 Persoană împătimită de informatică şi computere. (n.a.)

Richard explică:

— *Counter Strike* este blockbusterul jocurilor pe internet. Ştii, sectorul ăsta are o cifră de afaceri mai mare decât a Hollywoodului.

Continuă să turuie. Pe Jorge îl informase Petter despre cum era Richard. După Petter, tipul era un geniu al informaticii. Păcat că îşi consumă talentul în jocuri. Tipul ar fi putut să intre uşor în serverele FBI, CIA sau ale Pentagonului, dacă îşi punea mintea.

Apartamentul: o garsonieră cu o nişă pentru pat şi câteva mobile. Haine şi ziare zăceau pe jos. Cel mai frapant, în faţa unui perete: biroul încărcat la maximum. Două ecrane, unul plat, celălalt mai vechi. Dischete, CD-uri şi DVD-uri, plicuri pentru CD-uri, manuale, joystick-uri şi manete de joc, tastaturi, ziare, trei paduri cu modele diferite, dintre care unul reprezenta iazul cu nuferi al lui Monet, două căciuliţe, un laptop deschis, cabluri, webcam, cutii de coca-cola şi ambalaje de pizza goale.

Mediul natural al unui *nerd*.

Richard se aşezase pe un fotoliu în spatele biroului.

— Petter mi-a spus că ai nevoie de ajutor. Să prelucrezi nişte fotografii şi să intri într-un laptop?

Jorge, plantat în mijlocul camerei, nu era sigur că băiatul a înţeles ce aştepta de la el.

— Înainte de toate, aş avea nevoie de ajutor ca să intru în acest laptop. Nu am nici numele utilizatorului, nici parola, dar înăuntru există informaţii foarte importante. Şi apoi, am nevoie de ajutor pentru a îmbunătăţi calitatea câtorva fotografii pe care le-am făcut cu camera de la un telefon mobil.

— Asta este. Tocmai asta ţi-am spus, nu?

În mod evident tipul se dădea mare. Ştia că este bazat. Dar nu atât de bazat pentru a fi modest. Jorge îi întinse mobilul pe care îl adusese din Hallonbergen. Richard se lăsă pe spătarul fotoliului. Împinse scaunul ergonomic până la capătul biroului. Deschise computerul. Demară.

Computerul ceru numărul utilizatorului şi parola.

Richard tastă ceva.

Computerul răspunse cu un mesaj: *Nu aţi putut fi conectat. Numele dumneavoastră de utilizator sau parola nu sunt recunoscute. Încercaţi din nou sau contactaţi asistenţa tehnică*.

Richard suspină. Încercă din nou cu alte combinaţii de litere. Nimic. Deschise iar computerul. Puse un CD. Începu să scrie în format DOS. Nimic.

Continuă să mitralieze pe tastatură. Bătea frenetic.

Jorge dădu la o parte o grămadă de rufe murdare şi se aşeză pe scaun. Nici măcar nu încercă să înţeleagă ce anume făcea un *nerd*. Dar nu conta: cel mai important era să poată intra în computer. Îşi plimbă privirea prin cameră. Pe perete: afişe cu primele filme din *Războiul Stelelor*. Poate originalele. Luke Skywalker în ipostaza lui Mesia aruncând cu sabia laser în cer. Yoda cu bastonul şi cu faţa ridată. Se consideră o fiinţă estetică. Jorge nu fusese niciodată atras de science-fiction.

Se gândi iar la fetele din Smådalarö. Multe dintre ele, de origine slavă. Ca Nadja. Unele vorbeau curent suedeza. Altele erau cu siguranţă suedeze obişnuite. Un amestec: suedeze, rusoaice, asiatice. Le înţelegea pe femeile din Est. Trăiau ilegal în această ţară. Luau droguri. Erau ameninţate de peşti. Nu aveau cu adevărat de ales. Dar celelalte? Cum aterizaseră în acest rahat?

Richard rupse liniştea:

— Nu reuşesc. Informaţiile pe care le cauţi se află pe hard. Am încercat să reinstalez Windows XP, sistemul de operare al computerului, cu CD-ul meu. Numele de utilizator şi parola fac parte din sistem, deci mi-am spus că dacă le reinstalez, nu vor mai fi. Problema este că sistemul are un fel de limbaj criptat pentru informaţiile de pe hard. Nu este suficient să reinstalez Windows-ul. Trebuie să decriptez chestia asta. Asta ia ceva timp.

— Cât timp?

— Ideea este că nu am acasă programul pentru aşa ceva. Trebuie să-l descarc de pe net. Să bibilesc un pic. O să am nevoie de trei sau patru săptămâni, cred.

— N-ai vrea să-l bibileşti mai repede?

— Nu ştiu. Am ceva chestii în lucru acum.

Jorge se gândi: e cam ameţit de băutură. Spuse:

— Fă cum ştii mai bine, nu măresc suma.

Richard închise computerul.

— Să nu uităm fotografiile, spuse Jorge.

Intrară în adresa de hotmail a lui Jorge. Descărcară fotografiile. Richard deschise programul Adobe pentru a le prelucra. Apăsă pe un buton pentru a deschide fişierul lui Jorge. Pe ecran, apărură cinci fotografii.

Prima: Sven Bolinder într-un fotoliu, cu o fată pe genunchi. Vedere din profil.

A doua: un bărbat într-un alt fotoliu. O fată aşezată pe braţul fotoliului. Se îmbrăţişau.

A treia fotografie: spatele unui bărbat pe cale de a lipi o femeie de un perete. Nicio faţă. Rahat.

A patra: acelaşi bărbat la perete, privind peste umărul fetei. Zâmbet larg.

Ultima: un al patrulea tip în picioare lângă un fotoliu. O fată în genunchi în fotoliu, cu o mână pe pantalonii bătrânului, mângâindu-i coarda. El zâmbea.

Toate fotografiile erau de proastă calitate. Ca şi cum Jorge fotografiase fantome în mişcare. Richard mări imaginile din zoom.

— Băga-mi-aş, ce-i asta?

Jorge nu ştiu cum să interpreteze această remarcă – tipul voia să spună că nu vedea ce anume este în fotografii sau era şocat tocmai pentru că vedea ce reprezentau?

— Fotografiile pe care vreau să le prelucrezi. Numai eu văd ce reprezintă, nu?

— Jorge. Cu ce te ocupi, de fapt? Richard îl privi cu nişte ochi de melc.

— Relaxează-te! Nu sunt detectiv privat care vânează soţi infideli, dacă la asta te gândeşti. Nici măcar nu ştiu cine sunt tipii ăştia. Nu-i nimic grav. Doar ajută-mă.

Richard bombăni. Se întoarse spre ecrane. Începu să dea click pe iconuri şi pe imaginile programului.

Activă totul pe tastatură. Schimbă luminozitatea.

Tastă mai multe definiţii, niveluri ale pixelilor, contraste. Mări imaginile, schimbă culorile, retuşă părţile mişcate.

Munci cu conştiinciozitate. Jorge îl întrebă cât avea să dureze. Richard, fără să înţeleagă:

— Asta? Toată noaptea. Odată ce am început, nu sfârşesc niciodată.

Jorge înţelese mesajul. Plecă. Se vor suna luni pe la prânz. Ieşi. Coborî în strada Lundagatan.

În metrou, pe drumul de întoarcere: gânduri. Bătrâneii ăştia eleganţi şi dezabuzaţi nu erau satisfăcuţi de viaţa lor. Erau nevoiţi să se arunce asupra târfelor adolescente pentru a fi mulţumiţi. Ipocrizia demascată a suedezilor cumsecade. Lumea marginalilor părea acum mai onestă. Suedia imigranţilor era mai înviorătoare. În noaptea aceea dormi bine, fără să ştie de ce.

Computeristul sună a doua zi la douăsprezece şi jumătate.

— Ai putut aranja fotografiile?

— Da, poţi spune şi aşa. Aparent, au fost făcute cu un aparat de şase pixeli, cel puţin.

— Atunci?

— Am introdus imaginile în câteva baze de date. Mi-am spus că ţi-ar plăcea treaba asta.

— Baze de date?

— Da, nu vrei să ştii cine sunt tipii?

Mai mult decât sperase Jorge. Simţi că nu-şi mai încape în piele de bucurie.

Uriaş.

Richard continuă:

— Cel cu fata pe genunchi este Sven Bolinder. Director şi acţionar principal al uneia dintre cele mai mari societăţi bursiere din Suedia. Cel care se lasă îmbrăţişat este moştenitorul unei antreprize, nu cred că ştii despre ce este vorba, dar este enormă. Tipul de la perete cu un zâmbet debil este un amic al regelui şi al înaltei societăţi. Ultimul, şi nu dintre cei mici, bărbatul căruia i se masează ştanga, este cel mai uşor de găsit, este un Wallström.

Jorge nu ştia nimic despre antreprizele pe care le

enumerase Richard. Magnaţi ai bursei, ăsta nu era tocmai domeniul lui.

Dar auzise destul pentru a înţelege – vânat mare.

Se puse de acord cu Richard. Jorge va trece pe la el pentru a lua fotografiile retuşate. Părăsi apartamentul. Alergă spre staţia de metrou.

J-boy: aşa cum repetase întotdeauna – regele regilor. Şef al finanţelor, magnaţi ai bursei, acţionari principali – atenţie. Jorgelito: cel mai mic dintre cei mici cu care veţi regreta că v-aţi intersectat drumurile.

Un fel de victorie cu o singură lovitură de mână.

PARTEA A TREIA

(trei luni mai târziu)

Svensk Damtidning[24]

Aniversarea prinţesei – Petrecere glamour pentru creme de la creme a tinerei societăţi de Britt Bonde (*fotografii*: *Henrik Olsson*)

Marele eveniment de la începutul verii pentru sfera glamour a capitalei a fost evident aniversarea prinţesei Madeleine la Solliden pe 10 iunie. Petrecerea a fost bineînţeles organizată de noua vedetă din Stureplan Carl Malmer, pe care prietenii îl numesc Jet-set Carl, organizator al petrecerilor şi prieten personal al prinţesei. Au fost acolo tatăl, Majestatea Sa regele, precum şi mama Silvia şi elita tineretului din Stockholm – care, savurând şampania şi bufetul italian, şi-au făcut încălzirea pe ringul de dans pe ritmul muzicii lui E-Type, care dădea un concert aniversar special. Prinţesa însăşi era strălucitoare, expunându-se cu un „bronz de Saint-Tropez" în vara întotdeauna splendidă şi cu Jonas alături. Prinţesa moştenitoare Victoria şi-a felicitat sora şi i-a dat un cadou – o cuşcă de câine lăcuită, Mini One, creaţie Ernst Billgren. Toţi prietenii prinţesei au petrecut o lungă seară împreună şi, la miezul nopţii, au putut lua o cină tardivă, Janssons frestelse[25]*. Apoi, grupul de prieteni ai micii prinţese a continuat să petreacă până dimineaţa.*

24 Revistă feminină de investigaţii. (n.tr.)

25 Mâncare gratinată cu anşoa, literal „tentaţia lui Jansson".

În fotografii:

Sophie Pihl şi Anna Rosensvärd, prietenele prinţesei, au fost, ca de obicei, primele care au făcut atmosferă.

Carl Malmer „Jet-set Carl" şi (*iubita*) *prietena lui Charlotta „Lollo" Nordlander. Carl a organizat petrecerea.*

Baronii petrecerii Fredrick Djurklou, Niklas „Nippe" Creutz şi Johan „JW Westlund s-au dezlănţuit pe ringul de dans.

Prinţesa Madeleine însăşi, într-o tandră îmbrăţişare cu Jonas al său.

53

JW se bucura de viaţă. În tot acest timp, Nenad rămânea constant în contact cu el. Se scurseseră aproape trei luni de când JW luase decizia – să joace în arena greilor. Nu înţelegea exact de ce era nevoie de el în această ecuaţie, dar aparent Nenad ţinea la asta. JW va avea partea lui de prăjitură. După lungi negocieri, căzuseră de acord pentru cincisprezece la sută. Dacă totul mergea cum fusese prevăzut: vânzare completă, vânzare fără probleme la preţ bun, va băga în buzunar peste şase milioane. Sfinte Christoase, bun eşti.

Spălarea banilor ar rezolva toate problemele. Totul era pregătit de aproximativ trei luni. Societăţile şi conturile pe Île de Man, societăţile din Suedia, facturile, contractele de împrumuturi şi contractele de muncă. Al naibii de bine cusute.

Lui JW îi plăcea la nebunie planul. Banii câştigaţi din vânzarea de C erau transferaţi în bancnote, ca plăţi pentru costurile de marketing în Anglia. Aranja el însuşi facturile pentru firmele de marketing şi de publicitate englezeşti pe care le inventase. Aveau toate acelaşi număr de cont, de fapt contul uneia dintre propriile lui societăţi, deschis la Central Union Bank. Nimic ciudat în toate astea – pe hârtie, era un business cu mobilă veche englezească. Cele două contacte de la Handelsbanken şi de la SEB îl adorau. La fiecare întrevedere, JW le acoperea de complimente, le făcea să râdă povestindu-le istorii despre noile fotolii de piele sau mese de sticlă cu picioare de marmură. Reuşise

să le facă să aibă mare încredere în el. Prima fază, transformarea banilor cash în înregistrare electronică, mergea ca pe roate. Faza a doua, disimularea, se baza pe faptul că banii erau transferaţi în contul societăţii pe care o avea JW pe insulă. Societatea primise un nume: *C Solutions Ltd*. Îi plăcea la nebunie acest C original. Banii erau protejaţi, ascunşi, siguri. Nimeni în afară de JW nu avea posibilitatea să ştie câţi erau şi unde se găseau.

Ultima fază era genială – spălarea propriu-zisă. *C Solutions Ltd* împrumuta bani celei de-a treia firme suedeze a lui JW, *JW Consulting* SA Contractul de împrumut fusese stabilit de consilierul său bancar, care urmărea şi tranzacţiile. Dobânzile şi sumele fuseseră reglate. Clauze contractuale precise erau pregătite: *Event of Default*, *Governing Law*, *Termination Clauses* – totul era conform cu jurisdicţia din Île de Man. Din punctul de vedere al administraţiei suedeze, societatea suedeză a lui JW primea un împrumut de la o societate străină. Nu era nimic neobişnuit. Contractele erau în regulă. Bucla imaginată: JW plătea facturile propriei societăţi care împrumuta bani şi îşi plătea în egală măsură dobânzile. Casa lui *JW Consulting* SA se umplea, cinci sute de mii de coroane deja, în totalitate legale. Dacă întreba cineva ce anume încercase societatea să facă cu toată această sumă, răspunsul era pregătit – asta ar acoperi sumele iniţiale de pornire, de exemplu o maşină de serviciu şi un mobil. Asta se adăuga la posibilitatea de a face să pară că investeşte coroanele şi să le transforme în câştiguri pentru a constitui capitalul societăţii. Şi aspectul pozitiv al întregii istorii – dobânzile de plată ale societăţii de pe insulă puteau să fie deduse din impozite.

Firma suedeză cumpără BMW-ul după care tânjea JW. Două sute de mii de coroane bani gheaţă. Restul în plăţi succesive. Oficial, era proprietatea firmei, dar JW dispunea de ea liber. Ziua în care se duse s-o caute la concesionar fu una dintre cele mai minunate din viaţa sa, de mii de ori mai bună decât ziua petrecută în magazinele de lux din Londra.

Să cumpere un apartament era mai greu. O persoană juridică nu putea decât în mod excepţional să posede imobile în Suedia. Formal, firma lui JW nu trebuia să se ocupe de acest lucru. Soluţia a fost organizarea unei adunări a acţionarilor de la *JW Consulting* SA Un proces-verbal semnat în care acţionarii hotărau să-i atribue lui JW o primă de trei sute de mii de coroane.

Rezultatul tuturor acestor maşinaţiuni: tocmai achitase un acont de trei sute de mii de parai pentru un apartament de două camere luxos amenajat, de şaizeci de metri pătraţi, pe strada Kommendörsgatan. Preţul total: 3,2 milioane. Făcea – desigur, apartamentul nu era foarte mare, dar era de-ajuns pentru el. Parchetul, plafoanele înalte, ferestrele lungi şi un şemineu de faianţă îi dădeau un aspect grav. Nu-i mai rămăseseră bani pentru mobile de clasă, dar asta nu era o problemă – odată marea livrare în buzunar şi începute vânzările, JW avea să devalizeze magazinele Nordiska Galleriet. Să trăiască după rangul său. Şi conform imaginii pe care o avea despre el însuşi.

Totul se petrecuse atât de repede. În câteva luni, reuşise să se ridice la nivelul lui Nippe, Putte, Fredrik şi ceilalţi. Deţinea o maşină şi un apartament în Öfvre, cartierul şic al oraşului. Lucrurile nu puteau decât să meargă spre mai bine. Din primăvară, făcea în medie două sute de mii de coroane pe lună. El şi Jet-set Carl formau o echipă demenţială. Carl organiza petrecerile, invita oamenii, se ocupa de relaţiile publice. JW garanta o atmosferă de demenţă şi pudră trasă pe nas bine încărcată. Banii se plimbau traversând marea, plecau din Suedia pentru a ajunge în conturile *C Solutions Ltd* pe Île de Man, pentru a se întoarce apoi la *JW Consulting* SA. Era un proces complicat, lung şi scump. Dar când va ajunge marea livrare, fiecare coroană investită va da roade. Încercase să-i explice sistemul lui Abdulkarim. Arabul pricepea vag măreţia afacerii şi voia să se arunce şi el în barcă. JW îşi făcea singur complimente, era omul care vedea departe – tocmai cumpărase o nouă societate pe insulă, pentru care deschisese un cont. Acum că Abdul

arătase interes, era o deschidere pentru a se ocupa şi de afacerile lui. Fusese uşor să activeze cealaltă societate şi să pună pe picioare un comerţ încă şi mai mare.

Chiar şi Nenad îl complimentă, considerând situaţia impecabilă. Vru să participe şi el. JW se înjugă la muncă, plin de solicitudine. Îşi făcu rost de noi societăţi. Deschise conturi. Măslui contracte. După o lună, arabul, sârbul şi oricine altcineva putea participa la sistemul lui JW. *In*: o legătură neagră ca noaptea. *Out*: bănet alb ca zăpada.

JW ştia de mult timp că Sophie o cunoştea pe prinţesa Madeleine. Dar ideea că putea să meargă la aniversarea acesteia şi, în plus, să se vadă în paginile revistelor mondene – constituia o senzaţie la fel de tare ca şi cumpărarea unei maşini.

De altfel, Sophie încetase să mai pună întrebări despre Jorge şi despre ceilalţi. Poate că întâlnirea cu chilianul îi fusese de-ajuns. JW nu era sigur de asta, dar uneori avea impresia că se pregătea s-o lase baltă. Oare pentru că simţea că avea prea multe secrete pentru ea? O incertitudine permanentă. Trebuia s-o lase să se întâlnească cu prietenii dealeri? Complet imposibil. Un revolver armat la fruntea lui JW. Să se ducă să-l vadă pe Jorge şi să petreacă un moment bun, de acord – dar jargonul lăudăros şi glumele debile ale lui Fahdi, niciodată.

JW lupta împotriva acestei idei. Sophie încetase în sfârşit să mai pună întrebări. În acelaşi timp, angoasa ca totul să se ducă de râpă dintr-un moment într-altul creştea. Nu trebuia să intre în rahat acum. Când era pe punctul de a se evapora.

Se aştepta să aibă veşti de la poliţie despre Camilla, dar nu se întâmpla nimic. La sfârşitul lunii iunie, aproape şase luni după ce le spusese ce ştia, hotărî să-l sune pe comisarul însărcinat cu ancheta.

Îi dădură papucii. Poliţia îi explică faptul că nu avea dreptul să-i comunice elemente noi din ancheta referitoare la dispariţia Camillei. „Legea discreţiei, ştiţi.” Poliţia nu va putea să vorbească despre cercetări decât cu părinţii dispărutei, Margareta şi Bengt Westlund – nu cu JW. „Din

nou, pot să vă spun că nu avem piste noi, de aceea nu avem nimic să vă comunicăm.”

Rămase aşezat o jumătate de oră, cu telefonul în mână, privind drept în faţă. Nu reuşea să înţeleagă. Ce naiba făceau, băga-mi-aş? Le servise capul profesorului de la Komvux pe o tavă de argint. Evident, Jan Brunéus era amestecat în dipariţia Camillei.

Adesea se întreba dacă nu trebuia să-l trimită pe Fahdi la Brunéus. Să-l pună pe prof puţin sub presiune ca să vorbească.

JW conducea afacerea cu cocaină într-un mod exemplar. Dar chipul Camillei era mereu primul lucru care îi venea în minte dimineaţa când se trezea. Nu avea deloc linişte.

A doua zi, îşi sună mama. Trecuseră două luni de când nu mai vorbiseră.

— Johan, suni prea rar şi nu răspunzi când încerc să te caut.

Iată: tot ce făcea, era să-i provoace remuşcări. Nu înceta să se mire că nu sună mai des.

— Ştiu, mamă, îmi pare rău. Ce mai faci?

— Ca de obicei. Nimic nu se schimbă aici.

JW înţelese. Regretele răzbăteau întotdeauna, acoperind vocea mamei.

— Ieri, o prietenă mi-a spus că a văzut o fotografie de-a ta în *Svensk Damtidning*. Am alergat imediat să cumpăr ziarul. Mă gândeam să te sun astăzi. Este incredibil, Johan. La petrecerea prinţesei, măi! L-ai văzut pe rege?

— Da, da. Era mulţumit şi părea simpatic.

— Nu ştiam că tu cunoşti asemenea oameni.

— Sunt nişte prieteni de la universitate. Sunt simpatici.

— Tata a câştigat ieri la loto. Îţi poţi imagina? A răzuit de trei ori o mie. Mai întâi n-am observat. Am răzuit împreună. Cea mai mare sumă pe care o câştigasem până acum fusese o sută de coroane.

— Ah, super. Şi a cumpărat alte tichete?

— Nu, am mâncat la un restaurant din Robertsfors.

Povestea asta îl făcu fericit pe JW. Din câte ştia, ei nu ieşiseră niciodată, nici măcar până la singurul restaurant bun din Robertsfors, după dispariţia Camillei.

— Mamă, am să-ţi spun ceva.

Margareta tăcu. Ghici din tonul lui JW despre ce era vorba.

— Poliţia are veşti noi despre Camilla.

Auzi respiraţia de la celălalt capăt al firului.

Continuă să povestească. Toată istoria cu Jan Brunéus. Când termină, Margareta îl întrebă cum de ştia toate aceste lucruri.

Se eschivă:

— Mamă, trebuie să suni la poliţie. Ştiu că nu-ţi place să faci asta. Dar trebuie să ceri rapoarte. Să faci presiune ca să intensifice ancheta. Avem dreptul să ştim ce s-a întâmplat.

— Nu pot. Tata trebuie să sune.

JW îi vorbi lui Bengt. Tatăl era într-o dispoziţie proastă. JW îi explică din nou. Bengt se făcu că nu pricepe. Punea întrebări prosteşti.

— De ce lipsea atât de mult de la Komvux? Nu ştia că dacă lipseşte, va avea note proaste?

Frustrarea lui JW crescu. La sfârşit, JW urlă:

— Dacă nu suni la poliţie, n-o să mai auziţi niciodată de mine!

Nu-i plăcea să recurgă la ameninţări, dar ce altceva putea face? Se scuză. Bengt promise să sune la poliţie. JW se lungi pe pat în noul său apartament magnific. Îşi aduse genunchii în faţă, ghemuiţi. Se gândi că trebuia s-o sune pe Sophie. Ca să-i vorbească despre părinţii lui. Despre Camilla. Nu, nu putea.

A doua zi, lucră ca de obicei, la proiectul lui Abdulkarim, vânzarea de C, extinderea, cooperarea cu Jorge. Pregătirile pentru marea livrare cu Abdulkarim şi Jorge. Arabul secase cu bună ştiinţă piaţa de C. Voia să urce preţul înainte să ajungă încărcătura. Asta însemna, pentru JW, mai mult timp pentru studiu, ceea ce îi era

realmente indispensabil.

Lăsa să ajungă la Nenad informaţiile pe care le primea. Îl suna de mai multe ori pe săptămână pentru a face raportul. Începea să devină rutină.

Apoi, într-o zi de iunie, sosi mesajul: căpăţânile de varză englezească erau gata. O săptămână mai târziu, soseau ambalate în containere.

JW şi Abdulkarim luaseră legătura cu o societate adevărată de logistică, *Schenker Vegetables* SA, închiriaseră depozite peste tot în periferie unde aveau să stocheze marfa, negociaseră cu englezii în privinţa garanţiei preţurilor şi controlului calităţii şi făcuseră astfel încât şoferi buni să transporte livrarea. Organizare şi măsluire la maximum.

Curând, vor inunda periferiile Stockholmului cu marfa lor. JW şi Jorge schiţaseră planuri, reflectaseră serios. Angajaseră dealeri în vederea noii cantităţi de care aveau să dispună. Atmosfera era încărcată de electricitate în acest început de iunie.

Dacă totul mergea bine, JW avea să fie multimilionar în câteva luni.

Cabinetul avocatului Lindskog Malmström RAPORT AL SINDICATULUI ÎNSĂRCINAT CU LICHIDAREA BUNURILOR

A. GENE RALITĂŢI Debitori

Specialist video la Stockholm SA; 556987-2265 Camarad Video SA; 556577-6897 Sediul: Stockholm

Reprezentant

Christer Lindberg, membru al conducerii Strada Ekholmsvägen 35 127 48 SKÄRHOLMEN

Eva Grönberg, supleant(decedată)

Strada Portholmsgången 47 127 48 SKÄRHOLMEN

Revizor

Mikhael Stoianovic

Capital în acţiuni

100 000 de coroane

Data depunerii bilanţului

10 iunie a.c.

Lichidator

Göran Grundberg

B. REZUMAT AL ÎNCASĂRILOR ŞI DATORIILOR

Raportul asupra verificării creanţelor ne face cunoscute următoarele cifre:

ÎNCASĂRI 11.124,00

(conţinut al casei, inventar, încasări generate de închirierea de filme DVD sau video)

DATORII

Datorii prioritare (impozite neplătite) 174.612,00

Legea falimentului 11

Datorii neprioritare 43.268,oo

Total creanţe 206.756,00

Verificarea creanţelor a fost făcută sub jurământ de către reprezentanţii societăţii.

C. INTRODUCERE

Observaţii generale

De ceva timp, anchetez mai multe societăţi bănuite a face parte dintr-un cartel de spălare de bani. Debitorii în chestiune, societăţile anonime Specialist video la Stockholm SA (în continuare Specialist Video)şi Camarad Video SA (în continuare Camarad Video) sunt bănuite a face parte dintr-un grup de firme care întreţin contacte cu aşa-numita „mafie iugoslavă" din Stockholm. Alte societăţi din această sferă sunt Clara's Bar & Co SA, Diamond Traiteur SA şi Specialişti în demolări la Nälsta SA. Activităţile acestora sunt cu siguranţă diferite, dar „proprietarii fantomă" sunt cu siguranţă aceiaşi.

Debitorii

În septembrie anul trecut, Christen Lindberg a preluat Specialist Video de la Ali Köyglu care instalase o spălătorie în local. După Christen Lindberg, preţul de cumpărare se ridică la trei sute de mii de coroane. Aceste informaţii nu au fost confirmate de către Ali Köyglu. În aceeaşi lună, Christen Lindberg a preluat Camarad Video de la Öz Izdan, care folosise localul tot pentru închirieri video, pe atunci în cadrul societăţii Video Karlaplan SA. Christen Lindberg a indicat faptul că nu-şi mai aminteşte

preţul la care a cumpărat localul. Öz Izdan a refuzat să răspundă la întrebările privind vânzarea. După Christen Lindberg nicio vânzare nu a fost arhivată.

Christen Lindberg nu era activ în poziţia sa de proprietar. Nu deţinea conturi şi nu era implicat în conducerea firmei.

Contextul insolvabilităţii societăţii şi data lichidării

Datoriile se constituie în mare parte din impozite neplătite. Societatea servea cu siguranţă spălării de bani de către proprietarii fantomă. Se ţinea o dublă contabilitate, iar cărţile conturilor ascunse au arătat că în realitate veniturile firmelor erau (cifrele medii pentru primele şase luni de activitate: Specialist Video – 52 017 coroane; Camarad Video – 46 122 coroane. Din noiembrie până în martie anul în curs, venituri puternic umflate au fost declarate la serviciul de impozite, pentru fiecare firmă, în fiecare lună. Bani care nu proveneau din activitatea societăţilor.

În aprilie, sumele declarate pentru impozitare s-au redus radical şi par să se bazeze pe adevăratele venituri ale firmelor. Fiscul calculează impozitele acestora după veniturile anului impozabil precedent, adică după venituri fictive. Insolvabilitatea a fost deci cauzată de lipsa mijloacelor de plată a impozitelor. Insolvabilitatea a fost declarată la sfârşitul lunii mai pentru cele două societăţi comerciale.

Faliment etc.

Pe 11 mai a.c., tribunalul de comerţ a cerut lichidarea societăţilor comerciale. Pe 12 mai, tribunalul a decis să le plaseze în lichidare judiciară. Christer Lindberg nu a avut obiecţii împotriva acestei decizii. În mai multe rânduri, a fost rugat să vină la întâlniri pentru a face o declaraţie care să ţină loc de jurământ, în sensul că nu ştia că o parte dintre veniturile raportate de aceste firme nu veneau din închirierea de casete video.

Suspiciuni de fraudă

Îl suspectez pe Christer Lindberg că a jucat rolul de „nume de împrumut” pentru aceste firme. Nu avea

controlul activităţilor şi nu a făcut decât să reprezinte persoana fizică responsabilă cu aceste activităţi, în anumite ocazii. Fiscul a comunicat bănuielile de fraudă serviciului criminalitate financiară care a demarat o anchetă. Această anchetă a fost realizată în acord cu fiscul şi serviciul de criminalitate financiară.

Göran Grundberg

54

Vacanţa de vară începuse acum o săptămână. Fiica îi era în sfârşit în siguranţă – Lovisa şi Annika plecaseră în Spania pentru trei săptămâni. Mrado dăduse bani pentru călătoria cu charterul şi pentru închirierea unei locuinţe temporare la Bergshamra By, la cincisprezece minute la sud de Norrtälje, pentru restul vacanţei. O casă tipică, pereţii de lemn vopsiţi în roşu cu alb la unghiuri. O curte imensă cu mult gazon pentru Lovisa, unde putea să se joace cu cercul. Această târfă de Annika şi prietenii ei vor putea să se zbenguiască cât vor avea chef, să joace crochet, kubb[26] sau badminton. Mrado spera că vor rămâne cât mai departe posibil de Gröndal.

Trebuia să meargă. Locuinţa temporară era bine echipată: aveau o maşină de spălat, una de spălat vase, televizor şi video. Lovisa şi Annika aveau să petreacă o vară frumoasă departe de oraş. Era o soluţie de moment, dar se potrivea de minune în împrejurările de faţă.

Mrado însuşi se simţea relativ în siguranţă. De aproximativ două luni, avea un apartament nou. Instalase o alarmă. Îşi procurase o cutie poştală, încetase să se mai antreneze la Fitness Club, îşi schimbase mobilul.

Îl angajase pe Ratko ca gardă de corp: bătrânul mercenar alesese tabăra lui Mrado. Pentru a-i detecta pe eventualii angajaţi ai lui R, înainte ca aceştia să aibă timp să reacţioneze. Pentru a-l acoperi pe Mrado în caz de tir cu mitraliera cu vesta lui împotriva gloanţelor. Ratko era scump, dar fiecare centimă era bine investită. Esenţialul era să-l ţină pe Radovan la curent – Mrado era bine apărat şi juca în aceeaşi curte cu Domnul R.

26 Joc în aer liber de origine vikingă. (n.tr.)

Mrado verificase în cine putea avea încredere. Aceştia erau informaţi: Ratko, Bobban şi câţiva tipi de la sala de forţă. În câteva zile, Mrado şi Nenad vor trece la atac. Îi vor arăta lui Radovan ce însemna solidaritatea sârbă.

Risc de confruntare. Risc de acroşaj. Risc de a o lua drept în bot. Dar Mrado era sigur de un lucru: odată marea livrare de coca făcută, el şi Nenad vor fi noii seniori.

În principiu, repartiţia pieţei funcţiona perfect. HA şi Bandidos îngropaseră securea războiului. Acest fapt era o reuşită pe care o realizase Mrado. Bandidos renunţaseră la o parte din vânzările de C în centrul oraşului, precum şi la racketul vestiarelor. În schimb, se ocupau cu racketul în sudul oraşului. HA intensificaseră traficul de alcool în toată Suedia centrală, dar frânaseră racketul în Stockholm. Original Gangsters îşi continuau atacurile asupra transportatorilor de fonduri. Reduseseră businessul cu cocaină în suburbii. Vindeau bine în Norrort. Singurul care nu voise să audă nimic fusese banditul de Naser, greu de influenţat.

În mare, gangsterii puteau acum să se concentreze asupra domeniilor respective. Pe creşterea profiturilor. Pe creşterea încasărilor. Înainte de orice, puteau să dejoace tentativele de infiltrare lansate prin proiectul Nova.

După ce fusese degradat, după decepţia cu videocluburile, insomniile lui Mrado luară o amploare nemăsurată. Băga la pastile în el ca un pensionar hipertensiv. Nu era normal. Spera că va înceta după operaţiunea împotriva lui Radovan.

Şi un bilanţ clar negativ pentru toate trei poziţiile privind impozitele. Cu totul, mai mult de două sute de mii de coroane datorie. Soluţia: sacrificarea firmelor. Christer Lindberg, numele de împrumut, acest suedez cumsecade la puterea zece, va lua ţeapă. Exact pentru asta fusese plătit. Şi nicio pistă nu o să ducă până la Mrado. Problema insolubilă: Mrado avea nevoie de bani albi pentru a finanţa, pe viitor, protecţia Lovisei, mai ales pentru cumpărarea unui nou apartament pentru ea şi Annika.

Luă în considerare ideea lui Nenad: să se folosească de geniul reciclării, omul lor, JW. Aparent, acest *wannabe-bobo* era pe cale să construiască un plan *ouf* pentru a spăla bani la scară mare. Oricum aveau nevoie după vânzările de la marea livrare.

Mrado şi Nenad, afundaţi în pregătiri intense. În două zile, aveau să facă oficial separaţia de bossul iugoslav.

De ce s-o facă înainte de sosirea livrării? Nu era inutil? Mrado discutase asta cu Nenad – nu exista altă manieră de a proceda. Era modul sârb: să-l faci pe duşman să ştie că-ţi este duşman. Mrado şi Nenad vor juca după reguli.

În plus, Abdulkarim ştia de mult timp că Nenad fusese destituit din funcţie de Rado. Arabul fusese informat în egală măsură cine era de acum înainte şeful. Tipul se aşteptase la asta de ceva timp. Acest împuţit de arab luase clar poziţie de partea lui R. Refuza chiar să vorbească cu Nenad, dând astfel un semn evident – tu eşti un *loser*. Eu sunt pe cale să urc. Cu alte cuvinte, nu contează că Radovan ştie că Nenad îşi va vedea de treburile lui. Oficial, Nenad nu mai avea informaţii de trei luni. Rado şi Abdulkarim credeau că era knockout. Greşeala lor: nici măcar nu se gândeau că există o scurgere de informaţii în barca lor – JW.

Livrarea va ajunge la Arlanda pe 23 iunie, în şase zile.

Planul lui Mrado şi Nenad era simplu. JW va administra totul. Două camioane *Schenker Vegetables* angajate pentru a merge să caute containerele. JW vorbise cu şoferii. Ştia destinaţia finală a acestora: nu depozitele ICA, Coop sau Hemköp, niciunul de băuturi alcoolice – ci depozitele frigorifice din Västberga. JW şi alţi băieţi ai lui Abdulkarim vor supraveghea transportul în timpul drumului de la Arlanda. Vor descărca marfa în apropiere de depozite. Abdulkarim şi câţiva acoliţi vor veni să caute varza cu cocaină. Şi iată momentul în care Mrado şi Nenad vor intra în joc. JW le descrisese tot ce ştia. Va rămâne în

interiorul camerei frigorifice. Va face astfel încât Mrado şi Nenad să intre acolo. Apoi, va fi treaba lor să o ia de la dealeri, probabil Abdulkarim şi umbra lui Fahdi, precum şi tipii care vor ajuta la supravegherea transportului. În ceea ce-l priveşte pe JW, va pune în scenă un fel de manevră, va trebui să-l lege la fel ca pe ceilalţi sau un truc de genul ăsta. Folosirea eventuală a armelor nu le va pune nicio problemă.

Mrado era nerăbdător să treacă la atac.

Venise momentul să iasă din umbră – să se confrunte cu Radovan din poziţia de duşmanul numărul unu.

Mrado şi Nenad îşi dăduseră întâlnire în faţa centrului comercial din Ringen, ca de obicei. Era miezul nopţii. Luară noua maşină a lui Mrado, un Porsche Carrera. Un spectacol comic – Mrado trebuise să se adune pachet ca să alunece în spatele volanului. Nenad se aşeză alături. Se îndreptară spre Näsbypark, casa lui Radovan. Nu se anunţaseră.

Mrado se simţea gol fără prezenţa lui Ratko.

Discutară despre ce le trecea prin cap. Nenad tocmai vorbise cu JW.

— Suntem gata, dar există riscul ca Rado să se dezumfle după ce o să-i spunem acum. Să se decidă să schimbe o parte din planul privind livrarea. Nu putem face nimic altceva decât să rămânem, să ne adaptăm.

Mrado îşi masa articulaţiile de la mâini. Conducea fără să spună nimic. Nenad spuse:

— De ce nu zici nimic? Doar nu mergem la o nenorocită de înmormântare. Este o zi mare. Sărbătoare.

— Nenad, eşti prietenul meu. Mă cunoşti. Am lucrat pentru Rado mai mult de zece ani. Înainte de asta, el şi cu mine lucram pentru Jokso. Am luptat în aceeaşi brigadă cu Rado. Am petrecut cinci săptămâni împreună într-un bunker în faţa oraşului Srebrenica sub un bombardament crunt. Astăzi, îi înfig cuţitul în spate. Crezi că sunt fericit?

— Te înţeleg. Dar nu tu ai început. Radovan te-a umilit primul. Fără motiv. Nu aşa tratezi un frate de arme. După tot ce ai făcut pentru el. După toţi aceşti ani, după

toate sacrificiile, după toate riscurile pe care ţi le-ai asumat.

— Nu m-a tratat ca pe un frate de arme.

— Iată. Nu te-a tratat cu respectul pe care îl meritai. Bunicul mi-a povestit o istorie de război, din al Doilea Război Mondial, vreau să spun. Ti-am povestit chestia cu Postul Mare?

Mrado dădu din cap.

— Bunicul s-a bătut cu partizanii. În iarna lui 1942, austriecii l-au capturat. A fost dus într-un lagăr de prizonieri aproape de Kragujevac. Condiţiile erau grele, nu aveau nimic de mâncare, erau bătuţi zilnic, nu-şi vedeau familiile. Sufereau de boli, pneumonie, tifos şi tuberculoză şi cădeau ca muştele. Dar bunicul era un dur. Refuza să se dea bătut. Se anunţa primăvara, curând venea Paştele. Bunicul şi alţi câţiva prizonieri au hotărât să sărbătorească Paştele cum se cuvine. Ştii, după ritul ortodox sârb, cu post. Lucrau într-un fel de fabrică de pături. De la şapte dimineaţa până la miezul nopţii, având în mod normal dreptul la o mică pauză. Un gardian german a văzut că postesc, că nu mănâncă nici carne, nici ouă, nici lapte în ziua aceea pentru a-şi aminti de suferinţele lui Iisus. S-a dus să-l vadă pe comandantul lagărului şi a obţinut autorizaţia de a comanda hrană suplimentară. Apoi paznicul a organizat o masă la fabrică, pe jos, acolo unde bunicul lucra ca un sclav. Jambon, sosuri, ficat, peşte, brânză, ouă. Bunicul era slăbit şi înfometat. Suferea de un fel se scorbut, îşi pierduse dinţii ca un puşti de şase ani. Gardianul a strigat: cel care mănâncă nu va avea de muncit săptămâna asta. Imaginează-ţi tentaţia, în sfârşit să poţi să mănânci pe săturate. Dar juraseră să ţină postul. Gardianul a încercat să-i tragă la masă şi să-i facă să mănânce. Un bărbat a cedat. Gadianul a reuşit să-l forţeze. Să-i imobilizeze mâinile şi să-l facă să înghită ceva. Atunci bunicul a intervenit. A luat o bară de fier şi l-a lovit pe neamţ în cap.

Mrado întrerupse povestirea lui Nenad.

— Bine a făcut.

— Da, gardianul a leşinat. Când eram puşti, îl întrebam tot timpul pe bunicul cum de avusese un asemenea curaj. Ştii ce-mi răspundea?

— Nu. Este prima dată când îmi spui povestea asta.

— A spus următoarele: „Nu sunt nici credincios, nici pios. Dar demnitatea, Nenad, mândria sârbilor. Gardianul a fost cât pe ce să calce în picioare onoarea acelui om şi, deci, şi pe a mea. Nu pentru Iisus am făcut asta, ci pentru onoare.” Bunicul a fost bătut zdravăn pentru asta. Îmi aduc aminte de braţele lui strâmbe, când eram mic. Dar nimic nu-l putea atinge. Ştia că îşi va păstra tot timpul demnitatea.

Mrado înţelese. Ştia că Nenad avea dreptate. Demnitatea înainte de orice. Radovan o călcase în picioare pe a lui Mrado. Mrado trebuia să-l lovească. Nu exista cale de întoarcere. Plecau la război. Doar unul singur ieşea învingător. Mrado verifică încă o dată. Revolverul era pus bine în buzunarul hainei.

Traversară Djursholm. Aveau să ajungă curând.

Näsbypark era cufundat în linişte, ca întotdeauna.

Îşi parcă Porsche-ul departe de casa lui Radovan. Îşi închiseră vestele antiglonţ. Controlară muniţia din arme. Se îndreptară cu pas solemn spre casă. Afară, se vedea cât se poate de clar pentru o noapte de iunie. În mod normal, Radovan era acasă. Îl cunoşteau pe vechiul lor şef. Marţea, de două ori pe lună, făcea o partidă de poker cu Goran, Berra K şi alţi tipi de o anumită vârstă. Mrado se gândi: el nu fusese niciodată invitat.

La miezul nopţii, partida se termina. Apoi, Rado se întorcea întotdeauna acasă. Trebuia să se fi întors acum. Mrado şi Nenad urcară aleea care ducea la intrarea în casă. Un bec se aprinse automat. Uşa se deschise înainte ca ei să aibă timp să sune. Stefanovic apăru în prag, cu o mână sub palton. Spuse cu o voce înceată, bine accentuat, în sârbă:

— Ce dracu’ faceţi aici la ora asta?

Mrado răspunse:

— Am venit să-l văd pe Rado. De obicei, este acasă la

ora asta. Este important.

Stefanovic, foarte încordat. În faţa lui: doi oameni pe care Radovan hotărâse să-i retrogradeze. Extrem de periculoşi. Unul: ucigaş cu simbrie, racket, maşină de ucis. Celălalt: magnat al cocainei, traficant, rege al proxeneţilor, cu o slăbiciune pentru violenţă. Înarmaţi până în dinţi. Un pas greşit şi totul putea să derapeze.

— Cred că Radovan s-a dus să se culce. Îmi pare rău. Nu puteţi să sunaţi mâine?

— Nu, spune-i să vină acuma.

Stefanovic închise uşa. Mrado şi Nenad rămaseră afară. Încercară să ghicească mişcările din spatele ferestrelor. Trecură trei minute. Înţeleseră că lui Mrado i se aduse la cunoştinţă situaţia. Nu va îndrăzni niciodată să-i lase să intre în casă. Cum putea să fie sigur că nu veniseră să-l linşeze? Stefanovic reapăru.

— Este de acord să vă vadă. Veniţi pe aici, vă rog.

Stefanovic îi primi, în faţa lui, în garaj – răutăcios, îi vedea, în timp ce ei erau constrânşi să întoarcă capul ca să-l vadă. Deschise uşa. Mrado aruncă o privire înăuntru. Era întuneric. Mrado zări un Saab şi Lexusul lui Rado. Încă un Jaguar, o motocicletă şi un Range Rover cu care Mrado fusese condus la întâlnirea de la trambulina de schi cu trei luni înainte.

Stefanovic îi rugă să înainteze. Posibil să reuşească să-l doboare pe unul dintre ei, dar nu pe amândoi.

— Rămâneţi aici. Mă duc să-l caut pe Rado.

Rămaseră singuri în garaj. Uşa în continuare deschisă. Mrado auzi un zgomot şi ştiu imediat despre ce este vorba – Nenad îşi încărcă arma.

Mrado îl imită. Auziră uşa casei deschizându-se şi închizându-se. Nu se vedea nimeni. Se auzea doar vocea lui Stefanovic.

— OK, băieţi: descărcaţi armele. Încrucişaţi braţele. Venim. Mai bine vorbiţi cu Radovan în garaj. Ştiţi, fiica sa doarme în casă şi nu vrea să fie deranjată.

Mrado îşi păstră revolverul în pumn.

— Uită chestia asta. S-a terminat cu ordinele. Când

Radovan iese din umbră, trebuie să aibă braţul întins de-a lungul corpului. Lucrurile sunt simple. Acela dintre noi care nu o să aibă braţul de-a lungul corpului o să aibă faţa găurită ca o sită.

Mrado auzi râsul lui Radovan în umbră.

Cel puţin, primea asta cu umor.

Înaintă. Cu braţele bălăngănindu-se. Curajos.

Radovan faţă în faţă cu foştii săi angajaţi revoltaţi. Mrado puse la loc arma în buzunar şi păstră braţul de-a lungul corpului. Apăru Stefanovic cu braţele lăsate. Nenad îl imită.

Patru bărbaţi într-un garaj plin de maşini de lux. Câini de faianţă.

Radovan spuse:

— Deci, ce pot să fac pentru voi? Asta nu este o oră creştinească.

— Cred că ai înţeles deja, nu? Voiam doar să te avertizăm că o să-ţi arătăm şi reversul monedei.

Radovan zâmbi:

— Bănuiam că se va întâmpla şi asta într-o zi. Nenorocirea este că tu niciodată nu ai înţeles bine deciziile mele, Mrado. Încă un motiv pentru care nu eşti în top. Şi Nenad, tu, tu ar fi trebuit să înveţi ce înseamnă modestia. Nu puteţi să mă părăsiţi doar pentru că mi-a dispărut afecţiunea pentru voi, nu?

Mrado nu reacţionă la provocarea lui Rado.

— S-a terminat acum. Am lucrat zece ani împreună. Pentru Jokso, pentru Arkan, pentru Serbia. Dar s-a terminat. Tu nu ştii ce înseamnă recunoştinţa, Rado. Nu ştii ce înseamnă onoarea, nici dreptatea. Asta te face slab. Şi perdant.

Îşi reluă suflul. Urmă.

— Nu eram obligaţi să ajungem aici. Ai fi putut construi pe aceleaşi baze ca Jokso. Pe respectul oamenilor, pe modestie. Dar ai ales să ne umileşti. Chiar credeai că o să acceptăm acest rahat? Drept cine ne iei? Drept un suedez supus, care îşi întoarce curul să-l fuţi mai bine? Rado, zilele tale sunt numărate.

Mrado şi Nenad părăsiră garajul. Fără să mai aştepte răspunsul lui Radovan.

55

Retrospectiva unei metode de şantaj extrem de eficace. Trecuseră trei luni de când Jorge făcuse fotografiile acelor oameni puternici. Îi era extrem de recunoscător acestui *nerd* de Richard. Surprins că tipul nu voise să intre în combinaţie. Nu se pusese niciodată problema să-l şantajeze pe Jorge.

Jorge primise fotografiile scoase la imprimantă. Calitatea lor tot nu era nemaipomenită, dar se vedea mult mai bine pe cine reprezentau şi ce anume făceau aceştia. Formulă o scrisoare de însoţire, făcând un efort să se exprime într-o suedeză bună. „Fotografia alăturată a fost făcută la petrecerea lui Sven Bolinder în martie. Va fi trimisă soţiei dumneavoastră în zece zile. Pentru a împiedica acest lucru, depuneţi 50 000 de coroane în contul cu numărul 5215-5964354 la banca SEB în şase zile.”

Jorge luase legătura cu un vechi tovarăş. El îi deschisese contul la SEB. El însuşi se ocupa de cardul bancar şi de cod pentru a putea retrage banii depuşi cât mai repede posibil. Mergea foarte bine. Cei patru tipi care apăreau în două fotografii depuseseră cuminţi bănetul. Jorge nu putea să-i facă să cânte pe toţi în acelaşi timp, fiindcă avea un card care nu permitea să retragă atâţia bani. Se amuza cu chestia asta, pe rând, o dată la două săptămâni.

După două luni – J-boy era mai bogat cu două sute de mii de parai. Deal-ul cel mai simplu din lume. Bieţi cretini, ştiau că se va întoarce să-i atace din nou.

Spera că Radovan avea să afle că cineva anume îi face pe clienţii lui să plângă. Că cineva ştia ce anume trafica.

Abdulkarim îl presa.

— Trebuie să asiguri structura. Să aduci mai mulţi vânzători. Curând, va avea loc o livrare de clasa lui George

Jung[27].

Abdul scuipase în sfârşit informaţii despre livrare. Era evident vorba despre cocaină. Multe kilograme, după arab, cel puţin o sută. Era oare adevărat? În acest caz, era cea mai importantă livrare despre care Jorge auzise vreodată vorbindu-se. Foştii săi tovarăşi de la Österåker ar cădea ca merele dacă ar afla ceva.

Nu se mai vorbea despre crima de la bordel. Apăruseră alte zvonuri. Război în sânul mafiei iugoslave. Revoltă împotriva mafiei iugoslave. Revoltă împotriva lui Radovan. Dezertori din Organizaţie. Ce însemna asta pentru proiectul de ură al lui Jorge?

Fahdi îi spusese câteva zile mai târziu cine părăsise Organizaţia: Mrado şi Nenad. Hazardul îi juca feste. Iată-i pe cei care ocupau locurile doi şi trei pe lista urii, imediat după fostul lor şef, Radovan. Mrado din cauza durerii. Nenad din cauza Nadjei.

La mijlocul lunii iunie, îl sună *nerd-ul*. Tipul avusese nevoie de mai mult timp decât crezuse. Din cauza campionatelor de CS. Jorge se gândi: *Counter Strike* – puţin îmi pasă. Ar fi trebuit să suni mai devreme.

Jorge încercase să-l preseze. Ceea ce ar fi trebuit să fie o treabă de câteva săptămâni durase două luni. Dar nu putuse să facă mare lucru. Nu mai contează, acum este momentul. Se duse să ia computerul de la *nerd* în aceeaşi zi.

Jorge se îndrepta spre apartamentul acestuia bine dispus. Poate că erau lucruri în computer care aveau să-i aducă bani mai mulţi.

O luă pe strada Lundagatan. Sună la Richard. Intră.

— Ascultă, nu te cunosc şi habar n-am cu ce te ocupi. Doar ca să ştii.

Jorge găsi comentariul ciudat.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, de fapt. Mă gândeam doar la conţinutul computerului. Anumite lucruri sunt, cum se spune, destul de deprimante.

27 Traficant american de cocaină. (n.tr.)

Jorge nu avea decât o dorinţă, să ia laptopul şi să se care.

— Uşurel, Blaise. Vrei mai mult mălai?

— Mălai? Nu, voiam doar să te previn. Ca să nu te arunci într-o corabie cu monştri.

Jorge nu ştiu la ce să se gândească. Îi mulţumi pentru ajutor. Plăti. Plecă. Pe drumul de întoarcere, trebui să se înfrâneze ca să nu se arunce asupra computerului încă de la intrarea în metrou. Se opri. Era mai bine să aştepte.

Acasă la el în Helenelund. Se aşeză pe canapea.

Deschise computerul. Pe fundalul ecranului: un gazon întins şi un cer albastru.

Se uită – nu erau prea multe icon-uri. Computerul meu, corb, două jocuri: Battlefield 1942 şi Les Sims. ITunes, Excel şi Windows Media Player. Câteva fişiere. Începu să le deschidă rând pe rând.

Deodată se gândi: dacă ar fi ştiut ce va afla, poate că ar fi renunţat să caute. Un fişier conţinea pagini descărcate de pe internet cu arme. Un fişier conţinea mp3-uri. Al treilea fişier: şmecherii în engleză pentru a trişa la jocul pe computer. În al patrulea fişier, dădu peste numele clienţilor, poreclele şi parolele lor. Cel puţin trei sute de nume. Jorge trecu în viteză peste listă. Mai ales suedezi, dar şi câteva nume străine. Era şi Fahdi pe listă. Jorge îi ştia deja porecla. Şi Abdulkarim. Şi Jet-set Carl. Jorge nu recunoştea celelalte nume – ar fi trebuit să cerceteze mai târziu. O potenţială mină de aur. Fişierul următor: o captură de ecran de pe site-ul pe care bordelul punea anunţuri. Fotografii ale femeilor. Descrieri. Numere de telefoane. Jorge trecu în revistă fotografiile. Fete care pozau în camere goale puternic luminate. Găsi două fotografii cu Nadja. Abandonată. Singură. Vulnerabilă. Lista numelor era bună. Fotografiile cu Nadja îi inspirau frustrare, dar nu-l sfâşiau. Jorge înţelese că sectorul proxenetismului aşa funcţiona. Conţinutul ultimului fişier, în format MPEG, îl făcu însă să vomite.

Lucrul cel mai rău, cel mai dezgustător pe care îl văzuse vreodată. Dura cinci minute. Destul pentru a-ţi

provoca coşmaruri pentru tot restul vieţii. Scena de deschidere a unui film: o cameră, lumină rece, o masă.

Doi bărbaţi cu cagule intrară târând cu ei o persoană cu un sac de pânză în jurul capului. Judecând după corp, era vorba de o fată. Unul dintre cei doi bărbaţi: vestă de piele închisă, agresiv. Celălalt, în costum. Vorbeau în sârbă. Forţară fata să se aşeze pe masă. Cu mâinile legate la spate. Apărându-se cu toate forţele.

Cel mai mare îi ridică sacul. O fată înecată de plâns. Cu părul deschis la culoare, tipul nordic. Ţipa într-o suedeză perfectă:

— Lăsaţi-mă, jigodii împuţite.

Continua să urle. Jorge nu înţelese toate cuvintele. Tipul agresiv îi spuse ceva. O lovi în cap. Jorge recunoscu vocea. Era Mrado. Tipul în costum o pupă pe obraji. Ea îl scuipă, ţipă. Câteva secunde haotice. Fata urlă din nou:

— Cum am putut să ies cu unul ca tine?

Mrado încărcă revolverul. Îl înfundă în gura fetei. Ea tăcu. Oţelul scârţâi la contactul cu dinţii. Ea plânse. Tipul în costum era furios la culme. Urla:

— N-o să mă mai scuipi niciodată, târfuliţo!

Se deschise la pantaloni. Îi smulse pantalonii de jogging. Ea rămase liniştită. Cu revolverul tot timpul în gură. Bărbatul în costum îşi scoase scula. Obligă fata să se aşeze pe burtă. Mrado îi ochea acum creştetul capului. Tipul în costum o violă. Împinse. Mai repede. Timp de două minute. Jorge vomită. Văzuse nenumărate filme XXL – dar ăsta era real. Tipul în costum, terminat. Fata făcută bucăţi. Mrado ridică arma. Privi drept în cameră. Ochii i se vedeau prin găurile cagulei. Spuse în suedeză:

— Un avertisment pentru cei care se gândesc să ne-o tragă.

Ultimul minut. O duseră pe fată până la un scaun. Cu pantalonii lăsaţi. Mrado o lovi în burtă, peste braţe, în faţă. Zburau picături de transpiraţie. Sânge împroşcat. Arcadele i se sparseră. Buzele îi explodară. Urechile i se umflară. Nu rămaseră decât bucăţi.

Filmul se termină brusc.

Chipul fetei îi amintea de cineva lui Jorge, dar nu reuşea să-şi dea seama de cine anume. O veste bună: îi repugnase imaginea. O probă bună împotriva lui Mrado. Şi peste o sută de ani, tipul ăsta va regreta că l-a bătut pe Jorge.

Noapte. Jorge nu reuşise să digere filmul. Presupuse că fusese folosit ca propagandă de oroare împotriva prostituatelor care deranjeau. Se uitase la film de aproape – data de cel puţin patru ani. Oare se petrecuse de fiecare dată la fel?

O parodie de somn. Mai întâi, nu reuşea să adoarmă. Abia adormea, că se şi trezea. S-a trezit de mai multe ori pe oră. Se duse la budă. Avu coşmaruri. Îi amintea de nopţile care precedaseră evadarea din Österåker. Se simţea rău. Una e să pui un film porno – alta un viol în direct în faţa unei camere. Cu cine semăna femeia violată?

Scotoci prin memorie. Faptul că îi bubuise pe proxenet şi pe matroană îi dădea o oarecare reconfortare. Următorii vor fi Mrado, celălalt tip din film şi Radovan. O să-i pulverizeze. *J-boy o să vă fută în cur*.

A doua zi dimineaţa, bău o cafea tare. Trebuia să se trezească. Să uite. Era ziua marii sărbători a lui Abdulkarim. Trebuia să vină marea livrare.

Jorge va participa la pregătiri – va supraveghea sosirea împreună cu JW. Va urma camioanele de la Arlanda până la depozitele frigorifice.

Într-o oră avea întâlnire cu Abdulkarim, Fahdi şi JW pentru a regla ultimele detalii. Era tare. Ce văzuse cu o zi în urmă pe film era şi mai tare. Dar acum trebuia să se concentreze. Livrarea va ajunge curând.

OBS! URGENT!

Discreţie

Attn: Inspector Henrik Hansson, Intervenţii speciale Număr de fax: 08-670 45 81 Data: 22 iunie

Număr de pagini (inclusiv aceasta): 1

Subiect: Operaţiunea Cădere de zăpadă, Proiect Nova

Operaţiunea Cădere de zăpadă lansată

Operaţiunea Cădere de zăpadă a fost lansată în această dimineaţă la orele 10.00. Toate unităţile se vor reuni pe strada Bergsgatan, sala 4D, pentru un briefing final.

Plan pe scurt

Johan Karlsson, de ceva timp infiltrat în cadrul proiectului Nova (sub numele de Micke), a primit informaţii conform cărora grupul vizat are în vedere primirea unei mari cantităţi de cocaină. Livrarea va ajunge la Arlanda prin zborul B 746-34 de la Londra mâine la orele 8.00. Se află în containere care vor fi transportate până la depozitele frigorifice din Västberga în camioane ale firmei de transport *Schenker Vegetables*. Locul exact unde se va face descărcarea este deocamdată necunoscut.

Intervenţia prevăzută

Este foarte probabil ca mai multe persoane foarte sus plasate în ierarhia mafiei iugoslave din Stockholm să fie prezente la recepţia încărcăturii de cocaină. După instrucţiunile actuale, Operaţiunea Cădere de zăpadă va interveni în momentul în care cât mai multe dintre aceste persoane vor putea fi arestate.

Pentru moment, vom încerca să avem informaţii precise privind ora exactă a descărcării. Vă ţinem la curent cu informaţiile.

Forţele de intervenţie speciale, Comisia de anchetă a proiectului Nova, precum şi brigada de stupefiante vor participa la Operaţiunea Cădere de zăpadă. Acest fax a fost trimis tuturor ofiţerilor şi şefilor de servicii.

56

JW şi Jorge aşteptau, într-o autocamionetă închiriată, fără să spună mare lucru, absorbiţi în gânduri.

JW elaborase o strategie. Două camioane ale firmei *Schenker Vegetables* aveau să preia încărcătura la Arlanda. Şoferii se vor îndrepta imediat spre depozitele frigorifice de la Västberga. Aveau destulă minte pentru a şti că transportau o încărcătură preţioasă şi, în egală măsură, pentru a nu pune întrebări inutile. JW şi Jorge aşteptau acolo pentru a fila camioanele. Să verifice dacă

nu fac vreo oprire undeva, dacă nu ciupesc nimic din livrare, dacă intră în contact cu persoane suspecte. Abdulkarim şi Fahdi aveau să vină direct la depozite. Îndată ce şoferii vor părăsi locul, arabul, JW, Jorge şi alţii vor decupa căpăţânile de varză şi vor scoate coca. O vor transporta în altă parte, o vor stoca. Pentru a face un bănet nebun.

Ceea ce Abdul nu ştia era că JW era cea mai rea cârtiţă a deceniului. Îl informase pe Nenad de fiecare detaliu al planului. Conform acordului, Nenad avea să vină cu o armă, o să pună toată lumea la pământ, poate legându-i, inclusiv pe JW, şi o să se volatilize cu marfa. O să meargă ca pe roate.

Abdulkarim, un *has been*.

Şi nimeni nu-l va bănui pe JW. Divin.

În aceeaşi dimineaţă, Abdulkarim organizase un briefing. Îi salutase cu un semn din mână, aproape un salut militar.

JW, Jorge, Fahdi şi Petter erau veseli, gata şi, mai ales, milionari în devenire datorită cocainei.

Arabul detalie instrucţiunile. Cartele noi în telefoane mobile noi, evident. Imediat după descărcare, vechile telefoane şi vechile cartele trebuiau distruse, iar Abdulkarim va distribui telefoane noi. Trebuia să poarte toţi mănuşi – maniera tradiţională prin care evitau să lase amprente digitale. Fahdi va instala un scanner radio în maşină – mijlocul cel mai uşor de a asculta ce spuneau poliţiştii, dacă ar fi bănuit ceva. Vor purta jeanşi şi pulovere albastre de bumbac – puţini ştiau, dar tehnicienii care se ocupau de amprentele digitale detestau fibrele albastre de bumbac. În principiu, era imposibil să faci vreo legătură între o persoană şi o asemenea îmbrăcăminte, fiindcă era vorba despre urmele de textile cele mai obişnuite pe care un om poate să le lase în urma lui. O cagulă în buzunar, dacă ar fi avut loc vreo descindere şi ar fi trebuit să se retragă, deoarece este mai bine ca poliţiştii să nu-ţi vadă faţa. În final, chiar înainte de plecare – şi asta se va întâmpla ca o surpriză proastă – Abdulkarim îşi juca

ultima carte – îl lăsă pe Fahdi să le dea arme lui Jorge şi lui JW.

— O să aveţi nevoie de ele, băieţi. Ca tipii din Anglia. Nu suntem mai proşti ca ei. Nu mai este un joc. Dacă aceşti împuţiţi de copoi vor încerca să facă pe nebunii, folosiţi-vă de ele, fără să staţi pe gânduri.

JW primi un pistol negru, care strălucea. De o frumuseţe periculoasă. Aşezat pe canapeaua lui Abdulkarim, îl cântărea. Un Glock 22. Fahdi îi explică modul în care funcţiona – piedica de siguranţă, trăgaciul cu mecanismul de securitate şi încărcătorul. Apoi îi arătă cum trebuia să-l ţină – pentru a evita reculul.

Jorge primi un revolver. Îl băgă în buzunar fără să ridice din sprânceană. JW era prada unui conflict sfâşietor – un amestec de oroare şi de minunare.

Jorge era calm. Avea cearcăne negre la ochi şi se plângea că dormise prost. Părul îi era mai lins ca de obicei. JW se gândi: oare uitase să-şi folosească aparatul de ondulat?

Parcaseră în faţa gardului din jurul terminalului de încărcare. Aşteptau camioanele. JW pe scaunului şoferului, Jorge lângă el. Chilianul se uita afară pe fereastră. Maşina era nouă.

După zece minute, Jorge i se adresă lui JW. Avea un aer cam ciudat. Gânditor, dar în acelaşi timp obosit.

— JW, tu ai o soră?

JW ezită să răspundă. Întrebări haotice i se învârtiră în cap. De ce îi punea Jorge o asemenea întrebare? Ştia ceva despre Camilla? Îi povestise ceva Sophie?

JW făcu da din cap.

— Da. De ce?

— Nimic special. Doar mă întrebam. Am şi eu o soră. Paola. Nu am văzut-o decât o singură dată de la evadare. Este greu aşa. O port tot timpul cu mine.

JW îşi pierdu interesul pentru această conversaţie banală. Jorge nu părea să cunoască povestea Camillei. Că dispăruse, că avusese o legătură cu profesorul ei de la Komvux, care îi dăduse super note în schimbul favorurilor

ei. Că se plimbase cu un Ferrari galben cu un iugoslav necunoscut. Că puţea ceva în toate astea.

Jorge era un tip genial. Corespundea sută la sută micului imigrant, durul, imaginea mitică a oraşului. În acelaşi timp, era un bărbat bine, care se arăta cu adevărat recunoscător faţă de JW, care îl salvase în pădure. JW spuse:

— O port întotdeauna cu mine. Am o fotografie cu ea în portofel.

Jorge se întoarse spre JW. Nu spuse nimic. Conversaţia se stinse. Supravegheau gardul. JW se gândi că Jorge părea nu doar obosit, ci cu adevărat stresat.

După o jumătate de oră, două camioane ieşiră din terminal, pe care era inscripţionat „Schenker Vegetables” cu litere verzi pe marginea containerelor. Deja văzuseră mai multe asemenea vehicule şi începuseră să se neliniştească. Nu trebuia în niciun caz să le rateze pe cele bune. Sau să le urmărească pe cele care aveau altă încărcătură. Să se regăsească într-o grămadă de varză fără C. Jorge şi JW ţineau, fiecare, bileţelul cu numerele de înmatriculare – de data aceasta, erau cele bune.

JW dădu startul. Rula încet în spatele camioanelor care urcară de-a lungul unei rampe, apoi înconjurară terminalul. Nu le scăpă din ochi.

Singurul punct de întrebare era chiar accesul în Arlanda. Teoretic, şoferii ar fi putut să-i ia de trădători înăuntru. De fapt, ei singuri aveau dreptul să intre în zona de încărcare din interiorul aerogării. Dar riscul ca ei să schimbe marfa cu nişte porcării fără valoare era destul de mic. Tipii ăia ştiau foarte bine – dacă i-o trăgeau lui Abdulkarim sau altora ca el, aveau să plătească cu vârf şi îndesat. Din punctul de vedere al arabului – cu propria lor viaţă.

O sarcină importantă. Să nu piardă din vedere nici camioanele, nici şoferii. Chiar dacă tipii nu înţeleseseră cu adevărat ce transportau – încărcătura era prea grea pentru a avea bănuieli.

Aproape de parcarea din faţă de la Arlanda,

camioanele semnalizară o oprire de câteva secunde. Destul pentru ca Jorge să iasă din maşină şi să verifice dacă erau băieţii buni cei care conduceau camioanele. Dacă erau alţi tipi la volan decât prevăzuseră iniţial, i-ar forţa să coboare şi să-i urce în autocamioneta lor. Apoi, i-ar fi dus la Abdulkarim şi la Fahdi pentru a fi supuşi unui mic tratament. Jorge făcu un semn cu mâna. Verde – erau şoferii buni. Îşi continuară drumul.

O zi frumoasă. Doar doi nori traversau cerul albastru.

Jorge părea cu gândul aiurea. Oare îi era teamă? JW întrebă:

— Merge? Eşti neliniştit?

— Nu. Mi s-a întâmplat să fiu neliniştit. Ştiu cum este. Când am evadat de la Österåker, în timp ce alergam cu o mega viteză de patru sute de metri, eram stresat de moarte. Într-un caz ca ăsta, ceea ce mă trădează este că put. Put a stres.

— Nu te supăra, J, dar cred că ai capul vârât în cur, spuse JW râzând. Crezu că Jorge va râde la rândul lui. Dar nu râse deloc. În loc de asta, îl întrebă:

— JW, ai putea să-mi arăţi fotografia surorii tale?

Din nou confuzie în gândurile lui JW. De-a ce se juca Jorge? De ce toată această vorbărie în jurul Camillei?

JW îşi păstră mâna stângă pe volan. Cu mâna dreaptă, scotoci în buzunarul din spate de la pantaloni. Scoase un portofel mic din piele ornat cu monograma Louis Vuitton. Înăuntru, numai bancnote şi patru carduri de plastic: card Visa, permis, două carduri de fidelitate. I-l întinse lui Jorge spunând:

— Uită-te sub cardul Visa.

Jorge scoase cardul. Dedesubt, în acelaşi buzunar, era o fotografie de tip buletin. Chilianul examină chipul Camillei. JW se concentra asupra drumului. Jorge îi dădu înapoi portofelul. JW îl puse în cutia cu mănuşi.

— Semănaţi mult.

— Ştiu.

— Este mignonă.

Tăcere.

Camioanele rulau cu viteză moderată. Ordinul lui Abdulkarim: să evite cu orice preţ să meargă prea repede – traseul Arlanda – Stockholm era tronsonul preferat al poliţiei rutiere.

Abia o oră mai târziu traversară partea de sud a oraşului. Totul se derulase calm. JW îl sună pe Abdul.

— O să fim la intrare în patruzeci de minute. Camioanele au mers încet. Şoferii sunt cool. Totul pare să meargă.

— *Abbu*. O să fim acolo în douăzeci de minute. *Inshallah*.

În ciuda faptului că aveau telefoane şi abonamente noi,

Abdulkarim decisese ca toate cifrele, orele şi altele să fie multiplicate cu patru. Deci – în realitate, JW şi Jorge erau la zece minute de depozitele frigorifice de la Västberga. Abdulkarim, Fahdi şi restul tovarăşilor vor fi acolo în cinci minute. După JW, era prea mult: dacă poliţia îi pusese sub ascultare, erau oricum în rahat.

Jorge părea aproape adormit pe scaunul pasagerului din dreapta. JW nu se sinchisea de el. Se gândea la finanţele lui viitoare. Îşi fixă un obiectiv: odată ce va fi câştigat douăzeci de milioane, va ieşi din businessul cu cocaină. Cel mai drăguţ în acest calcul era faptul că acest obiectiv putea fi atins într-un an de zile.

Trecuseră cincisprezece minute. Camioanele erau în faţa depozitelor frigorifice, gata să dea cu spatele spre rampele de descărcare cinci şi şase. JW parcă maşina. Îi spuse lui Jorge:

— O să fie o zi cool. Nu fi trist. Rămâi cool.

Jorge nu părea să audă. Se gândea la ceva anume? La dracu', ce făcea? Ieşiră din maşină şi se apropiară de camioane. Cei doi şoferi coborâseră. JW le mulţumi şi le explică pe scurt când puteau să ia camioanele înapoi. Apoi îi plăti fiecăruia câte trei mii de coroane, din mână în mână, lucru care îi făcu pe amândoi foarte fericiţi. Credeau poate că era vorba de ţigări, alcool sau alte mărunţişuri. Cum să-şi fi dat seama că transportaseră de o

sută de milioane de coroane cocaină pentru grupul de dealeri cel mai puternic din această parte a Atlanticului?

Jorge făcu un tur pe lângă rampele de încărcare. Trebuia să fie atent la împrejurimi. Petter, venit împreună cu Abdulkarim şi Fahdi, se îndreptă în cealaltă direcţie. Şi el controla locurile. Verifica să fie totul curat.

Fahdi ieşi pe o uşă de oţel aproape de rampa de încărcare numărul cinci. Dădu din cap în direcţia lui JW. Se încrucişă de departe cu privirea lui Jorge. Semnificaţia: pentru moment, totul era calm.

Abdul deschise containerul unuia dintre camioane şi JW aruncă o privire în interior. În întuneric, zări o cutie mare şi, înăuntru, şase rafturi de carton. Ignoră cutia, dar scotoci în unul dintre cartoanele din spate, de unde scoase o căpăţână de varză. Fahdi avea privirea fixată pe căpăţână. JW o ţinea în mâna stângă. Apăsă cu pumnul drept între frunzele albe şi tari. Îl simţea foarte bine – săculeţul de plastic.

Uneori, nu se poate proceda decât pas cu pas.

Mrado nu se gândea la tot rahatul. Făcea doar ce avea de făcut.

Se îmbrăcă mai lent, mai îngrijit decât de obicei. Ca în reluarea unui film de acţiune, care îi accentua meticulozitatea. Nu pentru că se îndoia sau era angoasat, ci pentru ca totul să fie perfect. Cuţitul *Spec Plus US Army Quartermaster*, cu lama de douăzeci de centimetri de oţel cu carbon negru şi canelat. Teaca din piele neagră – fixată în jurul muşchilor posteriori ai gambei prin două panglici scratch. Le strânse bine. Verifică dacă era bine fixată – se lipise de picior. Fix. Fără să-l deranjeze la mers în cazul unei mişcări rapide. Cântări cuţitul, era cu siguranţă o marcă americană, cea mai bună lamă de luptă pe care o văzuse Mrado. Îl ţinu în echilibru pe un deget. Îşi trecu degetul peste lama acestuia. Era proaspăt ascuţită. Imaginile din cap: bătălia din Vukovar. O luptă la baionetă faţă în faţă cu un trăgător de elită croat. Sânge cald.

Îşi puse pantalonii. Un tricou negru şi fin: Polo Ralph Lauren, pentru o vară caldă. Hainele acestea răcoroase îi

conveneau de minune. Ţesături fine. Purta un maiou alb. Se privi în oglindă. Îşi pipăi bicepşii. Pierduseră oare deja din volum? Nu era imposibil – după ce fusese degradat în urmă cu aproape trei luni, nu se mai arătase pe la *Fitness Club*. Se antrena în schimb la *Word Class*, dar nu cunoştea pe nimeni acolo. Îi făcea mai puţină plăcere. Tricepşii, precum şi ceilalţi muşchi, îşi pierdeau tonusul. Îi făcea rău să-i vadă. Îşi puse cămaşa, un Hugo Boss bej. Pe deasupra: o haină închisă la culoare, din in.

Nu avea toc pentru revolver. Dacă poliţiştii făceau o descindere, voia să arunce arma, fără să i se ceară să explice de ce avea un toc de revolver la el. Era mulţumit de talia mică a S&W-ului său.

Era cu atât mai mult mulţumit de muniţia pe care o avea: *Starfire*, cartuşe care explodau în momentul în care atingeau ţinta. Eficiente mai ales pentru armele cu ţeava scurtă, de unde glonţul zbura cu viteza cea mai mică, făcând o explozie mai mare la lovire. Cu revolverul în mână. Lustruit. Curat. Atât de frumos, acest oţel inoxidabil! O emblemă strălucitoare deasupra, inscripţia de sub piedică: *Airweight*.

Mrado îşi aminti de momentul în care îi confiscaseră această armă, la trambulina de schi. Începând de mâine: nu vor mai avea decât regretul pentru moştenire. Îl înfundă în buzunar. Legă şireturile. Cu grijă.

Gata pentru marea lovitură a vieţii lor – o livrare care le va aduce o sută de milioane la revânzare. Merita să-ţi asumi câteva riscuri.

Nenad aştepta jos în maşină. Îşi vânduse limuzina de lux. Trezea prea multe suspiciuni. Acum conducea un Mercedes CLS 55 AMG roşu, un atlet cu forme suple. Şi Nenad purta un costum de in. Cu o batistă în buzunarul de la piept. Cu părul dat cu gel. Hainele de clasă erau obligatorii în această zi mare. Regele cocainei şi al bordelurilor nu cobora niciodată standingul vestimentar.

Atmosfera din interiorul Mercedes-ului era specială. O luară prin periferiile din sud pentru a ieşi din oraş. Apoi direcţia spre vest. Spre depozitele frigorifice. Discutară

despre ruptură. Delir. Tentativa lui Radovan de a-i strivi. Bătrânul era terminat. Noii stăpâni răspundeau la sigla M&N.

Curând, roata rangurilor mafiei iugoslave se va întoarce. În câteva ore, va fi poate regele cocainei din oraş. Al Suediei, al întregii Europe. Făcură o oprire în piaţa Gullmarsplan. Întâlnire cu Bobban. Ratko nu putuse să vină. Mrado se întreba de ce. Ratko nu era de partea lui? Bobban îi aştepta cum conveniseră în staţia de autobuz din faţa metroului. Conducea un Volvo XC90 şi purta jacheta lui de jeanşi neagră obişnuită. Tipul nu-şi schimba niciodată stilul, se gândi Mrado.

Toată lumea la post: trei bărbaţi împotriva lui Radovan. În fine, nu. Mai degrabă trei profesionişti împotriva unui arab confuz distrus de droguri, Abdul. În plus, aveau pe cineva infiltrat, de partea lor. Tipul din Stureplan. Se îndreptară spre Västberga în acelaşi timp. Nenad puse muzică tehno pe fundal. Mâinile băteau ritmul pe volan. Forţă. Un meci simplu. O zi frumoasă.

Zona industrială Västberga se vedea de departe. Depozite. Centrale logistice. Antrepozite frigorifice. Antreprize pe colţ: uzine de chei, biete cutii informatice, garaje, construcţii publice, furnizori de piese de schimb pentru automobile.

Mrado se gândi la Christen Lindberg. Ultrasuedezul care suportase un faliment personal pentru a-şi acoperi datoriile generate de impozitele videocluburilor. Cartierul acesta era pentru oameni ca el. Lui Mrado nu-i era milă de el. Cei care participau la joc trebuiau să accepte regulile şi tot ce decurgea de aici. Acest suedez nu avea decât să se supere pe el însuşi.

Se îndreptară spre depozitele frigorifice. Clădirea era enormă. Mai mult de şaptezeci de săli de depozitare: camere reci de cinci până la mai mult de două sute de metri pătraţi. Carne, legume, fructe – tot ce trebuia conservat la rece. După anumite zvonuri: câteva săli adăposteau organe pentru Institutul Karolinska.

Imobilul era o construcţie joasă de tablă albă. Mai

trist decât trist. În faţă, banderole: *Bine aţi venit în zona industrială şi logistică Västberga*.

Parcară maşina în faţa gardului care înconjura rampele de încărcare. Nenad îi dădu o cheie lui Mrado. Îşi făcuse dublură: în cazul în care unul cădea, celălalt putea chiar să plece cu maşina. Înaintară spre rampa de încărcare numărul şase. Ştiau ce caută.

Bobban ajunse şi el în SUV-ul lui. Trase în faţa rampei numărul cinci. Ideea: o maşină în imediata apropiere, şi una afară. Dacă lucrurile ardeau, le trebuiau mai multe guri de evacuare.

În plus, Nenad închiriase un Golf pe care îl parcase, noaptea trecută, sub coloanele cu drapele, în faţa clădirii cu depozitele frigorifice. Ceea ce le dădea o a treia posibilitate de fugă. Bobban rămase în maşină. Cu ochii în patru.

Telefonul lui Mrado începu să vibreze în buzunar. Vocea lui Bobban.

— Acum îl văd. Tocmai şi-a aprins o ţigară aproape de rampa de încărcare numărul şase. Pulover maro.

— OK. Mrado închise.

Aparent, Abdulkarim nu pusese decât un om la exterior. Greşeală de debutant. Mrado alergă liniştit în direcţia rampei. Îl zări pe tip la aproximativ douăzeci de metri în faţa lui. Încetini, ca să nu-l sperie. Tipul îl văzu venind prea târziu. Mrado, în stil comando, îi tăie gâtul. Tipul bolborosi ceva scurt, dar nu avu timp să ţipe. Mrado se temu să nu-şi păteze hainele. Îl târî sub rampă. Ascunse corpul. Bobban ieşi din maşină. Sări pe rampă. Putea să dureze câteva zile până îi vor găsi corpul sub partea mobilă a rampei. Bobban cercetă împrejurimile. Mrado îşi pipăi revolverul. Simţi contururile vagi ale canelurilor care făceau ca arma să fie uşor de mânuit. Nenad urcă şi el pe rampă. Ascultă. Liber. În depărtare, se auzea zgomotul celor două camioane care părăseau zona industrială. Nimeni în împrejurimi.

Marea întrebare: oare JW deschisese intrarea de la camera rece cu numărul cincizeci şi unu, aşa cum

promisese? Întrebarea mică: Abdulkarim şi acoliţii lui erau în gardă? Mrado apucă mânerul de la uşa de intrare. Era special făcută pentru lăzile cu hrană care treceau pe acolo. Se deschidea vertical, asemenea unei lucarne.

Nenad îşi încărcă arma.

Descărcarea s-a făcut foarte repede.

Furtună în mintea lui Jorge. Un amestec de angoasă, triumf şi confuzie. Dezgustător.

Sora lui JW era fata pe care o văzuse pe filmul de pe laptop. Violată. Maltratată. Chircită din cauza loviturilor. Ucisă?

Din momentul în care se aşezase în maşină lângă JW, Jorge îşi dăduse seama că acest băiat din Östermalm îi amintea de cineva. Mai întâi nu înţelesese de cine anume. După o jumătate de oră, i se luminase mintea, mai mult ca niciodată.

Ay que sorpresa.

Sora lui JW – o târfă. Iugoslavii puseseră mâna pe ea.

Nu îndrăznea să spună nimic.

Folosiseră cărucioarele de cărat pentru lăzi. Zece. Grele, dificil de manevrat. Nu erau cu adevărat şoferi de greutăţi mari.

Abdulkarim, excitat. Fahdi, lac de sudoare. JW, calm faţă de cum era el de obicei. Dacă Jorge ar fi spus cum se simţea el, n-ar fi reuşit să se exprime.

Arabul îi ordonă lui Petter să stea de pază afară. Avea să-i sune dacă se va întâmpla ceva dubios. Poliţiştii parcă se lipiseră de ei zilele astea.

Pereţii camerei frigorifice erau albi. Bare de oţel, de care puteai fixa cricuri, erau fixate de-a lungul întregului plafon.

Abdulkarim înjură, blestemându-se că nu se gândise să închirieze un cărucior care ridică marfa. Podeaua era de metal. Se simţea fructul îngheţat. Auzeau ecoul propriilor voci. Temperatură scăzută. Două uşi, cea prin care intraseră, şi alta la celălalt capăt al camerei. Patru lăzi nu conţineau C – erau la margine. Dacă cei de la vamă ar fi luat probe, ar fi fost marja lor de siguranţă – era foarte

posibil ca ei să nu controleze decât marfa care se află la margine.

Începură să golească celelalte lăzi de varză. Jorge şi JW desfăceau legumele. Le decupau. Scoteau săculeţe mici de plastic în care se găsea pudra albă.

Abdulkarim stătea nemişcat şi îi supraveghea. Cântărea şi calcula fiecare pachet. Trebuia ca totalul să corespundă exact cu ceea ce fusese convenit.

Fahdi băga săculeţele în rucsacurile pe care le aliniase pe perete. Jorge deschisese deja unul dintre săculeţe. Introduse un deget şi frecase praful de gingie aşa cum se obişnuia. Gustul celei de nouăzeci la sută. JW era mulţumit. Totul decurgea cum se stabilise în contract.

După cincisprezece minute în camera frigorifică, nu le mai rămăseseră decât trei lăzi de despachetat. Treisprezece rucsacuri pline de săculeţe. Acoperite cu nişte cuverturi vechi. Aproape terminaseră. Curând, vor încărca jumătate din ele în autocamioneta în care se vor urca Jorge şi JW, iar restul în maşina cu care veniseră Abdulkarim, Fahdi şi Petter.

Abdulkarim, maniac. Nota greutatea fiecărui săculeţ. O aduna. Apoi, fiecare rucsac trebuia să conţină 6,25 kilograme de C. Şi asta pentru a fi stocată în mai multe ascunzători mici prin tot oraşul. Pentru a reduce riscurile.

În acest moment, se produse ceva neobişnuit. Poarta care dădea spre rampa de încărcare se deschise. Jorge se întoarse. Îi privi pe cei care tocmai intraseră. Aveau o căpăţână de varză în mâini.

Oare era Petter?

Nu.

Nişte tipi înalţi.

Poliţai?

Poate.

Nu.

Bărbaţii purtau cagule. Amândoi în costum. *Reservoir dogs* sau ce? Cu arme în mâini.

Abdulkarim urlă. Se aruncă la pământ. Jorge încărcă arma. JW se postă în spatele unei lăzi. Fahdi sări imediat

cu pistolul în mână. Trase. Prea târziu. Cel mai mare dintre cei doi bărbaţi, un adevărat uriaş, ţinea în mână un revolver micuţ. Ieşea fum pe ţeavă. Fahdi se prăbuşi. Jorge nu văzu sânge. Celălalt bărbat, care avea o batistă în buzunarul de la piept, strigă:

— Culcaţi-vă la pământ, şi repede, dacă nu vreţi să urle ăsta.

JW ascultă. Jorge rămase în picioare. Abdulkarim rămase şi el în picioare. Urla. Blestema. Îl invoca pe Allah. Fidelul lui frate de arme zăcea la pământ. De sub capul lui Fahdi începea să se împrăştie sângele. Bărbatul cu batista la buzunar spuse cu o voce monotonă:

— Gura şi culcă-te la pământ.

Îndreptă pistolul asupra lui Abdulkarim. Bărbatul care îi făcuse felul lui Fahdi spuse:

— Şi, tu, pui de căţea latino, la pământ.

Jorge se culcă. Lăsă arma. Îl zări pe JW după lăzi. Şi Abdulkarim se lăsă la pământ. Cu mâinile în spatele capului. Vocea bărbatului cu batistă îi părea familiară. Vocea bărbatului care trăsese asupra lui Fahdi îi era clar familiară.

JW era rezemat cu spatele de o ladă. Podeaua era rece. Poziţia lui – inconfortabilă. Pumnii, cam prea tare strânşi.

Prea strânşi şi totuşi nu – o parte din înţelegerea cu Nenad: îi puseseră banda adezivă astfel încât să aibă o şansă să se elibereze. Cine avea chef să petreacă toată noaptea într-o cameră frigorifică?

Cu toate acestea, situaţia degenerase. De ce trăseseră asupra lui Fahdi? JW nu ştia cine este acolitul lui Nenad, dar jigodia asta făcuse fără îndoială o mare greşeală. O încălcare oribilă a regulilor. Încet-încet îl cuprinse panica.

Abdulkarim se lungise la pământ, cu mâinile legate la spate, cu banda adezivă care îi strângea puternic încheieturile. Dar refuza să tacă – arabul ţipa, scuipa şi spumega pe rând.

Jorge era aşezat în aceeaşi poziţie cu JW, sprijinit de

o ladă, cu mâinile legate la spate. Îl privea. Transpiraţia curgea şiroaie pe spatele lui JW. Camera era răcoroasă. Iugoslavii, de gheaţă.

Băga-mi-aş!

Nenad şi acolitul lui scoaseră ultimele căpăţâni de varză. Le deschiseră în acelaşi fel ca şi Jorge, JW şi Fahdi mai înainte. Îngrămădiră săculeţele în rucsacuri. Se abţinură să-i cântărească ori să le guste conţinutul. Ignorară ţipetele arabului. Nici măcar nu se uitară în direcţia lui JW.

Jorge continua să-şi plimbe privirea stinsă, dar nu în direcţia bărbaţilor cu cagule pe cale să fure o sută de kilograme de cocaină – îl fixa pe JW.

— Tu le-ai vândut pontul.

JW se gândi: cum putea Jorge să fie la curent cu aşa ceva?

— Tu, căcatule, tu i-ai adus aici, şi nici măcar nu ştii cine sunt cu adevărat?

— Despre ce vorbeşti? Habar n-am despre ce vorbeşti.

JW întoarse capul. Se uită în direcţia lui Nenad, care ţinea o căpăţână de varză în mână. O decupă prudent cu ajutorul cuţitului. Cu grijă, ca să nu rupă săculeţul. Lui Nenad părea că nu-i pasă de conversaţia dintre JW şi Jorge. Poate că nici nu-i auzea, înjurăturile lui Abdulkarim acopereau totul.

Jorge spuse cu voce joasă:

— Imposibil ca Fahdi să ne toarne: de ce să-i aducă pe unii care i-ar zbura creierii imediat? Abdulkarim? Nu, nu va aduce niciodată pe unul care să-i ucidă cel mai bun prieten. Cine altcineva? Petter sau tu – fiindcă eu în niciun caz. Şi tu, tu ai ieşit acum o jumătate de oră, chestie care mi-a venit acum în minte. Mi-ai spus că n-ar trebui să-mi fac prea multe griji. Nu te-am auzit vorbind niciodată aşa până acum. De ce ai spus asta? Cum voiai să mă influenţezi? Eşti complet bolnav, JW.

— Gura!

JW privi drept în faţă. Evită să-şi încrucişeze privirea

cu Jorge. Chilianul era mai viclean decât crezuse. Dar ce se schimbase acum? În câteva minute, Nenad şi complicele lui vor dispărea. JW se va elibera, îl va ajuta poate pe Jorge să-şi scoată banda adezivă şi se vor căra împreună. Jorge, Abdulkarim şi Fahdi, dacă mai trăia, nu aveau decât să se descurce singuri – îmi pare rău, băieţi, asta-i viaţa.

Mai rămăsese de golit o ladă. Iugoslavii lucrau repede. JW închise ochii şi aşteptă momentul în care aveau să plece. Jorge murmură din nou:

— Ascultă, JW.

JW îl ignoră.

— Ascultă, jigodie. Tu cooperezi cu tipii ăştia? Ştii cine sunt? Ştii ce i-au făcut surorii tale?

Eficienţi, răi, experimentaţi. Îl vor ucide pe arab în momentul livrării. Şi cel mai bun lucru în toate astea – indirect, îi vor da cu tifla lui Radovan.

Mrado şi Nenad, cuplul infernal, nu mâncau rahat. Trăseseră o cantitate de coca să le vină rău.

Abdulkarim lucrase pentru Nenad, acum se afla direct sub ordinele lui R. N-ar fi bănuit niciodată că Nenad ar fi ştiut despre tranzacţia de C, fiindcă fusese exclus de către bossul iugoslav. Imbecilul!

În ciuda planificărilor şi a informaţiilor lui JW, Mrado avusese o surpriză: unul dintre colaboratorii arabului era tipul latino căruia el îi dăduse la gioale cu şase luni înainte în pădure, la nord de Åkersberga. Ce naiba făcea în camera asta frigorifică din Västberga? JW vorbise despre un tip latino care lucra cu el, dar nu-i spusese niciodată numele.

Coincidenţă bizară. Mrado se gândi: fie acest Jorge a fost recrutat pentru această tranzacţie, fie a lucrat pentru arab tot timpul. În acest caz, a lucrat indirect pentru Nenad în tot acest timp şi, tot indirect, pentru Rado.

Ironia sorţii, dar nu imposibil. Jorge ştia multe despre businessul cu C. Deloc surprinzător că Abdulkarim a vrut să-l angajeze. Şi deloc surprinzător ca Nenad să nu-i fi cunoscut pe toţi cei care lucrau pentru arab. Şi chiar dacă Nenad ar fi ştiut, nu era surprinzător ca el să nu-i fi vorbit

despre asta lui

Mrado. Nenad nu avea de unde să ştie că Mrado îi aplicase o corecţie bărbatului latino.

Mrado constată: tipul latino nu avea decât să se supere pe el însuşi. Mrado îi aplica o umilire în plus: îl constrânsese să privească, neputincios şi legat, cum angajatorul lui arab pufăia şi scuipa pe pământ.

Bună gluma.

Mai rămăsese o ladă de golit. Mrado stătea aproape de saci. Nenad în faţa lăzilor. Sorta căpăţânile de varză. Le decupa cu ajutorul cuţitului, cu precauţie şi precizie. Inutil să rupă ceva. Mrado aduna săculeţele şi le vâra în sac. Cagula îl irita. Abdulkarim scuipa. Refuza să stea liniştit. Mrado ghicea, puţin câte puţin: *futu-te-n cur pe mă-ta*, *pe sor-ta*, *pe fie-ta*. Balta de sânge din jurul gorilei se mărise. JW şi Jorge rămaseră pe jos, cu mâinile legate la spate, fiecare sprijinit de câte o ladă. Stăteau liniştiţi.

Totul mersese cum fusese prevăzut. JW făcuse treabă bună. Se putea conta pe el. Aşa cum îi spusese Nenad: tipul era un arivist. Ar face orice pentru bani. Îi informase pe Nenad şi pe Mrado despre loc, oră şi mijloacele exacte prin care arabul şi ai lui vor primi coca. Nu aveau decât să meargă acolo, să doboare paza de la exterior şi să intre. Aproape prea uşor.

În trei sau patru minute, vor termina. Mrado şi Nenad, într-o maşină. Bobban în alta. Dacă lucrurile ieşeau prost, mai aveau o maşină, parcată de cealaltă parte a depozitelor, în siguranţă. Dacă ceva se complica şi toate maşinile ar fi fost blocate, aceasta ar rămâne accesibilă. În şase luni, după ce vor vinde toată marfa, vor fi mai bogaţi cu o sută de milioane.

Aşa da!

În acel moment însă a avut loc a doua surpriză a zilei. JW se ridicase. Aparent reuşise să-şi elibereze legăturile. Mrado îi pusese banda adezivă în aşa fel încât să poată să se debaraseze de ea. N-ar fi trebuit s-o facă. De ce se ridicase? Abdulkarim înţelese că ceva nu era în regulă. Că JW cooperase cu Nenad. Spuse ceva. Mrado îl observă.

Nenad ridică privirea, întrerupându-şi munca. O varză într-o mână, cuţitul în cealaltă. JW ţinea un Glock cu ambele mâini. Ţinti asupra lui Nenad de la patru metri distanţă. Maxilarul crispat. Ochii, două fante înguste. Scotea urlete greu de înţeles. Ce dracu' făcea, jigodia asta de snob? Mrado asculta cu atenţie.

— Nenad, găozarule. Dacă mişti, te omor. Un glonţ în cap. Jur. E valabil şi pentru tine. Dacă mişti, Nenad este un om mort.

Nenad lăsă varza. Încercă să rămână calm. Varza se rostogolea pe pământ. Îi răspunse lui JW:

— Ce înseamnă asta? Aşază-te la loc.

JW rămase în picioare, în aceeaşi poziţie.

Mrado evaluă extrem de repede situaţia: JW era pe cale să-şi iasă din fire sau era mai viclean decât se gândise? Voia să recupereze singur toată livrarea? În acest caz, până la ce punct stăpânea arma? Oare Mrado ar fi avut timp să-şi încarce S&W-ul înainte ca acest nebun furios să trimită un glonţ în pieptul lui Nenad? Concluzia: nu contează ce avea JW în cap, situaţia era complicată – nu era o idee genială să faci mişcări bruşte. Distanţa era prea scurtă – JW părea prea sigur cu arma lui.

Mrado rămase nemişcat.

— Răspunde la o singură întrebare, Nenad. Foarte simplă.

Nenad făcu da din cap. I se vedeau ochii prin găurile cagulei. Erau fixaţi pe marginea pistolului.

— Ce culoare are Ferrariul tău?

Nenad rămase mut.

Mrado îşi lăsă mâna să alunece încet sub haină pentru a scoate arma.

JW întrebă din nou.

— Dacă nu-mi spui ce culoare avea Ferrariul tău, trag.

Nenad nu mişcă. Părea să reflecteze. JW păstra degetul pe trăgaci. Nu era timp de joacă. Nenad răspunse:

— Aveam pe vremuri un Ferrari. De ce te-ar interesa? Dar nu a fost cu adevărat al meu. Îl luasem în leasing.

JW îşi ridică deodată privirea.

— Era galben, dacă asta te ajută cu ceva.

Ochii lui JW îşi schimbară expresia. Nebuneşti. Înspăimântători. Imprevizibili.

— Spune ce i-ai făcut surorii mele.

Nenad rânji scurt.

— Eşti ţicnit.

JW ridică piedica de la pistol.

— Număr până la trei şi spui totul. Dacă nu, eşti mort. Unu.

Mrado apucă revolverul pe sub haină. Nenad:

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

JW numără în continuare:

— Doi.

Nenad începu să vorbească, înainte ca Mrado să mai aibă timp să reacţioneze:

— Ah, acum înţeleg de ce faţa ta mi s-a părut cunoscută prima dată când ne-am văzut la Londra. Nu reuşeam să ghicesc de ce. Niciodată n-aş fi crezut că poţi fi fratele unei târfe.

Mrado se gândi: de ce naiba Nenad îşi dă osteneala să vorbească cu tipul ăsta? Nebunie curată.

— Era drăguţă, surioara ta. Ne-a adus ceva bani. Am şi ieşit cu ea câteva luni. Era cea mai fierbinte call-girl pe care am avut-o vreodată. Îţi jur.

Tăcere elocventă. Ai fi putut să auzi căzând un ac în depozitul frigorific. Chiar şi arabul tăcuse.

— Era cam prea ambiţioasă. Când a început la noi era încă studentă, cu picioarele pe pământ. Fără îndoială că proful ei, unul dintre clienţii noştri cei mai buni, i-a arătat modul nostru de a câştiga bani. Dar, după un timp, a început să aibă pretenţii. Să încerce să ne bage la apă. Nu puteam tolera aşa ceva. Trebuie să înţelegi.

JW rămase imobil. Cu braţele întinse. Cu mâinile crispate în jurul pistolului.

— Cum de ai ştiut toate astea?

— Futu-te-n gură, jogodie.

Mrado scoase revolverul. Ca să-l ameninţe pe JW. Nu-

i păsa că Nenad trecuse la mărturisiri. Trebuia ca situaţia să se sfârşească. Venise momentul să se împăuneze un pic.

— JW, lasă arma.

Îl ochi. JW cu o privire şovăitoare, se uita cu siguranţă la Mrado cu colţul ochiului. Situaţie mortală. Dramă triunghiulară. Linii de ţintire. Dacă JW îl dobora pe Nenad, va cădea şi el. Oare pricepea asta?

—JW, chestia asta nu foloseşte la nimic. Dacă tragi în Nenad, îţi zbor creierii. Sunt un trăgător mai bun decât tine. Poate reuşesc chiar să te dobor înainte ca tu să apeşi pe trăgaci.

JW nu mişcă. Mrado simţea cum polistirenul din care era făcută cagula i se lipea de frunte. Nenad terminase ce avea de spus. Îl lăsa pe Mrado să se ocupe de vorbărie. Mrado spuse:

— Lasă arma şi uită toate astea.

Nimic. Abdulkarim începu să urle. Jorge se ridică de lângă ladă.

În acest moment se întâmplă cea de-a treia surpriză a zilei. Pentru Mrado cea mai rea. Intrarea care dădea spre rampele de încărcare se deschise din nou. Poliţiştii intraseră în depozit. Se trasera două focuri de armă.

Jorge în plin haos. JW trăsese. Mrado trăsese. Nenad la pământ. Poliţiştii furnicau peste tot. Şi totuşi – tirul asupra lui Nenad îi înspăimântase. Deconcertaţi. Mrado îl ratase pe JW. Acesta era tot în picioare. Teafăr. Poliţiştii atacaseră în momentul care trebuia, chiar când trebuiau să-i deturneze atenţia iugoslavului. Camera frigorifică se umpluse de gaz lacrimogen. Mrado trase dezlănţuit asupra poliţiştilor. Aceştia se adăpostiră. Descumpăniţi. Urlară nişte ordine. Amenințară.

Jorge în spatele lăzii.

JW era lângă Jorge, cu un cuţit în mână. Îi tăie banda adezivă din jurul mâinii. Jorge se ridică. Se priviră. Cu ochi de foc. Alergară în direcţia uşii din spate. Poliţiştii înţeleseră mai târziu ce se întâmpla. Prea concentraţi asupra lui Mrado, care avea încă arma în mână. Jorge deschise uşa. El şi JW ajunseră pe un culoar. Nici urmă de

poliţişti acolo. Un neon pâlpâia mai departe. Alergară spre o scară care urca de-a lungul unui perete. În sus. Se căţărară pe acoperiş, o lucarnă. Urcară treptele câte trei în acelaşi timp. Auziră cum poliţiştii îi urmăreau pe culoar. Jorge se uită în jos. Deschise lucarna. Cei din urmă strigau: „Opriţi-vă, poliţia!” Jorge se gândi: ia futuvă-n cur! Jorge nu se născuse ieri, are reguli de aur: să nu te opreşti niciodată, bagă viteză, poliţiştii vor pierde întotdeauna.

Ajunseră pe acoperiş. Ţigla era plată şi de un gri care te lăsa să crezi că fusese cândva albă. Cerul era senin. JW gâfâia.

Ţinea Glockul în mână. Foarte probabil că golise încărcătorul. Jorge în cea mai bună formă, în ciuda lipsei antrenamentului din ultimul timp.

Se năpustiră pe acoperiş.

JW părea să aibă o destinaţie. O luă în faţă. Jorge urlă:

— Unde mergem?

— Trebuie să fie o maşină, un Golf, parcată acolo, aproape de intrare.

Jigodiile astea de poliţişti ţâşniră prin lucarnă. Luară poziţie de tragere. Îi urmăriră alergând. O voce depărtată se auzi dintr-un megafon:

— Rămâneţi unde sunteţi. Mâinile deasupra capului.

JW ridică pistolul şi ochi omul din spatele lor. Porc împuţit.

Jorge auzi strigătele poliţiştilor:

— Este înarmat!

Alergă mai repede. Respira sacadat pe nas. Simţea mirosul propriei transpiraţii. Niciun stres. Doar efortul. Continua să alerge pe acoperiş. Megafonul răsună iar. JW avea Glockul în mână. Se întoarse spre poliţişti. Un pocnet sec. Oare el trăsese? Rahat – Jorge se gândise că nu-i mai rămăseseră cartuşe.

Încă un pocnet sec. JW căzu. Ţinându-se de coapsă.

Ce dracu’ făceau poliţiştii ăştia?

Nu avea timp să se gândească.

Înaintă singur.

Armonie tot timpul cursei.

Jorge care gâfâie. Jorge care aleargă tropăind.

În transă: tot ce ştia era că trebuia să alerge.

Îşi aminti de şedinţele de antrenament de la Österåker. Îşi aminti de funia improvizată pe care o făcuse el, cum o aruncase de-a lungul peretelui.

Alergă repede. Spre capătul acoperişului. Nici măcar nu se uită în jos. Sări direct. Fidel obişnuinţelor. O cădere mai lungă decât cea de la Österåker sau decât cea de pe podul Västerbron. Trosnitură într-un picior. Zări un Volkswagen. Ignoră durerea. Şchiopătă până la maşină.

Sparse geamul. Deschise portiera. Scaunul şoferului era plin de cioburi de sticlă. Smulse cablurile de aprindere de sub volan. Dacă ştia cu adevărat cineva să pornească o maşină fără cheie, acela era el.

Regele.

Motorul demară.

Adio losers.

EPILOG

Poate că Paola născuse deja.

Jorge îşi aprinse o ţigară, se lăsă pe spate. Un şezlong instabil. O umbrelă de soare de la Pepsi. Piciorul era mai bine.

Ko Samet: nu era neapărat insula cea mai populară. Mai departe în golf decât Ko Tao sau Ko Samui. Nu existau zboruri charter din Suedia, nici turism german de masă, nici familii cu copii. În loc de asta: bungalouri nu prea scumpe, plaje singuratice şi plimbăreţi cu părul ciufulit. Sau bărbaţi solitari de vârstă mijlocie şi târfe thailandeze.

Jumătate din banii schimbaţi în dolari erau în rucsac, lângă şezlong. Restul într-un cont la HSBC. Banca avea filiale peste tot în lume. Asta îi convenea. Plaja era aproape goală. Verifică dacă rucsacul mai era acolo.

Se gândi la ultimele luni.

Ieşise bine din rahat. Jorge Bernadotte. Băgase tare în maşină, în ciuda piciorului rupt. Comparaţie evidentă: exact ca la evadarea de la Österåker, doar că nu planificase traseul fugii. Avea treizeci de secunde avans.

Se îndreptase către Midsommarkransen. Multe case şi străduţe. Poliţiştii nu-l puteau vedea ca pe autostradă. Abandonă maşina în faţa liceului Brännkyrka. Se urcă în alta în mai puţin de treizeci de secunde. Poliţiştii rămăseseră înmărmuriţi, fără să priceapă nimic. Bărbatul-miracol lovise încă o dată. Se debarasase de ei. Înşelase copoii.

Primul lucru pe care îl făcuse apoi: să se ducă în apartamentul lui Fahdi. Avea cheile la el. Şchiopătase până în dormitor, la dulap. Scosese puşca de vânătoare de care se folosise la Hallonbergen. O băgase într-un ambalaj de carton cu logoul Vivo. Ieşise tot şchipătând. Se întorsese. În camera lui, luase carabina automată şi alte arme ale lui Fahdi. Le învelise într-un cearşaf. Fahdi era un prieten. Dacă supravieţuia, nu trebuia să facă mai multă închisoare decât era nevoie. Se dusese în bucătărie. Ca întotdeauna, cântare, săculeţe, pliculeţe, oglinzi şi lame zăceau întinse pe masă. Trei sute de grame de cocaină repartizate în săculeţe. Jorge aruncase săculeţele în ambalajul de carton. Scotocise. Luase lucrurile de la locul lor, le pusese la loc, fără să facă zgomot. Cu mănuşile în mâini. Nu trebuia să lase urme. Trebuia să găsească ceea ce căuta. Cheile de la depozit.

Întoarcere în stradă. Luase altă maşină. Aruncase cearşaful cu arme în lacul Edsviken. Făcuse turul depozitelor în timpul zilei. Shurgard Self-Storage la Kungens Kurva, Högdalen, Danderyd. Le golise.

A doua zi: depozitele din Rissne, Solna şi Vällinghy. Recolta finală: 1,2 kilograme de coca.

Următoarele trei zile fuseseră agitate. Vânduse drogurile la un preţ dramatic de scăzut. Şapte sute de coroane gramul. Totul se scursese ca berea într-o zi frumoasă de vară.

Îşi procurase un paşaport nu foarte scump – ar mai fi tras puţin de bani, dar nu avea timp să facă pe durul. Rezervase un bilet la zborul charter până la Bangkok. Mizase pe şansa lui. Totul mersese ca pe roate. Nimeni nu îi verificase în amănunţime paşaportul înainte de plecare.

Patru zile după eşecul de la depozitul frigorific, părăsise ţara. Nu se gândise niciodată că aşa avea să se întâmple.

Dacă va fi băiat, Paola îi promisese că se va numi Jorge. Un adevărat Jorgelito. Chiar dacă el n-a trăit niciodată viaţa unui suedez cumsecade, măcar Paola va avea această posibilitate. Îl va lăsa pe Jorgelito să crească în pace. Fără asistente sociale, fără profi rasişti, fără jigodii de poliţişti, fără Rodriguez. Jorge va garanta cadrul, va transfera fiecare coroană de care se va putea debarasa nepotului său.

Un european şters se plimba de-a lungul plajei, de mână cu o tânără thailandeză. Jorge închise ochii. Îi era greaţă de bătrânituri, i-ar fi eliminat.

Se gândi la JW în depozitul frigorific, care la început părea incapabil să înţeleagă. Jorge insistase. „Am văzut-o pe sora ta violată şi bătută într-un film. De aceşti tipi. Trebuie să mă crezi.” JW privise drept în faţă, cu ochii ficşi. Murmurase: „Gura, Jorge. Tacă-ţi fleaca.” Jorge continuase, în şoaptă, dar destul de tare pentru ca JW să audă bine: „Crede-mă. Ai ales prost de partea cui să fii. Înţeleg că nu mai poţi da înapoi. Ai mizat pe tipii ăştia. Dar sora ta era un fel de prostituată. Ciumaţii de iugoslavi au ucis-o.” Abia atunci reacţionase JW. Se întorsese spre Jorge repetând: „Gura, dacă nu vrei să-ţi sparg căpăţâna.” Nenad şi Mrado nu se mai ocupau de Jorge şi de JW – desfăceau căpăţânile de varză, smulgeau săculeţele de coca. Abdulkarim urla. Dar Jorge văzu că JW începuse să-l asculte. „JW, i-am supravegheat pe tipii ăştia zile întregi. Ştiu cu ce se ocupă.” Jorge povestise accelerat istoria cu bordelul din Hallonbergen. Fără să menţioneze partea cu omorârea peştelui şi a matroanei. În loc de asta, descrisese petrecerea de la Smådalarö cu prostituatele. Cum se comportaseră bătrâniturile, despre cum arătau fizic fetele, despre persoanele prezente. Sublinie acest ultim punct descriind parcarea din faţa imensei vile. Aliniate unele lângă altele, maşini de lux. Abia când ajunse acolo îi căzuseră plombele lui JW.

Cu un bobârnac, Jorge îşi trimise ţigara în nisip.

Savura căldura. Soarele îi dăduse un bronz veritabil. Era nemaipomenit să scape de mirosul dezgustător al autobronzantului. În afară de asta, îşi regăsise fizicul de altădată. Părul lins, corpul slăbuţ, fără barbă. Doar nasul lui spart i-l amintea pe

Jorge de altădată. În deplină siguranţă. În acelaşi timp – trebuia să continue. Banii cash de care dispunea nu aveau să dureze la nesfârşit. Poate că merita să se întoarcă în curând, pentru a face mai mult mălai. Se va duce să-l vadă pe Jorgelito.

Clinchet de chei în broască. Porţile duble se deschiseră.

Margareta începu să plângă. Bengt părea crispat, stătea cu ochii în pământ.

Gardianul închise uşile în spatele lor. Faţa Margaretei avea aceeaşi culoare ca pereţii din Österåker, alb cadaveric. JW se aşezase de cealaltă parte a mesei de lemn. Margareta şi Bengt luară loc. Margareta îşi întinse mâinile peste masă, întâlnindu-le pe ale lui JW. Le strânse puternic.

— Ce faci, Johan?

— Bine. Mai bine în detenţie. Aici muncim.

Bengt continua să privească sub masă. Bengt: bravul suedez închis în lumea lui. Totuşi, venise. Poate că mama îl obligase.

— O să am un job.

Bengt nu răspunse.

Schimbară subiectul – hrana din închisoare, vizitele avocatului, studiile lui JW. Discutară despre ultimele zile ale procesului. Procurorul îl acuzase pe JW de tentativă de crimă. Drogurile – şi le asumase în faţa părinţilor. Dar focul asupra lui Nenad – niciodată. Dacă măcar ar fi învăţat să se servească mai bine de arme – nu-l atinsese pe Nenad decât la umăr. Tribunalul îi crezuse explicaţia, şi anume că, din cauza poliţiştilor care luaseră cu asalt clădirea, din cauza lui Mrado care îl ameninţa, din cauza morţii lui Fahdi, fusese atât de panicat încât îi scăpase glonţul. Fără să intenţioneze să ucidă sau să rănească pe cineva.

Tribunalul înghiţise această parte a explicaţiei. JW recunoscuse implicarea în traficul de cocaină. Linia lui de apărare consta în a spune că fusese acolo doar pentru a scoate cocaina. Reuşise astfel să-şi mai uşureze pedeapsa. Luaseră de asemenea în considerare şi vârsta lui tânără. Dar se va mura şi va putrezi zece luni înainte de a ieşi.

Tovarăşii lui îi întorseseră spatele. Ca şi cum nu-l văzuseră niciodată. Nu era de mirare. Cei care se bălăcesc în rahat preferă să nu privească mai jos – ar fi atât de sfâşietor. Dar sperase ca măcar Sophie să reacţioneze altfel. Fără succes.

Nu mai avea decât un singur lucru de făcut – să-şi facă şederea în puşcărie cât mai agreabilă posibil. De ce nu să-şi vândă ideea de spălare a banilor colegilor de închisoare? Să facă business, *as usual*.

Părinţii nu vorbiră despre Camilla. JW alese şi el să nu spună nimic. Poliţiştii nu vor afla mare lucru de la Jan Brunéus. Nu făcuse cu siguranţă nimic ilegal. JW va duce singur povara asta. Nu le va spune adevărul Margaretei şi lui Bengt. Aşa va dormi mai puţin prost.

Margareta spuse:

— Săptămâna trecută am primit o carte poştală destul de urâtă, mi s-a părut.

Fraza îi trezi interesul lui JW.

— De la cine?

— Nu era niciun nume. Dar semna cineva de genul *El Negrito*.

— Ce scria?

— Nu mare lucru. Că persoana se odihneşte în Asia de Sud-Est, că plajele sunt frumoase şi că au corali. La sfârşit, ea sau el spunea că îţi va trimite trei mii de săruturi de iubire de pe insula lui, pe a ta.

JW păstră un aer detaşat.

— Aha.

— Johan, este tot una dintre încurcăturile tale?

— Nu, este un prieten care petrece puţin timp liber. Nici măcar nu ştie că sunt în închisoare. Când o să ies de aici, o să merg să stau şi eu puţin la soare.

Bengt deschise gura. O închise la loc. Margareta se întoarse spre el.

— Ce este, tată? Voiai să spui ceva?

Bengt îl privi pe JW pentru prima dată în ziua aceea. JW îl fixă la rândul lui şi se gândi: era poate pentru prima dată când tatăl lui îl privea cu adevărat.

— Când o să ieşi de aici, nu o să mergi să stai la soare. O să te duci să-ţi cauţi cu adevărat de muncă. Departe de Stockholm.

Bengt plecă din nou ochii. Nu mai spuse nimic. Tăcerea apăsa greu în cameră.

— Johan, nu vrei să ne povesteşti cum îţi petreci zilele aici?

JW începu să pălăvrăgească. În mintea lui, îl lăsase pe

Bengt. Îi mulţumea în eternitate lui Jorge. Trei sute de mii transferaţi în contul lui din Île de Man. Chilianul era un tip ca lumea. Nu uitase cine îl salvase din măruntaiele pădurii, chiar dacă JW îi trădase pe toţi, pe la spatele lui Abdulkarim, şi îşi vânduse sufletul iugoslavilor. Jorge înţelesese în mod sigur că JW îi înşelase, dar înţelesese de asemenea că JW nu ştiuse cu cine are de-a face. Că fusese naiv.

Ora de vizită se terminase. Gardianul îi însoţi pe părinţi afară.

Margareta plângea din nou. JW, singur la masa din sala de vizite. Ştia ce va face cu banii. Nu ştia însă ce va face cu relaţia cu tatăl lui.

Curtea închisorii Kumla: iarba tăiată scurt, fără arbori. Blocuri de ciment cu suprafaţa netedă şi bare de metal recente – o sală de forţă în aer liber. Mrado şi alţi trei sârbi ridicau greutăţi.

Acord tacit: dimineaţa, sârbii erau cei care profitau de haltere, după-amiaza, arabii. Viaţa în puşcărie, mai bună pentru el decât pentru mulţi alţii. Era cineva. Zvonurile îl protejau. Şi totuşi: un climat mai dur decât cel pe care şi-l amintea, de la ultimul sejur aici. Pus în practică de conferinţe ţinute de Stefanovic şi de el însuşi.

Gangsterii dominau. Bandele erau la comanda lor. Fie faci parte din ele, fie eşti terminat.

Chestia care strica totul – avea să o piardă pe Lovisa. Annika depusese o cerere imediat după condamnarea lui Mrado pentru trafic de droguri. Ceruse autoritate parentală exclusivă şi, pentru Mrado, o vizită pe lună la un împuţit de vorbitor în prezenţa unei persoane de la serviciile sociale. O strânsoare mentală, care îl omora puţin câte puţin.

Mrado avusese noroc: Bobban nimerise în acelaşi loc. Cineva cu care să vorbeşti. Care îţi acoperea spatele.

Cum oare acest împuţit de Nenad nu văzuse asemănarea dintre acest JW şi târfa cu care şi-o trăsese acum câţiva ani? Totul ar fi fost perfect. S-ar fi răzbunat. Ar fi scuipat pe faţa lui Rado. Ar fi vândut coca de multe milioane.

Şi acum: Radovan continua să conducă reţeaua cea mai puternică din Stockholm, să controleze vestiarele din oraş, să vândă C, să importe alcool, să se tăvălească în fotoliul lui de piele din Näsbypark, să bea whisky şi să-şi bată joc de ei.

Băga-mi-aş.

Nu asta era dreptatea sârbă. Într-o zi, Mrado o să aibă momentul lui cu Rado. O să facă să-i dispară zâmbetul. Lent.

Încă o jumătate de oră până la prânz. Ceilalţi iugoslavi se întoarseră înăuntru. Mrado şi Bobban rămaseră afară.

Bobban se aşează pe blocul de ciment care servea drept pat.

— Mrado, am auzit, azi-dimineaţă, că s-a pus un preţ pe capul tău.

Mrado ştia că lucrul ăsta avea să se întâmple într-o zi. Rado nu uita. Trebuia să menţină codul onoarei.

— De unde ştii?

— De la un tip de pe culoarul meu. Un suedez. La puşcărie pentru jaf armat, lovire şi rănire. A aflat de la latinos.

Mrado se aşează lângă Bobban.

— De la latinos?

— Da, e ciudat. O primă enormă. Trei sute de bătrâne.

MULŢUMIRI

Heddei pentru răbdare, ajutor şi inspiraţie. Pentru dragostea ei.

Lui Elis pentru toate lecturile, discuţiile fructuoase şi pentru idei.

Lui Sören pentru susţinere şi sfaturi. Lui Sven, Helenei, lui Göte, Yvonnei şi lui Lars pentru critici şi punctele lor de vedere.

Tatei pentru sfaturi şi mamei pentru speranţa pe care mi-a insuflat-o.

Vouă celorlalţi care aţi citit şi care aţi comentat: Jacob, Johanna, David, Anna, Birnik, Dennis, Bosse, Daniel, Hanna, Jael, Mirjam, Lars, Jesper, Jenny, Johan, Pawel, printre alţii.

Editurii Wahlström & Widstrand: lui Pontus, Annikăi, lui Gustaf şi tuturor celorlalţi.

Vă mulţumesc tuturor.